

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

CINDA WILLIAMS CHIMA

SAVAŞÇI VÂRİS

Gerçek dünya ile efsaneyi
ayıran gizemli bir perdenin ardında,
birbiriyle mücadele eden iki büyük hane...
Büyüye ve onun gizli emanetine hükmetme
savaşının ortasında kalan genç bir adam...

On altı yaşındaki Jack, Ohio'nun ufak bir kasabasında harika bir hayat sürmektedir. Onu lisedeki sınıf arkadaşlarından ayıran ise her gün almak zorunda olduğu ilaç ve göğsündeki büyük yara izidir. Jack bir gün ilacını almayı unuttuğunda aniden kendini hiç olmadığı kadar güçlü ve özgüvenli hisseder. Ancak gücüne hâkim olamayıp futbol seçmelerinde bir oyuncuyu öldürmesine ramak kalınca ürpertici gerçeği öğrenir: O aslında aramızda yaşayan büyümlü insanların oluşturduğu gizli bir topluluğun, Weirlind'in üyesidir.

Bu topluluğun başında da birbiriyle rekabet halindeki Kızıl Gül ile Beyaz Gül Haneleri yer almaktadır ve güçlerinin kaynağı Oyun'dan gelmektedir. Savaşçıların ölümüne dövüş-tüğü bu turnuvada kazanan hane Weir'i yönetmektedir.

Ve Jack basit bir Weirlind üyesi olmadığını, aynı zamanda son savaşçılardan biri olduğunu, tam da iki hanenin turnuva için oyuncu aradığı bir zamanda öğrenecektir...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-775-6

"Chima'nın geniş hayal gücünün ürünü olan bu dünyada, şaşırtmaca ve sürprizler, kurgu geliştikçe daha da anlam kazanıyor. Tıbbi manipölasyonlar, hiyerarşik toplumlar ve eğlencesine kan hırsı gibi konuların işlendiği ahlaki alt metin sürekli gelişirken hızı da asla kesilmiyor. Macera, fantazya ve bilgisayar oyunu seven okurlar bu kitabın içinde kaybolacaklar."

Bulletin of the Center for Children's Books

"Sürprizlerle ve entrikalarla dolu, neredeyse kusursuz bir roman..."

VOYA

"Kadim büyüler ve modern gençliği zekice birleştiren bir hikâye."

KLIATT

SAVAŖCI VÂRİS

Pegasus Yayınları: 1282

Gençlik: 232

Savaşçı Vâris

Cinda Williams Chima

Özgün Adı: The Warrior Heir

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016

ISBN: 978-605-343-779-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Cinda Williams Chima, 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CINDA WILLIAMS CHIMA

SAVAŞÇI VÂRİS

İngilizceden çeviren:

Uğur Emre Yürük

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

❧ TEŞEKKÜRLER ❧

Yayın hakları temsilcim Michelle Wolfson'a, yarattığı onca farklılık için yürek dolusu teşekkürler. Bana inanan editörlerim, Arianne Lewin ve Donna Bray'e; her yazarın ihtiyaç duyduğu armağan olan düşünceli ve sevecen yorumlarını sunan Hudson Writers üyelerine (Deb Abood, Pam Daum, Cathy Fahey-Hunt, Anne Gallagher, Ellen Matthews, Marsha McGregor, James Robinson ve Jane Sahr), en önemlisi beni anlayan Rod, Eric ve Keith'e teşekkürler.

Bana hikâyeler anlatan annem
Carol Bryan Willams için

GİRİŞ

ESKİ HİKÂYELER

Coalton County, Ohio

Haziran, 1870

Odun dumanının ve güllerin kokusu, genç adamı bir daha asla eskisi gibi olamayacak olan çocukluğuna götürürdü.

Güller, genç adamın ömrünün onuncu yazında o ve ailesi için çıkagelmışlerdi. O günlerde Lee narin yapılydı. Halbuki babası, onun büyük elleri ve ayakları yüzünden büyüdüğünde uzun boylu ve geniş omuzlu olacağını tahmin etmişti. Dört kardeşten en küçüğü olan Lee biraz şımartılmıştı, Büyücü cevherinin sözde işaretlerini sadece o sergileyebiliyordu. Anne ve babası onun bir günlük işi iki günde bitirmesinden şikâyet ederdi. Tam olarak tembel değildi fakat oldukça verimsiz bir çocuktı.

Kaçarak geçirdikleri bir ayın ardından geri dönmüşlerdi, bunun üzerindense sadece on beş gün geçmişti. Geri dönmeleri bir hataydı. Lee bunu sonradan anlamıştı ancak babası, ekin mevsiminde tarlasından fazla uzak kalmayı göze alamayacak bir çiftçiydi. Ayrıca Güllerin önceki saldırıları gelişigüzel gerçekleşmişti. Onlar nehir kenarındaki köyü arar, üçra köşelerdeki tarlaları kolaçan ettikten sonra en az bir sene boyunca ortadan kaybolurlardı.

Haydutlar, komşuları onlara böyle diyordu; iddialara göre yakın zamanda gerçekleşen İsyân Savaşı'nda¹ askerlik yapmışlardı. Bundan sadece yedi yıl önce, Konfederasyon Generali John Morgan yağmacılarını Güney Ohio'daki bu tepelere yönlendirmişti.

Lee'nin ailesi işin aslını biliyordu. Bu yağmacıların neyi, niçin aradıklarını biliyorlardı. Güller, batıdan, doğudaki sahil şehirlerine kadar aileleri takip etmişlerdi. Gümüş Ayı boyundan gelenleri avlamış, içlerinden yetenekli olanları takas için toplamışlardı. Lee daha bir bebekken, Pennsylvania'da yaşadıkları sırada erkek kardeşi Jamie onlardan alınmıştı. Jamie bir efsuncuydu. Lee onu pek hatırlamıyordu ancak ailesinin, ağabeyinin anısına tatil günlerinde bir mum yaktıklarını hatırlıyordu.

Lee evine döndüğü için mutluydu; hayalperest birisi için terzi elinden çıkmış gibi duran, o yeşil, pürüzsüz tepelere. O uğursuz günde, genç adam ona yüklenebilecek herhangi bir çiftlik işinden kaçınmak için erkenden evden çıkmıştı. Sabahı nehir kıyısında geçirmiş, bunun kazancı olarak da akşam yemeği için sunmayı planladığı bir yayın balığı yakalamıştı. Lee sallana sallana evinin yolunu tutmuştu. Evine giden yol, at arabalarının teker izlerinden oluşan bir patikaydı, Lee ilgisini çeken bir şey olduğunda yolundan sapıp duruyordu.

Genç adam evine yaklaştıkça burnuna odun dumanının sert kokusu dolmuştu. Yaz mevsiminde olduklarından taş şöminelerinin ve evi ısıtan odun sobalarının nisan ayından beri kullanılmadığı için bu oldukça tuhaftı. Muhtemelen babası toprak açıyor ya da çalıları yakıyordu. Eğer öyleyse, Lee ona yardım etmek için evde olmalıydı. Güneşin açısından, genç adam öğle yemeğine de geç kaldığını biliyordu. Annesi bu durumdan pek hoşnut olmayacaktı.

Tam o sırada önündeki ağaçların üzerinden gökyüzüne yükselen kara bir duman bulutu gördü. Lee dumanın evinin

1 Amerikan İç Savaşı. (ç.n.)

olduğu yerden yükseldiğini anlamıştı. Belki de mutfakta yangın çıkmıştı. Koşturmaya başladı, elindeki balık tuhaf bir şekilde yanında sallanıyordu.

Mutfak, ahır ve bahçe kulübesi, hepsi alevlere kapılmıştı ve çoktan alevler tarafından yarısı yutulmuştu; ahşap ve samandan yapılmış binalar yangına davetiye çıkartıyordu. Ana bina taştan yapılmıştı ve çatısı arduvaz taşındandı, bu yüzden daha dayanıklıydı. Babası bu ev için çevredeki tepelerden taşlar toplamıştı. Dünyanın o kısmı için güzel bir evdi, belki de bu yüzden dikkat çekmişti. Lee ormanın kenarında ne yapacağını bilemeyerek kalakalmıştı. Farkında olmadan elindeki balığı parmaklarının arasından kayıp düşmüştü.

Neden hiç kimse yangını söndürmeye çalışmıyor, kuyudan su çekip kovaları elden ele geçirerek ateşin ulaşamadığı ahşaplara su dökmüyordu? Gözleriyle avluyu taradı. Kimseler yoktu; ne babası ne de ağabeyi, hiç kimse.

Ardından ormanın korumasında kalarak evin arka tarafına dolandı. Bahçeleri çevreleyen çitlerin ve duvarların onu koruyacağını biliyordu. Babası Eski Dünya'dan geliyordu ve bahçeleriyle gurur duyuyordu. Nazikçe işlenmiş, taşlarla çevrelenmişlerdi tıpkı ailesinin eski yurdundaki gibi.

İçgüdüleri genç adama kendisini gizlemesini söyledi. Diz çöktü, ormanın yakınlarına uzanan taş duvarın gölgesine karışarak evine doğru ilerledi. Lee mutfağın yanından geçerken yüzü oradan yükselen ateşin ısıyla gerilmişti. Sebze bahçesinden geçerek evin arka kapısına ulaştı. Kapı kısmen aralık kalmıştı. Lee kapıyı ardına kadar açtı.

İçerisi darmadağındı. Görünüşe göre saldırıya uğradıkları sırada ailesi masanın başındaydı. Eğer vaktinde dönmüş olsaydı o da onların arasında olabilirdi. Yiyecekler yere saçılmıştı; ekmek ve meyve parçaları ve Martin'in çok sevdiği ufak tarçamlı tartlar. Mobilyalar paramparça olmuş ve çıra gibi tutuşmuşlardı, masalar

ters dönmüş, duvardaki çanak çömlekler kırılmıştı. Birileri ya çok kızmış ya da bir ders vermeye çalışmıştı. Lee çıplak ayaklarına dikkat ederek yerdeki cam kırıklarının etrafında dolaştı.

Genç adam evin derinliklerine doğru ilerledi, nadiren nefes alıp duvara yaslanıyordu, kulakları dikkat kesilerek bu davetsiz misafirlerin hâlâ evin içinde olduklarına dair bir ipucu arıyordu. Lee büyük salona ilerlediği sırada bir ses duydu; bir tür ritmik çarpma sesi. Evin önüne doğru yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Ellerini duvarda gezdirirken ıslak bir şeye denk geldi. Elini yüzüne yaklaştırınca kanın metalik kokusunu aldı. Zeminin ve duvarların her yanına kan bulaşmıştı. Koyu kırmızı birikintiler zemindeki taşların arasında pıhtılaşarak kalmıştı. Kalbi göğsünde hızla atmaya başlamıştı; genç adam zorlukla nefes alıyordu ancak kendisini devam etmeye zorladı.

Salonun kapı eşiğinde bir ceset yatıyordu; yerel halktan olamayacak kadar iyi giyinmiş bir adamdı. Üzerinde bir yelek, ipek gömlek ve kravat vardı, giysileri Lee'ninki gibi sade değildi. Adam orta yaşlı gibi duruyordu ancak muhtemelen daha yaşlıydı. Üzerinde hiç silah bulunmayan ve buna zaten ihtiyacı olmayan bir adamdı. O bir büyücü olmalıydı.

Lee'nin ağabeyi Martin kapı eşiğinin hemen önünde yüzükoyun yatıyordu, vücudu neredeyse ikiye yarılmıştı. Yerdeki kanın çoğu ona ait olmalıydı. Lee'den on yaş daha büyük, iri ve geniş omuzluydu, çalışkan biri olarak bilinirdi. Becerikliydi. Lee gibi hayalperest değildi. O bir Anaweir'di; hiç büyü gücü yoktu, büyücüler için kolay lokmaydı.

“Martin.” Lee'nin dudakları kımıldandı fakat sesi çıkartabilecek soluğu yoktu.

Lee; yapışkan kanı ayak parmaklarının altında hissederek odaya girdi. Yerde iki büyücünün daha cesedi yatıyordu, hemen ardından ocağın dibinde uzanan babasını gördü, sanki oraya fırlatılmış gibi bacakları şöminenin içine girmişti.

Babası, ona Okyanus'un ötesindeki şatoların ve malikânelerin hikâyelerini anlatırdı. Parmaklarıyla havanın içinden ateşi çalıp onu gün ışığından hareler şeklinde elinde döndürebilirdi. Oğluna, onun bir büyücü vârisi olduğunu söylemişti, büyüü kendisi için şekillendirebileceği tılsımlar yapmasını öğretmeye başlamıştı. Lee'nin babası, onları her şeyden koruyabilmek için yeterince güçlü ve zeki birisi olmuşu. Şimdiye kadar.

Lee öğürerek dizlerinin üzerine çöktü ve kahvaltısından geriye kalanları kustu. Ardından o çarpma sesini tekrar duydu.

Annesi, şöminenin yanındaki sallanan koltuğuna oturmuş örgü örüyordu. Genç adamın duyduğu, sandalyenin duvara çarparken çıkardığı sestti. Lee artık daha yakın olduğundan, annesinin örgü şişlerinin seslerini duyabiliyordu, bir makine misali birbirlerine çarparak tıkrıyorlardı. Ancak annesinin elinde yün yoktu. Sepe-tinin içinde ve kucağında bir yün yumağı olmasına rağmen kadın hiçbir şey örmüyordu.

“Anne?” diye fısıldadı. Kadına daha da yaklaşarak temkinli bir biçimde omzunun üzerinden ona baktı. “Güller miydi?” diye sordu genç adam. Annesi, kocasının soğuk ve mahvolmuş bir halde yattığı ocağa doğru baktı. Sandalyesinde sallandı ve boş yere örmeye devam etti, hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şeyi de yoktu. Lee onların Güller olduğunu biliyordu; tabii ki Güllerdi, başka kim olabilirdi ki?

“Yaralandın mı, anne?” diye tekrar sordu, biraz daha yüksek bir sesle. Tereddütle elini annesinin elinin üzerine koydu ancak kadın parmaklarını onunkilere dolamadı. Annesinin bakışlarında tüyler ürpertici bir boşluk vardı.

Lee hıçkırıklara boğulmamak için kendisini tuttu. Ağlayamazdı. Artık ailenin erkeği oydu. “Carrie nerede?” diye sordu. Ablası yerdeki cesetlerin arasında değildi, bu yüzden Güllerin, Carrie'yi canlı isteyecekleri ihtimali mantıklı gelmişti.

Annesi cevap vermedi. Carrie ele geçirilmiş ya da saklanıyor olabilir. Eğer kaçırıldıysa, Güller onu nehrin doğusuna oradan da Cincinatti'nin batısına veya Portsmouth'un doğusuna götürmüş olabilir oradan bir tekneye binebilirlerdi. Eğer kardeşi ele geçtiyse ne yapacağını bilmiyordu.

Ablası saklanıyorsa Lee onun nerede olabileceğini tahmin ediyordu. Lee eve girdiği yoldan geri çıktı.

Oraya kiler diyorlardı ancak aslında avlunun biraz uzağındaki bir tepenin yanındaki bir mağaraydı. O serin ve rutubetli yerde yiyeceklerini saklıyorlardı: patatesler, şalgamlar, havuçlar ve çuvalar içinde kurutulmuş fasulyeler ile bezelyeler.

Mağaranın ağzı kırmızı sarmaşık gülleriyle, beyaz ve pembe yaban gülleriyle kaplıydı. Hepsi çiçek açıyordu, kokularıysa tiksindiriciydi. Dikenli dalları ayırarak içeri girdi.

“Carrie?” dedi yumuşak bir şekilde. “Benim.”

Bir an için hiçbir şey yoktu fakat ardından karanlıkta ani bir hareketlenme oldu ve Lee'nin ablası kollarını ona doladı, “Lee! Neden buraya geldin? Bu çok tehlikeli. Geri döndüklerini gördüğünde kaçmalıydın,” dedi fısıldayarak.

“Carrie, babamızı ve Martin'i öldürdüler ve anneme bir şey oldu, benimle konuşmuyor.” Genç adamın sözleri birbirine karıştı, sesi istediğinden daha yüksek çıkıyordu.

Carrie nefesini tuttu ve kardeşini sıkıca sardı, böylelikle Lee'nin sonra söyledikleri genç kadının omzunda boğuldu. Carrie yatıştırıcı sözler mırıldandı ama bu fazla uzun sürmedi. Genç kadın sırtını dikleştirdi ve ellerini Lee'nin dirseklerine koydu.

“Şimdi beni dinle.” Genç kadın kardeşini kolunun hizasında tutuyordu. Carrie'nin üzerinde bir pantolon ve kabaca dokunmuş bir gömlek vardı, bıçağını belindeki kemerine takmıştı. Anneleri, Carrie'nin bir erkek gibi giyindiğini görmekten nefret ederdi ama o yine de bazen öyle giyinirdi. “Çok cesur olmak zorundasın,” dedi ablası.

“Endişelenme,” dedi genç adam. Biraz daha dik durmaya çalışıp sesini Martin’inki gibi kalınlaştırmaya çalışarak, “Babam, sizi büyücülere karşı nasıl koruyacağımı öğretti,” dedi.

Genç kadın zorlukla yutkundu. “Aptal şey. Sen *zaten* bir büyücüsün. Yardım istemeye gitmek için cesur olmalısın.” Lee onun sözünü kesmeye çalıştı ancak ablası konuşmaya devam etti: “Doğrudan güneydeki nehri takip edip kasabaya gitmeni istiyorum. Kendini koru ve yollardan uzak dur. Tanıdığın birisine rastlarsan neler olduğunu anlat ve annemiz için yardım göndermelerini söyle.”

“Sen benimle gelmiyor musun?” Şimdiden kendisini yalnız hissediyordu. Martin’i ya da babasını düşünmemeye çalıştı çünkü gözyaşlarının yine dökülmek üzere olduğunu biliyordu.

“Bir süreliğine uzaklara gideceğim,” diye cevap verdi genç kadın. “Annem ve seninle kalmam çok tehlikeli. Güller savaşçıları arıyor. Büyücüler veya Anaweir’leri değil. Ben etrafta olmazsam sizi rahat bırakırlar.” Kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce, genç kadın devam etti. “Ortalık sakinleşince geri döneceğim.”

Lee, sessiz ve korkutucu evin içindeki annesini düşündü. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ancak oraya tek başına geri dönmek istemiyordu. “Beni de yanına al, Carrie. Lütfen.”

Carrie başını iki yana salladı. Genç kadın hemen hemen bir yetişkin olmasına rağmen gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Kalmak zorundasın, Lee. Annemiz bir Anaweir. Birinin ona bakmasına ihtiyacı var.”

Ablasının onun ne kadar korktuğunu bilmesini istemeyerek, “Ah, pekâlâ,” dedi genç adam sinirli bir şekilde. Kasabaya giden yol uzun olduğu için yola koyulsa iyi olurdu. Lee tekrardan eliyle gülleri bir kenara itti, bunu yaparken dikenlere takıldı ve gün ışığına doğru adım attı. Ve orada onu bekleyen büyücülerin eline düştü.

“Carrie!” diye haykırdı genç adam. Eller onu yakaladı ve sıkıca kavrayarak mağaranın ağzından çekip aldı. Lee direndi

ve tekmeledi, dirseğini birinin yüzüne vurdu, adamın kırılan burnundan dökülen sıcak kanı hissetti. Vücutuyla dönüp durdu fakat kurtulamadı.

Sayıları çok fazlaydı, yarım düzine kadarlardı. Bunlar salondaki ölü büyücününki gibi iyi giyinmiş olan sakallı yabancıları. Aslında, Lee hiçbir saldırı tilsimı bilmiyordu fakat ateş yaratabilirdi, böylece havanın içerisinden ateşi söküüp alarak etrafındaki adamlara doğru fırlattı. Adamlar küfürleştiler ve genç adamı yere fırlattılar.

Burnu kanayan büyücü, Lee'yi işaret ederek bir tilsim mırıldandı. Korkunç bir soğukluk dalgası genç adamın içinden geçti ve onu hareketsiz kıldı. Büyücü ellerini Lee'nin kollarının altından kavrayarak havaya kaldırdı, genç adamın ayakları yere değiyor, bir kukla misali sallanıyordu.

“Kızı çağır,” diye emretti burnu kanayan büyücü ve alevli elleriyle genç adamı yaktı. Lee'nin kasları tutuldu ve çığlık attı, buna engel olamıyordu ancak genç adam dik başlılıkla ağzını sıkıca kapattı.

“Bütün gün bekleyemeyiz. Beyaz Gül ensemizde.” Büyücü, ateşini tekrar Lee'nin üzerine saldı, genç adamın damarlarından sanki erimiş metal akıyor gibiydi ancak Lee bu sefer kendisini hazırlamıştı. Nefesini tuttu ve hiç ses çıkarmadı.

“Dışarı çıkmazsan oğlanın boynunu kırarız!” diye bağardı kırık burunlu. Mağaranın ağzını kaplayan güller titredi, bir kenara itildikleri sırada yaprakları döküldü. Carrie elinde bıçağıyla eğilerek gün ışığına çıktı. Lee'nin büyücülerin elinde olduğunu görünce sırtını dikleştirdi ve elindeki bıçağı yere bıraktı.

Kırık burunlu, muzaffer bir edayla Lee'yi sarstı. “Bizi doğrudan ona götürdün.”

Carrie dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. “Lütfen, lordlarım. Sizinle gelirim. Ama kardeşimin gitmesine izin verin.”

Lee konuşmaya, Carrie'ye dizlerinin üzerinden kalkıp birlikte büyücülerle savaşmalarını söylemeye çalıştı. "Carrie yapm..." Kırık burunlu onu yakınca genç adamın itirazı acı bir çığığa dönüştü.

"Wylie. Yeter." Bu ses kır saçlı ve kırıksık yüzü bir büyücüden gelmişti, görünüşe göre elebaşları oydu. "*Okuyucu'yu* getirin."

Wylie, Lee'yi sanki tüy kadar hafıfmiş gibi bir kenara fırlattı, ardından belindeki bir keseye uzandı. Adam koni şeklinde, gümüş bir cisim çıkartarak liderine uzattı. Büyücülerden ikisi Carrie'nin iki yanına geçerek onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırdılar. Liderleri Carrie'nin gömleğini pantolonunun içinden sıyırdı ve koniyi genç kadının göğsüne bastırdı. Carrie irkildi fakat öbür yana bakarak hiçbir şey demedi. Bir süre sonra lider büyücü başını salladı ve elini çekti.

"Bir savaşçı cevheri var," dedi lider büyücü Eski Dünya ak-saniyla. Tatminkâr bir edayla koniyi Wylie'ye geri verdi. "Tanrı biliyor ya, bedelini de ödedik. Beyaz Gül bize yetişmeden kızı buradan götürelim," dedi.

Büyücüler atlarını getirip bindikleri sırada liderleri de Carrie'nin ellerini gümüş bir zincirle önünden bağladı.

Wylie, Lee'yi ölü bir ağacın gövdesine yapıştırdı. Büyücü onun yanında diz çökerek genç adamın çenesini kaldırıp parmaklarını gırtlığa doladı. Lee ölmek üzere olduğunun farkına vararak Wylie'in düz gri gözlerinin içine baktı.

Liderleri durumu fark etti. Binicilik eldivenlerini takarken, "Çocuğu rahat bırak, Wylie," dedi sert bir şekilde.

Wylie başını kaldırdı. "O bir şahit. Bir büyücü öldürdük ve eğer bunun haberi konseye ulaşırsa..."

2 Gümüş bir koni şeklindeki büyü bir taşdır. Weir mensubu kişilerin içindeki cevherleri tespit etmeye yarar. (ç.n.)

“Bizim taraftan da üç kişi öldü,” dedi lider. “Eğer oğlanın babası kendi soydaşlarıyla kalmış olsaydı, hâlâ hayatta olurdu. O sadece bir çocuk. İşleri daha da berbatlaştırmayalım.”

“Cinayet işleyen sen değilsin. Bu çocuk da bir büyücü olabilir ancak kam bozuk.” Wylie’nin dudakları tiksintiyle kasıldı. “Büyücüler, savaşçılar, simyacılar ve hatta Anaweir eşitmiş gibi bir aradalar. Bu doğaya aykırı.”

“Belki de bir şeyin peşindedirler.” Liderleri, Carrie’yi işaret etti. “En azından kız sağlıklı. Evdeki savaşçılardan daha bile iyi diyebilirim.”

Wylie’nin parmakları hâlâ Lee’nin gırtlığını sıkıyordu. Lee, adamın parmaklarındaki gücü derisinin üzerinde sönük bir titreşim şeklinde hissedebiliyordu.

“Sana onu rahat bırakmanı söylemişim,” dedi liderleri. “Zaten yeterince oyalandık.”

Wylie en sonunda ayağa kalktı ve atını aramak için uzaklaştı.

Carrie atlardan birinin üzerine bindirmişlerdi. Genç kadın önüne bakıyordu, dudakları düz bir çizgi halinde sıkımişti, yanaklarında kırmızılıklar vardı. Büyücülerin lideri, genç kadının atının dizgilerini aldı ve ardından kendi atını sürdü. Lider, Lee’yi işaret etti ve onun üzerindeki tılsımı kaldırdı ancak Lee hareket etmeye korkarak orada yatmaya devam etti. Genç adam gerçekten de en sonunda kendisinin ne olduğunu yürekten anlamıştı; o bir korkaktı.

Ve sonra birdenbire ağaçların arasından bir ışık huzmesi fırlayıverdi. Mavi-beyaz renkte ve ölümcüldü, peşinde alevli yıldızlardan oluşan izler bırakıyordu; Lee’nin daha önce Cincinnati’de gördüğü havai fişekleri andırıyordu. Hava elektriğin etkisiyle çatırdadı ve uzak mesafede olmasına rağmen Lee’nin saçlarının diken diken olmasına sebep oldu. Patlama doğrudan hedefini vurdu, bir süreliğine Carrie ve bindiği atı, güneşin önünde beliren bir çeşit gök cismi misali alevlerle kaplandı. Havada parıltıyan bir ışık belirdi, bu bir tür görsel titreşim gibiydi. Hemen ardından

gözden kayboldular; at ve sürücüsü buhar olup gitmişlerdi sanki hiç var olmamışlar gibi.

Büyücülerden bir tanesi, “Bu Beyaz Gül!” diye bağırdı. Atını çevirerek ormana doğru hücumla kalktı. Diğer büyücüler de öfkeyle haykırarak atlarını mahmuzlayıp onu takip ettiler. Ancak Beyaz Güller yapmak istedikleri şeyi çoktan gerçekleştirmiş, ardından geri çekilmişlerdi. Dakikalar içerisinde atlar ve binicileri gitmişti. Işık huzmeleri altında toz bulutu yavaşça dindi ve arazi sessizleşti, sadece rüzgârla sallanan tepedeki dalların sesi duyuluyordu.

Karanlık çöktüğünde Lee çoktan kilometrelerce uzaklaşmıştı. Nehir kıyısında bağdaş kurup oturuyordu. Dolunay sonunda ağaçların üzerinden yükseldiğinde, Ohio üzerinde parlayarak yer yöne yayılan gümüş bir kurdele misali yayılıyordu. Nehrin ötesinde Kentucky yer alıyordu; burası etrafında dağınık olarak kurulan yerleşim alanlarından yayılan ışıklarla delinen, gizemli bir karanlık perdesini andırıyordu.

“Artık bir ayı olmayacağım,” dedi kendi kendine. Artık daha sert ve yenilmez olacaktı. “Bundan sonra ben bir ejderim.”

Yola koyulmadan önce, Lee ablasının bıçağını aldı ve suyun kenarındaki yumuşak çamurun üzerine, aklına kazımak için bir şey yazdı.

Yazdığı kelime “Wylie’ydi.”

Trinity³, Ohio

Yüzyıldan fazla bir süre sonra

Jessamine, onun örtüsünü açtıktan sonra bebek uyanmıştı. Genç kadın onun ağlayacağını sandı fakat tulumunu açıp yarasını ince-

3 Trinity, yazar tarafından kurgulanan, ABD’nin orta batısında yer alan hayali bir kasabasıdır. Gerçek hayatta Oberlin Üniversitesi’nin yer aldığı, Oberlin kentinden esinlenilmiştir. (ç.n.)

lerken bebek sadece ona parlak mavi gözleriyle ciddiyetle baktı. Yaranın köşeleri hâlâ kızarık ve şişkindi ancak hiç enfeksiyon belirtisi yoktu. Mükemmel. Genç kadın bu operasyonun bebeği öldürebileceğinden endişelenmişti fakat iyileşiyor gibi görünüyordu. Ameliyattan sadece bir ay sonra genç kadının hastası kilo almış, rengi yerine gelmiş, nabızı ve nefes alıp verışı normale dönmüştü.

Yolculuk edememesi için hiçbir sebep yoktu. Hem de hiç.

Genç kadın kendinden hoşnut bir şekilde bebeğin tulumunun çitçitlarını kapattı. Hastanedeki o ahmaklar her şeyi dert etmişlerdi: Genç kadının yöntemlerini, yardım etmeleri için kendi türünden insanları getirtmesini ve onlara prosedürü gözlemlmelerini izin vermediğini.

Ahmaklar. Belki de birkaç tanesine ameliyathaneye girebilmeleri için izin vermeliydi. Büsbütün hafızalarını silmeden önce suratlarındaki o ifadeyi görmeye değerd.

Tabii ki deneyin nasıl sonuç verdiğini görebilmesi yıllarını alacaktı. Eğer başarısız olursa önemli ölçüde vakit harcanmış olacaktı ancak başarılı olunması durumunda kazanılacak çok şey vardı. Belki de savaşçı kıtlığı son bulacaktı. Oyun için sınırsız yem tedarik etmek. Beyaz Gül hanesi için nihai zafer.

Genç kadın bebek odasına göz gezdirdi. İçerisi bebeklerle alakalı bir sürü şeyle doluydu, taşıyabileceğinden çok fazla öteberi vardı. Gidecekleri yere vardıklarında pek çoğunu satın alabilirdi. Bir bebeğin yolculuk etmek için neye ihtiyacı vardı? Bebek bezleri ve giysiler. Oturtmak için bir bebek koltuğu. Peki, ne yiyecekti? Hazır mama mı? Genç kadın omuzlarını silkti. Pediatri onun uzmanlık alanı değildi.

Jessamine dolapta büyükçe bir çanta buldu; içinde bebek bezleri ve bir kutu mendil vardı. Gerçi hiç biberon yoktu. Genç kadın bir şifonyerin çekmecesini açtı ve içinde kat kat minik kıyafetler buldu. Kıyafetlerden bazılarını çantanın içerisine tıktı; rengârenk filli ve zürafalı olanları. Jessamine kaşlarını çattı ve

ellerini zarif kıyafetinin üzerinde gezdirdi, yüzüne dökülen bir perçem siyah saçım eliyle kenara savurdu. Omzunda bir bebek bezi çantası ve kucağında bir bebekle etrafta dolaşma fikrinden hiç haz etmiyordu. Bu yumurcakla ilgilenmesi için önceden birini tutmuş olmalıydı.

Genç kadın dolaptan bir plastik bebek koltuğu çıkardı ve beşiğin yanına yere bıraktı. Koltuğun sapı yan tarafını aşağı indirmeye çalıştığı sırada takıldı, genç kadın koltuğun sapım acemice zorlarken bebeği yataktan aldı. Bebeği koltuğuna yatırdı ve kayışlarıyla uğraşmaya başladı.

Bir dadı bulmak için ne yapması gerekiyordu? Jessamine'in hiçbir fikri yoktu.

“Burada ne yapıyorsun?”

Jessamine irkildi. Efsuncu Linda Downey kapı eşiğinde duruyordu. Aslında daha bir çocuktuk, ayakları çıplaktı, üzerinde bir kot pantolon ve tişört vardı. Jessamine, Linda'nın bebeğin teyzesi olduğunu hatırladı, Anaweir olan annesi değildi. Harika. Önemli olduğundan değildi fakat genç kadın böyle bir durumdan uzak durmayı tercih ediyordu.

Jessamine, bebeği koltuğunda sallanan kayışlarıyla bırakıp doğruldu. Linda'nın sorusuna cevap vermek yerine, “Evde kim-senin olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Linda başını kaldırdı. Kalın bir örgü yapılmış uzun, koyu saçlarıyla oldukça sevimli bir kızdı. Jessamine'i kışkırtan kayıtsız bir bakışla ilerledi. Jess, bu genç kıza imrenmesine rağmen, sahip olduğu kabiliyetleri yerine bir başkasını seçme şansı olsaydı yine de kendisinininkini seçerdi.

“Tabii ki evde birileri var,” dedi kız ergenlere has küstah bir tavırla. “Bir bebeği tek başına bırakamazsın.”

Efsuncunun bir anda tuhaf bir şekilde ortaya çıkışı bir sorunu da çözmüş oldu. Jessamine otoriter bir tavırla, “Burada olmana sevindim,” dedi narin elini savurarak. “Onun için birkaç şey to-

parlamamı istiyorum, birkaç gün yetecek kadar. Mama, giysiler ve bunun gibi şeyler.”

“Nedenmiş? Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?”

Jessamine iç geçirerek ojeli, uzun tırnaklı parmaklarını esnetti. “Eğer bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, onu benimle birlikte geri götürüyorum.”

“Ne?” Genç kızın sesi neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı, bebek korkarak kollarını dışarı çıkardı. Linda öne doğru bir adım attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Onu benimle beraber İngiltere’ye götürüyorum. Meraklanma,” dedi ve “Ona çok iyi bakılacak. Onun burada böyle yatmasını göze alamam,” diye ekledi Jessamine.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye çıkıştı Linda.

“Ameliyatından beri, bebeğin... değeri arttı,” dedi Jessamine sakince.

Linda bebek koltuğunun yanında diz çöktü, sanki yakından bakınca bir şey anlayabilecekmiş gibi oğlanı gözlemledi. Genç kız parmağını uzattı ve bebek onu kavradı. Yüzünü Jessamine’e çevirdi. “Ona ne yaptın?”

“Onun bir cevhere ihtiyacı vardı, ben de ona bir tane verdim. Bir mucize. Bu, şimdiye kadar hiç kimsenin başarmadığı bir şey. Ben onun hayatını kurtardım.” Genç kadın gülümseyerek avuçlarını yukarı kaldırdı. “Fakat artık o bir Weirlind,” dedi.

“Bir savaşçı mı?” Genç kızın sesi bir fısıltı gibi çıktı. “Hayır! Sana söylemiştim! O bir büyücü. Onun bir büyücü cevherine ihtiyacı var.” Linda konuşurken başını iki yana sallıyordu, sanki olanları değiştirecekmiş gibi bunu reddetmeye çalışıyordu. “Onun Weir kitabında yazıyor. O bir büyücü,” diye tekrar etti genç kız umutsuzca.

Jessamine tebessüm etti. “Eğer öyle olsaydı bile artık değil. Mantıklı ol. Bir savaşçı cevheri çok zor bulunur. Büyücüler ne-

redeyse sonsuza dek yaşar. Ancak Savaşçılar... Savaşçılar genç ölürlər, değil mi?” Son sözü kasti olarak zalimceydi.

Efsuncu ellerini yumruk yaparak doğrulmuştı. “Bir büyüçüye güvenmemek gerektiğini bilmeliydim.”

Jessamine dik durdu. Genç kadın bu değersiz kız yüzünden sabrını kaybediyordu. “Fazla seçeneğiniz yoktu, öyle değil mi? Eğer ben olmasaydım, bebek çoktan ölmüştü. Ben hayır işlerinde falan çalışmıyorum. Bunu yaptım çünkü onun Oyun’da yer almasını istiyorum. Ayrıca bence kiminle konuştuğunu hatırlasan iyi olur, dua et de sinirim bozulmasın.”

Linda derin bir nefes aldı ve titreyerek nefesini verdi. “Becka’ya ne diyeceğim?”

“Ne diyeceğin umurumda bile değil. Ona öldüğünü söyle.” Anaweir’ler ve onların ne düşündükleri hiç önemli değildi.

“Ama onu neden şimdi götürüyorsun? Büyüylene kadar turnuada oynayamaz ki.” Genç kızın sesi yumuşadı ve ikna edici bir hal aldı. Jessamine hafif bir baskı hissetti, bu efsuncunun gücüne ait hafif bir dokunuştı. “Bebek hayatta ancak onun yeteneklerini göstereceğini nereden biliyorsun? Ve bu sırada ona ne yapacaksın?”

Jessamine omuzlarını silkti. “Belki de ona bakman için seni de yanımızda götürürüm,” dedi genç kadın. “Bir iki yıl sonra Takas’a gidebilirsin.” Aynı zamanda Jess’e kalsa, genç kız oldukça iyi para ederdi. Efsuncular ve savaşçılar oldukça zor bulunuyordu.

Linda geriye doğru bir adım attı. “Bunu yapamazsın!”

“Öyleyse efsuncu hilelerini üzerimde denemeye kalkma. Bebekle şimdiden oldukça fazla vakit geçirdim. Büyüdüğü sırada da gözümün yatırımımın üzerinde olmasını istiyorum.”

“Tabii eğer büyürse. Eğer birisi ona önceden ulaşmazsa.” Linda yalvarırcasına ellerini açtı. “Herkes senin Beyaz Gül Hanesi’nin

savaşçılarının taciri olduğunu biliyor. Senin yanında kalırsa onun ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?”

Genç kız haklıydı. Jess’in, oğlanın üzerinde kullandığı cevher, genç kadının son avlarından biri olan on yedi yaşındaki bir savaşçıya aitti. Bir turnuvada asla oynayamayacak olan bir kıza. Onu çalamayacaklarını anladıklarında Kızıl Gül Hanesi mensupları tarafından katledilmişti. Bu yasadışı bir şeydi fakat *Ana*-büyücü Weir’lerle alakalı olan yasalar bozulmak için vardı. “Bir önerin olduğunu sanıyorum?”

“Bırak bebeği ailesi büyüsün. Sonra gelip onu alırsın.”

Bebek gözlerini açtı ve bir yaygara patlattı, yüzü sinirli bir hal alarak kırmızı-mavi tonlara bürünmüştü. Şu bebekler, akıl almaz yaratıklar, diye düşündü Jessamine. Akıl almaz, sağı solu belli olmayan ve pistirler.

“Doğru yetiştirilmezse sonradan başa çıkması zor olabilir,” dedi Jessamine.

Linda kaşlarını kaldırdı. “Bir büyücünün bir savaşçıyı idare edemeyeceğini mi söylüyorsun?”

Jessamine bu imayı kabullenerek başını salladı. “Peki ya başka biri onu oyuna götürürse?”

“Trinity’de mi? Onu hiç kimse burada aramaz. Burası mükemmel. Sen bir şifacı cerrahsın. Onu zapt edersen direnemez.” Linda bebeğin yanına oturdu, saçının kızıl-altın renkli perçemini okşadı. “Onu kolayca izleyebilirsin. Ailesi Anaweir kökenli. Kolayca idare edilebilirler. Onlara bebeği düzenli aralıklarla görmek zorunda olduğunu söylersin. Becka ne istersen yapacaktır. Sen onun oğlunun hayatını kurtardın.”

Jessamine kabul etmek zorundaydı, efsuncunun önerisi ilgi çekiciydi. Bu oğlanın işe yaraması için yıllar geçmesi gerekiyordu ve bu süre içerisinde ona beladan başka bir şey getirmeyecekti. Bu şekilde genç kadın, bu yumurcak savaşçıyı tehlikeden uzak

tutabilecek ve eğitilebilecek yaşa gelene kadar da ona sorun yaratmamış olacaktı.

Genç kadın, efsuncunun mavi ve altın tonlarındaki gözlerine baktı. “Peki ya sen? Sen *idare edilebilir misin*? Vakti geldiğinde ondan vazgeçebilecek misin?”

Linda bebeğe baktı. “Dediğin gibi fazla seçeneğim yok, değil mi?”

❧ BİRİNCİ BÖLÜM ❧

UÇAN LOBECK

“Jack!”

Annesinin sesi rüyalarını delip geçince genç adam isteksizce gözlerini açtı. Anladığı kadarıyla saat geç olmuştu. Gün ışığı sabahın erken saatlerinde yarattığı suluboya misali görüntüsünü kaybetmiş, pencereden içeriye sızıyordu. Genç adam, bir önceki akşam yıldızlara bakarak çok geç saatlere kadar ayakta kalmıştı. O gece yeni ay vardı ve bazı önemli takımyıldızları geceyarısına kadar ufukta belirmemişti.

“Geliyorum!” diye bağırdı genç adam. “Birazdan hazır olurum!” Ayaklarını yataktan yere indirdiği sırada hâlâ uzanıyordu. Genç adamın bir gece önce çıkarttığı kot pantolonu yatağın yanındaki bir yığının üzerinde duruyordu. Jack onları altına geçirip çekmecesinden yeni bir tişört çıkarttı ve bir çift çorabı omzunun üzerine attı.

Jack banyonun etrafında dolanıp durdu. Duş alacak vakti yoktu. Yüzünü yıkadı, parmaklarını ıslatarak saçlarının üzerinde gezdirdi.

“Jack!” Genç adamın annesinin ses tonu uyaran türdendi.

Jack arka basamaklardan aşağıya inerek mutfığa girdi.

Annesi onun için müsli ve portakal suyu hazırlamıştı. Kadının dikkati dağılmış olmalıydı çünkü aynı zamanda Jack için bir fincan kahve de koymuştu. Kendi gevreğini yarım bırakmış, önündeki bir yığm kâğıdı düzenlemeye koyulmuştu.

O, Becka’ydı. Jack’in annesi pek çok şeye ilgi duyan bir kadındı. Ortaçağ edebiyatı üzerine doktora yapmış ve hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen Becka ev ekonomisini idare ettirmekte zorlanıyordu: Ders programları, öğle yemeği parası ve kütüphaneden alınan kitapları zamanında iade etmek gibi şeyler. Jack küçük yaştan beri hem kendisini hem de annesini düzene sokma görevini üstlenmişti.

Becka saatine baktı ve homurdandı. “Giyinmen lazım! Bir saat içinde bir toplantıda olmam gerekiyor.” Büyük mavi bir şişeyi masa boyunca ittirerek genç adama uzattı. “İlacını almayı unutma.” Becka, kâğıtlarını büyük bir evrak çantasının içine tıktı. “Bütün sabah kütüphanede olacağım, öğleden sonra da mahkemedeyim.”

“Okuldan sonra futbol seçmelerim var, unutma,” dedi Jack. “Eğer eve benden önce gelirsen merak etme.” Jack’in annesi oldukça evhamlıydı. Annesi her seferinde bunun sebebinin Jack’in bebekken ölüm tehlikesi atlatmış olduğunu söylerdi. Jack’e göreyse bu tarz şeyler hep programlanmayla alakalıydı. Bazı insanlar hep kaygılanırdı, diğerleri ise hiç umursamazdı. Genç adam, babasının ikinci kategoriye ait olduğunu varsayıyordu. Belki de onun iki eyalet ötede yaşıyor olması kaygılanmasını zorlaştırıyordu.

“Futbol seçmeleri,” diye ciddiyetle tekrar etti Becka, aklına kazımak istercesine. Hemen ardından koşarak merdivenleri tırmandı.

Birisi yan kapıyı çaldı. Jack şaşırarak başını kaldırdı. “Selam, Will. Erken geldin.”

Gelen Will Childers'dı, eğilerek perdenin arkasından bakıyordu. Jack uzun boylu olmasına rağmen, Will ona tepeden bakıyordu, ayrıca üniversite futbol takımında oynayabilecek kadar iri yapıydı. Will'in trompet kılıfı yanında oyuncak gibi duruyordu. "Jack! Gitmeliyiz! Önümüzdeki haftaki konser için bu sabah caz grubu provamız var."

Jack elini alnına vurdu ve elindeki mısır gevreği kâsesini lavaboya götürdü. Ayakkabılarını bağcıklarını bağlamadan ayağına geçirdi. Kapının yanındaki çantasını aldı. Şans eseri saksa fonu okuldaydı. "Okul bu haliyle yeterince erken başladı," diye homurdandı ve aceleyle yürüyerek Will'i takip edip sokağa çıktı.

İkili çimenli meydana kestirmeden giderek kolejin klasik kumtaşı binalarının arasından geçtiler. Trinity tipik bir orta batı üniversite kasabasıydı; sokakları heybetli Victoria dönemi tarzı evlerle ve kadim meşe ve akçağaç ağaçlarıyla sıralanmıştı. Orası Jack'in işlediği her günahı sayıp dökebilecek insanlarla doluydu. Jack tüm hayatı boyunca burada yaşamıştı.

Will sayesinde, provaya sadece birkaç dakika geç kalmışlardı. Jack'in ilacını almayı unuttuğunu fark ettiği anda çoktan rehberlik sınıfı dersliğine oturmuş ve ilk zil çalmıştı.

İşin hayret verici tarafı da bunun ilk defa gerçekleşiyor olmasıydı. Bu annesi için kusursuz bir rekor sayılabilirdi. İlaç onun için en önemli şeydi. Becka bir kez bile olsun asla unutmamıştı, şimdi de öyle. Hatayı yapan Jack'di.

Jack geçmişini gayet iyi biliyordu. Londralı meşhur kalp cerrahı Jessamine Longbranch, denizleri aşarak gelmiş ve genç adamı ölümün pençelerinden kurtarmıştı. Amerika'ya hâlâ yılda bir ya da iki kez gelerek Jack'i muayene ediyordu.

Jess'in, hastasına karşı tutumu beklenenden çok daha fazlaydı. Genç adam yarı beline kadar soyunur, doktor da kısa bir fiziksel muayene yapardı; ellerini kollarındaki, bacaklarındaki ve göğsündeki kaslar üzerinde dolaştırır, sıradışı koni şeklindeki bir

stetoskopla kalp atışlarını dinler, boyuna, kilosuna ve tansiyonuna baktıktan sonra da ona sağlıklı olduğunu söylerdi.

Dr. Longbranch'la yaptığı görüşmelerde genç adam kendisini hep bir et parçası gibi hissederek, yağ ve kemikleri için didik didik edilir, egzersiz alışkanlıkları hakkında kendisini sorgulanırken bulurdu. Kiracıları Nick'in dediğine göre, bu cerrahlar arasındaki yaygın bir arızaydı; onlar anestezi altındaki insanlarla ilgilenmeyi tercih ediyorlardı.

Doktorun her ziyareti, genç adamın ilacını alması yönündeki hatırlatmalarla son bulurdu. Dr. Longbranch her gelişinde ilaçtan tedarik ederdi, ayrıca annesi de onun Londra'daki ofisinden sipariş ettirirdi. Mavi şişedeki ilaç, kötülükleri defeden bir iksir gibiydi.

Jack, evde ona ilacını getirecek kimsenin olmadığını biliyordu. Becka üniversitedeki kütüphanede olacaktı ve oradan da mahkemeye geçecekti, her iki yerde de ona ulaşamazdı. Annesi bir cep telefonu da taşımıyordu çünkü onların beyin tümörüne sebep olduğuna kendisini inandırmıştı.

Belki Nick'i arayabilirdi. Eğer evde tamir işleriyle uğraşıyorsa telefona cevap verebilirdi ancak Nick telesekreterine hiç bakmazdı. Belki de Jack'e eve dönüp ilacını almasına izin vermesi için Penworthy'yi ikna edebilirdi. Denemeye değerdi. Son zil çaldığı sırada koridordan geçebilmek için izin aldı.

Letois Penworthy, Trinity Lisesi'nin müdürüydü. Okulun lobisini boşalttırıyor, sınıflarına daha girmemiş olan öğrencilere müdahale edip hâlâ ön kapıdan içeri sızmaya çalışan talihsiz öğrencilerin de isimlerini alıyordu.

Penworthy, ayak bileğine kadar inen bir pantolon ve üzerine üç beden küçük gelen pudra mavisi polyesterden bir spor ceket giyiyordu. Göbeği aşağılarda bir yerlerde saklanan kemerinin üzerinden dışarı taşıyordu. Müdürün yüzü her zaman kırmızıydı, sanki belindeki o sıkışıklık kanın şakaklarına kadar fışkırmasına sebep oluyordu.

Müdür Penworthy, arkasından usulca sıvışmaya çalışan oğlanın birinin yakasına yapıştı ve “BAY Fitch!” diye gürledi. “Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?” Bu oldukça komik bir eşleşmeydi. Fitch’in elbiseleri, Goodwill⁴ mağazaları ile büyük beden askeri ihtiyaç fazlası kıyafetleri satan dükkânların kaotik bir karışımından oluşuyordu; gömleğinin kollarını omzuna kadar kıvrımış, pantolonunun kemerini sıska belinden düşmesin diye sonuna kadar sıkımişti. Genç adam sarı saçlarının uçlarının rengini boyayla açtırmıştı ve bir kulağına üç adet küpe takmıştı.

“Üzgünüm, Bay Penworthy,” dedi Fitch. Penworthy’nin omzunun üzerinden Jack’e bir bakış attı, ardından da gözlerini tekrar yere çevirdi. Genç adamın dudaklarının kenarları titriyordu fakat sesi ciddiye. “Bu sabah birkaç çevrimiçi güncelleme yapmak zorundaydım ve sanırım saate bakmayı unutmuşum.” Fitch, okulun internet sitesinin web yöneticisi ve lisenin de gayriresmi sistem yöneticisiydi. Üstün kaliteli teknik uzmanlık gerektiren bir iş için oldukça ucuz bir kaynaktı.

“İnternet sitesini bir mazeret olarak kullanmayı kesinlikle düşünme, bayım. O bilgisayarı sana kendi boş vakitlerinde çalışabilesin diye verdik,” dedi müdür.

Harmon Fitch hayatı boyunca geç kalan birisiydi. Annesi geceleri çalışıyordu ve Fitch de kendisinden küçük dört erkek ve kız kardeşini otobüse bindirmek zorunda kalıyordu.

“Bay Penworthy,” diye araya girdi Jack. “Affedersiniz. Ben, ah, evimde bir şey unuttum da acaba onu almak için gidebilir miyim diye sormak istemiştım.” Jack ses tonuyla renk vermemeye çalıştı.

Müdür dikkatini Jack’e yöneltti.

Müdür genç adamdan pek hoşlanmıyordu, bunu ona pek çok farklı şekilde de belli etmişti.

4 ABD’de bazı yardım kuruluşlarının garaj satışı tarzı sürdürdükleri kullanılmış malları bedavaya alıp ucuza satarak gelir elde ettikleri oluşumun adıdır. (ç.n.)

“Bay Swift,” dedi Penworthy dudaklarını aralayıp yırtıcı bir şekilde gülümseyerek. “Senin gibi akıl almaz derecedeki zeki bir çocuğun bu kadar düzensiz olabilmesini olağandışı buluyorum.”

“Haklısınız,” dedi Jack kıbarca. “Ve sizden özür diliyorum. Rehberlik dersi bitmeden hemen eve gidip gelebilirim, tabii gitmeme izin vererseniz.” Fitch koridoru çoktan yarılamıştı. Penworthy onu fark etmemişti. Onun yeni ve daha iyi bir hedefi vardı.

“Üzgünüm,” dedi müdür içinde hiç de üzümlük belirtisi olmayan bir tonda. “Okul saatleri içindeyken öğrencilerin binadan ayrılması yasaktır. Bu bir sorumluluk meselesi,” dedi.

Jack, Penworthy’ye ilacından bahsetmek istemiyordu. Bu üzerinde pek konuşmayı sevmeyişi bir şeydi. Ancak eve gidebilmesinin bir açıklama yapmaktan geçeceğini biliyordu. “Eve gidip ilaç almam gerekiyor. Kalbim için. Bu sabah almayı unutmuşum da.”

Penworthy kaşlarını çatı, topuklarının üzerinde bir hacıyatmaz misali sallandı. Jack bu talebinin reddedilmesinin zor olduğunu biliyordu (sonuçta bu bir sorumluluk meselesiydi). Ancak müdürün de kendine has silahları vardı.

“Pekâlâ,” dedi Penworthy. “Elbette, ofise imzanı atıp evine gidip ilacını alabilirsin. Ama öğleden sonra kaybettiğin vakti telafi etmek için cezaya kalacaksın.”

“Ama yapamam,” diye itiraz etti Jack. “Benim futbol seçmelerim var.”

“Ee, Bay Swift, bu da size bir ders olsun.” Penworthy’nin soluk renkli gözleri zaferle parıldadı. “İnsanın hafızasını en iyi, neticeler güçlendirir.”

Jack köşeye sıkıştığını biliyordu. Eğer seçmelere giremezse takıma kabul edilmeyecekti. En azından gençler grubuna seçilebilmeyi umuyordu. “Boş verin o zaman,” dedi Jack. Okul ofisinin yakınındaki ankesörlü telefonlara doğru yöneldi. Becka, Jack’in de bir cep telefonu almasına izin vermiyordu. “Evi arayıp birisinin ilaçları bana getirmesini isteyeceğim,” dedi.

“Getiren kişi mutlaka yetişkin birisi olsun,” diye uyardı Penworthy. “Okulda ilaç ve uyuşturuculara karşı sıfır tolerans politikamız var.”

Ne evde ne de Nick’in apartmanında telefona cevap veren olmamıştı. Elbette genç adamın ilacını almasında birkaç saat gecikmesinden bir şey olmazdı. Jack’e göre geçirmiş olduğu ameliyat onu iyileştirmişti. Longbranch de ilacın tam olarak ne işe yaradığını hiçbir zaman söylememişti. Genellikle aklı sorularla dolu olan annesi de ilaca tıpkı sihirli bir iksirmiş gibi yaklaşıyordu.

Zaten kendisini iyi hissediyordu. Eğer bir belirti ortaya çıkarsa Jack hasta olduğunu söyleyebilir onlar da evine gitmesine izin verebilirlerdi. Ahizeyi yerine koydu ve rehberlik sınıfı dersliğine doğru yöneldi.

Jack sınıfta yerini almasının üzerinden bir dakika bile geçmemişti ki Elle Stephenson genç adamın omzuna dokundu.

“Solunum deneyinde ne tür ölçümler aldınız?” diye fısıldadı genç kadın. “Dün gece laboratuvar raporum üzerinde çalışıyordum ve sayılarla başa çıkamadım.”

Jack elini çantasına daldırdı ve fen bilgisi klasörünü Ellen’a uzattı. “Benimkiler de öyle. Makinenin düzgün ayarlanıp ayarlanmadığını merak ediyordum.”

Ellen başını genç adamın bulgularının yazılı olduğu kâğıda doğru eğdi; Jack’in kargacık burgacık notlarına gözlerini kısarak bakarken çenesine kadar inen kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına doğru attı. Saçları parlak ve düz bir şekilde asılı duruyor bir tür miğferi andırıyordu. Genç kadın sandalyesinin üzerinde yarı dönük bir halde oturmuş uzun bacaklarını koridora doğru uzatmıştı. Kızın üzerinde bugün farklı bir hava vardı ancak Jack bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Ruj. Genç kadın dudaklarına gül pembesi bir ruj sürmüştü. Jack onu daha önce makyajlı gördüğünü hatırlamıyordu. Genç adam hafifçe parmaklarıyla sırasının üzerinde ritim tuttu, Ellen

sayfayı okurken onun dudaklarının çok daha yakınında olduğunu hayal etti. Genç adam, eski kız arkadaşı Leesha'dan beri kimseye bu şekilde bakmamıştı.

“Senin bulgularında en az benimkiler kadar çelişkili,” dedi genç kadın klasörü geri uzatarak. İkisinin elleri çarpıştı ve bir anlığına birbirlerine dokundular. Ancak Ellen çabucak elini çekti. Klasör yere düştü ve genç adamın kâğıtları etrafa saçıldı.

“Ah, özür dilerim, dostum.” Genç kadın, Jack’in sırasının yanına diz çökerek telaşla sayfaları bir yığın haline getirerek topladı. Ellen başını kaldırarak Jack’e baktı ve sessizce uzanıp sayfaları ona uzattı. Ellen’ın açık yeşil gözleri ve koyu renkli kirpikleri vardı, burnunun üzerinde, sanki daha önce bir kez kırılmış gibi, hafif bir tümsek bulunuyordu. Jack ona dokunmak için içinden yükselen bir dürtüye karşı direndi. Bunun yerine kâğıtlarını toparlayıp klasörlerine geri koyduktan sonra genç kadının kalkmasına yardım etmek için elini ona uzattı.

Bu genç kadını yine huzursuz etmiş benziyordu. Ellen eteğinin üzerini silkeledi ve saçlarıyla oynadı. “Şey. Belki de derste bunu Bay Marshall’a sorabiliriz,” dedi.

“Neyi... soralım? Ah. Tabii, olur.” Jack boğazını temizledi. “Eğer istersen.”

Korkutucu derecede yüksek bir sesle zil çalmıştı. Jack kitaplarını ve klasörlerini çantasına koymaya başladı.

“Şey... Jack?”

Başını kaldırdığında Ellen’ın kendisiyle kapı arasında durduğunu gördü, genç kadının çantası omzunun üzerinden sarkmıştı. “Acaba bu akşam benimle sosyal bilimler sınavı için çalışmak ister miydin diye merak etmiştim. Ders notlarını çok iyi tuttum,” dedi. “Biz... ah... onları karşılaştırabiliriz...” diye ekledi.

Jack, genç kadına şaşkınlıkla baktı. Ellen ona karşı daha önce hiç ilgi göstermemişti, ya da bunu belli etmemişti. Ellen, Trinity

Lisesi'nde yeniydi ancak çoktan başarılı birisi olarak ün salmıştı. Onur sınıflarında Jack'ten birkaç puan yukarıdaydı.

Belki de yapacak fazla bir şeyi yoktur, diye düşündü Jack. Daha ikinci yılında okul değiştirmek zorunda olmak berbat bir şey olmalıydı. Ellen dışarıda fazla takılmazdı. Jack onu dans partilerinde veya maçlardan sonra Corcoran restoranında gördüğünü hatırlamıyordu.

Ellen gerçekten de çok tatlı biriydi ve Jack de kimseyle çıkmıyordu. Lobeck adlı serseri yüzünden onu terk eden Leesha'dan beri hiç kimseyle. Genç adamın muhtemelen seçmelerde olması gerekiyordu ve...

Seçmeler...

“Çok isterim. Daha doğrusu keşke gelebilsem,” dedi genç adam çantasını omzuna atarak. “Ama bu gece futbol seçmelerim var ve işim saat kaçta biter, bilemiyorum.”

“Futbol seçmeleri mi?” diye sordu genç kadın onu baştan aşağı süzerek. “Gerçekten mi? Oynuyor musun?”

Jack içinden futbol tanrılarına şükretti. “Öyle umuyorum.”

“Harika,” dedi genç kadın. Bakışlarını genç adamdan uzaklaştırdı, yanakları kızarmaya başlamıştı. “Olsun. Belki başka bir zaman görüşürüz.” Ellen tekrar çantasını kaldırdı ve kapı eşiğine yöneldi, esnek ve atletik bir zarafetle yürüyüşü genç adamın nefesini kesiyordu.

“Stephenson!” diye arkasından seslendi Jack. Genç kadın kapı eşiğinde durdu ve arkasını döndü. “Başka bir zaman, söz mü?” Genç adam ona sırtıttı. Ellen da ona belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi ve gözden kayboldu.

Jack, *gerizekâh*, diye homurdandı kendi kendine. Bu çok acemiceydi. Kendi tecrübelerinden bildiği üzere kızlar böyle teklifleri iki kez yapmazdı. Jack'in şimdiye dek karşı cinsten pek çok dostu olmuştu, onların çoğunu elma suyu ve yulaf ezmesi kurabiyeleri paylaştıkları Trinity Anaokulu'ndan beri tanıyordu.

Onlarla yakınlaşmayı düşünmek gerçekten zordu. Küçük bir kasabada yaşayınca bu tür şeyler... ensest gibi kaçıyordu.

Leesha Middleton'sa farklıydı. Trinity'ye bir önceki yıl taşınmıştı. Leesha'yla dost olamazdınız. Ona teslim olurdunuz. Leesha istediği herkesle çıkabilecek olmasına rağmen Jack'i seçmişti. Şimdi de o Lobeck'le birlikteydi.

Ellen da taze kan sayılırdı. Dolayısıyla sıradaki hamleyi genç adam yapmalıydı.

Jack ögle yemeği vaktinde tekrar evi aramayı denedi. Ardından annesinin ofisini aradı ancak Becka, Bernice'e gelmemişti. Genç adam, annesinin öğleden sonra mesajı alınca vereceği tepkiyi hayal ederek omuzlarını silkti. Eğer şansı varsa Jack annesinden önce eve ulaşabilirdi. Her nasılsa genç adam kendini iyi hissediyordu. Hatta harikaydı.

Jack'le Will, okulun arkasındaki sahaya vardıklarında, erken gelen bazı öğrenciler futbol koçları Ted Slansky'ye kaleleri kurması için yardım ediyorlardı. Güneş aralıklarla bulutların arkasından belirliyordu ancak bu kış güneşiydi ve olduğundan daha fazla ısıyı geri çekiyordu.

Tribünlerde birkaç izleyici sıralanmıştı: meraklı ana babalar, topluluk koçları, arkadaşlar. Jack gözlerini kısarak sıralarda tanıdığı birilerinin olup olmadığına baktı.

"Sancakları kaldırın," dedi Finch, Jack'in arkasından. "Majesteleri, Kraliçe ve maiyeti geldi."

Jack, başını çevirdiğinde bir avuç üniversiteli oyuncunun banklardan birinin ucunda yarım daire şeklinde toplandıklarını gördü, parlak bir güneşin etrafında dönen arzulu gezegenler gibiydiler: Leesha'nın.

"O, burada ne arıyor?" dedi Jack sinirli bir şekilde. "O, futboldan nefret eder." Genç adam sorusunun cevabını söylerken bile biliyordu.

“Bunu sorgulamak bize düşmez, biz sadece hizmet eder, tapar ve arzularız.”

Muhtemelen Fitch bunun ne kadar can sıkıcı olduğunu farkında değildi. Muhtemelen. “Kes sesini, Fitch.”

Fitch’in gülümsemesi kayboldu. “Dostum. Kafana takmaman daha iyi. Güven bana.”

Jack kasıtlı olarak sırtını banklara doğru çevirdi.

Seçmelere katılım oldukça fazlaydı. Jack iyimser olmaya çalıştı. Kendisi iyi bir oyuncuydu, pek çok kez orta sahada ve forvet olarak oynamıştı ancak şimdiye kadar hiç yıldız oyuncu olamamıştı.

“Bakın seçmelere kim gelmiş. Bu Jackson Downey Swift. Yoksa Swift Downey Jackson mıydı? Hep karıştırıyorum.” Alaycı ses, genç adamın arkasından gelmişti ancak Jack bunun kim olduğunu hemen anladı. Ardından bir futbol topu genç adamın kürek kemiklerinin ortasında patlayıverdi. Sertçe.

“Buna pas atmak denir,” dedi Garrett Lobeck. “Gerçek erkeklerle top oynamak istiyorsan bence daha dikkatli olmalısın.”

Jack hışımına arkasını döndü. Lobeck’in yüzünde hain bir sırıtış vardı, zekice bir laf attığını sanıyordu. Garrett, yakışıklılıkları, kötü alışkanlıkları ve saha içinde ve dışında şiddete karşı meyilleriyle ünlenmiş dört kardeşten biriydi. On yedi yaşında olan Garrett, kardeşlerin en küçüğüydü ve içlerinden en kötüsü olma yolunda ilerliyordu.

Lobeck, “Belki de ismini kışına yazmalısın, böylelikle Koç, annenin okul yönetim kurulunda olduğunu anlar,” dedi ve devam etti: “Senin başka türlü seçilmenin bir yolu yok.”

“Ben de seni gördüğüme şaşırdım, Lobeck,” diye cevap verdi Jack. “Geçen sene Garfield’la oynanan maçtan sonra seni çürüğe aldıklarını sanıyordum.”

Lobeck penaltı hilesi yapmak isterken karşı tarafın kalecisinin kasten ayağını kırmıştı. Bu olay oldukça büyümüştü. Ancak

Lobeck yetenekli bir *RB*'ydi⁵ ve babası da kasabanın yarısına sahip olduğu için Garrett'ın sonbaharda futbol oynamasına izin vermişlerdi. Okul yönetim kurulunda onun takıma geri dönmesi aleyhinde oy veren tek kişi Becka'ydı.

Jack ayağının üst kısmıyla topu kaldırdı ve bir süreliğine sektirdi, ardından topu Fitch'e attı. "Demek şiddet ve darp suç değilmiş. Peki, akademik standartları da mı bir kenara attılar? Yoksa bir tür gerizekâhları topluma kazandırma programına falan mı katıldın?" dedi Jack.

Lobeck'in bu cümleyi anlaması biraz zaman aldı. Muhtemelen "gerizekâh" kelimesi bunu açığa vurmuştu çünkü Garrett'm yüzü koyu kırmızı bir renk almış ve Jack'e doğru bir adım atmasına sebep olmuştu.

Aniden Will ortaya çıktı. "Ne haber, Lobeck? Bulaşacak altıncı sınıf öğrencisi kalmadı mı?" dedi. Lobeck iri yapılydı ancak Will de en az onun kadar cüsseliydi ve tamamen kashydy. Lobeck yeni gelenlerin kendisinden üstün olmasından hiç hoşlanmıyordu.

Lobeck, "Sakin ol, Childers. Hemen gaza gelme," dedi ve ardından Jack'e kaşlarını çatarak baktıktan sonra sahaya doğru hızla yürüdü.

Oyuncular top sürme ve pas verme, taç atma ve kaleye şut çekme antrenmanlarına başlamıştı. Jack sahanın yan çizgisinde taç atma sırasının gelmesini beklerken arkasından gelen bir başka tanıdık ses daha duydu.

"Jackson." Genç kadın, onun ismini kırgın bir şekilde iki hece halinde söylemişti. "Bir merhaba bile demeyecek misin?"

Jack bunun üzerine arkasını dönmek zorunda kaldı, onu rahatsız ettiğini belli etmek istiyordu. "Merhaba, Leesha," diye cevap verdi.

5 İng. *Running Back*: Amerikan futbolunda kontrataklara cevap verebilen koşucu oyunculara verilen addır. (ç.n.)

Leesha, pembe bir kapüşonlu giymişti, kıvrıkcık siyah saçlarını arkadan toplamıştı. Genç kadın elini Jack'in koluna koydu. Genç adam gözlerini ona dikerek zorlukla yutkundtu, kulaklarında zonklayan nabzını görmezden gelmeye çalışıyordu. Ela gözleriyle Jack'inkilere bakarak, "Bazen seni çok özliyorum, Jack," dedi genç kadın dürüstçe.

Jack bu tuzağa düşmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. "Eminim özliyorsundur, Leesha." Genç adam sesinin hafif ve dengeli çıktığını sanıyordu. Jack gözleriyle sahayı taradı, ona bakmamasına rağmen genç kadının alt dudaklarını öne çıkartarak suratını astığını ve kaşlarının arasında hafif bir çatıklık çizgisi olduğunu biliyordu. Leesha'nın eli hâlâ onun kolunun üzerindeydi.

"Hâlâ Garrett'tan emin değilim," dedi genç kadın. "Bazen o... çok sahiplenici oluveriyor." Jack buna cevap vermeyince, "Partime geliyorsun, değil mi?" diye sordu Leesha.

Jack gözlerini kırptı ve ona tepeden bakarak, "Ne?" diye sordu. "Partime gelecek misin? Lakeside Club'da olacak."

Jack'in sahaya çıkma vakti geliyordu. Genç adam kolunu Leesha'nın elinden kurtardı. Ancak genç kadın eliyle Jack'in formasını avucuyla yakalayıp ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu yanağından öptü. Genç kadın için bu sadece masumane bir öpücüktü fakat Jack sanki yanmışçasına irkilerek geri çekildi.

"Sana özel bir davetiye yollayacağım, Jack," dedi Leesha genç adamı serbest bırakarak.

Nasıl olduysa Jack, genç kadının başının üzerinden arkasındaki tribünlere bakıverdi. Ellen Stephenson orada dikiliyor, Leesha ve ona bakıyordu. Sonra Ellen arkasını dönerek oturduğu sırasından çabucak yere atladı. Birkaç büyük adım atıp çıkış kapısına ulaştı ve gözden kayboldu.

Genç adam içinden söverek sahaya döndü ve orada Garrett Lobeck'in, ona yeryüzüne inmiş bir fırtına bulutu gibi hışımla baktığını gördü.

“Swift!” Sıra Jack’e gelmişti. En sonunda koç, taç atışı düdüğünü çaldı.

Ardından oyuncular pozisyon değiştirerek hücum serilerine başladılar.

Jack sırasıyla; defansa, orta sahaya ve ardından da forvete geçti. Genç adam *zihinsel* olarak berbat durumdaydı ancak *fiziksel* olarak sürekli sahada olmasına rağmen kendisini çok iyi hissediyordu ve hiç yorulmamıştı. Uzun bir kış mevsiminden sonra tekrar dışarıda olmak çok güzeldi. İkinci güneşi çimenlerden yansiyordu, genç adam yüzünü ona çevirdiğinde bu neredeyse ona kör edici geliyordu. Saha hâlâ ıslaktı ve bir buçuk saatlik bir eziyetten sonra gitgide kayganlaşıyordu.

Jack, Harmon Fitch’ten gelen bir pası tam yakalayıp saha yukarısına doğru top sürmeye başlamıştı ki arkasından aniden gelen bir darbeye ayakları yerden kesildi. Sert bir şekilde sırtüstü çamurun içine düştü. Genç adam dirsekleriyle yerden doğrulduğunda Lobeck’in topu öbür yana sürdüğünü gördü. Lobeck: Kayarak müdahalenin kralı.

Fitch ona ayağa kalkmasında yardım etti. “İyi misin, Jack?”

Jack onu başından savdı. Gözlerini Lobeck’e dikti. Belki de ona bir ders vermenin vakti gelmişti.

Fitch bunu fark etti. “Hadi ama Jack. Seçtiğin yolda sakatlık ve ölüm var. Savaşacağın yerleri sen seçmelisin. Bir maraton falan düzenlenmesini bekle. O zaman onun canına okursun,” dedi Fitch sırtarak. “Eğer istersen, sistemi hack’leyip onun notlarını değiştirebilirim fakat burada ona fazla bir zarar verebileceğinden şüpheliyim.”

Jack çamurlu ellerini formasına sildi. Fitch haklıydı. Lobeck’e karşı bir dövüşü kazanabilmesinin hiç yolu yoktu. Ayrıca Jack sakatlanmamıştı. Gerçi sıırıslıdam olmasına ve rüzgâra rağmen de hiç üşümüyordu. Eli ayağı karıncalanıyordu, sanki uzun zamandır uyuşan uzuvlarına kan hücum ediyordu. İçinde aniden

beliren bir netlikle rakip sahaya baktı, oyuncularını tarttı ve önüne çıkabilecek engelleri belirledi.

Lobeck'in takımı bir gol atmış ve başlama vuruşu yapılmıştı. Bir kez daha Jack'in takımı kaleye yaklaşıyordu. Jack topu sürerek sahanın köşesine götürdüğü sırada Lobeck bir duvar misali genç adamın önünde bitiverdi, hevesle sırtıyordu. Jack aldatmacayla sola gider gibi yapıp topu ortaya sürdü. Genç adam, hemen arkasında Lobeck'in varlığını hissetti. Jack şutunu çekerken, Lobeck'in iri cüssesiyle kendisine doğru atıldığını göz ucuyla fark etti. Genç adam biraz yana dönerek avuç içleri dışarı gelecek bir biçimde ellerini kaldırdı ve çarpışma için kendisini hazırladı.

Jack sonrasında ne olduğunu tam olarak kestirememişti. Çektiği şut, kalecinin üzerinden uçup giderken, Lobeck'in hamlesini savuşturmak için kollarını uzattı. Genç adamın göğsünde sanki bir patlama oldu ve sıcak metal benzeri bir şey kollarından parmak uçlarına doğru nüfuz etti. Lobeck bir çığlık attı ve ağlara giden topu takip ederek uçtu. Jack ona öyle bir kuvvetle vurmuştu ki Lobeck neredeyse sekip sahaya geri düşecekti. Garrett afallayarak orada yığılıp kaldı. En az beş dakika boyunca öylece yatıktan sonra yavaşça kıvrılıp elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Sonra yavaşça hayata dönen bir makine misali kendine gelerek küfretmeye başladı.

Lobeck, "Bana faul yaptın!" dedi soluk soluğa, kalın parmağını Jack'e doğru sallayarak. "Beni kaleye ittin." Garrett, öfkesinden ve sinirinden resmen titriyordu.

"Sana dokunmadım bile!" Jack terlemişti ve neredeyse dumanı tütüyordu. Vücudu hâlâ karıncalanıyordu ancak her nasılsa tükendiğini hissediyordu. Genç adam tribünlere doğru göz gezdirdi. Leesha öne eğilmiş heyecanla onları izliyordu. Leesha futbolu sıkıcı bulurdu ama kavgaya bayılırdı.

Lobeck sendeleyerek ayağa kalktı. Üstü başı tamamen çamurla kaplanmıştı ve dudağı kanıyordu. "Beni ağlara fırlattın be!" Ona

destek vermesi için kalecisine döndü. “Öyle yapmadı mı?” Kaleci omuzlarını silktilti. O sırada Jack’in çektiği şutu durdurmakla meşgul olmuştu.

Jack, kendisine saldırmamasını önlemek için duruşunu dikleştirip ellerini kaldırdı. Jack şaşkınlıkla izlerken Lobeck irkildi ve geriye bir adım attı. Lobeck neredeyse genç adamdan yirmi kilo daha ağırdı.

“Bırak artık, Garrett,” dedi Will. “Jack’le senin arana güneş giriyordu. Muhtemelen ayağın takıldı. Ayrıca çocuğun şutu da gayet temizdi. Hiç topun arkasından gidiyormuşsun gibi bir halin yoktu.”

Koç Slansky sahanın sonuna kaçan topun peşinden gitti ve sahanın dışından onları izledi. Lobeck, koça kısıp gözlerle baktı, ardından da gözlerini Jack’e çevirerek kaşlarını çatı.

“Pekâlâ, çocuklar, vakit tamam,” dedi Slansky. “Sanırım bugün göreceklelerimiz bu kadar. Ayrıca görünüşe göre kar yağabilir.”

Lobeck spor çantasını ve matarasını kaparak sahadan uzaklaştı. Will, Jack ve pek çok oyuncu Slansky’nin ekipmanlarını toplamasına yardım etti. Güneş, bulutların arkasına çekilmişti ve ufku batısı tehditkâr gözükiyordu. Will ve Jack dolaplarından eşyalarını aldıktan sonra park alanına doğru yöneldiler. Leesha gözden kaybolmuştu.

“Komik,” dedi Will. “Ben bu günün güzel geçeceğini ummuştum.”

İkili, binaların arasından geçerek caddeye çıktı. İlkokulun oyun bahçesinin önünden geçerlerken salıncaklar rüzgârın etkisiyle delice sallanıyordu. Park alanını çevreleyen çamların tepeleri sallanıp duruyordu. Yaprak ve çöp parçaları etrafa savruluyordu. Jack ürperdi, kaynamaya başlayan havanın altında kendisini açıkta hissediyordu.

“Çok iyi bir şuttu, Jack,” dedi Will sırtarak. “Keşke yanımda bir fotoğraf makinesi olsaydı. Lobeck’in yüzündeki ifade paha biçilmezdi.”

Jack omuzlarını silkti ve ceketine sarındı. “Gerçekten ne olduğunu ben de göremedim. Sanırım ayağı takıldı.” Önündeki sokağı gözleriyle taradı, bu sallanan ağaçların arasındaki boş bir tünel misali duran bir yoldu. Pusuya düşmek için uygun bir yerdi. Kolları karıncalandı. Neden bu kadar ürkek davranıyordu ki? Lobeck onlardan çok önce gitmişti, ona pusuyu kurma ihtimali pek yoktu. Özellikle de yanında Will varken.

Ansızın omzunun üzerinden baktığında iki evin arasından bir adamın ortaya çıktığını ve hızla onlara doğru geldiğini gördü, adam sanki çalıların üzerinden süzülerek geliyordu. Etekleri bacaklarının etrafında dalgalanan uzun bir palto giymişti, bu kişi Garrett Lobeck olamayacak kadar uzundu.

“Will!” Jack arkadaşının kolunu yakaladı. Will başını çevirerek onun baktığı yöne baktı. Ardından sırttı.

“Hey, Nick!” diye haykırdı Will. “Sen de nereden çıktın?”

Ardından bu yabancının ebadı değişiverdi, birdenbire fark edilebilir birisine dönüştü. Düzgünce tıraş edilmiş sakalı, delici siyah gözleri ve perçemli kırmızı saçları vardı. Neden tanıdık gelmemiştir ki? Nick Snowbeard konuşmaya başladığında sesi de en az görüntüsü kadar yabancıydı. “Jack!” derken sesi bir kamçı gibi sert çıkmış, genç adamın irkilmesine sebep olmuştu. “Hemen evine gidip ilacımı al! Acele et! Annen seni bekliyor.”

“Nick?” dedi Jack tereddütle.

“Sana git dedim! Will, onun oraya gittiğinden emin ol. Sonra konuşuruz.” Nick onlara arkasını döndü, adamın yüzü sert ve dalgındı, gözlerini liseye giden yola çevirmişti. Will, Jack’in kolunu kavradı ve resmen onu eve doğru sürüklemeye başladı.

İkili, yan yana koşturmaya başladı. Jack, telesekretere bıraktığı mesajı hatırladı. Becka, onu bulması için Nick’i yollamış olmalıydı. Doğrudan eve gitmek yerine, futbol seçmelerine gittiği için annesi ona çok kızmıştı. Genç adam yanımtı.

Jack eve gidip kalp ilacını alması için gerçekten de *koşmalarının* gerekip gerekmediğini sorgulamaya başladı ancak o zamana kadar çoktan Jefferson caddesinde gelmişlerdi.

Komşuları havaya rağmen dışarı çıkmışlardı. Mercedes, üzerinde kalın pamuklu dokumadan bir Japon hırkası giyip ön bahçesine çıkmıştı. Kadın; uzun, ince bacakları ve sivri hatlarıyla bir tür egzotik göl kuşunu andırıyordu.

“Jackson!” dedi kadın, ikiliyi görünce rahatlamışa benziyordu. “Eve girsen iyi olur. Annen seni arıyor.”

Iris Bolingame de genç adama aynı şeyi söylemek için evinin ön kapısından eğilmişti. Uzun ve heybetli bir kadındı, uzun sarı saçlarını tek bir kalın örgüyle örmüş ve camdan incik boncuklarla süslemişti, bir tür İskandinav tanrıçasını andırıyordu. Hatta Blaise Highbourne bile sokakta dolanıyor, aslanı andıran başını sağa sola çevirerek ara sokakları arıyordu. Sanki bütün sokak genç adama eve gitmesi için yol gösteriyordu.

Ancak ufak bir kasabada işler böyle yürürdü. Herkes sizin ne yaptığınızı bilirdi.

Will ile Jack’in vedalaştıkları sırada sokak boyunca karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı. Jack ilacını almak için eve girdi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda ilacını alacaktı.

Genç adamın annesi mutfak masasında oturuyordu, kadının yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kadının etrafını bir çelenk misali çevreleyen kullanılmış peçeteler, bir sunağa bırakılmış adaklar gibi duruyordu.

“Jack!” diye haykırdı annesi ayağa fırlayarak. “Eve bir saat önce gelebildim. Mesajını aldığımda çok kaygılandım. Ve sen de geç kalınca...” Kadının sesi titriyordu.

“Özür dilerim, anne. Eve gelip ilacımı almak istedim ama Bay Penworthy buna izin vermedi. Aslında verecekti fakat cezaya kalmak zorunda kalacaktım. O zaman da futbol seğmelerini kaçıracaktım.” Genç adam işleri daha da kötüleştirdiğini fark edince

tereddüt etti. “Hatırladın mı? Sana bu öğleden sonra seçmeler var demiştim?”

“Futbol seçmesiymiş! Hemen eve gelmeliydin! Çoktan okulu, hastaneyi ve karakolu aradım. Komşular dışarıda seni arıyorlar.” Annesi bu sefer gerçekten küplere binmişti.

Genç adam başını salladı, yüzü utançla kıpkırmızı olmuştu. “Biliyorum. Yolda Nick’e rastladım.”

“Nick mi?” Annesi gözlerini kırıştırdı, dikkati dağılmıştı. “Ben onunla konuşmadım ki.” Bunun üzerine kafasını toparladı. “Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin? Ya kalbine bir şey olsaydı?”

“Anne, gerçekten kendimi harika hissediyorum.” Bu gerçekten doğrudu. Üç saatlik bir antrenmana ve yerlere düşüp çamura bulanmasına rağmen kendisini oldukça dinç hissediyordu. Bunu açıklamak çok zordu. Dünya onun için sıradışı bir şekilde ber-rak ve net görünüyordu. Her şeyde keskin, ilkel bir taraf vardı. Rüzgâr uğulduyordu, genç adam çatıyı kamçılayan buzun sesini duyabiliyordu. Eski pencereler tahta çerçevelerinin içerisinde titriyordu. Genç adam dışarı çıkıp kendisini rüzgârlı havaya bırakarak yumruklarını sallayıp ulumak istiyordu.

“Ama berbat gözükyörsün! Saçlarına çamur bulaşmış!” dedi annesi ona sarılmak için kendisine çekerek. Becka masada duran şişeye uzandı. “Al, ilacını hemen içsen iyi olur. Dr. Longbranch eğer ilacını almayı unutursan aklına geldiği anda bir tane almanı söylemişti.”

Annesi, fındık renkli sıvıdan bir kaşık doldurduktan sonra Jack’e uzattı. İlacın kokusu; rutubetli bodrumları ve eskimiş kâğıtları, bir yaprak yığınının dibinden çıkartılmış sonbahar yapraklarını andırıyordu. Genç adam ilacını içti.

“Şimdi duş almak için yukarı çıksan iyi olur. Ve belki akşam yemeğine kadar biraz uzanmalısın. Akşam için yapacak işlerim var. Tayland yemeği söylememi ister misin?”

“Tabii, harika olur,” dedi genç adam. İlacın tadı dilinin arkasında kalmıştı. Tadı her nasılsa eski acıları ve hayal kırıklıklarını andırıyordu. Jack, esrarengiz bir zayıflama hissiyle parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

Becka, evrak çantasını boşaltıyordu. “Yarın Linda teyzen gelecek,” dedi.

“Geliyor mu?” dedi Jack başını kaldırarak. Teyzesinin onları son ziyarete gelişinin üzerinden neredeyse bir yıldan fazla süre geçmişti. Bundan daha şaşırtıcı olansa gelmeden önce onlara haber vermiş olmasıydı.

“Ne olmuş?”

“Bilmem,” diye cevap verdi Becka. “Seni görmeye geleceğini söyledi.”

Ted Slansky, ekipman odasındaki döküntü bir sandalyeye oturmuş elinde bir vişneli soda tutarken öğleden sonra yapılan antrenmanın notlarını gözden geçiriyordu. Adam çenesini sıvazladı, gayriresmi bir şekilde oyuncuları ve pozisyonlarını eşleştirirken odaya hâkim olan ter ve eski deri kokusunu hafiften hissediyordu. Aniden kapının açılmasıyla oraya çıkan hava akımıyla kâğıtlar birbirine karıştı.

Koç, gelenin erken geri bildirim yapmak isteyen oyuncularından biri olduğunu düşünerek başını kaldırdı. Ancak kapıda iki adam dikiliyordu, uzun paltoları omuzlarının üzerinden sallanıyordu, sanki soğuğu hissetmiyor gibi duruyorlardı. İçlerinden biri daha yaşlı, uzun ve ince yapıydı, bilim adamlarını andıran bir sakalı vardı. Diğeri ise genç ve atletik görünüşlüydü, keskin bir çene yapısına ve düz siyah saçlara sahipti. Çabucak odanın içinde göz gezdirdikten sonra, Slansky’ye baktılar.

“Buralarda bir oğlan var mıydı?” diye sordu yaşlıca olanı. Bu tuhaf bir soruydu ve adamın konuşması sanki denizaşırı bir yerde doğmuş gibi duran belli belirsiz bir aksana sahipti.

Slansky bu soruya karşılık gülebilirdi ancak gülmedi. Bir şekilde bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü. “Aslında burada otuz kadar oğlan vardı ancak şimdi hepsi gitti,” diye cevap verdi. “Ön tarafa baktınız mı? Belki aralarında hâlâ otobüs bekleyen birkaçı vardır.”

Sanki bu Slansky’nin suçuymuş gibi, “Ön tarafta hiçkimse yoktu,” dedi yaşlı adam.

Slansky huzursuzlaşarak omuzlarını silkti. Bu iki adamda tehditkâr olan bir şeyler vardı. “Siz hangi çocuğu arıyorsunuz? Burada olup olmadığını size söyleyebilirim.” Koç, kayıt listesini önüne, masanın üzerine koydu.

“Onun hangisi olduğunu bilmiyoruz,” dedi genç olanı tıslayarak. “O yüzden buraya geldik.” Bunun üzerine yaşlı adam, diğerini sakinleştirmek için elini kaldırdı. Masadan kâğıdı alıp çabucak inceledi ve katlayarak cebine koydu.

“Hey!” diye itiraz etti Slansky. “O bana lazım.” Koç daha fazla konuşmak istedi fakat sakallı adam elini kaldırıp omzuna koydu. Slansky, adamın elinin şeklinin ve ağırlığının oldukça farkındaydı, ondan yayılan bir ısı koçun formasını yakıp geçiyordu. Slansky’nin sesi kesiliverdi, gözleri büyüdü ve bilinmeyen bir korku tarafından esir alındı.

Aniden esen rüzgârın hışımıyla âdeta tüm bina titredi. İlkiden genç olanı aniden dikildi, sanki etrafı dinlermiş gibi başını öne çıkardı. “Eğer çocuk eğitimsizse bunu yapmak çok zor olmamalı,” diye gürlledi. “Etrafta bir huzursuzluk var, birileri araya girmeye çalışıyor...” Genç adamın sesi kesildi.

Yaşlı adam, Slansky’ye, “Burada neden otuz tane çocuk vardı?” diye sordu yumuşak bir biçimde. Omzunu daha sert sıkınca Slansky kalbinin yerinden çıktığını hissetti, sanki o adam tek bir dokunuşla kalbini durdurabilirdi. Koçun kürek kemiklerinin arasından terler sızıyordu.

“Futbol seçmeleri,” diye cevap verdi zorlukla yutkunarak.

Sanki ona inanmayarak, “Futbol seçmeleri,” diye tekrar etti adam. “Bugün, burada bir güç gösterisi yapıldı,” diye devam etti yaşlı adam. “Burada örneğin kavga benzeri bir şey oldu mu?”

Slansky başını salladı. “Bazen oyuncular arasında epey rekabet olur fakat...” Koç tekrar başını salladı. “Hiç kavga olmaz.”

“Peki, sıradışı bir şey fark ettin mi? Oyunculardan herhangi biri... öne çıkmaya çalıştı mı? Yeni bir oyuncu olağanüstü bir şey yapmış olabilir mi mesela?”

Slansky umutsuzca öğleden sonra yapılan antrenmanın notlarını gözden geçirdi. “İyi oynayan birkaçı vardı fakat... belki bana ne... neyi aradığınızı söylerseniz size yardım edebilirim.”

Sakallı adam sabırsız bir tavır takındı. Oyuncu listesini cebinden çıkartıp Slansky’ye uzattı. “En iyi beş oyuncunu işaretle,” diye emretti. “İşe buradan başlayalım.”

Koç, adamın dediğini yaptığında yabancı, listeyi tekrar cebine koydu. Genç olanı gitmek için sabırsızlanırcasına yerinde duramıyordu. Sorgulayan adam elini, Slansky’nin omzundan alarak başına koydu. Slansky’nin kafa derisi karıncalanmaya başladı, sanki saçları diken diken olmuştu. Koç dehşete düşerek titredti.

“*Ana memorare,*” diye fısıldadı adam. Sözcükler, Slansky’nin Katolik okulundayken duymuş olabileceği bir çeşit Latince cümleyi andırıyordu.

Slansky bir süre sonra uyandı ve başını masadan kaldırdı. Uyuyakalmış olduğunu fark etti, çünkü hava kararmaya başlamış ve oda soğumuştı. Ne hikmetse vişneli sodasını da devirmişti. Kapının neden açık kaldığını ve kayıt listesinin neden ortadan kaybolduğunu merak etti.

Akşam yemeğinden sonra, Jack evinin arka kapısından çıkıp garaja giden çakıllı yoldan geçti, koltuğunun altında sosyal bilimler kitabını ve defterini taşıyordu. Nick’in dairesine giden merdivenleri çıktı

ve kapıyı çalmak için tam elini kaldırdığı sırada, Nick'in içeriden gelen sesini duydu. "İçeri gel, Jack."

Her zaman olduğu gibi yaşlı bakıcının evi, çalışma masasının üzerindeki açık kalmış birkaç kitaba rağmen derli topluydu. Sadece üç odası olan bu dairenin içi ıvrır zıvırlarla tıklım tıklım doluydu: kitaplar, uçak maketleri, yıllar önce Jack ile Nick'in yaptıkları minyatür buhar makinesi, kimyasallar ve bitki özleriyle dolu kavanozlar. Salkımlar dolusu kurutulmuş bitkiler tavandan sarkıyordu, bir çeşit tepetaklak olmuş egzotik bir bahçeyi andırıyordu. Mağaza vitrini olarak kullanılmış, sıra sıra ufak çekmece-leri olan büyük ahşap bir dolabın içinde antika mallar ve hurda eşyalar vardı. Odalardan birinin tamamı kitaplara ayrılmıştı; her duvarda zeminden tavana kadar uzanan ikişer büyük gömme kitaplık vardı. Daire her zaman boya, vernik, baharatlar ve toz kokardı: Üniversitenin aşağısında yer alan Hint marketlerini andıran, egzotik bir yerdi. Nick'in evdeki hali, Jack'e her zaman kış uykusu için inine çekilmiş bir ayıyı andırırdı.

Nick, hazırladığı tek kişilik akşam yemeğine baktı. "Otursana, Jack. Tath için tam vaktinde geldin." Jack, tedirgin bir şekilde kendisine sunulan sandalyeye oturdu. Nick dairesinde dolandı, üzerinde her zaman giydiği kareli gömleği ve işçi pantolonu vardı.

Tath olarak çikolata şekerlemeli dondurma vardı. Nick'in ona baktığı sırada, Jack tabağını yarılammıştı.

"Demek ilacını almaya unuttun," dedi Nick birdenbire. "Annen sinirden küplere binmiş olmalı." Yaşlı adam olağandışı bir şekilde hâlâ sert ve hiddetliydi.

"Sanırım." Jack gözlerini Nick'ten kaçırarak pencereye baktı. Masanın üzerine düz bir tepsi konmuştu. Tepsinin içi farklı renk tonlarındaki kumla doluydu, üzeriyse karmaşık bir şekle sokulmuş ufak, metal objelerle doldurulmuştu.

"Aklına geldiğinde neden eve gidip ilacını almadın?" Nick'in sesi, Jack'in dalgınlığını bozmuştu.

“Bay Penworthy eğer okuldan çıkarsam dersler bitince cezaya kalacağımı söyledi. Ayrıca futbol seçmelerini de kaçırmak istemedim.”

Nick başını iki yana salladı, iri kaşlarını çatı. “Ceza olsa da olmasa da eve gelmeliydin. Annenin senden istediği oldukça basit bir şey; kendine iyi bakman için ona yardımcı olmanı istiyor. Bugün yaptığın şey önemli sonuçlar doğurabilirdi. İnsanın evladını kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin.”

Yaşlı adam sanki kişisel tecrübesinden yola çıkarak konuşuyordu. Jack iç çekti, yılmış bir şekilde nefes verdi.

“Sen bir yeniyetmesin. Kendini ölümsüz sanıyorsun.” Nick tabaklarını topladı ve mutfağın lavabosuna bıraktı, ardından çaydanlığı ocağa koydu. “Seçmelerin nasıl geçti?”

Jack, Nick’e Lobeck’le aralarında geçen olayları anlattı. Jack hikâyesini bitirdiği sırada, Nick tekrar kaşlarını çatmıştı. “Garett Lobeck havaya mı uçtu? Ve sen ona dokunmadın bile?”

Jack omuzlarını silkti. “Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. O buna çok sinirlendi. Sanırım oyunu rezil etmek için bir mazeret arıyordu.”

“Peki, o yaralandı mı?” diye sordu Nick ısrarla.

Aniden neden bütün ilgi Lobeck’e dönmüştü? “Dudağı kanıyordu. Yarına da dudağı şişer. Kafası kadar olur işte,” diye ekledi Jack.

“Sence bu olayı büyütür mü? İnsanlara saldırıya uğradığını falan söyler mi?” diye sordu yaşlı adam. Snowbeard öne doğru eğildi, ellerini düz bir şekilde önündeki masaya koydu. Yaşlı adamın elleri pürüzsüzdü ve yaşına göre olağanüstü bir şekilde genç gösteriyordu. Yaşı her ne idiye tabii.

“Kim bilir... Ona faul yaptığımı söyledi. Cidden birisinin onu çok önceden benzetmiş olması gerekiyordu.”

Nick ince bir şekilde gülümsedi. “Beni yanlış anlama Jack. Yeri geldiğinde birinin canına okumana itiraz etmiyorum.” Yaşlı adam

bir anlık durdu ve pencereye doğru yürüdü, işaret parmağıyla kum dolu tepsinin içindeki metal parçalarını başparmağıyla dürttü.

“O nedir?” diye sordu Jack, onu sorgulama niyetindeymiş gibi görünen Nick’in dikkatini dağıtmak istercesine.

“Hımm? Bu mu? Hiçbir şey. Kötülüğe karşı bir tılsım. Kadim büyü. Yaşlı bir adamın acayiplikleri işte.” Bu tipik Nick Snowbeard’dı. Aklına geleni söyleyip yakasını kurtarırdı.

Nick tepsidekileri istediği gibi düzenledikten sonra masaya gelerek Lobeck’le ilgili konuya geri döndü.

“Olanları gören başka kimse var mıydı? Seçmeleri izleyenler?”

Jack başını salladı. “En yakınımızda kaleci vardı ama onun gördüğünü sanmıyorum.” Genç adam tribünlerdeki izleyicilerin arasında kimlerin olduğunu hatırlamaya çalıştı. Aklına Leesha geldi. “Sıralarda bazı insanlar vardı.” Jack, Nick’in meraklı tavrını ima ederek, “Neden, sence bana dava falan mı açacak?” diye sordu.

Isınan çaydanlık tiz bir ses çıkarttı. Nick ayağa kalkarak onu ocaktan aldı ve demliğin içerisine sıcak su döktü. Yaşlı adam porselen bir fincan, krema ve toz şeker çıkarttı.

Hava gittikçe bozuyordu. Sulu kar pencerelerin camlarına vurarak takırdıyor, garajın arasındaki meşe ağaçları buna itiraz edercesine gıcırdıyordu. Soğuk ve nemli hava görünmeyen yüzlerce açıklıktan içeri girerek Jack’in sırtından aşağıya doğru soğuk parmaklar misali iniyordu.

Jack ilacı yüzünden hâlâ huzursuzdu. Bugün ilacını almamış ve kendisini... farklı hissetmişti. Daha hayat doluydu. Ancak şimdi... uyuşturulmuş gibi hissediyordu. Sanki boğuluyor gibiydi.

“Bu ilacı neden bu kadar çok büyütüyorlar, bilemiyorum. Dr. Longbranch onu almaya devam etmem gerektiğini söylüyor. Bana hiç test yapmadan bunu nasıl bilebilir ki? Kendimi iyi hissediyorum ve bugün onu almadığımda da çok iyi hissettim. Belki o ilacı kesmemin vakti gelmiştir. Bence başka bir doktora

gitmeliyiz, belki çevremizden birisine. Zaten Dr. Longbranch'ı hiç sevememiştım.”

“Annene kendini nasıl hissettiğini anlattın mı?”

“Denedim ama beni dinlemek istemedi. Galiba Longbranch'ı bir tür... büyüücü zannediyor.”

Nick'in çayı genzine kaçtı, çayını püskürterek masaya saçtı.

“Sen iyi misin?”

“Bomba gibiyim.” Nick bir peçeteyle sakalını temizledi. “Fevri bir hareket yapmadan önce Linda teyzenle konuşmanı öneririm.”

Jack ona gözlerini dikti. Linda teyze mi? Neden ondan ikincil bir görüş alması gerekiyordu ki? Becka sık sık, Nick'in Linda Teyze'nin bir armağanı olduğu hakkında espriler yapardı çünkü yaşlı adamı onlara Linda önermişti. Genç adamın teyzesinin tüm armağanları; egzotik Afrika ahşap oymalarından, Jack daha üç yaşındayken ona getirdiği ve ailesinin kullanmasına izin vermediği kimya setine, yelkencilik derslerinden hafta sonları plaja gitmeye kadar hep sıradışı şeyleri içeriyordu. Getirdiği hediyelerin bazıları tehlikeli bazısıysa abartılı ve kullanışsızdı ancak hepsi oldukça ilginçti. Asla bir golf gömleği veya hediye kartı getirmezdi.

Nick kendi geçmişiyile ilgili fazla bir şey anlatmazdı; bir ailesi olup olmadığına ya da Jack'in Linda teyzesiyle nasıl tanıştığı hakkında. Her seferinde, yaşlı adam bu tür soruları hiç çaba harcamadan atlatmasının bir yolunu buluyordu. Nick, Kuzey İngiltere'den geliyordu, mezun olamamasına rağmen Cambridge'te okumuştı. Linda teyze, Jack'in yaşlarındayken İngiltere'de özel okula gitmişti. Muhtemelen orada tanışmış olabilirlerdi.

Bunun bir önemi yoktu. Jack artık hayatta kalan, mucize çocuk olmaktan sıkılmıştı, onun özel durumunun bir simgesi olan o ilacı yutmaktan bıkmıştı. “Tabii, Nick, her neyse. Ona sorarım. Biliyor musun, yarın buraya gelecek,” dedi genç adam.

Nick'in kara gözleri iri kaşlarının altında parıldıadı. “Öyle mi? Bu iyi bir şey, herhalde,” dedi.

Jack, sabırsızca sosyal bilimler kitabını kapıp istediği bölümü bulana kadar sayfaları karıştırdı. “Pekâlâ, önemli işlere dönelim. Yarına sosyal bilimler sınavım var. Bana kâşifler hakkında soru sorar mısın?” Jack kitabını, biraz kaba bir şekilde Nick’e doğru itti. Tarih, Snowbeard’ın uzmanlık alanıydı. Bazen çok uzun zaman önce gerçekleşen olayları sanki bizzat oradaymış gibi anlatırdı.

Yaşlı adam başparmağını dudaklarına hafifçe vurarak bir süre oturdu. İç çektikten sonra kitabı okuyabilmesi için çevirdi. Kitaptan parmağıyla bir yer seçerek, “Vasco da Gama,” dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

YOL GEZİSİ

Jack, bir an için alt kattan gelen seslerle kafası karışarak uyandı. Yorganını bir kenara attıktan sonra, pişmanlıkla bir süre daha uzanmaya devam etti. Bir kez daha geç yatmıştı.

Ancak ortada bir şey daha vardı, aklında kalan bir rüya ürpermesine sebep olmuştu. Rüyası ölü insanlar ve onu arayan birisiyle alakalıydı. Ve Nick'le. Genç adam kaşlarını çattı. Uzun zamandır kâbus görmüyordu. En azından hatırladığı kadarıyla öyleydi.

Hava düzelmişti. Rüzgâr, bütün gece uluduktan sonra sonunda sessizleşmişti. Parlak gökyüzünde açık bir gün olacağına dair işaretler vardı. Arka bahçe sanki yaldızla kaplıydı; bütün yapraklar, çimenler buzla gümüşü bir renkle parıldıyorlardı.

Mutfğa inen arka merdivenleri döndüğünde, annesiyle beraber mutfak masasında oturan Linda teyzesini gördü.

Teyzesi saçını platin rengine boyatmış, uçlarını kısa ve dağınık kestirmişti. Teni biraz bronzlaşmış gibiydi; bu şüphesiz yakın zamanda tropik bir bölgeye yaptığı geziden ötürü olmalıydı. Genç

kadının üzerinde bir kot pantolon ve ona uyan bir tişört vardı, ayaklarına sağlam deriden yapılmış yürüyüş botları geçirmişti.

Muhtemelen Jack hakkında konuşuyorlardı çünkü genç adam odaya girdiğinde ikisi konuşmalarını kesmişti. Linda teyzenin ayağa kalkıp ona sarılmasına kadar bir anlık tuhaf bir sessizlik oldu. Jack'in boyu teyzesini geçmişti, genç kadın onun yüzüne bakabilmek için Jack'in çenesini aşağı eğdi. Linda'nın gözlerinin rengi, altın beneklerle bezeli mavi tonlarındaydı. Bir tür egzotik taşı andırıyordu.

"Çok uzamışsın, Jack," dedi. Genç kadın, Jack'in çenesini bıraktı ancak onun yüzünü incelemeye devam etti. "Sanırım babanı da geçmişsin. Görünüşe göre çocuklar göz açıp kapayıncaya kadar kocaman adam oluyorlar." Bir sebepten ötürü Linda üzgün gözüküyordu fakat genç adam haddinden fazla bir şekilde memnundu, sanki tüm bu değişime kendisi sebep olmuştu.

"Linda'ya birkaç iyi haber veriyordum. Sanırım dün gece yaşadığımız o korkudan sonra hepsi aklımdan çıkıvermiş." Becka, Noel'deki bir çocuk kadar heyecanlıydı. "Bu yaz Oxford'da Ortaçağ İngiliz Edebiyatı bölümüne burs kazanmışım."

"Oxford mu? Yani İngiltere'ye mi? Peki ya görevin ne olacak?"

"Mike Mixon, bu yaz boyunca tüm mahkeme işlerini üstlenmeyi kabul etti. Zaten bu aralar işler oldukça sakin. Gerçek bir tatile çıkmayalı epey oldu. Her zaman çalışmayacağım ve sana göstermek istediğim çok şey var," dedi Becka.

"İngiltere'ye bayılacaksın, Jack," diye ekledi Linda teyze. "Ailemizin soyu oradan geliyor. Pek çok eski ses ve yerin altında yatan koca bir tarih var," dedi genç kadın. Sanki yaptığı yorumun daha fazla bir açıklamaya ihtiyacı yokmuş gibiydi.

"Şey." Jack heyecan ve endişe arasında kalmıştı. "Babam, belki bu yaz sonunda o yelkenliyi yapabileceğimizi söylemişti."

"Eminim ki bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi Becka hafifçe, sanki bu gerçekten olabilecek bir şeymiş gibi davranıyordu.

Jack, “Belki *seni* de ziyarete gelebiliriz,” dedi Linda’ya.

Linda, genç adamın gözlerine bakmadı. “Bana gelmenizi çok isterdim ancak maalesef çok sık yolculuk ettiğim için Londra’daki dairemi kiraya verdim.”

Linda teyzenin yaşamı her zaman gizemliydi. Söylediğine göre gayrimenkul işinde çalışıyordu, İngiltere çapında malikâneleri ve şatoları müşterilerine gösteriyordu. Jack, teyzesinin bu işte oldukça iyi olduğunu sanıyordu çünkü Linda’nın oldukça fazla parası ve onu harcayacak epey boş vakti vardı.

“Annem, beni görmeye geldiğini söyledi,” dedi genç adam sert bir şekilde.

Genç kadın parmak uçlarını birleştirdi ve başını salladı. “Benimle bir yol gezisine çıkmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.”

“Yol gezisi mi?”

“Bazı ölü akrabalarımızın mezarlarını araştıracağım,” diye devam etti Linda, “ve onlara aile mirasımızın nerede olduğunu soracağım.”

“Ölü akrabalar mı?” Genç adamın tek yapabildiği teyzesinin söylediklerini tekrarlamaktı.

Linda teyze bir kahkaha attı. “Amerika’ya bir soy araştırması yapmak için geldim,” dedi. “Arabayla Coalton Country’ye gidip bazı eski kayıtlara bakacağım.”

“Ah.” Jack surat asmamak için kendisini zor tuttu. Tuhaftı, Linda teyzesi daha önce soy araştırması hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti.

“Bence çok eğlenceli olacak,” dedi Becka hevesle. Annesi, yasal olsun ya da olmasın, tozlu ve eski kayıtları karıştırmaktan çok hoşlanırdı. “Keşke ben de gelebilsem. Jack’le ben bir keresinde oraya gitmiştik ama fazla bir şey bulamamıştık. Belki siz ikiniz daha başarılı olursunuz.”

“Ta-bii canım,” dedi Jack şüpheyle.

Linda tebessüm etti. “Bak,” dedi. “O mezarları kazabilecek kas gücüne ihtiyacımız var. Neden birkaç arkadaşını da davet etmiyorsun? Will’e ne dersin? İsmi buydu, değil mi? Ya da belki Harmon Fitch’i.”

Teyzesi arkadaşlarının isimlerini nasıl hatırlayabilmişti? Bu kadar sık onları ziyarete gelmezdi, ayrıca son ziyaretinin üzerinden bir yıldan fazla bir süre geçmişti. “Eminim Güney Ohio’ya gidip ailem hakkında soy kütüğü araştırması yapmak *onların* çok hoşuna gidecektir.” Jack şimdi suratını asmıştı.

“Haydi ya,” diye diretti Linda. “Çok eğleneceğiz. Havuzu olan bir otelde kalırız. Siz çocuklar abur cubur yiyip geç saatlere kadar oturabilirsiniz. Ben ısmarlıyorum.” İkisi de bu konuşmanın bir formaliteden ibaret olduğunu biliyordu, aralarında geçen bir tür ritüel gibiydi. Jack, hiçbir zaman teyzesine hayır diyememişti.

“Arkadaşlarını şimdi ara,” dedi Linda tabağını bir kenara iterek. “Saat ona kadar yola çıkmış olmak istiyorum.”

“Hemen mi gitmek istiyorsun?” dedi Becka başını iki yana sallayarak. “Öyleyse Jack seninle gelemez. Onun okulu var.”

“Öyle mi?” Linda teyze hayrete düşmüşse benziyordu, sanki okul kavramı onun için hiç var olmamış gibiydi. “Ne yazık. Bugün adliyeye gitmek istiyordum. Hafta sonu açık olduklarını sanmıyorum.” Genç kadın, çay fincanının içine üç dört kaşık şeker koyup karıştırdı. “Boş ver o zaman,” dedi aniden. “Okuldan sonra gideriz. Anlaştık o zaman. Jack, sabahleyin çocuklara bunu sormayı unutma.”

Will, Jack’i şaşırtarak yol gezisine gitmeyi kabul etmişti. Ancak bir sıkıntı vardı, Will’in ailesi o öğleden sonra beş metrelik bir alan için yapraklı saman gübresi getirtecekti. Görünüşe göre kasabadan ayrılmak için güzel bir hafta sonuydu. Fakat Linda Downey’nin de gelecek olması onun için belirleyici bir faktör olmuştu. Will genellikle kızların yanındaiken utangaçtı ama özellikle Linda’nın

yanındayken dili tutuluyordu. Will bir keresinde ciddiyetle, “Jack, teyzen gerçekten göz kamaştırıcı birisi,” demişti, bunu söylerken neredeyse özür diler gibiydi. Jack de bunu kabul etmek zorunda kalmıştı, Linda gerçekten de öyle bir kadındı.

Jack ile Will, okul ofisinin önündeki giriş salonunda oyalanıyorlardı, son zil çalmadan önce Fitch’in ortalıkta gözükmesini umuyorlardı.

Penworthy ön kapıda, her zamanki yerini almıştı. Jack’in daha önce hiç görmediği bir adamla derin bir muhabbetin içine dalmıştı. Kapıdaki adam tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve boyu Penworthy’dan uzundu.

“Hey! Sen! Swift!”

Jack arkasını döndüğünde Garrett Lobeck’in müdürün ofisinden çıktığını gördü, iki yanında arkadaşları, Jay Harkness ve Bruce Leonard vardı. Muhtemelen okuldan önce cezaya kalmışlardı. Çocuklardan her biri Jack’ten iki kat iriydi.

Lobeck, Jack’in burnunun dibine girene kadar ona doğru yürümeye devam etti. “Dün yaptığın o pislikçe çalım hakkında konuşmamız lazım,” dedi Lobeck. Ancak Lobeck’in kelimeleri, ağzından “Düyn” ve “Pişlikçe” gibi çıkmıştı çünkü Garrett’in dudakları normal boyutundan iki kat daha şişkindi.

“Bak,” dedi Jack. “Kaleye bir şut çektim. Hepsi bu. Yoluma çıkmış olman benim suçum değil. Bu kadar üzerinde durma.”

“Senin canını yakacağım, *Jack*, bu sözümü unutma. Sen sadece bunun ne zaman olacağını merak et yeter.” Lobeck sırtıtmaya çalıştı ancak bundan vazgeçti. Çünkü görünüşe göre bu çok acı vericiydi. Leonard ve Harkness da sırtıyorlardı. Lobeck kalabalıklara oynuyordu. Sonuçta bir şey yapmalıydı. Gün sona erene kadar bu futbol hikâyesi herkesin dilinde olacaktı, zira Garrett dün olanların izini yüzünde taşıyordu.

Jack ona bunu yapmasına neden olan şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu. Muhtemelen bu bir tür son arzu olurdu. Lobeck’in

yüzüne santimler kalana kadar ona yaklaştı. Jack, fazla iri olmasına rağmen en az Lobeck kadar uzundu. “Pekâlâ. Yapabilirsen yap,” dedi Jack kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek. “Bir dahaki sefere de burnunu kıracağım, böylelikle modellik kariyerine de veda edebilirsin.”

Lobeck kulaklarına inanamayarak gözlerini Jack’e dikti. Jack’in yakasına yapışmak için elini öne uzattı. Tam o sırada fikrini değiştirerek ona orta parmağını gösterdi.

“BAY LOBECK!”

Hepsi bir anda irkildi.

Bağırان Penworthy’ydi, yanında Jack’in daha önceden fark ettiği o uzun boylu yabancı vardı. Penworthy, Lobeck’in eline bir ceza fişi tutuşturdu. “Bay Lobeck, görünüşe göre bu hafta yeterince cezaya kalmadınız. Siz ve dostlarınız müstehcen el hareketlerinin okul sınırları içerisinde yasak olduğunu bilmelisiniz.”

Lobeck patlamak üzere olan bir kazan misali titredi. Ağzını açmayı başaramadığında dudaklarından bir dizi küfür döküldü. Lobeck’in malzemeleri bitene kadar Penworthy ceza fişlerini kesmeye devam etti.

Havada uçuşan ceza fişlerinin farkında olan Will, “Ah, Bay Penworthy, biz de tam rehberlik sınıfına doğru gidiyorduk,” dedi. Lobeck ve arkadaşları da gitmek için can atıyorlardı.

Jack başını kaldırdığında yabancının ona doğru baktığını fark etti. Jack elinde olmayarak adama baktı. Uzun boylu adamın, iri elmacık kemikleri vardı, oldukça büyük olan burnu, keskin, soylu hatlarını gölgeliyordu. Adamın cildi, soluk benizli bir âlimi veya güneşe hiç maruz kalmamış birini andırıyordu. Teni bu kadar açık olan birisine nazaran sıradışı bir biçimde kalın ve siyah renkte olan kaşlarının altında ürkütücü yeşil gözleri vardı. Jack bu adamın keskin bir zekâyâ ve fiziksel güce sahip olduğu kanısına varmıştı, tam o sırada Penworthy araya girdi.

“Beyler, gitmeden önce sizi Bay Leander Hastings’le tanıştırmak isterim, kendisi yeni müdür yardımcımızdır,” dedi enerjik bir edayla. “Bay Brumfield’ın yerini alacak.” Müdür ellerini sırayla her birinin omzuna koyarak, “Bay Lobeck. Bay Harkness. Bay Leonard. Bay Childers, Bay Swift,” diye onlara tanıttı. Hastings kısa bir süre için onları teker teker süzdü. Penworthy, “Bay Hastings, bizim öğrenci disiplin timimizin başı olacak ve öğrencilerin derse devamlılık politikasının uygulanmasından sorumlu olacak,” dedi.

“Bütün vaktimi ceza keserek geçirmeyeceğim.” Hastings’in dudakları, sanki kendi aralarındaki bir şakayı ima eder gibi titredi. “Aslında, bazılarınızın...” duraksadı, doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “İçinizden daha... yetenekli olan öğrencilerin programlarını düzenleyeceğim.” Hastings’in duruşunda okul idaresiyle hiç uyuşmayan bir hava vardı. Daha çok... bir kurdu andırıyordu.

Penworthy, “Evet, şey... yetenekli eğitimi...” diye geveledi. Sanki Hastings’in söyledikleri tamamen bir sürpriz gibiydi. “Harika bir fikir, umarım bunun için vaktiniz vardır.”

“Tabii ki. Vakit ayıracağım,” diye yanıtladı Hastings. “Bir yeteneği bulup onu en iyi şekilde değerlendirmek kadar önemli bir şey yoktur.” Gözlerini Jack’e dikmişti.

Jack, Brumfield’ın okuldan ayrılacağını duymamıştı. Onun hakkında bir soru sormak istedi fakat yapamadı. Genç adamın göğüs kafesine yoğun bir ürperti oturdu, soluk almasını zorlaştırarak konuşmasını engelledi. Genç adam hızla yaklaşan bir tehlikenin varlığını hissetti. Uzun zaman önce, Jack daha küçükken, Will’le beraber tren yolunda oyun oynadıkları sırada, genç adam trenin gelişini hissetmişti. Ayakkabılarının altında trenin yarattığı titreşimleri hissetmiş, trenin düdüğünü duymuş ancak yerinden kıpırdayamamıştı. Sonra Will onun kolunu yakalayıp demiryolundan çekip almıştı.

Will tekrar, “Şey, son zil çalmadan önce rehberlik sınıfına gitmeliyiz,” dedi Jack’in kolunu dürterek.

Ama Hastings konuşmaya yine devam etti ve hiç kimse yerinden kıpırdıyamadı. “Siz çocuklar futbol oynuyor musunuz? İçinizde takımda olan var mı?”

“Bu hafta hepimiz seçmelerine gittik,” dedi Will diğer dördünü de işaret ederek. “Takıma alınıp alınmadığımızı bilmiyoruz.”

“Geldiğim yerde ben koç yardımcısıydım,” dedi Hastings. “Buradaki programa da katılmak istiyorum.”

Jack’in bunun olacağına dair hiç şüphesi yoktu, Koç Slansky bunu istese de istemese de.

Son zil çaldığı sırada sanki bir tür büyü bozulmuştu. Gruptakiler arkasını dönüp üç farklı istikamete doğru ayrıldılar. Will ve Jack onuncu sınıf kanadına, Lobeck ve arkadaşları on birinci sınıf koridoruna ve Penworthy ile Hastings de ofislerine döndüler.

Fitch, Jack’le cebir dersinde karşılaşmıştı, böylelikle genç adam öğle yemeğinden önce ona yol gezisine gelip gelmeyeceğini sorabilmişti. Fitch, bu soruya karşılık ağırbaşlılıkla başını sallamıştı, sanki Jack’in ölü akrabalarının kayıtlarına bakabilmek için yüzlerce kilometre yol tepmek onun için doğal bir vakit geçirme yoluydu. Fitch, başka insanların ne düşündüğünü asla umursamazdı, o her duruma ilginç bir bakış açısıyla bakma özelliğine sahipti. Genç adam öğle yemeği sırasında, iş yerinde olan annesini aradı. Fitch’in annesi eğer hiç para ödemeleri gerekmiyorsa gitmesine izin verebileceğini söyledi.

Will için gübre işinden kurtulmak biraz daha zor olmuştu. “Ama *eğitici* bir gezi olacak,” dedi telefonda yalvarırcasına. “Jack’in teyzesi bir Jeolog. Ah, yani geneolog⁶ demek istedim. Okulda bunun hakkında bir ödev hazırlayacağım,” diye ekledi. Görünüşe göre bu izin koparmasına yetmişti çünkü telefonu kapattığı sırada Will gülümsüyordu.

---

6 Soybilimci. (ç.n.)

Jack evine döndüğü sırada, tanımadığı beyaz bir Land Rover cip evin garajına giden araba yolunun sonuna park etmişti. Linda teyze için şaşırtıcı bir tercihti, o ziyarete geldiğinde genellikle kendisine bir spor araba kiralardı. Genç adam, Becka'yı mutfakta bir portatif soğutucunun içerisine sandviçler doldururken buldu.

"Linda, Nick'i görmeye gitti," dedi annesi. "Sana yukarı çıkıp hazırlanmanı söyledi."

Jack'in spor çantası açık bir vaziyette yatağının üzerinde duruyordu. Onun yanında açık mavi desenli bir kese kâğıdına sarılmış ufak bir paket duruyordu. Genç adam paketi eline alıp merakla inceledi. Paket neredeyse tüy kadar hafifti.

Linda teyze kapı eşiğinden, "Onu sana Mercedes bıraktı," deyince Jack irkildi. "Dediğine göre yolculuk sırasında işine yarayacakmış."

Mercedes bu işe nasıl dahil olmuştu? Yolculuk planları kasabanın internet sitesinde mi yayınlanmıştı? Yoksa üniversitenin etrafındaki manyetik tabelalara mı asılmıştı? Jack burnunu buruş-turdu. Bazen böyle küçük bir kasabada yaşamaktan nefret ediyordu.

Paketin kabını yırtarak açtı. İçinden kolsuz bir yelek çıktı, genç adama tanıdık gelen hafif bir gri yünle dokunmuştu. Yeleğin önünde üç tane gümüş renkli düğme vardı. Jack daha yakından baktığında bu düğmelerin üzerinde; gümüş, altın ve bakır tonlarında üç farklı ayı başının olduğunu gördü.

"Pek benim tarzım değil," diye mırıldandı yeleği yatağa fırlatırken. "Ayrıca doğum günüm bile değil. Yine de ona teşekkürlerimi iletir misin?"

Bu, Mercedes'in aklına nereden gelmişti? Jack'in ne tür kıyafetler giydiğini biliyordu. Tişört ve kot pantolondan başka bir şey giymezdi. Sonuçta haftanın her günü onu görüyordu.

Linda kollarını kavuşturarak kapı eşiğinde dikilmeye devam etti. "Denesene," dedi. Jack şaşkın bir şekilde ona baktı. Genç adam diretmek istiyordu fakat Linda'nın onu gerçekten giymesini

istediğini de biliyordu, bu yüzden üzerinde kavga etmenin bir anlamı yoktu.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum,” diye homurdandı genç adam. Yeleği yataktan aldı ve tişörtünün üzerine giydi. Yelek üzerine tam oturmuştu. Jack sonunda bunun ona neyi hatırlattığı anladı. Yıllar önce Mercedes’in onun için yaptığı bebek battaniyesiyle aynı yünden dokunmuştu, battaniye şimdi yatağının altındaki bir kutunun içinde paketlenmiş halde duruyordu.

“Harika gözüküyor,” dedi Linda. Genç kadın saçlarından bir perçemini başparmağı ile işaretparmağı arasında kıvrırdı. Linda’nın üzerinde Jack’in sabahleyin fark edemediği bir gerginlik vardı. Nick’in yanından yeni gelmişti. Yaşlı bakıcı onu üzecek bir şey söylemiş olabilir miydi?

Genç adam yeleğini çıkartmak istediğinde teyzesi elini kaldırdı. “Üzerinde kalsın.”

Jack en azından yeleğin pembe üzerine mor puantiyeli olmadığına sevinmesi gerektiğini düşündü. Will ve Fitch bunun üzerinde çok konuşurlardı.

“Çok teşekkürler, Linda teyze. Duyduğuma göre herkes bundan giyiyormuş zaten.” Genç adam içinden homurdanarak dolabının alt çekmecesini açtı ve eşyalarını hazırlamaya koyuldu.

Linda onun yüzündeki somurtkan ifadeyi fark etti. “Bak, seni utandırma niyetinde değilim. Eğer onu giyersen... Mercedes çok memnun olur. Seni daha iyi hissettirecekse onun üzerine neden bir sweatshirt giymiyorsun? Dışarısı zaten soğuk.” Ve teyzesi onu kıramayacağınız her zamanki gülümsemesini takındı.

Jack, Mercedes’in ona diktiği şu kıymetli yeleği bir iç çamaşır gibi giymesi karşılığında ne kadar gururunun okşanacağını merak etti. Genç adam, yerden *Ohio State* sweatshirt bulup üzerine geçirdikten sonra spor çantasının fermuarını kapattı. Tam o sırada teyzesine söylemesi gereken şeyi hatırladı. “Ha, bu arada, Will ile Fitch de geliyorlar,” dedi.

Genç adam, teyzesinin bundan memnun olacağını düşündü fakat bunun yerine genç kadın kaşlarını çatı ve “Hı,” dedi. Sanki onları da davet ettiğini tamamen unutmuştu. Bir süre durduktan sonra, “Belki de tek başımıza gitmeliyiz,” diye öneride bulundu genç kadın.

Jack inanamayarak ona baktı. “Ciddi olamazsın. İlk başta onları davet etmemi söyleyen sendin.”

Genç kadın kollarıyla kendini sardı, gergin bir şekilde yerinde duramıyordu. “Ben... şey...”

“Annem bir orduya yetecek kadar yemek hazırlamış. Kadın, o iğrenç kepekli, elma soslu, havuçlu tartlar yerine ilk kez *brownie* yapmış.”

“Tamam. Boş ver gitsin. Umarım yakında gelirler. Buradan en kısa zamanda gitmek istiyorum.”

Hatırladığımdan daha huysuz birisi olmuş, diye düşündü Jack.

Mutfağa döndüklerinde Becka soğutucunun kapağını yeni kapatıyordu. “Eğer Linda yolda yemek yemek için durmazsa bunlar size yetecektir. Teyzeniz gerçekten ciddi bir göreve gidiyormuş gibi görünüyor. Çantana ilacından da koyacağım,” dedi annesi imalı bir şekilde. Büyük mavi şişeyi Jack’in kıyafetlerinin arasına koydu. “Aile tarihimize fazla dalıp da ilacını almayı sakın unutma.”

Ardından Will ve Fitch gelerek mutfağa doluştular. Will’in üzerinde bir üniversite ceket, tişört ve kot pantolon vardı. Fitch’in üzerindeyse kamuflaj desenli bir askeri ceket, üstünde bir radyo kanalının baskısı bulunan parlak sarı renkli bir sweatshirt ve haki renkli bir pantolon vardı. Beline kemer yerine de kırmızı bir kravat bağlamıştı.

Jack ne giyerse giysin Fitch’in tarzını asla yakalayamayacağını fark etmişti. Fitch kendi kurallarına göre oynardı ve asla hazırlık sınıfı öğrencilerinin ona tuhaf demesine aldırmazdı. Fitch her zaman, “Tuhaf iyidir, garip ise kötüdür,” derdi. Jack kendisini biraz daha iyi hissetti.

❧ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ❧

ÖLÜ AKRABALARIN MEZARLARINI KAZMAK

Linda arabayı oldukça hızlı sürüyordu. Genç kadın en azından okulda kaybettikleri süreyi geri kazanmaya niyetli gibi görünüyordu. En önde oturan Jack, ne zaman hız göstergesine baksa ibrenin 135 civarında olduğunu görüyordu. Jack, teyzesinin ona arabayı kullanmasına izin vermesini umuyordu fakat anladığı kadarıyla direksiyonun başına geçerse onlara sadece zaman kaybettirmiş olacaktı.

Arabayla bir dizi ufak kasabanın önünden geçtiler, bir trafik ışığından ve bir iki benzin istasyonundan da. Karanlık çökerken maden ocaklarından yükselen toz bulutlarını; mucur yığınlarını ve maden atıklarını gördüler. Demirden sondaj kuleleri, alacakaranlıkta toprağın siyah kanını emen dev sivrisinekleri andırıyorlardı.

“İkinizden daha önce buraya giden oldu mu?” diye sordu Will.

“Annem beni birkaç sene önce buraya getirmişti,” dedi Jack. Bunun için *sürükledi* demesi daha uygun olurdu. Ailelerinden kalan evi ararlarken, Becka onu tüm o tepelerin üzerinden yürütmüştü. Ama bulamamışlardı. “Büyük büyükannem Susannah

orada yaşamıştı. Sanırım oldukça meşhur biriymiş. Banço ve keman çalar, harika kara kiraz şarapları yaparmış.”

Linda gözlerini yoldan ayırmadan hikâyeyi devraldı. “Asıl aradığımız kişi Susannah. Dediklerine göre onun kâhinlik yeteneği varmış. Ruhlarla konuşur, kartları okuyabilir ve geleceğe dair rüyalar görmüş.”

“Bir tür cadiya benziyor,” dedi Fitch.

“Annem de o tür şeylere meraklıdır,” dedi Jack sırtarak. “Rivayete göre büyücülük soyumuzda var, biliyor musun?”

“Bunu alerjiye tercih ederim,” dedi Fitch hapsirarak.

“Susannah’ın buralarda pek çok takipçisi varmış, çoğu da kadınmış.” Linda bir dağ sıçanına çarpmamak için direksiyonu kırdı. “O günlerde geleceği yazanlar hep erkeklermiş, bu yüzden kadınların buna karşı korunmaya ihtiyacı varmış.”

Jack pencereden dışarıya baktı. Atalarının yuvası hiçliğe giden bir yoldaydı; topraktan kömür çıkartıp yerine insanları gömdükleri, mezarlıklardan oluşan bir yerdi.

Coal Grove’a⁷ ulaştıklarında hava tamamen kararmıştı, burası trafik ışıklarının olmadığı bir kasabaydı. Şehir meydanının sonunda gösterişli, eski bir adliye binası bulunuyordu. Tüm dükkânlar kapalıydı ancak sinemanın yanındaki park alanına bırakılmış pek çok araba vardı. Mavi Kuş Kafe adı verilen bir yerden müzik ve ışıklar yükseliyordu. Coal Grove’da cuma gecesi, diye düşündü Jack. Burası Trinity’den bile daha sakin bir yerdi.

Linda, Land Rover’ını meydanın dışındaki yan sokaklardan birine çevirip devasa bir akça ağacın altındaki bir kaldırımın yanına park etti. Etrafta hiç sokak lambası yoktu, büyük ağacın gölgesinin altı tamamen zifiri karanlıktı.

7 Yazar tarafından kurgulanan hayali kasabadır. Tahminen Ohio’nun güneyinde yer alan, eski kömür ve demir maden yataklarının bulunduğu; Jackson, Scioto, Adams and Pike gibi Ohio vilayetlerinden esinlenilmiştir. (ç.n.)

“Neredeyiz biz?” diye sordu Will, kafası karışmış bir şekilde. Motele gitmiyor muyuz?”

“Öncelikle adliye binasına gitmeliyim,” diye cevap verdi Linda ön koltuktan dışarı çıkarak. Sırt çantasını omzuna attı ve arabanın kapısını kapattı. Kapının sesi bu sessiz sokakta olduğundan daha yüksek çıkmıştı.

Jack, kemerini çözüp arabadan çıktı, uzun bir yolculuktan sonra bacakları uyuşmuştu. Gece havası serin ve güzel kokuluydu, uzaktan bir yerlerden kurbağaların koro halinde gelen yumuşak sesleri duyuluyordu. Yakınlardaki bir evin camlı kapısının ardından ufak bir köpek çılgınca havlamaya başladı. Verandanın ışığı açıldığında, camın ardında bir siluetin belirdiğini gördüler.

Linda çocukları sokaktan geçirerek adliye binasının arkasındaki otoparka götürdü. Tuğladan inşa edilmiş modern bir bina, meydanın uzağında, otoparkın öbür tarafında yer alıyordu. Binanın yanına iki polis arabası park etmişti. Bir cıva buharlı lamba alana solgun bir ışık yayıyordu.

“Ama adliye binası kapalı, değil mi?” diye ısrar etti Will.

“Ah, eminim cuma gece geç saate kadar açıktır,” dedi Linda. Genç kadın, üçlüyü binanın arkasına, haki renkli çöp konteynırlarının arasından öbür tarafta yer alan bir ara sokağın gölgelerine doğru yönlendirdi. Genç kadın aradığı şeyi bulana kadar binanın arka tarafında ilerlemeye devam etti: bu eski, demirden bir tırabzanı bulunan, betondan bir merdivendi ve zeminin aşağısına doğru iniyordu. En sonunda ise bir kapı bulunuyordu.

Linda ara sokağı kolaçan etti ve ardından basamaklardan aşağıya indi, Jack ve arkadaşlarının onu takip etmesi için işaret etti. Genç kadın bir süre için kapıyı zorladı, ardından kapı gü-rültülü menteşeleriyle ardına kadar açıldı. “Size açık olduğunu söylemiştim!” dedi genç kadın, ardından içeriye dalarak gözden kayboldu.

Jack, Fitch'e, "İçimde kötü bir his var!" diye fısıldadı. Fitch omuzlarını silktilti. Kılavuzları Linda'yken onu takip etmekten başka yapacakları bir şey yoktu.

Kapı eski bir mahzene açılıyordu. Eskimiş kâğıt, küf ve nemli toprak kokusu dayanılmazdı. Linda Teyze sırt çantasından üç adet fener çıkarttı. Ancak biraz geç kalmıştı. "Of!" Will çoktan kafasını alçak tavanın kirişlerinden birine çarpmıştı bile.

Jack elindeki fenerin ışığını duvarlarda gezdirdi. Duvarlardaki raflarda üzerinde altın renkli baskılı harfler olan devasa kayıt defterleri yer alıyordu. İçerideki her şey mat gri renkte gözüküyordu çünkü üzerleri kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Fitch çoktan hapşırmaya başlamıştı. Duvarların en üst kısmında, kayıt defterlerinin üzerinde sıra sıra numaralı kutular vardı.

Eskimiş ahşap bir merdiven, binanın ana zeminine çıkılmasına olanak sağlıyordu. Kayıtların bulunduğu kutular neredeyse adım atılabilecek her yere istiflenmişti, yukarı doğru çıkan sadece dar bir yol kalıyordu. Linda basamakların yakınında mahzenin ışık anahtarını buldu ve oda aniden ışığa boğuldu.

"Biz neyi arıyoruz?" diye sordu Jack, teyzesine. "Ayrıca yarın sabah gelemez miyiz?"

Linda, çoktan duvardaki raflardan bir kayıt defterini çıkar-mıştı. Genç kadının fiziği göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Devasa defteri, odanın ortasındaki eğimli okuma masasının üzerine bıraktı. Genç kadının burnunun üzerine toz lekesi bulaşmıştı.

"Ölüm kayıtlarını arıyoruz," diye açıkladı Linda. "Downey soyundan gelen büyük büyükannelerimizden birini bulmamız gerek. Tahminimce 1900 ila 1920 yılları arasında ölmüş. Adliye binası yarın açık olmayacak, o yüzden bunu bu gece halledersek iyi olur."

Masanın üzerindeki kitabın üzerinde Ölüm Tutanağı A. yazı-yordu. Jack, Linda'nın omzunun üzerinden deftere baktı. Sayfalar

uzun sütunlar halinde ince uzun yazılarla doluydu. *İsim. Ölüm Tarihi. Ölüm Yeri. Doğum Yeri.* Defterin başındaki sayfalardaki tarihlerin hepsi 1860'ların sonlarında geçiyordu. Linda, sararan sayfaları hızla çevirdi. Defterin sonuna gelene kadar baştan aşağıya hepsini inceledi. 1875 yılında bitiyordu. Bu tarihler çok erkendi.

Fitch, "Bu bilgiyi öğrenmek için Columbus'a yazsan olmaz mıydı?" diye sordu ve tekrar hapşırdı. "Ya da internetten bakamaz mısın?"

"Bu kadar eskiye dönük elektronik kayıtlar ellerinde yok," diye yanıtladı Linda, kitabı Jack'in yardımıyla kaldırıp yerine koydu. "Ayrıca acelem var. Şimdi Ölüm Tutanağı B veya C adlı defterleri bulmalıyız."

Görünüşe göre raftaki kayıt defterlerinin belirli bir sırası yoktu. A defterinin yanındakinin üzerinde BB yazıyordu ve 1950'lere aitti. Odanın etrafında dağılıp kitap ciltlerini incelemeye koyuldular. Tam bir karışıklıktı: Medeni hukuk tutanakları, vasiyetnameler, arsa kayıtları...

Jack'in gözlerini ana zemine çıkan basamaklardan ayırmıyordu. Orası, otoparktan geçtikleri sırada gördüğü karakola çıkıyordu; bundan emindi. Soybilime karşı duyulan tutku, haneye tecavüze karşılık bir geçerli mazeret sayılabilir miydi? Linda teyze her zaman kendi kurallarını koyardı ancak Jack onun yasaları çiğneyebileceğini bilmiyordu.

Ayrıca belki de Jack onu o kadar iyi tanııyordu.

Will, kayıt defterleri yığınları boyunca sistemli bir şekilde ilerliyordu, şüphesiz geç kalan bir akşam yemeğinin sönen umu-duyla motive olmuştu. "Hey!" dedi genç adam aniden. "Aradığımız tarihler neydi?"

"1900'lerin başları," diye cevap verdi Linda, Will'in incelediği kitaba doğru yürüdü. "Aradığımız bu olabilir." Genç kadın parmağıyla sayfada gezindi, ardından pek çok sayfayı çevirdi. "Bu tarih sırası doğru." Daha yeni tutulmuş olan bu kayıtların

içerisinde Jack'in daha önce hiç duymadığı rahatsızlıkları içeren ölüm sebepleriyle ilgili bilgiler yer alıyordu: Sıracı hastalığı⁸, ödem, beyin humması. Bazılarını ise sadece tarih kitaplarında görmüştü: tüberküloz, ateşli tifo, çiçek hastalığı. Bazı ölümlerse kaza eseri idi, tanımları ise oldukça düz bir şekilde yapılmıştı: *Boğuldu. Damdan düştü. At tepti.*

Linda hassas sayfaları çevirdiği sırada dudakları sessizce kırmılıyordu. "İşte burada!" dedi genç kadın kısa ve öz bir biçimde. "Susannah Downey, doğum tarihi 1868; çiftçi karısı; ölüm tarihi 12 Mayıs 1900; ölüm sebebi: kaza."

Hepsi karalanmış yazıyı okuyabilmek için Linda'nın başında toplandı.

"Oldukça gençmiş," dedi Jack. "Nasıl öldüğüne dair bir fikrin var mı?" Genç adam hiç istememesine rağmen bu konuyla ilgilenmeye başlamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Linda, kaydı sırt çantasından çıkarttığı bir not defterine geçirdi. "Nerede yaşadığı veya nerede gömüldüğü belirtilmemiş." Genç kadın hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Hiçbirinde yazmıyor ki," dedi Fitch. "Bu önemli mi?"

"Onun mezarını bulmam gerek," dedi Linda Teyze. "O yüzden hangi mezarlığa defnedildiğini öğrenmeliyiz. Kendi arazisine gömülmediyse tabii. Bu yüzden arazi kayıtlarına da bakmalıyız."

Hepsi de aradıkları şeye o kadar çok konsantre olmuşlardı ki Jack'in duyduğu seslerin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Genç adam sessiz olmaları için elini kaldırdı, ardından başını tavana doğru eğdi. Üst kattan bariz bir şekilde ayak sesleri geliyordu.

Hepsi donakaldı. Jack'in ağzının içinde acı metalik bir tat belirdi ve kalbinin göğsünün içerisinde çaresiz bir balık gibi çır-

8 Bir tür deri veremidir. En çok çene altı, boyun yan yüzleri ve omuz ön kısmında yerleşir. Kan yoluyla veya deri altındaki bir tüberküloz odağından çevreye yayılma şeklinde gelişir. (ç.n.)

pındığını hissetti. Linda, sanki tepelerindeki sert ahşap parkelerin ardını görebiliyormuş gibi başını yukarı kaldırdı. Genç kadın nefes verdi, sesi ürken bir hayvanınki gibi çıkmıştı. Ardından hızla kayıt defterini kapatıp yerine yerleştirdi. Bununla neredeyse aynı anda basamakların üzerindeki bir kapı açıldı ve soluk, dikdörtgen şeklinde bir ışık karanlık merdiven boşluğunu aydınlattı.

Basamaklar, dışarı çıkan kapıyla onların arasında yer alıyordu. Mahzenin ışığını kapatmak için hamle yapan Linda teyze, “Gidin!” diye tısladı. Oda karanlığa büründü. Jack çaresizce el yordamıyla çıkış kapısına gitmeye çalışırken ortada duran masaya takıldı. Linda teyze de genç adamın arkasında etrafa çarpıp duruyor, gürültü çıkartıyordu. O ne yaptığını sanıyordu? Genç adam, Will ve Fitch’in onun önünde bir yerlerde olduklarını duyabiliyordu. Jack omzunun üzerinden bir anlık arkasına baktığında merdiven basamaklarının başında, cıva buharı lambasının sarı ışığıyla çevrelenmiş uzun, kara bir siluet gördü. Genç adam onun yüzünü ya da hatlarını çıkartamadı. Ona baktığı sırada siluetin kendisine döndüğünü gördü.

Jack, onun bakışını bir tür fiziksel darbe gibi hissetti. Genç adam sendeledi ve destek almak için bir dosya dolabına tutundu.

Aniden Linda arkasında belirdi ve onu sertçe öne doğru itti. “Sen! Koşmaya başla! Yarım saate Mavi Kuş Kafe’de buluşuruz!”

Jack, arkasında boğuk bir haykırış duydu; çok ağır bir şeyin düşme sesi ve arkasından yükselen bir dizi küfür bunu takip etti. Will ve Fitch dış kapıya ulaşmış olmalıydı çünkü kapı eşiğinden soluk bir ışık sızıyordu. Genç adam, arkadaşlarının arkasından koşturdu. Kapı eşiğine tam vardığı sırada bir patlama sesi duydu. Ardından sırtına bir şey isabet etti, onu savurup kapının hemen önündeki beton zemine devirdi. Jack ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu ve dilini sertçe ısırды. Ağzında kanın tuzlu tadı vardı. Sonra Will ile Fitch, onun koluna girerek merdivenlerden ara sokağa doğru sürükleyerek çıkardılar. Genç adam sonunda

ayağa kalktığında, etrafına bakınıp Linda'nın arkalarında olup olmadığına baktı ancak arka sokak boştu.

Arka sokak, adliye binasının önündeki meydana uzanıyordu. Sokak hâlâ bomboştu. Jack ve arkadaşları yeşil arazi boyunca koşup bir çardağın etrafına dikilmiş çalılarının arasından geçtiler. Çam ağaçlarıyla binanın taştan duvarları arasında bir buçuk metrelik bir boşluk vardı. Oraya sindikten sonra nefes nefese adliye binasına baktılar, ardından şaşkın bir şekilde bakaştılar.

Will sonunda sessizliği bozdu. “O neydi öyle be?”

“Ne neydi?” dedi Jack. Kendisine ait o kadar çok sorusu vardı ki arkadaşlarınıninkileri cevaplayamıyordu.

“Mesela, şu merdivenlerdeki korkutucu herif,” diye yanıtladı Fitch. “Hani elinde cafcıflı bir ışın kılıcı olan.”

“Işın kılıcı mı? Biraz ciddi ol,” dedi Jack adliye binasını tekrar gözetleyerek.

“Işın kılıcı. Alev makinesi. Fazer. Elektromanyetik atom-sökücü. Seni her neyle vurduysa, dostum.” Fitch elinin tersiyle genç adamın yüzündeki kanı sildi ve gülümsemeye çalıştı.

“Sen nasıl ölmedin?” diye sordu Will ısrarla. “O şey seni öldürebilirdi, nasıl hayatta kalabildiğini anlayamadım. Yaralanmadığına emin misin?”

“Hayır,” dedi Jack hafifçe. “Belki biraz berelendim.” Genç adamın kürek kemiklerinin arasında sızlayan bir yer vardı, sanki futbol oynarken sırtına çalımla darbe almış gibiydi. Hissedebildiği tek şey tüm vücudunu saran bir tür karıncalanma hissiydi.

Fitch, Jack'in arkasına geçip genç adamın sweatshirt'ünü çekti. Sweatshirt'ünü, Fitch'in elinde dağılıverdi. Fitch yanmış kumaş parçalarını Jack'e uzatarak, “Güzel giysiymiş,” dedi. Parçaların üzerinde barut benzeri bir koku vardı, havai fişeklerin fırlatıldıktan sonra geride bıraktıkları kokuyu andırıyordu. Jack, sweatshirt'ünden geri kalanları başının üzerinden sıyrdı. Elbisenin

sırt kısmı tamamen harap olmuştu. İçine giydiği yeni yeleği ise tek parça halinde duruyordu. Hatta hiç hasar görmemişti.

“Kurşungeçirmez yeleğini giymekle iyi etmişsin,” dedi Will kuru bir şekilde. “Sanırım bu Fitch’le benim aklıma gelmedi.”

Jack, adliye binasına tekrar baktı, yapı hâlâ güvenlik lambasının soluk ışığıyla aydınlanmıştı. Eğer bir alarm geçtilerse neden hiç kimse ışıkları yakmamıştı? Ayrıca merdivenlerin üzerindeki o adam neden hiçbir şey söylememiş veya kendisini tanıtmamıştı?

Takip edildiklerine dair bir işaret yoktu. Kasaba meydanı ve adliye binası sessizdi.

“Bakın,” dedi Jack zorlukla yutkunarak. “Gerçekten üzgünüm. Sizi bu geziye çağırdığımda... o adamın kim olduğunu bilmiyordum ya da Linda teyzemin neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama...”

Fitch onun sözünü kesti. “*Teyzen* nerede?”

Genç adamın bu soruya bir cevabı yoktu. Jack, annesine kardeşini bir binaya hırsızlık amacıyla girdikleri sırada kaybettiklerini açıkladığı anı aklında canlandırdı ve hemen bu görüntüyü zihninden attı.

Fitch yorgun bir halde sırtını çardağın taş duvarına dayadı ve gözlerini kapadı. Aniden esen bir meltemin etkisiyle açık renkli saçları alnının üzerinde uçtu. “O adamın alarmı çalıştırmaması çok tuhaf,” dedi.

Jack omuzlarını silkti. Genç adam, arkeolojik kazı alanları için gizli saklı savaşlar çıktığını duymuştu. Fakat bu *soybilimi* yüzünden de olabilir miydi? Başlarını ne tür bir belaya sokmuşlardı? Gergin bir şekilde kol saatine baktı.

“Linda teyze yarım saate Mavi Kuş Kafe’de onunla buluşmamızı söylemişti. Vakti geldi.” Genç adam, teyzesinin söz verdiği gibi oraya gelmesi için dua etti. Eğer Linda oraya gelmezse, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Jack ve arkadaşları, adliye binasına karşı temkinli davranarak çardağın arkasından kasaba meydanının uzak ucuna doğru sıvıştılar. Ardından bir sonraki sokağa geçebilmek için binaların arasından geçtiler. Mavi Kuş'a gitmek için geniş bir daire çizerek ilerlediler. Bara girdikleri sırada saat dokuzu birkaç dakika geçiyordu.

İçeriye adım attıkları sırada yüksek sesli müzik ve onu takiben bayat tütünle bira kokusu onları sardı. Gözlerinin ışığa alışması birkaç dakikalarını aldı. Tek aydınlık neon bira tabelalarından geliyordu. Mekân kalabalıktı; müşteriler, gençlerden ve yaşlılardan oluşan bir karışımdan ibaretti, içlerinde iyi giyimlilerle doğrudan iş çıkışı buraya gelenler vardı. Sonuçta bu bir cuma gecesi idi. Jack, buradaki herkesin birbirini tanıdığını, o ve arkadaşlarının da tamamen yabancı olduklarını hissediyordu. Ayrıca buraya girebilmek için yaşları tutmuyordu, zira bu hemen ortaya çıkmıştı.

Garson kızın biri, "Size yardımcı olabilir miyim, çocuklar?" diye sordu. Jack ve arkadaşlarından fazla büyük göstermemesine rağmen otoriter bir hava takınmıştı. Giydiği gömleğin cebinin üzerinde; elindeki bira bardağını kaldıran, dişlek ve sırtan, mavi renkli bir kuş logosu vardı. "Kimliklerinizi görmek zorundayım."

"İçki içmeyeceğiz," diye açıkladı Will. "Restoran tarafında oturamaz mıyız?" diye sordu. "Birini bekliyoruz da."

Garson kız onları bir süre inceledi, bakışları en çok Will'in üzerinde gezinmişti. Ardından omuzlarını silkerek, "Tabii, neden olmasın?" dedi. Başıyla arkadaki boş bir masayı işaret etti. "Geçin oturun. İsterseniz size menü getirebilirim."

"Bu harika olur," diye yanıtladı Will.

"İştahın açık gibi gözüküyor," diye karşılık verdi garson kız. Will'e gülümseyip atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarını düzeltti. "Vücut mü çalışıyorsun?"

Jack, Will'e sertçe baktı. "Harbiden acıkmış olamazsın." Genç adamın kalbine bir taş gibi oturan endişe duygusu yeme içmeyi düşünmesini imkânsız kılıyordu. Ya da herhangi bir şeyi.

“Şey, neden olmasın?” dedi Will istifini bozmadan menüyi inceleyerek. “Bize bira vermezler, ayrıca burada sap gibi oturamayız.”

“O herifin burada olmadığını nereden biliyoruz?” Fitch, sanki sırık gibi olan cüssesini gizlemek istercesine iki büküm kalmıştı.

Jack etrafına bakındı. Uzun boylu, uzun paltolu hiç kimseyi göremedi, hiçbir soğukluk veya tehditkâr bir varlık hissedemedi ancak böyle bir kalabalığın içinde saklanmaları zor olacaktı.

“Size katılmamın bir mahsuru var mı?”

Jack irkilerek başını kaldırdığında o altın rengi bezeli mavi gözleri gördü. Linda teyzenin altın ve gümüş tonlu dağınık uçlu saçları darmadağın olmuştu, elmacık kemiklerinden birinin üzerinde de silik bir morartı vardı. Giydiği kot ceketini sanki yerleri silmek için kullanılmış gibi duruyordu.

Üçü de aynı anda konuşmaya başladı. Linda dudaklarını sıkıca kapayarak başını salladı. Garson kız geri dönmüştü.

“Görünüşe göre arkadaşınızı bulmuşsunuz,” dedi genç kız, masadakilerin önlerine bardaklar koyduğu sırada kıskanç bir şekilde göz ucuyla Linda’ya baktı. “Sipariş vermeye hazır mısınız?”

Jack, Linda’yı izleyerek rastgele bir şey sipariş etti. Genç kadın yüzü kapıya dönük bir şekilde oturmuştu, kapı her açılışında o yöne bakıyordu.

Linda çok korkmuş olmalı, diye düşündü Jack.

Linda öne doğru eğildi. “İyi misiniz?” Genç kadın sanki onların tek parça olduklarından emin olmak istercesine her birini inceledi. Linda kendisini o kadar kötü ve suçlu hissediyor gibi görünüyordu ki Jack kendisini onun daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapması gerektiğini düşünürken buldu. “Jack, düştüğünü gördüm...”

“Ben iyiyim,” dedi Jack hızlıca. Genç adam diğerlerine baktı. “Beyler siz de iyisiniz, değil mi?”

“Şey...” Will omuzlarını silkti. “O ucube kapıyı açtığı sırada altıma işemek üzereydim.”

“Bize neden ateş etti ki?” diye sordu Fitch. “Polis veya gece bekçisi değilse, o da geceleyin içeri sızmış sayılmıyor mu? İçeride bir yığın eski adli kayıttan başka bir şey yoktu.” Genç adam elindeki bardağın içindeki buzları salladı. “Tabii bizimle aynı şeyi aramıyorsa. Tıpkı *Tomb Raider*’daki gibi.”

Linda hiçbir şey söylemedi. Garson kız masanın etrafında dolanıp önlerine tabaklarını yerleştirdi.

“Sorması yeterliydi,” dedi Will. “Ona, Ölüm Tutanağı A’yı verebilirdim.”

Jack önündeki biftekli sandvici sanki yabancı ve yenmez bir şeymiş gibi inceledi. Fitch tabağındaki yemekle oynuyordu ve Linda da önündeki yemeği görmezden gelip ikinci birasını doğrudan şişeden içiyordu. Aralarında tek aç görünense Will’di.

“Sence sadece bizi korkutmaya mı çalışıyordu?” diye sordu Jack, sırtının ortasındaki moraran yerin farkındaydı. “Ya da peşimizden buraya gelir mi?”

“Buraya gelemez,” dedi Linda, dalgın bir şekilde kırılan tırnağıyla oynadı. “Daha hiçbir şey bulamadığınızı biliyor. Ayrıca şimdi tek yapması gereken şeyin beni takip etmek olduğunun da farkında.” Bunu söyledikten sonra genç kadın konuşmayı kesti, sanki şimdiden çok fazla şey söylediğinin farkına varmıştı.

Jack çatalım gürültülü bir biçimde tabağına düşürdü. “Yani o herifin kim olduğunu biliyor musun?” Genç adam tekrar ve tekrar zaten cevabını bildiği soruları soruyordu.

“Evet,” dedi genç kadın. “Onun kim olduğunu biliyorum. Sadece onunla burada karşılaşmayı hiç ummuyordum.” Linda, Fitch’le Will’e baktı. “Bilseydim ikinizi asla buraya getirmezdim.”

Peki ya ben? Ben harcanabilirim yani, öyle mi? diye düşündü Jack, öfke ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

İnsanlar, Mavi Kuş Kafe’ye doluşurken hoparlörler rock müzikle inliyordu. Mekânın ısındığı sırada birisi ön kapıdan içeri girdi. Linda’nın bakışları açık kapıya çevrildi.

“O burada mı?” diye sordu Jack.

Linda başını iki yana salladı. “Ama pek uzakta da değil. Mesele şu,” genç kadın sanki önceki konuştukları konuya devam ediyor gibiydi, “bir... aile yadigarını arıyorum. Onu bu hafta sonu bulmayı umuyordum. O adam da aynı şeyi arıyor olmalı. Ya Susannah’nın soyağacının izini sürerek Coal Grove’a geldi ya da beni takip etti...” Genç kadının sesi sönüp gitti. Jack’e bakıyordu. Genç adam huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı.

Will sandvicinin son parçasını da midesine indirdi. “Peki, o adamın kullandığı silah da neyin nesiydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Linda. “Ben... Ben pek bir şey göremedim.”
Yalan söylüyor, diye düşündü Jack.

“Neden eve dönmüyoruz?” diye önerdi Fitch. “Burada sonsuza kadar oyalanamayız. Ne zaman istersek geri gelebiliriz.”

Linda başını iki yana salladı. “O adamın buraya gelmesi çok geç kaldığımıza bir işaret olabilir. Aradığımız şeyi bizden önce bulmasını göze alamayız.” Genç kadın sırayla hepsini inceledi. “O şeyi ya bu hafta sonu bulacağım ya da her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağım.”

“O zaman, sıradaki adımımız nedir?” diye sordu Fitch.

“Siz ikiniz için sıradaki bir adım falan yok,” dedi Linda. “Sizi otele götürüp her şey hallolana kadar orada bırakacağım. Korkarım, Ben... ben her şeyi hesaplayamıyorum.” Genç kadın başını eğerek ellerine baktı. “Sizi bu işe karıştırmam bir hataydı. Sizi tekrar tehlikeye atamam.”

“Peki ya ben?” diye sordu Jack, bir kez daha kasıtlı olarak göz ardı edildiğini fark etmişti.

Genç kadın yeğenine bakamadı. “Eğer onu bulursam, onu elde etmek için senin yardımına ihtiyacım olacak, Jack. Elimde bize yardımcı dokunacak bir bilgi var. Ancak... o adamı nasıl atlayacağımızı bilmiyorum. Ve eğer bizi birlikte görürse...”

Fitch çenesini ellerinin üzerine koydu. “Belki biz yardım edebiliriz.”

Linda masanın ortasına doğru eğildi. “Onları tanıımıyorsun,” diye fısıldadı. “Bu bir oyun değil.” Jack, uçarı teyzesini hiç bu kadar ciddi görmemişti.

“Lütfen dinle,” diye ısrar etti Fitch. “Bu adamın seni takip etmiş olabileceğini söyledin. Ondan habersiz de hiçbir şey bulamazsın,” dedi genç adam. Linda Teyze tereddütle başını salladı. “Ancak adliye binasmdayken muhtemelen bizi tam olarak görmedi,” diye devam etti Fitch. “Ayrıca o tek başına. Bahse girerim ki bir seçim yapmak zorunda kalıp seni takip edecektir. Ben olsam ederdim,” diye itiraf etti Fitch, biraz yanakları kızarak.

“Aklından ne geçiyor?”

“Sen onu buradan uzaklaştırırsan biz de o... şeyi ararız,” dedi Will. “Eğer seni takip ederse biz de tehlike altında olmayız.”

“Şey, belki de hemen şimdi ayrılmalıyız,” dedi Linda titrek bir sesle. “Eğer sizi motele götürürsem takip edilebiliriz. Gitmemiz gereken bir sonraki yer kütüphane. Orası yeterince güvenli olabilir.”

Jack bundan hoşlanmamıştı. Linda, adliye binasındaki adamı tanıyordu ve ondan korkuyordu. “O adamın seni takip etmesini istemiyorum. Sanırım birlikte kalmalıyız.”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Beni her nasılsa takip edecektir. Bunun hakkında yapabileceğim bir şey yok. Ve eğer benim yanımda olursan tehlikede olacaksın.” Dışarıda onları bekleyen şeye karşılık Linda’nın onları korumak için elinde bir şey olmadığı oldukça açıktı.

“Kazanmak... senin için ne kadar önemli?” diye sordu Jack.

“Kazanmak her şey demek.” Genç kadın başını kaldırıp yeğenine baktı ve tekrar etti: “Her şey demek.” Jack, genç kadının konuşma tarzından bu umutsuz görevin kendisiyle bir ilgisi olabileceği kanısına vardı.

Mavi Kuş Kafe'nin arkasındaki darmadağın olmuş masanın üzerinde planlarını oluşturmışlardı. Linda Teyze, Jack'e bir tomar banknot, bir kredi kartı ve onlarla birlikte motelin rezervasyonu için onay numarasını uzattı. Otel, otobanın yakınlarındaydı ve oraya kendi başlarına gitmeleri gerekiyordu. Linda, eğer dışarıdaki yabancıların dikkatini çekmek istemiyorlarsa, çocukların Land Rover'a dönmelerinin akıllıca olmayacağını biliyordu. Will, Linda Teyzenin cep telefonunu ve not defterini ceketinin cebine koydu. Genç kadın defterin içine bazı talimatlar yazmıştı. Fitch, fenerlerin ikisini taşıyordu. Her şey hazır olduğunda, Linda barmeni yanlarına çağırdı. Genç kadın aksanını, yerel bir şiveye sokarak konuştu.

Genç kadın, "Biliyor musun," dedi barmene sesinden cezp edicilik akan bir tonda. "Eski kocam dışarıdaki otoparkta bekliyor ve korkarım bir sorun çıkartma niyetinde. Bizi bütün bir gece boyunca takip etti. Benimle kavga etmesinden korkuyorum ve çocuklarıma buna karışmasını istemiyorum."

Barmen sempatik bir şekilde baş salladı. Barmen, kızarık tenli, devasa omuzlu ve iri ellere sahip, dev gibi bir adamdı. Eğer Linda'nın tuhaf bir aileye sahip olduğunu düşünse bile bunu söyleyemedi.

"Acaba arka kapıdan kaçabilir miyiz diye merak etmiştim," diye devam etti Linda. "Bir mutfak kapınız var mı?"

Adam tekrar başını salladı. "Sorun değil. Bazen eski eşlerin ne tür sorunlar yaratabileceğini iyi bilirim. Bende de bir tane var." Barmen başıyla, üzerinde tuvaletlerin işaretinin olduğu, arkadaki kapıyı işaret etti. "Şuradan girip dümdüz devam edin. Orada arka sokağa açılan bir kapı var."

"Çok teşekkür ederim," dedi Linda. "Eğer sizin için sorun olmazsa, çocuklarıma güvenli bir şekilde çıktıklarını görene kadar burada biraz daha oturmak istiyorum."

"Hiç sorun değil," dedi barmen ısrarla.

Jack ve arkadaşları sandalyelerinden kalktılar.

“Dikkatli olun!” diye arkalarından seslendi Linda. Jack arkasına baktı. Teyzesi masada tek başına otururken ufak ve savunmasız gibi duruyordu.

Restoranın arkasındaki sallanan kapıdan geçtiklerinde kendilerini muşamba kaplı, eski püskü bir koridorda buldular. Koridorun her iki yanında da tuvaletler bulunuyordu, en sonda ise üzerinde *çıkış* tabelası bulunan bir kapı yer alıyordu.

Çıkış kapısı iki büyük çöp konteynırının arasında bulunan bir arka sokağa açılıyordu. Kapıyı açtıklarında bardan yükselen müzik rahatsız edici bir biçimde yüksekti. Kapıyı hemen kapattıktan sonra konteynırların arasında bir süre beklediler. Görünürde kimse yoktu. Hemen ardından çocuklar, bir hayalet misali, arka sokaktan sıvışarak önlerindeki caddeye geçtiler.

“Affedersiniz.”

Gece vardiyasında olan resepsiyoncu tezgâhın arkasındaki bir taburenin üzerine tünemiş, elindeki taşınabilir video oyununa dalmıştı. Yirmili yaşların ortasında gibi görünüyordu; cılızdı, yüzü oldukça fazla miktarda ergenlik sonrası sivilcesiyle doluydu. Jack ve arkadaşlarını, hiçbir ilgi ya da merak göstermeden kısa bir süre süzdükten sonra oyununa geri döndü, elindeki alet bir sonraki seviyeye geçtikten sonra hafif bir melodiyle ötmüştü.

Jack boğazını temizledi ve tekrar, “Affedersiniz,” dedi.

“Hımm?” Resepsiyoncu bu sefer başını ekrandan kaldırmamıştı. Taktığı isim kartının üzerinde, “Stan,” yazıyordu.

“Rezervasyonumuz var. O’Herron ismiyle,” dedi Jack ısrarla. En sonunda Stan’in oyundaki tüm canları bitti ve oyun aniden trajik bir biçimde son buldu. Resepsiyoncu, gönülsüzce oyunu kapattı ve ilgisini Jack’e çevirdi.

“Reşit olmayanlara oda vermiyoruz,” dedi aniden. Elindeki kutu gazozundan büyük bir yudum aldı. “Siz çocuklar eve dönseniz iyi olur.”

“Rezervasyon teyzemin adınaydı,” diye devam etti Jack. Kredi kartını ve üzerinde onay numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasını, Stan’ın önündeki tezgâha koydu. “O daha sonra gelecek.”

Linda Teyzenin neden üzerinde O’Herron yazan bir kredi kartı vardı? Her nasılsa, bunu ona sormak Jack’in hiç aklına gelmemiştir.

Stan, kredi kartına şüpheyle göz attı. “Teyzeniz şimdi nerede peki?”

“Şey, kasabadaki barda biriyle tanıştı. Orada biraz daha kalacağını söyledi ama kuzenlerim ve ben... yorulduk.” Jack eliyle esnemesini bastırdı. “O yüzden bizim önden gitmemizi istedi.” Will ile Fitch de aynı şekilde esnedi.

Stan, inatçı bir biçimde oturduğu taburede geriye kaykılıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tam o sırada telefon çaldı. Tüm dikkatini önündeki üçlüye veren Stan, ahizeyi kaldırarak bir süre dinledi.

Stan, telefondaki kişiye, “Şey, evet buradalar,” diye cevap verdi, “ama siz burada olmazsanız onlara oda tutmalarını için izin verebileceğimi sanmıyorum.” Genç adamın sesindeki güven birdenbire kaybolmuştu.

Stan bir süre daha dinledi, sanki telefondaki kişi onu görebiliyormuş gibi başını salladı, ardından zayıf bir şekilde itiraz etmeyi denedi. “Bayan O’Herron, bence gerçekten buraya gelip kayıt işlemlerini siz yapmalısınız...” diye söze başladı ancak susup tekrar dinledi. “Şey, sanırım birkaç saate burada olursunuz...” Genç adam bir süre daha telefonu dinleyip seri bir şekilde yutkund, âdemelması yukarı aşağı oynuyordu. “Ah, tabii ki elimden geldigince yardım etmekten memnun olurum, tatlım.” Stan en sonunda isteksizce telefonu kapattı, bir kurban daha Linda teyzenin karşı koyulmaz cazibesine tutulmuştu.

“Şey, tamam, sanırım odanızda teyzenizi beklemenize izin vermemin bir mahsuru yok,” dedi Stan aniden kibarlaşarak.

Jack'in içinden bir his ona, Stan'in vardiyası dolduktan sonra da kalıp Linda'nın gelmesini bekleyeceğini söyledi. "Valiziniz var mı?"

"Eşyalarımız teyzemizde," dedi Fitch.

Stan, Jack ve arkadaşlarını merdivenlerden yukarı çıkartarak ikinci kattaki betonarme açık bir koridordan motelin öbür ucuna yönlendirdi. Motel odası, ev konforunda döşenmişti: imitasyon ahşaptan başlıkları olan iki adet çiftli yatak ve banyoda da plastik bardaklar vardı. Odaya sigara dumanı kokusu sinmişti, halının üzerinde de sigara yanıkları vardı. Televizyonu açmayı denediler fakat kablo su yoktu ve yayınları iyi çekmiyordu. Yapacakları pek bir şey yoktu, o yüzden üstlerini değişip yataklarına geçtiler.

"Sence teyzen neyi arıyor?" Karanlıkta duyulan ses Will'e aitti.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jack. Linda bilgilerini taksit taksit ve çok az paylaşıyordu. Genç adam teyzesinin şu an nerede olduğunu ve o adamın onun peşinde olup olmadığını merak etti. Ellerini çarşafın altında yumruk yaptığını fark etti, parmaklarını serbest bırakması için kendisini zorladı. Hareket etmeyi kesince sırtı tutulmuştu. Bu acımasız yatakta rahat edebilmek için dönüp durdu. "Anlamıyorum. Neden böyle bir işe bulaşmak istiyorsunuz ki?"

"Çoktan bulaşmadık mı?" dedi Fitch.

Jack, "Kütüphaneye kendi başıma gidebilirim," diye önerdi. "Aile isimlerini biliyorum. Siz burada takılabilirsiniz. Belki birlikte görünmezsek daha iyi olur."

"Belki de kalabalık olmamız daha güvenlidir," dedi Will.

Jack dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bakin, annemi arayabilirim. Bizi birkaç saate gelip alabilir. Bu işten şu an cayabiliriz."

Bütün bu olanları Becka'ya açıklama düşüncesi genç adamı huzursuz etti. Kısa süren ve başlarında annesinin de olduğu buluşmaların dışında bir daha asla Linda'yı göremeyebilirdi.

"Linda'yı bir başına mı bırakacaksın?" diye sordu Will. Sesi utangaç çıkmıştı.

“O herif peşinde,” diye ekledi Fitch. “Teyzen korkuyor. Elimizden gelirse ona yardım etmeliyiz.”

Linda onları büyülemiş, diye düşündü Jack. Tıpkı bütün hayatım boyunca bana yaptığı gibi. “Bakın zor durumda kalan bir bayana yardım etmek istediğinizi biliyorum ama canınızın yanabileceği gerçeğini hiç düşündünüz mü? Ayrıca eğer Linda masumsa neden bize neler döndüğünü anlatmıyor? Neden polis falan çağırıyor?”

“Belki de polis ona yardım edemiyordur.” Fitch, mantıksızlığın içinden mantık yaratmaya çalışarak yolunu bulmaya başlamıştı. “Şahsen o alev makineli herifle dövüşmek istemezdim.”

“Polislerin en azından silahları var. O adam neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse ne yapabileceğini sanıyorsun?”

Buna verebilecekleri pek cevapları yoktu. Ortama uzun ve rahatsız edici bir sessizlik çökmüş arkadaşlarının düzenli soluk alıp verişleri duyulana kadar da bozulmamıştı, genç adam onların uyuduğunu anlamıştı.

Jack arkasına yaslanarak sahte ahşap kaplamalı tavana gözlerini dikti. Uykusu bir türlü gelmiyordu. Linda teyzesi onun vaftiz annesiydi ancak aralarında bundan daha güçlü bir bağ vardı. Aralarındaki bazı genetik ve ruhani bağlar, vaftiz ebeveynliği kimliğinin ötesine geçiyordu. Genç adam, teyzesinin onu buraya özel bir sebep için getirdiği fikrini aklından atamıyordu, Linda’nın peşinde olduğu o şey bir şekilde Jack’le ilgili olmalıydı.

Ancak mesele sadece bununla sınırlı değildi. Genç adam aldığı her nefesle tehlikenin daha da yaklaştığını hissediyordu. İnce çarşafı çenesine kadar çekti. Bulundukları motel kırılğan bir yumurta kabuğunu andırıyordu, karanlığa karşı zayıf kalan bir kalkan gibiydi. Ve Jack tüm akrabalarının ve arkadaşlarının onu kurtarmaya yetmeyeceklerinden endişe ediyordu.

❧ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ❧

GÖLGEAVCISI

Evin temelleri çok sağlamdı. Etraftaki araziden çıkartılan yontulmuş kayalardan inşa edilmişti. Yıllardır bakımsız kalmasına rağmen hâlâ taşları sağlam duruyordu. Ancak geriye kalan tek şey iskeletiydi. Verandanın çatısı ve ahşap kısımları çürüyüp gitmiş geriye sade ve yıkılmakta olan bir güzellik bırakmıştı. Girişin yanındaki duvara, üzerine *A.Hastynge*, 1850 yazıları kazınmış bir taş oturtulmuştu. Evin yanındaki diğer binalar bakımsızlıktan aşırı büyüyen bitkilerle neredeyse tamamen yutulmuştu: bir ahır, muhtemelen bir kulübe, taş bir duvarın kalıntıları...

Linda ürperdi ve kollarıyla kendisini sardı. Genç kadın, uzun zaman önce olan bir trajedinin gerçekleştiği bu yeri bulmakta hiç zorlanmamıştı. Bir keresinde, kendisinin kim olduğunu anlatmaya çalışan Lee, Linda'yı buraya getirmişti. Genç kadın ellerini, üzeri yosunla kaplanmış serin taşların üzerinde gezdirdi ve eskiden verandanın olduğu yerde durarak büyük nehre baktı. Onun güneyde, birkaç kilometre uzakta sabahın erken ışıklarıyla parladığını görebiliyordu.

Linda, büyücüyü epeyce uzun bir takibin içine sokmuştu; dar, kavisli dağ yollarından, eyaletler arası yollara geri sürüklemiş, Coalton vilayetinin etrafında büyük bir daire çizerek kendisiyle Jack arasında fazla bir mesafe bırakmamaya çalışmıştı. Genç kadın bu bölgeyi takipçisinden çok daha iyi biliyordu ve adamın onun önünde bıraktığı bütün tuzakları atlatmayı başarmıştı. Ta ki şu ana kadar.

Genç kadın harabelerin etrafında dolaştı, evin arkasında yeni büyümüş olan bitkilerin arasından geçerek zarif bir bahçenin kalıntılarını fark etti; eski duvarların temellerini saran kurumuş, eski gül ağaçlarını. Yerlere dökülmüş kıvılcımlı renkli akçağaç yaprakları hâlâ kan damlalarını andırıyordu. Linda yürüyerek evin ön tarafına döndü.

“Harabelerin ortasında kalmış zarif bir çiçek.” Duyulan ses ölü yaprakların hışırtısını andırıyordu. Genç kadın, ürkmüş bir hayvan gibi olduğu yerde donakaldı ve çığlığı boğazında düğümlendi.

Adam verandanın önündeki avlunun köşesinde dikiliyordu. Uzun boyluydu, dizlerine kadar uzanan bir palto giymiş, sakalsız ve şapkasızdı. Gücün etkisiyle parıltılar saçıyordu. *Wylie*, diye düşündü genç kadın, bu isim, sanki önceki bir hayatından hatırlıyormuş gibi aklında belirmişti. Onunla hiç karşılaşmamıştı fakat ona benzer birçoğuyla tanışmıştı. Linda artık çok geç olmasına rağmen içine kapanarak kim olduğunu gizlemeye çalıştı. Adamın ortaya çıkışı beklenmedik bir şey olmamasına rağmen yine de Linda'yı gafil avlamıştı.

Büyücü, yavaş ve imalı bir şekilde gülümsedi. Genç kadın sesinin onu ele vermesinden korkarak hiçbir şey söylemedi.

“Söylesene, kim bir büyücünün işini yapması için bir efsuncu yollar ki?”

Genç kadın tek bir kelime etmeden başını iki yana salladı. Büyücü sadece üç adım atıp Linda'nın tepesine binebilirdi, tabii eğer önce genç kadını bilinçsiz bir şekilde yere yıkmazsa.

“İsmin nedir? Garantörün kim? Beyaz Gül Hanesi’nden mi?”

Soruları peş peşe geliyordu, genç kadın bunları cevaplamak istese bile sorular çok hızlıydı. Adamın da cevap bekler gibi bir hali yoktu. Eğer genç kadın bir büyücünün kontrolünde olsaydı Wylie ondan bilgi alabilmek için zor kullanmaya mecbur kalacaktı.

Demek ki Wylie, Linda’nın kim olduğunu bilmiyordu. Büyücü muhtemelen kılıcı başka bir yoldan takip etmişti. En azından bu iyi bir şeydi ancak eğer adam genç kadını ele geçirirse bunun hiçbir önemi olmayacaktı.

“Kılıç buralarda bir yerde mi?” diye buyurdu büyücü. “Downey arazisi burası mı?”

Genç kadın sessizce başını salladı. Ashında doğruyu söylüyordu.

“Sana kılıcı sordum,” diye fısıldadı adam. “Eğer işbirliği yaparsan bu senin için iyi olur. Ama yapmazsan...” Büyücü parmaklarını esnetti ve elleriyle kollarından alevler püskürdü. “Senin tüylerini yolarım, minik kuş. Teker teker onları söker ve seni çığlığında boğarım.” *Büyücülerin sevgi dolu sözleri.*

Genç kadın tek kelime dahi etmedi.

“Önce konuşacağız sonra da oynayacağız. Bu zevki... tatmayalı uzun zaman oldu.” Adam, tecrübeli bir yırtıcı hayvan gibi usulca genç kadına doğru sokuldu. Ancak büyücü avluya adımını atar atmaz bir anda kaskatı kesildi ve elini yüzüne atarak geriye doğru kasıldı. Wylie sırtüstü yere düştü, acıyla kıvranıp sanki canlı canlı derisi yüzülüyormuş gibi çığlıklar attı. Genç kadın, büyücüyü çaresiz bir şekilde yerde yuvarlanırken izledi. Adam en sonunda konuşabildi: “Efsuncu, bana yardım et! Büyü koruması var! Çıkar beni buradan!”

“Cehennemde yan, büyücü,” diye yanıtladı genç kadın.

Linda kurduğu tuzağın sonuçlarını görmeye cesaret edememişti. Kadim büyüünün ne kadar dayanabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkasını dönüp toprak patıkaya inen yokuştan aşağıya

doğru koştı. Patikanın sonunda Land Rover duruyordu yanında da düz gri renkli bir spor araba vardı.

Genç kadın kendisini Rover'ın ön koltuğuna atıp titreyen elleriyle anahtarı kilide soktu. Birkaç kez arabayı çalıştırmayı denedi. Bunu başardığında, gazı basıp direksiyonu çevirdi, otobana giden tümsekli yolda araba çılgınca sarsılıyordu. Dikiz aynasından baktığında onu takip eden kimsenin olmadığını gördü.

Coal Grove Bölge Kütüphanesi, bir zamanlar okul binası olarak kullanılan kırmızı tuğladan heybetli bir yapıydı. Kasaba meydanında, adliye binasının karşı tarafında yer alıyordu, Dave'in Yeri motelinden yarım saatlik yürüme mesafesi uzaklıktaydı. O gün cumartesi sabahıydı, bundan dolayı Jack ve arkadaşları oraya geldiklerinde kütüphane oldukça kalabalıktı. Danışma bölümünde oturan, anaç görünümlü bir kadın, onları arkada bulunan soybilimi bölümüne yönlendirdi.

Soybilimi koleksiyonunun bulunduğu yere en yakın duran uzun masada, üzerine mavi renkli bir iş gömleği, kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymiş bir adam oturuyordu. Adamın masanın üzerine saçtığı, koca bir yığın dolusu kitabı vardı, dizüstü bilgisayara not almakla meşguldü. Masadan geçen, parlak, turuncu renkli bir uzatma kablosu bir kitap dolabının arkasına takılmıştı.

“Kabloya dikkat edin çocuklar,” dedi adam. Kitaplarını masanın bir kenarına iteleyerek gençlerin oraya oturabilmeleri için yer açtı.

Jack, çantasından Linda teyzenin not defterini çıkartarak masanın üzerine bıraktı. Ardından üç genç adam, ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar.

Yabancı başını klavyesinin üzerinden kaldırdı. “Sorun nedir? Nereden başlayacağınızı bilmiyor musunuz?”

Üçü de hep bir ağızdan, “Hayır,” dedi.

“Şey, bence gençlerin jeneolojiyle ilgilendiğini görmek oldukça güzel bir şey,” dedi adam gülümseyerek. “Ben de bu işe dört beş yıl önce başladım. Aradığınız kişilerin isimleri nedir?”

“Hımm, Taylor,” dedi Jack hızlı bir şekilde.

“Hımm, Taylor, Taylor...” Adam çabucak klavyeyi tuşladı. “Burada Ransom Taylor adında biri var, 1830’da doğmuş. Aradığınız Taylor bu mu?”

“Bilmiyoruz ki,” diye yanıtladı Fitch omuz silkerek. “Bu işte oldukça yeniyiz. Ah, mümkünse bize buradaki kitaplardan biraz bahsedebilir misiniz?”

“Tabii.” Adam yavaşça ayağa kalktı, bildiklerini paylaşmaya hevesli gibiydi. “Siz nerelisiniz?”

“Erie, Pennsylvania,” dedi Fitch.

Adam başını salladı. “Burada eyaletinizin tarihçesi hakkında bilgiler var, Güney Ohio’nun ilçelerinin çoğuyla ve Batı Virginia’nın birkaç tanesi de. Ohio’nun bu kesimi eskiden Virginia’nın bir parçasıydı. Bu tarafta işte,” kitap yığınlarını belli belirsiz eliyle işaret etti, “nüfus sayımı dizinleri burada. Nüfus kayıtları 1830 ila 1920 yıllarına kadar mikrofilmlere alınmış. Hayati önem arz eden istatistikler de bu metal dolapların içinde; evlilikler, doğumlar, ölümler ve mezarlık kayıtları.”

Will ilgiyle, “Mezarlık kayıtları mı?” diye adamın dediğini tekrar etti.

“Evet, ülkenin soybilimciler cemiyeti mezarlıklara ilgi duyuyor. Yıllardır mezar taşlarının kopyalarını alıyorlar. Kayıtları tamamlamak üzereler. Tek eksikleri dizinlemeye daha başlamamış olmaları.”

“Burada hiç eski gazetelerden var mı?” diye sordu Jack, ellerini mezarlık kayıtlarının olduğu kitaplarda gezdirdi. Üç kalın ciltten oluşuyorlardı. Görünüşe göre bu iş onlar için biçilmiş kaftandı.

Yardımsaver adam başını salladı. “Mikrofilmlerde *Post-Telegram* ve *Coal Grove Democrat* gazetelerinin 1850’lerin

ortalarına kadar olan arşivleri var. Onlar da dizine sokulmamış ama yine de okunmasını oldukça ilginç kılıyor.”

Fitch’in bir planı vardı. Genç adam, Jack ve Will’e başını sallayarak, “Tamam,” dedi. “Will’le ben şu mezarlık kayıtlarına bakıp senin... ah... merhum akrabalarını araştıracağız. Jack, sen de gazete mikrofilmlerini gözden geçirip bir ölüm ilanı falan var mı diye bak.”

Jack, *Post-Telegram* gazetesine ait olan bir mikrofilm makarası seçti. Susannah Downey, 1900 yılının Mayıs ayında vefat etmişti. Genç adam, Mayıs 1900 tarihini bulana kadar filmi ilerletti, ardından gazete sayfalarının içerisinde Susannah’nın ölümüne dair bir bilgi olup olmadığına dikkatlice baktı. Bir saat boyunca; kimin kimi ziyaret ettiğine, kimin ne hastalıklar geçirdiğine dair hikâyeler okuduktan sonra, Jack, *Post-Telegram* gazetesinden *Coal Grove Democrat* gazetesine geçti.

“Şuna bakın!” Çocuklar, Jack’in etrafında toplandılar ve omzunun üzerinden okumaya koyuldular. Bu bir haber manşeti idi: “‘BAYAN DOWNEY ATTAN DÜŞEREK ÖLDÜ. Coal Grove’daki komşuları Bayan Susannah Downey’nin zamansız ölümünü duyunca şoka girdi, geçtiğimiz Pazar günü Munroe ilçesinde vuku bulan olayda atından düşerek hayata veda etmiştir. İlçeyi ziyaret eden Lee Hastens adlı görgü tanığı, onu ailesine ait olan çiftliğin arkasındaki ormanda yerde yatarken bulmuştur. Genç kadının başucunda bekleyen atı, sanki çok uzun mesafeler kat etmiş gibi yorgunluktan ağzından köpükler saçmaktaydı. Çok yetenekli bir binici olmasına rağmen, Bayan Downey çit direklerinin üzerine düşmüştür. Ölüm sebebi göğsüne aldığı derin bir yaradan ötürü gerçekleşmiştir. Rahip Eugene Carter, Metodist Kilisesi’nde gerçekleşen cenaze törenini yönetmiştir. Merhume Downey, yas içindeki kocasını ve küçük yaştaki oğlunu geride bırakmıştır.’ ”

“Vay canına,” dedi Will nefes vererek. “Ne fena bir ölüm şekli.”

Jack daha önce tavan arasındaki eski sadıkta, büyük büyük ninesinin elle renklendirilmiş fotoğraflarını görmüştü. Sert ve heybetli bir şekilde poz veren kocasıyla beraber fotoğraf çektirmişti. Fotoğrafta Susannah ise neredeyse kahkahalara boğulacakmış gibi duruyordu. Oldukça güzel bir kadındı, kızıla çalan koyu sarı saçlarını başının üzerinde toplamıştı, ufak zarif elleri ve güzel hatları vardı. Fotoğraftaki kadınla, büyük büyük torunu Becka arasında kuvvetli bir benzerlik vardı.

Fitch, mikrofilm makinesinin baskı butonuna bastı.

“Nereye gömüldüğü yazıyor mu?” diye sordu Jack.

“Hayır,” dedi Fitch, “ama Munroe ilçesinde yaşadığını yazıyor. O mezarlıklar, ilçe tarafından kayıt edilmemiş miydi?”

Will incelediği kitabın içindekiler bölümünü kontrol edip döndü. “Munroe ilçesinde sekiz ya da on mezarlık var,” dedi. “Görünüşe göre çoğu ufak.” Genç adam sayfanın aşağısına doğru parmağını gezdirdi. “İşte! Susannah Downey, Abraham’ın eşi. 1868-1900. Eski metodist mezarlığına gömülmüş.”

Gençlerin sesi gitgide daha yüksek çıkıyordu. Jack aniden, kovboy çizimleri giyen adamın başında oturduğu mikrofilm makinesinden bakarak onların söyledikleri her şeyi ilgiyle dinlediğini fark etti. Jack, arkadaşlarına bir uyarı bakışı atarak kitabına geri döndü. “Bekleyin bir dakika!” dedi. “Bu, o olamaz. Tüm tarihler yanlış. Çok daha önce bir tarihte hayatta olmalıydı.” Genç adam aniden dizüstü bilgisayarı olan adama döndü. “Bir kişi mezarlık kayıtlarında yoksa ne olur? Ölüm kayıtları ne kadar eskiye gidiyor?”

Adam başını iki yana salladı. “1867’den öncesi yoktur. Devlet, eyaletlerinden o tarihten itibaren kayıt tutmaya başlamalarını talep etmişti. Adliye binasında bir gayrimenkul kaydı olabilir fakat bu bir kadın için sık görülen bir şey değil. Oraya gittiniz mi?”

Bu soruyu sorarken adamın gözlerinde aniden keskin bir ilgi mi belirmiştir?

“Hayır,” dedi Fitch. “Eski olan her şeyin kütüphanede olabileceğini tahmin ettik.”

“Burada orijinal kayıtlar yoktur,” dedi adam. “Sadece dizinler ve ayıklanmış kayıtlar bulunur. Bence adliye binasını deneyin fakat hafta sonu boyunca kapalıdır. Siz çocuklar pazartesi gününe kadar burada mısınız?”

“Muhtemelen hayır,” diye yanıtladı Fitch. “Okula dönmeliyiz, tabii annemiz pazartesi günü okulu asmamıza izin verirse orası başka. Fran yengemizin yanında kalıyor,” diye ekledi genç adam. “Frances Dunlevy’yi tanıyor musunuz? Meydanın yanındaki marketteki kuru temizlemecide çalışıyor.”

Jack, Fitch’e hayranlıkla baktı.

Adam başını sallayarak, “Tabii, Fran’i tanırım,” diye yanıt verdi. “Onunla liseye beraber gitmiştik.”

O ana kadar Will mezarlık kayıtlarındaki bilgileri not defterine geçirmişti. Fitch aniden ayağa kalktı. “Gitsek iyi olur. Anneme saat üçe kadar geri döneceğimizi söylemiştik,” dedi. “Yarın onu da buraya getiririz. Biz pek ilerleme kaydedemedik.” Genç adam gazete mikrofilmini geri sardı ve makineden çıkartıp kutusuna koydu. Will ve Jack tereddüt ediyordu ancak Fitch hızlıca toparlanmaya devam etti. Kovboy çizmeli adamın onu gözlediğinden tamamen emin olan Jack, mezarlık kayıtlarının olduğu kitapları raflarına geri koydu, Will de not defterini çantasına yerleştirdi.

Gençlere bir kart uzatarak, “Adım Sam Handley,” dedi kovboy. “Sertifikalı bir geneologum ve ücret karşılığında araştırma yapıyorum. Annenize, eğer yardıma ihtiyacı olursa beni kütüphanede bulabileceğini söyleyin.”

“Öyle yaparız,” diye yanıtladı Jack. “Yardımanız için teşekkürler. Ve araştırmanız için de bol şanslar.”

Aldıkları kopya için danışmaya para ödediler. Fitch başını, ön kapının hemen yanında duran, erkekler tuvaletine doğru çevirdi. Üçü de tuvalete doluştu. Tüm klozetler boştu.

Tuvaletin kapısı kapanır kapanmaz Will, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye hesap sordu. “Niye bu kadar aceleyle bizi dışarı çıkarttın? Şu Hadley denen adama metodist mezarlığına nasıl gideceğimizi sorabilirdik. Ayrıca o hikâyeleri neden uydurup durdun? Bizi sorgulamasından korktum.”

Fitch, istifini bozmadan gözlüklerini çıkarttı ve onları bir parça havlu kâğıtla sildi. “Bakın,” dedi. “Ortada yanlış olan bir şey vardı. O adam, Fran yengemizi tanıdığını iddia etti. Frances Dunlevy diye birisi yok ki. Tanımamasına rağmen neden onu tanıdığını söylesin ki?”

Will omuzlarını silkti. “Belki de herkes hakkında her şeyi bildiğini iddia eden tiplerdendir.”

“Ya adliyedeki herif oysa?” dedi Fitch.

Jack, merdivende karşılaştıkları o uzun boylu, sıska ve ölüm-cül görünümlü silüetle Sam Hadley’nin tombul yapılı vücudunu kafasında kıyasladı. “O olamaz. Tabii eğer bir tür şekil değiştiren biri değilse.” Hepsini de huzursuz bir şekilde gülüştü.

“Yaptığımız şeyle oldukça ilgiliydi,” dedi Fitch. “Gerçi o tip soybilimciler bu konular üzerine konuşmaya bayılır. Acaba konuştuklarımızın ne kadarına kulak misafiri oldu?”

Jack omuzlarını silkti. “Onun hakkında yapabileceğimiz bir şey yok. Mezarlığın nerede olduğunu başka birisinden öğrenebilecek miyiz ona bakalım.”

“Kitapta mezarlardan her birinin yer tarifi vardı,” diye hatırlattı Will. Genç adam çantasından not defterini çıkardı ve hızla sayfalarını çevirdi. “Metodist Kilisesi Yolu’nun üzerindeymiş.” Genç adam bilgiç bir şekilde başını salladı. “Akla yatkın geliyor.”

“Gidelim o zaman,” dedi Jack başıyla tuvaletin kapısını işaret ederek. Kapıyı açtıkları sırada hızlı adımlarla önlerinden geçen kovboy çizmeli adamı gördüler, bilgisayar çantası omzundan sallamıyordu. Tuvalete giden koridora geçip adamın kütüphanenin ön kapısından çıkışını izlediler. Jack ön pencerelerden birinin önüne

koştı. Kütüphanenin önündeki park alanındaki boş yerlerden birine siyah renkli bir Mercedes park etmişti. Adam, arabanın arka kapısını açtı ve dizüstü bilgisayarını arka koltuğa koydu, ardından direksiyonun başına geçti. Araç park alanında geri geri çıktıktan sonra hızla yol alıp yolun köşesinde gözden kayboldu.

Fitch ve Will, genç adamın hemen arkasındaydı. “Tahminimce, kasabanın yerlilerine ait bir araba değil,” diye gözlemledi Fitch. “Gerçekten de aceleyle çıktı. Ya o adam konuştuğumuz her şeyi duyduysa ve şu anda dosdoğru mezarlığa gidiyorsa?”

“Linda teyzem, Susannah Downey’nin nerede gömülü olduğunu bulmamızı istedi, sonrasındaysa ileriki talimatlar için bizi arayacaktı,” diye cevap verdi Jack. “O adam bizden daha çok şey biliyor olamaz ya.”

“Bu pekâlâ mümkün, sonuçta fazla bir şey bilmiyoruz,” diye mırıldandı Will. Çaresizce birbirlerine baktılar. Fitch, tek bir kelime bile etmeden kütüphaneye döndü. Danışma masasındaki orta yaşlı hanımla konuştuktan sonra elinde bir kâğıt parçasıyla geri döndü. “Metodist mezarlığı için yol tarifi aldım,” dedi. “Fazla uzakta olduğunu sanmıyorum.”

Will sırttı. “Kütüphaneci kadın da kovboyla işbirliği içinde,” dedi. “O ve bütün kasaba halkı. Mezarlığa geldiğimizde ellerinde elektrikli testerelerle bizi bekliyor olacaklar. Tıpkı korku filmle-
rindeki gibi.”

“Olabilir.” Fitch, elindeki kâğıdı pantolonunun cebine koydu. “Ama bu onların biraz vaktini alacaktır. Beş farklı mezarlığın yerini sordum. Bu onları yavaşlatacaktır veya en azından ayrılımlarını sağlayacaktır. Eğer mezarları kazacaksak yine de havanın karar-masını beklememiz gerek.” Genç adam gülümsemesine rağmen içinde hiç neşe kııntısı yoktu, sadece o meşhur Fitch inatçılığını takınmıştı.

Kim bilir... diye düşündü Jack. Başımıza gelen onca şeyden sonra, mezar kazmak zorunda da kalabiliriz.

Kütüphanede geçirdikleri süre boyunca güneş ortadan kaybolmuştu ve hava fark edilebilir bir biçimde serinlemişti. Aynı zamanda rüzgâr şiddetini artırmıştı. Jack özlemle, teyzesinin arabasında bıraktığı ceketini düşündü. Aynı zamanda bu onun aklına bir şey getirmişti.

İlacı hâlâ Land Rover'ın içindeydi. O sabah ilacını almayı yine unutmuştu. Jack göz devirdi. Eğer Becka, oğlunun ilacını almayı bir hafta içinde ikinci kez unuttuğunu öğrenmiş olsaydı onun canına okurdu.

Bunun bir önemi yok, dedi kendi kendine. Geçen sefer bir sorun çıkmadığı için bu sefer de dert etmeye gerek yoktu. Genç adam kendisine hâkim olamıyordu. Hayat onun için gitgide anlaşılmaz bir hal alıyordu.

Zaten kendisini inanılmaz bir şekilde iyi hissediyordu. Sanki dünyaya baktığı buğulu bir mercek gözünün önünden çekilip alınmıştı. O gün sanki olasılıklarla doluydu, açılmak üzere olan bir hediye paketi gibiydi. Gülümsemekten kendisini alamadı.

Will'in sesi onu düşüncelerinden aldı. “Şimdi ne yapacağız?”

Jack saatine baktı. Havanın kararmasına birkaç saat kalmıştı. “Bazı şeylere ihtiyacımız olacak. Kürekler, fenerler, sweatshirt'ler vs. gibi şeyler.”

“Haydi şuraya gidelim.” Fitch, kasaba meydanındaki bir dükânı işaret etti. Yıpranmış tabelasının üzerinde; Bick's piyade-donanma malzemeleri, iç çamaşırları, silahlar, mühimmat, kamuflaj giysileri, yemler, AVCILIK BELGELERİ, yazıyordu.

Bu tam da aradıkları şeye benziyordu. “Hadi alışverişe gidelim,” dedi Jack.

Jack ve arkadaşları Mavi Kuş Kafe'de vakit öldürüyorlardı; müzik kutusundan parça seçiyor, ikinci tatlılarını getiren garson kızla sohbet ediyorlardı. Restorandaki yemeklerle karınlarını doyurup savaş için tepeden tırnağa kuşanmışlardı. Jack'in üzerinde uzun

kollu bir tişört ve Mercedes'in hediye ettiği yeleğin üzerine giydiği siyah renkli, kapüşonlu bir polar vardı. Will, üzerinde bir sürü cebi olan yalıtımlı bir yelek seçmişti, Fitch ise şehir komandosu gibi giyinmiş bir *punk*'ı andırıyordu. Kamufleajlı bir ceket, asker künyesi ve ağır botları vardı. Gençlerin ayaklarının dibinde duran sırt çantalarında el fenerleri ve kürekler vardı.

Cep telefonu çaldı, Jack el yordamıyla onu bulup kapağı açarak yanıtladı.

Linda kibarlıkla vakit kaybetmedi. "Sizler iyi misiniz? Bugün bir şey bulabildiniz mi?"

"Evet," dedi Jack, onun tüm sorularını yanıtlayarak. Genç adamın gözleri iki arkadaşının üzerindeydi. "Elimizde bir yerin adresi var. Eski metodist mezarlığına ait." Jack doğal bir refleksle etrafına bakındı. Özellikle müzik sesinin yüksekliğinden ötürü onları duyabilecek kimse yoktu. "Mezarlıkta tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum fakat sanırım ufak mezarlardan bir tanesinde. Yol tarifini aldık."

"Güzel." Genç kadının sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. "Hiç şüpheli birini gördünüz mü? Sizi takip eden biri oldu mu?"

Jack tereddüt etti. Sonuçta o kovboyun bir işler çevirdiğine dair ellerinde somut bir ipucu yoktu. Muhtemelen paranoyakça davranıyorlardı. Sadece... "Kütüphanede... mezarlık hakkında konuştuklarımızı duymuş olabilecek bir soybilimci vardı."

Linda sinirle endişe karışımı bir ses çıkardı. "Tipi nasıldı?"

"Şişman, kel. Üzerinde kovboy çizmesi ile gömleği vardı. Je-neoloji hakkında epey şey biliyor gibiydi. Kartviziti falan da vardı. Kütüphanede bize aradığımız şeyleri bulmamız için yardım etti."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. En sonunda genç kadın, "Tamam," dedi. Sanki adamın eşkâlini duyunca içi rahatlamıştı. "Ama adliye binasındaki adamı görmediniz, değil mi? Ya da... ona benzer birini?" Bunu söylemek tuhaf gelebilirdi ancak Jack sanki

Linda'nın tam olarak neyi kastettiğini biliyordu. Hayır, adliye binasındaki adam, Sam Hadley değildi.

"Hayır," diye yanıtladı genç adam. "Onu görmedim. Sen ne yapıyorsun?" Jack, ilacından bahsetmemeye çoktan karar vermişti. Teyzesini endişelendirmenin bir yararı olmayacaktı.

"Etrafta biraz gezindim," dedi Linda kaçamak bir şekilde. Genç kadının sesi titriyordu, nefesi kesilmişti ve soluk alıp verişini zorlukla kontrol edebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jack ısrarla. "Başına bir şey mi geldi?"

"Sadece biraz yorgunum. Bütün gece ayaktaydım, Güney Ohio boyunca araba kullandım. Dostumuz da beni takip ediyordu."

"Bir motel odası bulup oraya sığınamaz mısın? Biraz uyursun. Etrafında bir sürü insan olursa o adam seni rahatsız edemez. Sen de böyle dememiş miydin?"

Genç adam içini rahatlatmak istiyordu, teyzesi de öyle yaptı ancak inandırıcı olacak kadar hızlı cevap vermemişti. "Bu iyi bir fikir," dedi genç kadın tereddütle. "Belki öyle yaparım. Siz neredesiniz?"

"Mavi Kuş'tayız," dedi Jack. "Havanın kararmasını bekliyoruz."

"Dikkatli olmalısınız. Ben... Ben sizinle mezarlığa gelmeyi isterdim fakat hâlâ size birkaç saat uzaklıkta, nehrin yakınlarındayım. Ben... o adama izimi kaybettirmiş olabilirim fakat bundan emin değilim." Genç kadın duraksadı. "Beni bulamazsa peşinize düşebilir. Eğer bir sorun olduğuna dair en ufak bir şüpheniz bile olursa, üçünüzün hemen motele dönüp gelmemi beklemenizi istiyorum. Yarın öğleden sonraya kadar geri dönmezsem Becka'yı ararsın." Bunu duymak Jack'in hiç hoşuna gitmedi.

Aralarında tekrar uzun bir sessizlik oldu fakat genç kadın tekrar konuşmaya başladığında sesi oldukça ciddiye. "Şimdi beni çok iyi dinle. Sadece bilmen gereken şeyleri anlatacağım çünkü gördüğümüz o adam kolayca zor kullanıp senden bu bilgileri alabilir. Zorunda kalmadıkça Will ile Fitch'e de fazla bir şey anlatma."

“Tamam,” dedi Jack dikkatli bir şekilde.

“Aradığımız aile yadigarı bir silah. Bir kılıç. Bir zamanlar Susannah’ındı. Artık senin oldu.”

“A... şey... tamam.” Genç adam aklına bir anda hücum eden sorulara karşılık kendisini zorlayarak, teyzesinin söylediklerini tekrar etmemeye çalıştı. Neden Susannah’nın bir kılıcı vardı? İç Savaş dönemine ait bir antika olabilir miydi? Ve neden ona miras kalmıştı? Susannah, genç adam doğmadan çok uzun bir zaman önce ölmüştü. Bu daha çok, annesinin veya Linda’nın hakkı, değil miydi?

“Mezar taşının arkasında bir çeşit kutunun içinde gömülü olması lazım. Bak, burası çok önemli. Kutuyu sadece sen açmalısın. Başka biri değil. Onu açabileceğin tılsımı sana söyleyeceğim.” Genç kadın duraksadı, sanki onu bir soru sormasını bekliyordu ancak Jack bunu sormamıştı. “Beni dinliyor musun, Jack?”

Jack istemsizce başını sallayarak, “Evet,” dedi.

Teyzesinin söylediği kelimeler Latinceyi andırıyordu, genç adamın bildiği tüm dillerin ardında yatan gerçekliğin yumuşak ve tanıdık gelen bir tür müziği gibiydi. Genç kadın tatmin olana kadar, Jack bu sözcükleri defalarca tekrar etti. Genç adam bu deyişi ezberlemeye çalışırken, ona gözlerini dikerek bakan Will ve Fitch’i görmezden geliyordu.

“Unutmazsın, değil mi?”

“Hayır.”

“Kılıcın, kutusunda olduğundan emin ol ardından onu hemen kapatıp motele getir. Sizi oradan alırım.”

“Ah, Linda teyze?” Genç adam masadaki arkadaşlarına baktı. “Belki de oraya tek başıma gitmeliyim.” Bunu soru sorar gibi söylemişti.

Aralarında uzun bir sessizlik daha oldu. “Belki de öyle yapmalısın.”

“Bundan hoşlanmayacaklar.”

Jack, tek kelime etmeden, telefonu Fitch'e uzattı. Fitch iki elini de kaldırıp başını iki yana salladı. "Unut gitsin, Jack. Onun beni ikna etmesine izin vermeyeceğim. İstesen de istemesen de seninle geliyorum." Will kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, korkmuş görünmesine rağmen bir kaya kadar inatçı duruyordu.

"Seninle konuşmayacaklarmış, Linda teyze."

Genç kadın iç geçirdi. "Jack, çok üzgünüm. Onları buraya getirmemeliydim." Genç kadın duraksadı. "Pekâlâ. Mezarı kazmak için yardım edebilirler. Oraya çabucak girin ve çıkın. Sonra motele dönüp bekleyin. Elimden geldiğince hızlı gelmeye çalışacağım. Seni kısa bir süre sonra tekrar arayım."

Mavi Kuş'tan çıktıkları sırada hava kesinlikle daha soğuktu ancak Jack bunu çok az hissetmişti. İçine çöken endişeleri bir çeşit mutluluk hissi yüzünden gölgelenmişti. Kendisini zinde ve kedi kadar çevik hissediyordu, içi içine sığmayan bir kuvvetle doluydu. Bir gün önce hissettiği korkuları unutmuştu. İçinde kadim bir duygu alevlenmişti; bu maceraya duyulan parlak ve güçlü bir açlıktı. Kendisini yenilmez hissediyordu, sanki o yabancılar ve onların niyetleri önemsizdi. Genç adam yanındaki iki yoldaşına baktı ve gülümsedi. Başlarına her şey gelebilirdi. Ve sanki bu iyi bir şeydi.

Kasabadan dört kilometre kadar uzaktaki, yol kenarındaki dar ve düz bir alana inşa edilen kilise, beyaz renkli ve mütevazı bir yapıydı. Yapının arkasında yer alan tepeler, parlak gökyüzünün altında, siyah renkli bir hiçliğe uzanıyorlardı. Bina Metodist tarzda inşa edilmişti, geleneksel bir çan kulesiyle büyük, çift kapılı bir girişi vardı. Basit bir ibadethaneden başka bir şey değildi. Binanın bir yanında beyaz, ahşap çerçeveli bir tabelanın üzerinde mık-natışlı harflerle: "Papaz Willard P.Guffey. Pazar vaazı: KÜLLER KÜLLERE, TOPRAK TOPRAĞA" yazılmıştı.

Yol ile kilise arasında çakıl taşlı, ufak bir park alanı vardı. Alan boştu. Binanın etrafında hiç ışık yoktu.

Gençler, yol kenarından inip kilisenin ön kapısına ulaştılar. Jack elindeki feneri açıp ışığını ikili kapının üzerindeki pirinçten yapılmış plakanın üzerine tuttu. BİRİNCİ METODİST KİLİSESİ. KURULUŞ 1850.⁹

Mezarlık alanı, kilisenin avlusunun geri kalanından, ana binanın altı metre arkasındaki, iki adet tuğladan sütunla ayrılmıştı. Bunlar muhtemelen çok uzun zaman önce yıkılan demir çitlerin giriş kapısına ait olan sütunlardı. İlk mezar taşları sütunların öbür yanında kümelenmişti. Jack arkasını dönüp Metodist Kilisesi yoluna baktı. Trafik çok azdı ve kilise de yoğun bir orman örtüsüyle çevrelenmişti. Tahmin ettiği kadıyla takip edilmemişlerdi. Görünürde hiç ev yoktu. Kilisenin arkasına vardıklarında yol tarafında duran biri tarafından görülmeleri pek mümkün değildi.

Sütunların arasından geçip önlerindeki mezarlığa ilerlediler. Jack kısa sürede, mezarlık kayıtlarında yer almayan pek çok mezarın olduğunu fark etti. Mezar taşlarının bazıları kırılmış, yıpranmış ve okunamaz hale gelmişti. Mezar işaretlerinin bazılarının üzerinde otlar bitmiş diğerleriye devrilmişti. En eski ve en çok hasar gören mezar taşları, kilise binasına en yakın olanlarıydı.

Jack, eski duvarın hemen içinde okunabilir bir mezar taşı buldu. Diz çökerek elindeki fenerin ışığını taşın yüzeyine tuttu; Bram Whaley, 1863. Ölüm yeri CHANCELLORSVILLE. Metalden bir GAR¹⁰ işareti hemen yakınında duruyordu. “Susannah 1900 yılında ölmüştü,” dedi genç adam. “Sizce mezarı daha geride olabilir mi? Çünkü tarihi daha ileri.”

“Belki,” dedi Fitch. “Ama aile üyeleri genellikle aynı yere gömülür. O yüzden eski ve daha yeni tarihleri bir arada bulabilirsin.”

9 Ohio Eşki Metodist Kilisesi, yazar tarafından kurgulanmış olan hayali bir mekândır. Yazarın atalarının mezarlarının bulunduğu, Pike Country’de yer alan Evergreen Union Mezarlığı’ndan esinlenilmiştir. (ç.n.)

10 İng. *Grand Army of the Republic*: ABD İç Savaşı döneminde Kuzeylilerin ordusu bünyesinde savaş gazileri için kurulan bir kardeşlik örgütüdür. (ç.n.)

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Jack. Jack ve arkadaşları mezarlığı üç farklı bölüme ayırıp daha düzenli bir şekilde araştırmaya başladılar; ışıklarını soğuk taşların üzerine tutup üzerlerindeki yosunları tırnaklarıyla kazıdılar, taşların zeminini kaplayan ayrık otlarını söktüler, bazen de taşların en alt kısımlarında yer alan isimleri görebilmek için çubuklar yardımıyla toprakları eşelediler.

Kiliseden tepeye doğru araştırmaya devam ettiler, bir şey kaçırabileceklerinden korkarak sırayla hareket ettiler. Arazinin arkasına doğru ağaç örtüsü sıklaşmaya başlamıştı, bazı mezarlarda ağaç kökleri kayaları tamamen yerden kaldırıp aile kabirlerini birbirinden ayırmışlardı. El fenerlerinin ışıkları dışında hiçbir şey göremiyorlardı. Kısa sürede neredeyse kayalıkların gölgesine ulaşmışlardı.

“Burada bir Downey var,” dedi Jack sessizce. Genç adam, mezarlığın en sol ucundaki ufak bir ağaç kümesinin yakınındaydı. Will ile Fitch, bakmak için oraya geldiler. Bu tepesinde ölüm simgesi bulunan ufak, beyaz renkli bir mezar taşıydı. JOSEPH DOWNEY, 1823-1872.

“İşte bir tane daha,” dedi Will. Jack’in bulduğu mezarın yanındaydı, bir çocuğa aitti; JEREMIAH DOWNEY, 18 AYLIK, JOSEPH VE MARTHA OĞLU. ÖLÜM TARİHİ 1860

Her bir taşı inceleyerek ağaçların derinliklerine doğru ilerlediler.

Onu bulan Will’di. Büyük bir taşı, diğerlerinden uzak bir yere yerleştirilmişti, neredeyse arazinin sonunu işaret eden tel örgülerin yakınındaydı. SUSANNAH HALE DOWNEY, 1868-1900, ABRAHAM’IN SEVGİLİ EŞİ, ÖLDÜ FAKAT UNUTULMADI.

“Şuna bakın!” Fitch, mezar taşının etrafındaki düzgünce kırılmış çimlere ayağını sürttü. “Mezarlığın tamamı ayrık otlarıyla kaplı ama büyükannenin mezarı sanki birinin bahçesini andırıyor.” Mezar taşının üzerindeki yosunlarla toz toprak temizlenmişti ve

çimlerin altından çiçek filizleri çıkıyordu. Mezar taşının arkasına ufak bir kızcık ağacı dikilmişti.

“Büyük büyük dedem nerede?” Taşın üzerinde sadece Susannah’nın adı yazıyordu. Belki de Abraham tekrar evlenmişti. Eğer öyleyse Jack bunu hiç duymamıştı.

“Şuna bak!” Will, kabrin etrafına saçılan uzun saplı pek çok gülün kalıntılarını topladı. Genç adam onları kaldırırken, kararmış gül yaprakları zarıfçe yere döküldü. “Burada aileden hâlâ yaşayan birileri var mı?” diye sordu Will. Sanki her an birisi onun karşısına çıkacakmış gibi omzunun üzerinden etrafına bakındı.

“Bilmem.” Jack başını iki yana salladı. Eğer etrafta akrabaları olsa bile Susannah çok uzun zaman önce ölmüştü. Hâlâ hayatta olup onu hatırlayacak birisinin olması imkânsızdı. Genç adam, fotoğraf karesindeki gülümseyen kadını düşündü, ölmüş fakat unutulmamıştı. Susannah unutulması zor bir kadınmış gibi görünüyordu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” Fitch ürperdi ve ellerini ceketinin ceplerine daldırdı. “Kendimi bir mezar soyguncusu gibi hissediyorum.”

Jack, diz çöküp çantasının fermuarını açtı. İçinden iki adet kısa kürek çıkardı. “Şimdi kazacağız. Linda teyzem, mezar taşının arkasında gömülü olan bir şeyi aramamızı söylemişti.”

Will, küreklerden birini ondan alıp mezar taşının bir metre kadar gerisindeki bir noktayı seçti, bu nokta mezar taşının devrilmesini engelleyecek kadar uzaktı.

Fitch, Susannah’nın mezar taşına yaslanarak, “Ninen, diğer herkes gibi aile yadigârlarını tavan arasında saklasa olmaz mıydı?” diye sordu. “Ayrıca, teyzen burada bir şey olduğunu nereden biliyor?”

“Bilmem,” diye yanıtladı Jack. Genç adam Will’in birkaç metre ötesinde küreğini toprağa sapladı. “Ama sanırım büyükannem bu şeyin yanlış kişilerin eline düşmesini istemiyordu.”

“Bizim gibi, mesela,” dedi Fitch kuru bir şekilde. Taşın altındaki toprak sanki bir yüzyıldır hiç rahatsız edilmemişti. Hatta ezelden beri. Toprağın içi, kil, şist¹¹ ve ağaç kökleriyle doluydu. Diğer ikisi kürekleriyle kazarken Fitch erketeye yatmıştı. Arada bir, kilise yolundan geçen arabaların ışıklarını görebiliyorlardı. Ormanlık alanın her tarafındaki ağaçlar rüzgâr estikçe şikâyet edercesine uğulduyorlardı. Bunun dışındaki tek ses, taş vuran küreklerin tıkırtısı ve zahmetle çalışan kazıcıların soluk alıp verişleriydi.

Nihayetinde oldukça büyük bir çukur açmışlardı, bir metre genişliğinde ve muhtemelen bir metre derinliğindeydi. Soğuk havaya rağmen, Jack gösterdiği uğraştan dolayı terliyordu. Tam o sırada küreği tok bir sesle bir şeye çarptı, çıkan ses öncekilerden farklıydı. Ve yine... Genç adam az miktarda toprağı kaldırarak kazmaya devam etti. Jack ve Will, toprağın içerisinde ana hatlarıyla, kabaca dikdörtgen şeklinde bir nesne gördüler. Enerjisi tekrar yenilenen Will, kutunun diğer ucunu bulmaya çalışarak kazdıkları çukuru genişletti.

Jack, çukurun kenarlarındaki toprağı temizleyerek kutunun derinliğini anlamaya çalıştı. Gençler en sonunda kutunun dört köşesini de ortaya çıkartmıştı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, dar bir kutuydu.

Jack yorgun bir biçimde küreğine yaslandı. Ortada tuhaf bir şey vardı. Genç adamın başı dönüyordu, kulaklarındaysa binlerce ısrarcı sestten oluşan bir mırıltı dolaşıyordu. Genç adam çukurun bir köşesine çöktü, ayakları aşağıya sallanıyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı.

“Hey, sen iyi misin?” Fitch elindeki feneri, Jack’in yüzüne tuttu. “Neden birkaç dakikalığına oturmuyorsun? Çoğu işi sen yaptın.” Genç adam arkasını dönüp elini sırt çantasına daldırdı ve

11 Kolayca yapraklara ayrılabilen, silisli, alüminli tortul kayaçların genel adı. (ç.n.)

iki adet su şişesi çıkarttı. Birini Jack'e, diğeriniyse Will'e attı. "İç hemen." Fitch, küreği kapıp amansızca tozu dumana katarak işe koyuldu. Will gürültülü bir şekilde su şişesini kafasına diktikten sonra onu bir kenara attı, elde etmek üzere oldukları ödülün cesaret bularak işine geri döndü.

Jack duyduğu seslerden bazılarının ne dediğini anlamaya başlıyordu. "Kılıçtan hak iddia eden de kimdir?" İlk önce uzak-tan gelen sonraysa gitgide yükselen davul gümbürtüleri duydu, sesler iyice yaklaşp genç adamın zihninin içinde gümlmeye başladı. Jack gözlerini kapayıp sırtını Susannah'nın mezar taşına yasladı. Genç adamın soluk alıp verışı kısa, hıçkırıklar şeklinde gerçekleşiyor, kalbiyse çılınlar gibi atıyordu. Başından aşağıya terler boşalıyordu. İlacını almayı unuttuğunu hatırladı. Belki de bu yüzden bir kalp krizi geçiriyordu.

"Bir şey duyduunuz mu? Konuşan insanlar? Davullar? Herhangi bir şey?" Will ile Fitch kazmayı bırakıp Jack'e baktılar. "Boş verin," dedi genç adam alelacele.

Davul ve insan sesleri hızla yükselmeye başladı. Ardından bir kadının soğuk ve kısık sesi, bu gürültüyü yarıp geçti. "İçiniz ferah olsun. Vâris odur," dedi kadın. Sesler ve davullar kesiliverdi. Jack, koluyla yüzündeki terleri sildi ve rahat bir şekilde nefes almaya başladı.

Kutu yaklaşık yirmi santim derindeydi, Fitch ile Will kısa sürede kutunun etrafındaki toprakları temizlediler. Will elindeki küreği kutunun altına soktu ve onu kanırtarak toprağın içinden çıkartmayı denedi. Toprak, onca sene boyunca sakladığı şeyi kolay kolay teslim etmek istemiyordu. Bu yüzden genç adam küreğiyle pek çok kez denemek zorunda kaldı, sonunda kutunun köşelerinden birisi saplandığı yerden çıktı ve Will, onu dikkatlice çukurun bir köşesine yasladı. Fazla ağır değildi. Çukurdan aşağıya inip kutuyu kenarlarından ittirdi. Fitch, kutunun yukarı kalkan bölümünü yakaladı ve kaldırıp çimenlere doğru çekti.

“Onu deri bir kılıfla gömmüş olmalılar,” dedi Will. Kılıf neredeyse toprakta çözünmüştü, kutuyu çevirdiklerinde deri parçaları dökülüyordu. Üzeri balçık ve kum tabakasıyla kaplanmıştı. Will avcuna tükürerek kutunun üzerindeki çamurun bir kısmını sildi.

Will, “Üzeri mücevherlerle kaplı!” diye haykırdı. Kutunun üzerindeki taşlar fener ışığıyla pırıldıyordu. “Sence bunlar hakiki olamaz, değil mi?”

Jack, mezar taşından doğrulabilecek kadar gücünü topladıktan sonra öne eğilerek baktı.

“Bir mezarlığa kim değerli mücevher gömer ki?” dedi Fitch, tırnağını değerli taşlardan birinin üzerinde gezdirerek. Taş, kan kırmızısı renkte ve yontulmuştu. En az genç adamın başparmağı büyüklüğündeydi. “Hayatım boyunca gömülü bir hazineye en az bu kadar yakın olabileceğim,” dedi Fitch. Öne eğildi ve kapağını kurcalamaya başladı. Jack’in, arkadaşının ne yaptığını anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekmişti.

“Fitch, hayır, yapma!”

Çok geç kalmıştı. Aniden bir ışık parladı ve *bum!* Fitch geriye doğru uçuverdi, çimenlikte metrelerce uzağa sırtüstü düşüverdi. Soluk renkli bir duman bulutu gökyüzüne süzülüyordu.

Will ona doğru atıldı ancak Fitch çoktan doğrulmuş başını sallıyordu. “O neydi be?” Genç adamın yüzü kuruma bulanmıştı, ağzından kan tükürdü.

Will ve Fitch kutuya kindar birer bakış attılar. Yakınlarda bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Jack bu sesin etraftaki meraklı komşuları yanlarına çekebileceğinden endişe etti. Ya da daha kötüsünü.

“Belki de onu daha güvenli bir yere götürmeliyiz,” diye önerdi Will.

Fitch bıkkınlıkla, “Belki de bunu denersek hepimiz havaya uçarız,” diye yanıtladı.

“Bırakın ben yapayım,” dedi Jack. Diğer ikisi ona gözlerini dikti. Jack, ayağa fırlayıp sendeleyerek kutunun durduğu yere gitti ve dikkatlice onu kollarına aldı. Kutuyu güvenli bir mesafeye kadar taşıdıktan sonra yere bıraktı. “Siz ikiniz çukuru doldurup elinizden geldiğince etrafı temizleyin, ben de şunun kilit mekanizmasını çözmeye çalışacağım.”

“Dikkatli ol, Jack,” diye onu uyardı Fitch. O ve Will, küreklerini kaparak toprağı çukurun içine geri doldurmaya başladılar. Karanlıkta ortalığı ne kadar dağıttıklarını anlamaları zordu. Jack, sabah olduğunda birilerinin orada kazı yapıldığını hemen anlayacaklarından şüpheleniyordu.

Jack, kutunun ufak mandalını bulana kadar ellerini işlemeli kapağın üzerinde gezdirdi. Mandalın yerini zorlanmadan bulmuştu, sanki kapağını daha önce yüzlerce kez açmıştı. Kadim lisana ait olan sözcükler aklına geldiğinde, genç adam onları fısıldayarak parmaklarını kilide bastırdı. Kapak kolayca açılıverdi.

Kadife kaplı kutuda, kınının içerisinde bir kılıç bulunuyordu. Kın, altın ve gümüşle işlenmişti, kılıcın kabza boynu dökme altından zarif bir burgu şeklindeydi. Parlak bir yakut, kabza başının sonuna perçinlenmişti. Jack el fenerini yaklaştırdığında cilalı çeliğin üzerinde soluk renkli yazılar gördü, bunlar anlamını bilmediği semboller ve kelimelerdi.

Genç adam, el fenerini yere koyup temkinli bir şekilde kılıcın kabzasını kavradı ve kınından çekti. Kılıcın kabzasının hiç kaymadan eline tam olarak oturduğunu fark etti. Kılıcının ortaya çıkar çıkmaz kendisine has bir ışıkla parladı, namlusu boyunca uzanan gümüş renkli bir alevi vardı. Kılıç çift ağızlıydı, metalinin yüzeyinde su harelerini andıran desenler vardı, bu kılıcın güçlenmesi için çeliğinin defalarca ve defalarca katlanıp tekrar dövülmesiyle yapıldığına işaret etti. Genç adam bunları nasıl bildiğini anlayamıyordu. Yer altında geçirdiği yüz yıldan sonra

kılıcın üzerinde hiç paslanma belirtisi yoktu onun yerine hemen kullanıma hazırmış gibi duruyordu.

Işığı fark eden Will ile Fitch, Jack'in omzunun üzerinden kılıca baktılar. "Fenaymış," dedi Fitch, bir soluk alarak.

"Hayır," dedi Jack. "Fenalıkla alakası yok." Silahı iki eliyle kavrayıp önünde kaldırdı. Doğumundan çok uzun bir süre önce yapılmasına rağmen, genç adam kılıcın kendisine ait olduğunu biliyordu. Silahın uzunluğu göz önüne alındığında, kılıç genç adamın ellerinin arasında tahmin ettiğinden daha hafifti. "Gölgeavcısı," diye fısıldadı Jack, sanki silah onunla konuşmuştu. Kılıcın gücü, genç adamın ellerinden, kollarına doğru aktı, her nasılsa sanki kılıç *Jack'i* kuşanmıştı.

"Jack..." Konuşan Will'di, sesi korku dolu ve tereddütlüydü. Jack kılıcı savurduğu sırada, silah ellerinin arasında alev almıştı. Bu insanoğluyla metalin, etin ve çeliğin bir birlikteliği idi. Sert ve ilkeldi. Genç adam doğruldu, kılıcını boyu hizasında kaldırdı, silahtan yayılan ışık ve gölge çimlerin üzerine saçılarak eğik duran mezar taşlarını aydınlattı. Kılıç karanlığı yararken âdeta şarkı söylüyordu, arkasında bir ışık izi bırakarak gölgeleri bölüyordu. *Gölgeavcısı*. Jack kılıcı elinde döndürdü, kabzasını iki eliyle kavradı ve savurdu, önündeki beş santim kalınlığındaki bir ağaç fidanını neredeyse hiç zorluk çekmeden ikiye ayırdı. Genç adam gözlerinin önünde kan görüyordu ancak bu kan ağaçlardan gelmiyordu. Kılıçla yapmış olduğu bu dansı bitirebilmek için hatırı sayılır ölçüde özdisiplin göstermesi gerekmişti. Genç adam kılıcını indirdiğinde, *Gölgeavcısı'nın* metalinin üzerindeki parlak ışık sönerek yumuşak bir pırıltıya dönüştü.

"Harika bir şey," dedi Jack yutkunup sesini kontrol etmeye çalışarak. "Hiç... hiç aklıma gelmezdi..."

"O şeyle dikkatli ol. Bize karşı acayip şeyler yapma yani." Fitch'in sesinden anlaşıldığı kadarıyla genç adam bulundukları yerde bu kadim kılıcın keskin ağzından daha tehlikeli şeyler seziyordu.

Will kutunun içindeki kını inceledi, ona yaklaştıktan biraz çekiniyordu. “Bu bir tür kemer mi?”

Jack aniden kılıcını yere sapladı ve kını iki eliyle kaldırdı. Kın, zarıfçe işlenmiş bir metalle hafif bir kemere bağlanmıştı. İki farklı şekilde kullanılmak için tasarlanmıştı; bele ya da sırtı takmak için kullanılan bir tür silâhlık¹² gibiydi. *Silâhlık mı?* Bu terim nereden aklına gelmişti? Genç adamın içinde bir yerlerde bir tür bilgi kapısı açılmıştı. Jack, kemeri beline dolayıp sıkıca bağladı ve kılıcın kınını belinin sol yanına doğru hizaladı. Böylelikle kılıcını sağ eliyle gövdesinin üzerinden çekebilecekti. Linda Teyzesi genç adama kılıcı kutusuna geri koymasını tembihlemişti ancak...

“O da ne?” dedi Fitch, bunu sessiz fakat Jack’in dikkatini çekecek bir tonda söylemişti. Genç adam elini beline koymuş kiliseye doğru bakıyordu. Jack onun bakışlarını takip etti. Tuhaf bir parlaklık binanın arka pencereleri boyunca yayılıyor belli belirsiz gölgeler yaratıyordu. Elinde fener tutan birisi kilisenin öbür yanında yürüyordu, ışık binanın arka pencerelerine yansıyor.

“Hey,” diye fısıldadı Fitch. “Orada biri var!”

Jack ani bir hareketle kutuyu alıp Will’e fırlattı. “Al! Bunu sakın bırakma. İhtiyacımız olacak.” Genç adam sağ eliyle kılıcı saplı olduğu yerden çekti ve kendine yakın tutarak aşağı doğrulttu. Gençler, Susannah’nın mezar taşının arkasındaki yarısına kadar doldurabildikleri çukura takılmamaya dikkat ederek gölgelere karıştılar.

Elinde güçlü bir fener tutan adam, kilisenin köşesinden döndü. İlk başta Jack ve arkadaşları, parlaklıktan ötürü, iri bir silüet seçebildiler. Adamın silüeti, gençlerin saklandığı yere doğru hızla ilerledi. Yürürken elindeki feneri yolu üzerinde bulunan mezar taşlarına doğru tutuyordu. Adam, üç metre kadar yakına

12 (Osm.) Hançer, kılıç ve tabanca gibi silahların yerleştirildiği, bele bağlanan geniş gözlü deri kuşağa verilen addır. Günümüzde askeriyede kullanılan cephanelik terimi olan silâhlıkla karıştırılmamalıdır. (ç.n.)

geldiğinde durup elindeki fenerin ışığını Susannah Downey'nin mezar taşına doğru tuttu. Gençler önce memnuniyet belirten bir homurdanma, ardından da adamın konuştuğunu duydular.

“Siz çocuklar karanlıkta ne yapıyorsunuz?” Gelen kişi Kovboy'du, Sam Hadley.

Gizlenmelerinin bir önemi yoktu. Fitch mezar taşının arkasından çıkıp eliyle fener ışığına karşı gözlerini korudu. “Burada gömülü olanların arasında akrabalarımızın olup olmadığına bakmaya geldik. Ama sanırım başlamak için geç kaldık. Karanlıkta araştırma yapmamızın bir faydası yok. Sanırım yarın tekrar gelmemiz gerekecek.” Genç adam abartılı bir tavırla omuzlarını silktiler.

Hadley tekrar konuşmaya başladığında sesi oldukça sinirliydi. “Susannah Downey aradığınız kişi değil miydi?”

Fitch onu sakinleştirmek istercesine ellerini ceketinin cebine sokarak, “Hayır, Taylor'dı,” diye cevap verdi. “Ama onun Downey soyadına sahip biriyle evlenmiş olabileceğini düşünüyoruz. Dediğimiz gibi görünüşe göre bu yanlış kişi. Bizim aradığımız Susannah o tarihten daha önce doğmuştu ve görünüşe göre de Hale soyadına mensupmuş. Biz de mezarlığa bir göz atıp etraftaki mezar taşlarından bir ipucu bulabileceğimizi düşündük.” Jack, Fitch'in oldukça gergin olduğunun farkındaydı. Genç adamın kelimeleri ağzından sanki bir torbadan dökülen bilyeler misali çıkıyordu.

Fitch'in yanına gelen Will, “Biz de tam geri dönmek üzereydik,” diye ekledi. Genç adam çantasını yerden aldı, onu mümkün olduğunca gelişigüzel bir şekilde elinde tutarak karanlıkta Hadley'nin onu fark edememesini umdu.

Jack, Susannah'nın mezar taşının arkasında gölgelerin içinde gizlenmeye devam etti. Genç adam, Kovboy'u takip eden bir başkasının varlığını keskin bir biçimde hissetmişti. Tehlikeli, bencil bir şey onlara doğru yaklaşıyordu. Elindeki kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı, genç adamın kolu omzuna kadar karıncalanmaya başlamıştı.

“Sizi kasabaya geri götürmemi ister misiniz?” diye sordu Kovboy.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Will. Bunun üzerine, Jack gölgelerin içinden çıkarak arkadaşlarının yanına geldi ve hemen arkalarında durdu.

“Orada ne var?” Hadley’nin sesinin altında karanlık bir şeyler yatıyordu. Adam, kılıcı Kovboy’la kendi bedeni arasında gizlemeye çalışan Jack’le konuşmuştu, kılıcın çeliğinden yayılan ışık karanlıkta bir fener gibi parlıyordu.

“Kılıcı almış.” Oraya yeni dahil olan ses ürpertici bir biçimde soğuktu ve rahatsız edici derecede yakından geliyordu. Derin bir gölge kiliseden ayrılp tuhaf bir yürüyüşle süzülürcesine onlara doğru yaklaştı. Gelen kişi uzun ve sıska bir adamdı, yürürken üzerindeki giysileri uçuşuyordu. Adam iskelete benzeyen elini kaldırarak Jack’in elindeki kılıcı işaret etti. Kılıç, sanki üzerine kan bulaşmışçasına kırmızı renkte parladı. Bu adam adliye binasındaki yabancıydı. *Büyücü!* Bu düşünce aniden bir uyarı misali Jack’in aklında belirdi. İçinde kadim bir korku alevlendi.

Hadley gergin bir biçimde önce büyücüye sonra da Jack’e baktı. Susannah’ın mezarını işaret ederek “Görünüşe göre bir kazı yapmışsınız,” dedi, kovboy. “Sanırım size ait olmayan bir şeyi çaldınız.” Hadley, gençlere doğru bir adım attı. “En iyisi bulduğunuz şeyi bu adama verin ve evinize dönün.”

Jack duruşunu dikleştirerek, “Hayır,” diye yanıtladı. “Eğer kılıcı istiyorsan gel de sen al.” Sanki bu sözleri söyleyen genç adam değil de bir yabancıydı. Hadley onu korkutmuyordu. Genç adam asıl büyücüden endişe ediyordu. Eğer üzerinde yeleği olmasaydı büyücü onu adliye binasında öldürebilirdi. Linda ona yeleği giymesi için ısrar etmişti. Ona ihtiyacı olacağını Linda nereden biliyordu ki?

Büyücü onlara biraz daha yaklaştı, hareketleri acı çeken bir adaminkini andırıyordu. Jack onu dikkatle izledi. Adamın çene-

sinden aşağısı sakalla kaplıydı ancak yüzünün geriye kalanı kırmızı renkte ve kavruktu, sanki yanmış gibiydi. Sesi kuru ve duygudan yoksundu, kayaya sürtünen pulları andırıyordu. “Şüphesiz, üçünüz de oldukça heyecanlı bir macera geçirmiş olmalısınız ancak buraya kadarmış. Şimdi silahı bana verin.” Adam gülümsedi, harap olan suratı korkunç bir biçimde şekil değiştirdi. “Eminim zahmetleriniz için *uygun* bir ödül ayarlayabiliriz.”

Kılıcı alır almaz bizi öldürecek, diye düşündü Jack. Genç adam durumu anlayıp anlamadıklarını merak ederek Will ile Fitch’e baktı. Onların gelmelerine izin vermemeliydim. Sanki karar verebilecek şansı vardı.

“Efsuncu nerede?” diye sordu büyücü. “Onunla tamamlanmamış bir işimiz var.” Büyücü iş derken kesinlikle acı çekirtmeyi ya da daha kötüsünü ima ediyordu. Büyücü neden bahsediyordu? *Kim*’i kastediyordu?

Jack, korkmuş olmasına rağmen kendisini kayıtsız, vahşi ve isyankâr hissediyordu. Kılıç genç adama aitti; içindeki gücü hissetmişti ve savaşımadan onu teslim etmeye de niyeti yoktu.

Ne yapacağını bilemeyerek tereddüt etti, büyük büyükannesinin kemiklerinin üzerinde durup sırtını onun mezar taşına dayamıştı. Aniden yüksekten esen bir rüzgâr yaprakları oynatarak genç adama fısıldadı.

O anda arkadaşlarının nerede güvende olabileceklerini kavradı. Arkadaşlarıyla büyücünün arasına girerek haykırdı: “Kiliseye koşun!”

Will ile Fitch’in daha fazla teşvik edilmeye ihtiyaçları yoktu. İkili arkalarını dönüp binaya doğru hızla koşturmaya başladılar, koşu engelleri misali önlerine çıkan mezar taşlarının üzerinden atlayarak geçtiler. Jack büyücüye yüzünü dönerek hızla geriye birkaç adım attı. Kılıcını iki eliyle kavrayıp yassı kısmı kendisine bakacak biçimde yukarı kaldırdı. Kılıç alev alıp etrafı aydınlatarak ona cevap verdi.

Genç adam ilk başta büyücünün ellerinde herhangi bir silah göremedi ancak aniden büyücü, genç adama doğru mavi-yeşil renkteki alevlerini saldı. Jack, içgüdüsel olarak kendisine gelen saldırıyı karşılamak için kılıcını kullandı. Alevler bir kıvılcım yağmuru halinde patlayarak genç adamın omuzlarının üzerinden ona hiç zarar vermeden dağıldı. Genç adam iki defa daha benzeri saldırıları savuşturdu. Alevlerin yaydığı ısı, Jack'in yüzündeki terleri kurutmuştu. Büyücü alevinin tuhaf, keskin bir kokusu vardı, genç adamın ağzında beliren kanm tadını andırıyordu.

Yüzü korkunç bir şekilde yanmış olan büyücü ellerini genç adama doğru kaldırdı ve konuşmaya başladı. Konuştuğu dil, aynı Linda'nın kullandığı antik Latinceyi andırıyordu; bu tılsımların lisanydı. Jack o adamı durdurmak zorunda olduğunu biliyordu çünkü o kelimeler büyü gücü taşıyordu. Genç adam, Gölgeavcısı'nı çaresizce geniş, düz bir kavisle savurdu. Kılıcın tavllanmış ağız kısmından kükreyen alevler saçıldı ve büyücü kendisini yere atarken hazırladığı büyü tamamlanamadan sönerek kayboldu. Alevler uğuldayarak büyücüyü sıyrıp geçti ve arkadaki ağaçların üzerinde patladı. Ağaçlar bir anlık yerlerinde sabit kaldılar, ardından sallanarak gövde hizasından ikiye ayrılıverdiler. Bu sırada Jack çoktan kilisenin kapısına varmıştı.

Ahşap, sarkık bir merdiven, binanın arka kapısına uzanıyordu. Fitch ile Will çoktan merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı, ne yapacaklarını kestiremiyorlardı. Jack kılıcını arka kapıya doğrultup öne doğru itti. Kırk menteşelerinin üzerinde eğri bir biçimde sallanan kapı, gürültülü bir sarsıntıyla ardına kadar açıldı. Will ile Fitch eğilerek içeri girdiler. Jack kapı eşiğine doğru atılarak yüzünü saldırganlara döndü.

Büyücü ve kovboy kargaşa içine düşmüşlerdi, sanki gençlerden direniş görmek hiç beklemedikleri bir şeydi. Büyücü gözlerini Jack'e dikerek ayağa kalktı. Kovboy saklandığı harap olmuş gölgelikten başını kaldırarak ikiye yarılan ağaçlara baktı, ardından

da gözlerini Jack'e çevirdi. Hadley'nin ağzı açık kalmıştı, yuvarlak yüzü ter içindeydi.

"Oğlan bir iblis," diye hayıflandı. "Beni araştırma yapmam için tutun. Bu işi iblislerle uğraşmak için kabul etmedim."

"Bu çocukta *büyü* falan yok," dedi büyücü küçümser bir edayla. "Asıl güç kılıcın içinde. Bu, tasavvur edemeyeceği kadar çok büyük bir belanın içinde olan Anaweir, ahmak bir maceraperest." Jack büyücünün başka birinden bahsettiğini zannetti. Çünkü adam tuhaf bir isim kullanmıştı. "Şimdi git ve bana o kılıcı getir," dedi büyücü.

"Oraya hayatta girmem," diye itiraz etti Hadley. "Beni diri diri kızartır."

"Büyü kutsal mekânlarda etkisizdir. Kılıcın orada özel bir gücü olmayacak."

Gerçekten de Jack kilisenin içindeyken, kılıç ışıltısını kaybetmiş, ağırlaşmıştı. Genç adam onu iki eliyle kaldırmak zorunda kalmıştı. Kılıcın gücünü içinde hissedemiyordu, avuçlarının içinde tuttuğu bir metal parçasından farksızdı.

Büyücünün söylediği bir söz genç adamın aklında kalmıştı. *Büyü mü?*

Silah niyetine elinde bir şamdan tutan Fitch, Jack'in yanma geldi. Etrafına huzursuz bir şekilde bakınarak, "Neden peşimizden gelmiyorlar?" diye fısıldadı. "Onlar cadı, vampir veya onun gibi bir şey mi, bu yüzden mi kiliseye adım atamıyorlar?"

Büyücüler, diye belli belirsiz mırıldandı Jack. "Bilmiyorum," dedi genç adam yüksek bir sesle. Büyücünün içeri geleceğini veya bulundukları yerde büyü işlemediği için kılıcı almaya Hadley'yi yollayabileceği ihtimaller arasında kalmıştı.

"O kılıç hâlâ keskin," diye ısrar etti Kovboy. "Ayrıca onlar üç kişiler. Bir kılıca karşı silahsız gitmeyi asla kabul etmem." Hadley kaçmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi duruyordu.

“Öyle mi?” Büyücünün sesi aşağılar tondaydı. “O zaman... tekrar anlaşma yapmalıyız.” Büyücü elini Hadley’nin omzuna koyarken Kovboy çığlık attı. İlk başta kıvrandıktan sonra çaresizce büyücünün dokunuşunun etkisi altında dizlerinin üzerinde çöktü. Büyücü onu yakmaya devam etti, kovboy canlı canlı derisi yüzülüyormuş gibi çığlık attı; aman dilenerek büyücünün fikrini değiştirmesi için yalvardı. Büyücü sonunda durduğunda, Hadley titreyip inleyerek yerde yatıyordu. Büyücünün bunu ibret için yaptığını düşündükçe Jack’in midesi bulanıyordu.

Büyücü, bunu kanıtlarcasına Jack’le konuştu. “Görüyorsun ya, direnişin de bir karşılığı vardır,” dedi soğuk bir şekilde. “Kılıcı vermezsen üçünüz de bu gece öleceksiniz. Ve senin işini bitirmem için de bana yalvaracaksın.”

Jack bir anlığına titreyerek kapı eşiğinde dururken kendisini hayal etti. Çıplak ellerinden alev fırlatabilen, tek bir dokunuşuyla insana işkence edip öldürebilen bir adama karşı, bir tür film kahramanı gibi elinde kılıcıyla savaşmak için hazır bekliyordu. Omuzlarının üzerinden Will ile Fitch’e baktı. İkisinin de yüzü, kilisenin kasvetine bürünmüş parşömenler gibi bembeyaz kesilmişti. Daha önce neyle karşı karşıya olduklarını anlamadıysa bile şimdi farkına varmışlardı.

Genç adam önce elindeki kılıca, sonra da büyücüye baktı. Bu hisler ona nereden geliyordu? Jack daha önce hiç bu kadar gözü kara olmamıştı. Muhtemelen kılıçla alakalı bir şey muhakeme yapmasına neden oluyordu. Genç adam yüzündeki teri sildikten sonra başını iki yana salladı.

Bir açmaza düşmüştü. Eğer kiliseden çıkarlarsa büyücü onları öldürebilirdi. Gölgeavcısı’nı ele geçirebileceğini düşündü. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Jack’in yanından kısa bir süreliğine ayrılan Fitch geri dönmüştü. “Mercedes otoparkta,” diye fısıldadı. Jack omzunun üzerinden tekrar baktı. Arka kapı doğrudan kilisenin mabet bölümüne

uzanıyordu. Gençler, kilisenin minberinin hemen arkasında, koro için ayrılan ufak alanda duruyorlardı. Sade ve beyaz renkte badana edilmiş bir odaydı, ana koridorun her iki yanına da ahşap kilise sıraları yerleştirilmişti. Salonun diğer tarafında büyük çift kanatlı bir kapı otoparka doğru açılıyordu.

Jack, yüzünü Fitch'e dönerek, "Bak," dedi kısık sesle. "Onlara muhtemelen ormanlık arazide izimizi kaybettirebiliriz." *Kılıcı izleyecekler.* "Ben onları oyalarken sen ve Will ön kapıdan sıvışın. Ormanın içinde kalın ve yoldan uzak durun. Yeterince uzaklaştığınızdan emin olduğumda ben de kaçacağım."

"Sen kafayı mı yedin? Jack, o herif ateş saçıyor. Eğer gerçekten içeri giremiyorlarsa burada bekleyelim daha iyi. Sonsuza kadar burada kalamazlar ya."

Sonsuza kadar beklemeyecektir, diye düşündü Jack. Ve eğer bizi yakalarsa da...

Hadley ayağa kalkmış onlara doğru ilerliyordu, büyücü tarafından ele geçirilmişti. Jack'in, Hadley'yi incitme gibi bir niyeti yoktu. Ona acıyordu.

"Anlamıyor musun?" Büyücü, Jack'le konuşuyordu. "Efsuncu sizi büyülemiş, bunun bedelini ödeyen de yine siz olacaksınız. İsteddiği şeye sahip olmak için sizi feda etmekten çekinmiyor."

Tam o sırada Jack'in cep telefonu yüksek sesle çaldı. Genç adam bir eliyle cebindeki telefona uzanırken diğer eliyle kılıcını kapı eşiğine doğrultuyordu.

Arayan Linda teyzeydi. "Neredesiniz?"

"Metodist Şapeli yolundaki mezarlığın kilisesindeyiz. Kılıç bende fakat saldırıya uğradık."

Linda bir an duraksadı. "Ben yaklaştım," dedi. "Onları beş dakika kadar daha oyala. Telefon açık kalsın."

Kovboy onlara iki adım kadar yaklaşmıştı. Jack kılıcı rahat savurabilmek için basamakların eşiğine doğru adım attı. Ardından kılıcını sağlı sollu savurdu; adama zarar vermeden onu uzaklaş-

tıracak kadar alev püskürttü. Hadley geriye sıçradı, neredeyse düşecekti. Kılıcındaki büyü gücü genç adamın içine bir ilaç misali hücum etti. Hevesle bir basamak daha indi. Kovboy karanlığa karışmıştı, ortalıkta sadece büyücü vardı. Peş peşe alev topları gönderiyordu, sanki bir tür çılgın bilgisayar oyununun içindeydi. Jack kendisine doğru gelen alevleri büyücüye geri sektirdi, ardından da hasmı geri çekilmek zorunda kaldı. Jack onun peşine takılarak öne atıldı. Merdivenlerin son basamağına ulaşmıştı ki arkasından birisinin bağırıldığını duydu.

“Jack! Deli misin? Geri gel buraya!” Bağırın Will’di, büyü bir şekilde bozulmuştu. Genç adam geriye atıldığı sırada büyücünün bir duvar halinde yolladığı alevler ona hücum etti. Büyü, kılıçla engellenemeyecek kadar geniş bir alanda yayılarak geliyordu. Will, genç adamı korkunç alevlerden uzaklaştırmak için omuzlarından kavrayıp onu kaldırarak içeri çekti. Genç adamın yüzü yanıyordu, görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı, onu sıyrıp geçen alevler yüzünden ciğerleri kavruluyordu. Genç adam nefes nefese kalarak kılıcına yaslandı. Will hâlâ onu tutuyordu.

“Ben bir salağım,” diye fısıldadı genç adam. “Bir salak.”

Jack, cep telefonunda teyzesinin sesini duydu. “Otoparktayım. Ön kapıdan dışarı çıkın. Hemen!”

Jack, ağırlığını Gölgeavcısı’na ve Will’e vermeyi bırakarak doğruldu. Ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan acı verici bir nefes aldı. “Linda teyze dışarıda,” dedi genç adam. “Gitme vakti.” Gençler kilisenin arkasına doğru koştular.

“Dikkat edin!” diye haykırdı Linda. Will ile Fitch ön kapıyı açtıkları sırada Kovboy’la yüz yüze geldiler. Kimin daha çok şaşırıldığına anlamak oldukça zordu. Kovboy, Will’i yakalamaya çalıştı ancak bu bir hataydı. Will uzun zamandır spor salonunda vücut çalışıyordu. Hadley’nin elini üzerinden attı, cüssesine rağmen onu yakalayıp kilisenin verandasından otoparka doğru fırlattı. Hadley kayarak yere kapaklandı, ellerinin ve bacaklarının iki

büklüm duruşuyla bir denizanasını andırıyordu. Fitch, Will'in düşürdüğü kutuyu yerden aldı.

Land Rover, Mercedes'in yanına park edilmişti. Gençler arabaya doğru koştular. Will, Mercedes'in yanına geldiğinde durdu, arabanın açık penceresinden içeri uzanıp kontağa takılı olan anahtarı kaptı. Arabanın anahtarlarını karanlığın içine doğru elinden geldiğince uzağa fırlattı.

Jack ve arkadaşları Rover'ın arka koltuğuna doluştular. Jack'in elinde kılıcı vardı, Fitch ise kılıcın kutusunu tutuyordu. Araba çakıl taşlarını etrafa savurarak otoparktan çıktı. Arkada kalan kovboy elleriyle dizleri üzerinde doğrulmuştu. Araba hızlandı ve çok geçmeden kilise gözden kayboldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVAŞÇI VÂRİS

Linda oldukça sakin ve ciddiye. Telefonunu Fitch'e uzatıp Columbus'daki bir otele, yeni bir isimle, rezervasyon yaptırtmıştı. Bu eyaleti gayet iyi bilmesine rağmen, Will'den torpido gözündeki haritayı bulup yol göstermesini istemişti. Genç kadın sesiyle, Jack ve arkadaşlarını tesiri altına almıştı; onları yatıştırıp sakinleştirmiş, içlerindeki korkuyu ve merakı köreltmmişti. Sanki alev saçan kılıçlar ve büyücüler gündelik yaşama ait olan şeylerdi. Linda yüksek sesle hiçbir tılsım okumamıştı ancak Jack artık onun sesinde büyü olduğunu biliyordu. Neden daha önce bunu fark edememişti ki?

Genç kadın Jack'e hiçbir iş yüklememişti. Yolculukları sürerken mezarlık hakkındaki her bir detayı Jack'ten öğrenmiş, ardından da onu kendi haline bırakmıştı. Genç adam koltuğa çökmüş, başını geriye atmıştı, gözleri yarı kapalıydı. Bütün vücudu ağrıyor, bedeninin ön tarafının tamamı yanıyordu. Gölgeavcısı kutusuna geri konmuştu, genç adamın ayaklarının altında rahat bir biçimde duruyordu. Jack, arada sırada teyzesini onu dikiz aynasından izlerken yakalıyordu.

O bir efsuncu. Büyücünün bahsettiği kişi o olmalı. Belki de adamın söyledikleri doğrudur. Belki de Teyzem beni sadece kılıcı elde etmek için kullanıyordur. Ama Linda, kılıcın bana ait olduğunu söylemişti, değil mi?

Eğer Linda kılıcı ondan almayı denerse genç adam ne yapacaktı? Bu yamtlayamayacağı bir soruydu. Kılıç sanki genç adamın daha önce içinde olduğunu bilmediği bir ihtiyacı dolduruyordu.

Jack huzursuzca kıvrandı, ardından arkasını dönüp arka koltuğa doğru eğilerek yastık olarak kullanabileceği bir şeyin olup olmadığına baktı. Spor çantasını fark ettiği sırada bir anda aklına geldi. İlacı! Çantanın fermuarını açıp elini içeri daldırdı, giysilerinin arasında soğuk şişenin tanıdık gelen şeklini hissetti.

Onu içmek istemiyorum, diye düşündü. Bir daha asla.

Her şeye rağmen şişeyi çıkardı ve elleri arasında döndürmeye başladı. Başını kaldırdığı sırada Linda teyzenin yine onu izlediğini gördü.

“Boş ver gitsin, Jack,” dedi genç kadın yumuşak bir tonla. “Artık içmek zorunda değilsin. Bunu daha sonra konuşuruz.”

Bir yüzme havuzu ve jakuzisi olan Columbus’un kuzeyindeki otel zincirlerinden birinde konakladılar. Linda, oda servisinden tabaklar dolusu sandviç ve ara sıcak sipariş etti. Ardından otelin spor salonunun müdürüyle konuşarak tesislerini gece yarısına kadar kullanabilmeleri için izin istedi. Müdür belirli aralıklarla onların bir şeye ihtiyaçlarının olup olmadığını sormak için pek çok kez salona geldi. Ayrıca Linda’ya, saat on birde vardiyasının bittiğini ve eğer isterse bir şeyler içebileceklerini söyledi. Genç kadın bunu reddetti. Hem de pek çok kez.

Kiminle dans ettiğini bilmiyor, diye içinden geçirdi Jack. Tıpkı büyücünün de dediği gibi.

Jack, çok fazla güneş altında kalmış gibi görünüyor ve öyle hissediyordu. Yüzme havuzu yanıklarını dindirmişti ancak jakuziye

dayanamıyordu. Havuz kenarında, diğerlerinin konuşmalarını dinlemek için yarı uyanık bir şekilde sırtüstü uzandı.

“Sence o adamlar bizim peşimize düşer mi?” diye sordu Fitch.
“Sence kılıcı geri almaya çalışırlar mı?”

“Şimdilik sadece bizi arıyor,” dedi Linda.

Jack teyzesinin tek bir kişiden bahsettiğini fark etti. *Kovboyu dikkate almadı. Muhtemelen ölmüştür.*

Linda’nın sesi, genç adamın düşüncelerine hücumla devam etti. “Eğer şanslıysak nerede olduğumuz ya da nereden geldiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktur. Hiçbir şey benim üzerime kayıtlı değil; ne araba ne de otel, hiçbir şeyi benimle bağlantılı değil. Kılıcın bende olduğunu zannedecek. Sizin güvende olmanız için en iyisi bu.” Jack kısık gözlerle onları izlerken, Linda uzanıp Will ile Fitch’in ellerini tuttu.

“Bu hafta sonu olanlar hakkında hiç kimseye bir şey anlatmamahsınız, beni anladınız mı? İpucu vermek yok, fısıldamak yok, tek bir böbürlenme veya şikâyet dahi olmayacak.” Genç kadın, sırayla her ikisinin de gözlerinin içine baktı. “Olan oldu. Bu bizim sırrımız olacak, sadece dördümüzün paylaştığı bir hatıradan ibaret olacak. Anladınız mı?”

Her ikisi de gözlerini açarak ciddiyetle başlarını salladılar, sanki yeni bir dini kabul eden havariler gibiydiler.

Harika, dedi Jack kendi kendine. *Teyzem bir cadı. Ben ne yapacağım?* Genç adam onlara yardım edemeyeceğini bilerek arkadaşlarını teyzesinin şefkatine bırakmıştı. Genç adam yattığı yerden doğruldu, sendeleyerek odasının yolunu tuttu ve yorgunluktan bitap bir halde yatağına uzandı. Uykunun sağladığı o geçici kaçış duygusunu memnuniyetle karşıladı. Kılıcı, kolunun altında duran kutunun içindeydi. Jack geç saate kadar uyumuştı, uyandığındaysa Will ile Fitch’in oldukça normal olduklarını gördü. Açıkçası olduğundan fazla normaldiler. Çünkü onlar rahat bir

şekilde, evlerinde onları bekleyen işler hakkında şakalaşıyorlardı. Mezarlıkta olan olaylar hakkında tek bir kelime bile etmemişlerdi.

Linda, öğle yemeği sonrasına kadar, oteldeki hesabı kapattırmamıştı. Çantalarını dışarı çıkarttıklarında Jack, Linda'nın eşyalarını farklı bir arabaya yüklerken görünce şaşırmıştı. Bu sıradan bir arabaydı. Sahte kimlikler kullanmak ve araç değiştirmek: Tüm bunlar teyzesi için rutin bir şey haline gelmişti.

Arabayı Fitch'in evinin önüne park ettiklerinde saat neredeyse öğleden sonra dört olmuştu. Fitch, ailenin tüm çocuklarına yetecek kadar büyük olmayan, bakımsız görünen bir çiftlik evinde yaşıyordu. Linda teyze kornaya bastığında, ev bir anda karınca yuvası gibi hareketlenmişti. Fitch dışarı çıktığında, etrafı bir yığın bacak kadar küçük Fitch'lerle çevrelenmişti. Fitch, hüznle onlara el salladıktan sonra kardeşleriyle beraber evin içine girerek gözden kayboldu.

Childers'ların evine vardıklarında, evin garaj yolunun üzerinde hâlâ oldukça fazla miktarda saman gübresi duruyordu. "Caddenin etrafında birkaç kez daha turlayamaz mısınız?" Will şakayla karışık bir çaresizlikle Linda'ya yakardı. Genç adam peşinden çantasını sürükleyerek isteksizce arabadan indi. "Yarın görüşürüz."

Sonunda ikisi baş başa kalmıştı. Will de gittikten sonra, Linda teyze arabayı şehir merkezine doğru sürdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jack tereddütle.

Teyzesi ona bakmadan, "Seni eve bırakmadan önce biraz konuşsak iyi olur," diye yanıtladı. "Umarım vaktin vardır."

The Legends Kahve Evi, üniversitenin bir sokak ötesinde bulunan bir gölün kenarında yer alan Viktorya tipi bir malikânenin ilk katında yer alıyordu. Linda, restoranın güneşliğinin göle bakan kenarındaki bir masayı seçti. İkinci güneşi pencerelerden içeri sızıyordu. Genç kadın sırtını göle dönüp yüzünü kapiya vererek oturdu.

Jack bir tarçınlı rulo ve sıcak kakao sipariş etti. Linda'ysa baharatlı portakal çayı söyledi. Genç kadın, garson onlara siparişlerini getirip gözden kaybolana dek konuşmadı. Ardından Jack'e döndü.

"Ee, kılıç hakkında ne düşünüyorsun?"

"O... O..." Jack daha önce hissettiği o gücü hatırladı ve bunu tanımlayabilmek için doğru sıfatı bulmaya çalıştı. "Daha önce... onun gibi bir şeyi... ne gördüm ne de hissettim." Genç adam, kılıcı arabada bırakmak istemeyerek restorana gelirken onu da yanında getirip duvara yaslamıştı.

"Onu kullanmak zorunda kalacağın aklıma hiç gelmemişti," dedi Linda pişmanlıkla gülümseyerek. "İyi bir iş çıkardın. Dostumuz neye uğradığını şaşırmıştır. En azından öyle umuyorum."

"Bilmecelerle konuşmaya devam edeceksen bu konuyu unutalım gitsin," diye parladı Jack. "Bizi böyle bir şeye neden bulaştırdın ki zaten? Deliriyor muyum, delirmiyor muyum onu bile bilmiyorum. Her şekilde de bu benim hiç hoşuma gitmedi. Arkadaşlarım ve ben ölebilirdik. Şimdi de sen onları büyüleyerek öyle bir şey yaptın ki artık korkmaları gereken şeyin ne olduğunu bile bilemeyecekler."

"Ben bir efsuncuyum, Jack. Cadı değilim." Linda'nın yüzünde esprili halinden eser kalmamıştı. "İnsanların cadı sandıkları kişiler aslında simyacılarıdır. Maddesel büyüler üzerine uzmanlaşırlar; zehirler, iksirler, muskalar gibi şeylerle. Ne yazık ki insanlarla araları pek iyi değildir o yüzden..."

"Anladık, onları *efsunlamışsın*," diye araya girdi Jack. Genç adam elleriyle kulaklarını kapamak istedi. "Kes artık şunu. Ne kadar az şeyi bilirsem o kadar iyi. Mezarlıktaki o herif yüzünden neredeyse altıma kaçırıyordum."

"Onlardan ben de korkuyorum, Jack," dedi Linda kısık bir sesle. Genç kadın, Jack'e tamamen anlayışlı bir sevgiyle yaklaşıyordu.

Bir süre sonra, “Onlar kim?” diye sordu genç adam. Kendisini tutamamıştı.

Linda kaşlarını çattı ve parmaklarını çay fincanına vurarak ritim tuttu. “Sana her şeyi anlatamam. Ve bu süre zarfı içinde sana anlattıklarım ile yetinmek zorundasın.”

Jack parmağına bulaşan kremayı yaladıktan sonra tarçımlı rulodan bir parça daha kopardı. “Ya yetinmezsem?”

“O zaman yine de beklemen gerek.” Jack başını kaldırdığında teyzesinin dalgın bir ifadeyle göle baktığını gördü.

“Boş ver gitsin,” dedi genç adam isteksizce.

Linda bir an onu inceledi. “Ailemiz hakkında bilmen gereken bir şey var. Downey’ler ve Hale’lerin yüzlerce yıl ötesine dayanan büyü yetenekleri var. Daha önce bunu duymuş muydun?”

Jack bunu bir süre düşündü. “Eh, Susannah var işte.”

Linda başını salladı. “Onun kartlara bakarak geleceği okuma kabiliyeti vardı. Bu meziyet ailemiz içinde yaygındır. Ancak tek yeteneğimiz bu değil. Soyumuzun kökeni oldukça saftı. Aile fertlerimiz kendi aralarında evlenerek bu kökene bağlı olan çocuklar dünyaya getirirdi. Atalarımız İngiltere’den geliyordu, o dönemde orada Weir nüfusu oldukça çoktu.”

“Weir mi?” Teyzesinin telaffuz ettiği kelimeyi, genç adam daha önce hiç duymamıştı.

“Onlar büyü loncalarıdır. Atalarımızdır.” Linda teyze çay fincanını kaldırdı fakat içmeden tekrar yerine koydu. “Atalarımızdan bahsederken içine şairlerimizi, yazarlarımızı, devrimcilerimizi ve ileri görüşlü kimseleri de dahil ederiz. Ancak Weir soyunda olağandışı kabiliyetler miras alınır.”

Jack omuzlarını silktiler. “Örneğin?..”

Linda masaya doğru uzanıp genç adamın ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı. “Biz bir tür güç armağanını miras alırsınız. Atalarımızın içinde büyücüler, efsuncular, kâhinler, simyacılar ve savaşçılar vardır.”

Jack, teyzesinin can alıcı cümleyi söylemesini bekleyerek hiç kıpırdamadan oturdu. Ancak teyzesi ağzını bile açmadı. Linda onu sanki her an patlamaya hazır bir bombaymış gibi izliyordu.

Böyle şeylere harbiden inanıyor, diye düşündü genç adam. Annesi ve teyzesi her zaman, Linda'nın "batıl büyü" adını verdiği; astroloji, kart okuma ve el falına bakma gibi şeylere meraklılardı. Ancak Jack her zaman bunun eğlenceden öteye gitmeyen bir şey olduğunu sanırdı.

Jack dudaklarını yaladı. "Demek ailemizde büyücülük var. Peki, bunun bizimle ne alakası var?"

"İkimiz de bu mirasın vârisleriyiz," diye yanıtladı Linda. "Dediğim gibi ben bir efsuncuyum."

"Bir efsuncu," diye tekrarladı Jack. Mezarlıktayken büyücünün dediklerini hatırladı. *Efsuncu sizi büyülemiş, bunun bedelini ödeyen de yine siz olacaksınız.* "Senin... yeteneğin... ne peki?" diye sordu genç adam.

Genç kadının yanakları biraz kızardı, elleriyle bir peçeteyi buruşturdu. "Şey, insanların üzerinde etki kurabilme gücümüz var," diyebildi en sonunda. "İkna etmek bizim işimizdir. İnsanlar isteseler de istemeseler de tesirimiz altına girerler. Bizler için... karşı konulmaz tipler diyebilirsin." Onun tepkisini ölçmek istercesine kaçamak bir bakış attı.

Bu doğrudu. Genç adam hayatı boyunca ona asla karşı koyamamıştı fakat o her zaman bunun... teyzesinin tarzı olduğunu sanmıştı. Jack, Will ile Fitch'in oteldeki hallerini hatırladı.

"Peki, ya ben?"

Linda tereddüt etti. "Sen bir savaşçısın, senin türüne Weir-lind derler."

"Savaşçı mı?" Genç adam, Linda'nın yeteneği uygun olmasına rağmen, kendisinininki hiç de öyle olmadığını düşündü. "Bu bana hiç büyülü gibi gelmedi."

Linda teyze iç geçirdi. “Weir’in farklı branşları arasındaki ilişkiler hiçbir zaman barışçıl olmamıştır. Bir hane ötekilere karşı üstünlük sağlamak istediğinde düzenli olarak savaşlar patlak vermiştir. Savaşları kazanmak için uygun yeteneklere sahip kişilere... savaşçılara ihtiyaç vardır.” Genç kadın duraksadı. “Büyücüler arasında gerçekten savaşlar kopar. Çünkü loncalar arasındaki en güçlülere onlardır, diğerlerini kontrol ederler. İngiltere tarihinde yer alan pek çok savaş, bizim aile içi husumetlerimizle ilişkilidir. Yakın zamanda da savaşlar devam etti ancak ailenin dışında olanlar tarafından fiilen fark edilemedi.”

“Demek hâlâ İngiltere’de savaşıyorlar,” dedi Jack. “Peki ya burada?”

“Hale, kökenli atalarımızdan biri Avrupa’da cereyan eden savaşlardan kaçınmak için 1600’lü yıllarda bu ülkeye geldi. Büyü yeteneğine sahip yüzlerce göçmeni de yanında getirerek Yeni Dünya’da barış kurmayı amaçladı. Sadece bir süreliğine de olsa bizi unutmuslardı.” Genç kadın bakışlarını uzaklaştırdı.

Jack’in aklı geçmişle gelecek arasında gidip geliyordu. Annesini düşündü, Linda’dan çok farklıydı. “Eğer sen bir efsuncuysan, annem de...”

“Becka bir vâris değil. O ve baban bunların hiçbirini bilmiyor. Yeni Dünya’ya yerleşen Weir’ler, Anaweir’lerle, yani yeteneği olmayanlarla karma evlilikler kurdular. Dolayısıyla miras herkese geçmiyor.”

Anaweir. Mezarlıktaki büyücü ona böyle seslenmişti. Ancak bu kelime ne tür bir sıfat olabilirdi ki? “Sendeki bu yetenekten anneme niye bahsetmedin?” Genç adam gün batımına baktı.

“Jack, ister inan ister inanma, senin yaşadayken her şeyi bildiğimi sanırdım. Ancak yeteneğimi tümüyle anlayamamıştım. Dolayısıyla bir büyücüyle ilk kez karşılaştığımda tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.”

Jack kendine hâkim olamadı. Teyzesinin yüzüne bakmak için döndü. Ancak genç kadın bakışlarını kaçırdı. “On altı yaşıydım. Anne babam bana yardım edemedi. Becka yardım edemedi. Yetenekli olanlara karşı Anaweir’lerin hiçbir şansı yoktur. Ancak yine de bunu denemek için hayatlarını riske atarlar. O yüzden bunu bilmemeleri daha iyi.” Genç kadın belli belirsiz gülümsedi. “Göreceksin. Bir Anaweir’e bu sırrı anlatmak iplik söküğüne benzer. Her şey bir anda ortaya çıkarır.”

“Susannah’nın bunlarla ne ilgisi var?” diye sordu Jack.

“O da senin gibi bir savaşçıydı.”

“Bir kadın savaşçı mı?”

Linda teyze omuzlarını silkti. “Kadınlar ve erkekler; savaşçı, büyücü veya efsuncu olabilir. Onun da yetenek sahibi birisi olduğunu rivayet ederler. Fakat yeteneğini kullanıp kullanmadığını bilmiyorum.”

“Eğer bir tür özel gücüm varsa bunu neden hiç fark etmedim?” Jack bundan emin olmak için hızlıca kendisini inceledi. Her yeri dayak yemiş gibi ağrıyordu ve yanıklarla dolu teninde giysilerinin ağırlığını hissedebiliyordu. Bunların dışında kendini öncekinden farklı hissediyordu: Sinirli, sabırsız, coşkulu ve *canlıydı*. Adeta içinde cıva gibi capcanlı bir yabancı yatıyordu. Ona ne oluyordu?

“Güçlerin bastırılmıştı. Geçirdiğin ameliyattan beri kullandığın o ilaç içindeki güçlerin ortaya çıkmasını engelliyordu.”

Bunun ne anlama geldiğini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekmişti. “Dr. Longbranch bütün bunları biliyor muydu?” Jack her şeyden habersiz olan tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Linda öne eğildi. “Yetenekler, nesilden nesle, kalbin arkasında yer alan bir tür cevher veya kristal aracılığıyla aktarılır. Büyücülerde büyücü cevheri, efsuncularda da efsuncu cevheri vardır. Sen de bir Weirdoğan’dın, tayin edilmiş bir vâristin ancak... bir şeyler ters gitti. İçinde kristal yoktu. O olmazsa ölürdün.”

“Neden bende kristal yoktu?”

“Belki de bunun sebebi soyunun karışık olması yüzündendi. Bilemiyorum. Ancak ölmek üzereydin. O yüzden Dr. Longbranch’la irtibata geçtim. Ben... Ben onunla İngiltere’de tanıdığım insanlar vasıtasıyla tanışmıştım.”

“Anneme ne dedin peki?”

“Annenin ve Thomas’ın bildiği kadarıyla sen bir kalp rahat-sızlığıyla doğmuştun, Dr. Longbranch da senin kalp cerrahındı. Ki gerçekten de öyle,” diye ekledi Linda.

“Bir kalp cerrahı,” diye tekrarladı Jack. “Sonra?” Hikâyenin geri kalanım bekleyerek arkasına yaslandı.

“Jessamine Longbranch bir büyücü. Yanında bir cevher getirdi ve onu sana nakletti. Ardından iyileştin. Ancak...” Genç kadın bakışlarını kaçırdı. “Ancak senin bir büyücü olman gerekiyordu.”

Jack parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Bir büyücü olarak doğmama rağmen bana bir savaşçı cevheri mi taktı?” Linda buna karşılık başını salladı. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Linda bakışlarını masanın üzerine çevirdi, çenesi titriyordu. “Bu... bu bir deneydi. Jessamine bunun sonucunda ne olacağını görmek istedi.”

Teyzem sinirli, diye düşündü Jack. Ancak bunu bilmemi istemiyor. “Peki, ben şimdi tam olarak neyim? Büyücü mü savaşçı mı?”

Linda bakışlarını Jack’e dikti, genç kadının gözleri dökemediği gözyaşlarına boğulmuştu. “Bilmiyorum, Jack,” diyebildi zorlukla yutkunarak. “Sanırım sen bir savaşçısın.”

Jack bunun neden kötü bir haber olduğunu anlayamayarak omuzlarını silktili. “Öyleyse neden Dr. Longbranch bu savaşçı güçlerini bastırmak istiyor?”

“Senin gizli kalman önemliydi.”

“Kime karşı?” Bu tuhaf konuşmayı Linda’nın başlatmasına rağmen Jack bilgileri ondan tane tane almak zorunda kalıyormuş gibi hissediyordu.

“İnsanlar seni arıyor olabilir, Jack,” dedi genç kadın kısık bir sesle.

“Hangi insanlar? Ve neden?” Jack şaşkına dönmüştü.

“Büyücüler. Adliye binasındaki adama benzeyen tipler. Onların adına savaşmaları için her zaman savaşçıları ararlar veya kendi rakiplerinin safında savaşan savaşçıları öldürürler. Karşı tarafın avantaj kazanmasını istemezler. Bir savaşçıyı kendi safına çekmek ya da ona saldırmak için en iyi fırsat eğitimsiz ve reşit olmadığı zamandır.”

Jack ürperdi ve etrafa göz attı. Güneş batarken, garson kız masalardaki mumları yakmıştı. Gölgeler duvarların üzerinde titreşiyor, dans ediyordu. Karanlık çökerken göl düz, gri bir renge bürünmüştü. Aniden dünya tehlikeli bir yere dönüşmüştü.

“Ama ben herhangi bir tarafa ait değilim,” diye belirtti Jack. “Ben hiç kimseyle savaşmak istemiyorum.”

“Bu önemli değil. Her halükârda peşine düşecekler.”

Bana her şeyi anlatmıyor, diye düşündü Jack. Genç adam kendisini kapı deliğinden, iblislerle dolu bir odaya bakıyormuş gibi hissetti. Tek görebildiği yakınındaki bir başka kapıydı ve muhtemelen de onun içindeki iblisler daha büyük ve daha çirkindi.

“İçimdeki bu kristalden bir şekilde kurtulamaz mıyım?”

Linda teyze, “Ölürsün,” dedi gayet net bir şekilde. İkisi de bir süreliğine sessizce oturdu.

“Beni Trinity’de bulma şansları ne kadar?” diye sordu Jack.

Genç kadın hafifçe nefes verdi. “Şu an Trinity’de seni arayan büyücüler var. Seni oraya kadar nasıl takip ettiler, bilmiyorum. Futbol seçmelerine kadar onlar hakkında bir bilgim yoktu. Bu Garrett Lobeck’i ağlara fırlattığında olmuştu. İlacını almayı unutunca büyü yeteneklerin belirmeye başlamıştı.” Genç kadın tereddüt etti. “Güçlerin kendini göstermeye başlıyor. Bu savaşçılarda genellikle senin yaşlarında başlar.” Genç kadının sesi hafifçe titredi. Açık-

çası bu konuşmanın tamamında, oldukça fazla miktarda duygu yoğunluğu vardı.

“O gün öğleden sonra senin peşinden geldiler ama sen çoktan antrenmandan dönmüştün.” Linda ürperdi. “Büyücüler güç kullanımını sezebilir ve bunu bir cevherle bağdaştırabilirler. Nick... bir şekilde onların dikkatini dağıtmayı başardı.”

“Nick!” Genç adam bunu istediğinden daha yüksek bir sesle söylemişti, suçluluk duygusuyla etrafına bakındı. Restoran hâlâ boştu. Nick. Nick bile onlardan biriydi. Bizden biri mi? “Peki, o gerçekte kim?” diye sordu Jack.

“Onun adı Nicodemus Snowbeard. O bir büyücüdür,” diye yanıtladı Linda. “Doğduğundan beri seninle o ilgileniyor.”

Jack zihninin derinlerinde bir yerlerde her zaman Nick gibi zeki bir adamın Ohio’nun ufak bir kasabasında neden tamircilikle uğraştığını merak etmişti. Ama Linda, büyücüyü bu işi kabul etmeye ikna edebilmek için ne yapmıştı?

“Bir efsuncu, bir büyücüyü etkisi altına alabilir mi?”

Genç kadın bir süre düşündü ve boğazını temizledi. “Bizler zihin büyülerini üzerine ustalaşırız. Büyücüler, sözlü tılsımlar kullandıklarından dolayı, efsunculardan daha güçlüdür. Ancak bize karşı savunmasızdırlar, özellikle de onları gafil avladığımızda. Kılık değiştirip onları baştan çıkartabiliriz, onları aptalca hareket etmeleri için yönlendirebiliriz.”

Genç kadın baştan çıkartma konusunun üzerine fazla düşünmemişti. *Bunu öğrenmek bile istemiyorum*, dedi Jack kendi kendine. *Öyleyse neden bu kadar çok soru soruyorum ki?*

“Her loncanın büyücülere karşı belirli avantajları vardır. Örneğin bir savaşçı, bir büyücünün tılsım yapmasını engelleyebilirse onu teke tek dövüşte de yenebilir. Mezarlıktayken bunu öğrenmiştin. Simyacılar maddesel büyüler, iksirler, muskalar, tılsımlı eşyalar ve bunun gibi şeyler üzerine uzmanlaşmışlardır. Büyü kabiliyetleri sınırlıdır. Bir simyacı, büyücülerin gücünü

artıran veya sınırlayan eşyalar üretebilir. Efsuncu bir büyücüyü tesiri altına alabilir. *Ana*-büyücü Weir'ine dahil olanların çoğu buna karşı tedbirlidir. Büyücü cevherini tespit edebilirler. Öte yandan büyücüler bir güç kullanımı olmadıkça başka cevherleri sezemazler. Ancak büyücüler sözlü olarak kullanılan tılsımlar, fiziksel ve zihinsel büyüler yapabilirler. Dolayısıyla bu onları diğer loncalar arasında en güçlüleri kılar.”

Jack not almasına gerek olup olmadığını merak etti. “Öyleyse mezarlıkta karşılaştığım büyücü Coal Grove'dan Trinity'ye kadar bizi takip mi etti?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Tanrı'ya şükür ki hayır. Onun ününü duymuştum. İsmi Geoffrey Wylie. Sanırım beni tanımıyor, ayrıca mezarlıkta olanları düşünürsek, senin de kim olduğunu bilmiyor. Wylie kılıcın peşindeydi. Karşı karşıya gelmeniz tamamen rastlantı eseri idi. Soyağacımızı daha fazla takip etmemesini ummalıyız. Eğer senin kim olduğunu öğrenirlerse Trinity'yi terk etmek zorunda kalabilirsin.”

Jack teyzesine baktı. Linda masaya doğru eğilip hafifçe konuştu. “İçindeki gücü ya bastıracağız ya da gizlemek zorunda kalacağız. Yeni yeğin bu konuda işe yarayacaktır. Gücünü kullansan bile cevherinin tespit edilmesini engeller. Ayrıca eminim ki onun başka avantajları olduğunu da fark etmişsindir.”

“Mercedes de mi bu işin içinde?” Tel tel gri saçları olan, tuhaf el örmesi kıyafetler giyen, uçuk-kaçık Mercedes Foster. Mercedes'in egzotik bitkilerle dolu bir bahçesi vardı, bitkilerden bazıları dokunmak için bile fazla zehirliydi.

“Mercedes bir simyacı,” diye itiraf etti Linda.

Jack, yaşadığı mahallenin haritasını aklında canlandırdı. “Blaise ve Richard?”

Linda teyze, “Blaise bir kâhin,” dedi. Genç kadın, yeğenin yüzündeki ifadeye rağmen kendi kendine gülüyordu. “Richard da bir Anaweir. O bir vâris değil,” diye ekledi.

“İris?”

“Bir büyücü.”

“Hanson ve Sarah?”

“Onlar Anaweir. Bebekleri seven, tatlı, yaşlı bir çift.”

“Mahalleye bak,” diye homurdandı Jack. Parmak uçlarıyla alnına masaj yaptı. Kafasında oluşan baskı şimdi berbat bir baş ağrısına dönüşmüştü. Genç adam dünyanın tepetaklak olduğunu hissetti. Oturup hayatına dair her bir detayı gözden geçirmek, onu önceden uyarmış olabilecek ufak ipuçlarını aramayı istedi. “Akrabalarımın hepsi bunlar mı yani?”

“Öyle de denebilir,” diye yanıtladı Linda. “Hepiniz aynı kadim kanı taşıyorsunuz.”

Jack, sandalyesinde masadan geriye doğru kaykıldı, Linda’nın fincanındaki çay masaya sıçradı. “Şey, en sonunda bunca şeyi benimle paylaştığın için teşekkürler... Ee, şimdi ne olacak? Eve gidip yatağımın altına mı saklanayım? Birinin peşimden gelmesini mi bekleyeyim?”

“Hayır,” dedi genç kadın. “Bunun için artık çok geç. Onlar acımasızdır. Nerede olduğunu öğrenmeleri an meselesi.” Jack’in yüz ifadesinden hoşlanmayan Linda konuşmaya aceleyle devam etti. “Bu yüzden biz... ah... yani ben... büyükannenin kılıcını alman gerektiğine karar verdim. Biz... senin biraz eğitile...”

“Eğitim mi?” Bu çılginca bir fikirdi. Ancak Linda teyzenin konuşma tarzında kesinlikle zorlayıcı ve reddedilmesi imkânsız bir hava vardı. Belki de yeteneğini kullanıyordu. İnsanı ele geçirip sağduyusunu kaybedene kadar çalışmaya zorlayan kabiliyetini. *Efsuncu seni büyümüş*. Jack, Linda’nın altı beneklerle bezeli mavi gözlerine baktığında bunun doğru olduğunu anladı. Direnemeyecek kadar çaresizdi. “Ne eğitimi?”

“Sana nasıl dövüşeceğini öğreteceğiz. En azından yakın dövüşte bir büyücüyle başa çıkabilir hale geleceksin.” Genç kadın, duvara yaslanmış bir halde duran kılıç kutusunu işaret etti.

“Gölgeavcısı... efsanevi bir silah. Senin için geri geldiklerinde, mezarlıktaki o çocuktan çok daha tehlikeli bir rakibi karşılarında bulacaklarından emin olmak istiyoruz.”

Jack, karşılaştığı durum karşısında elinden geleni yaptığını düşündü. “Biz dediğin de kim? *Sen*, bana kılıçla dövüşmeyi mi öğreteceksin?” Jack bunu hayal etmekte zorlandı ancak bu noktadan sonra hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Linda başını iki yana salladı. “Senin için bir eğitmen buldum. Bir büyücü. Ne yazık ki ben orada olamayacağım.”

“Ne? Gidiyor musun?”

“Jack.” Genç kadın ellerini yeğenin elinin üzerine koydu. Güç, Jack’in içine kuvvetli bir ilaç gibi aktı.

Jack sanki yanmış gibi aniden elini çekti. “Sakin onu benim üzerimde deneme.”

Jack neredeyse ona tokat atacaktı. “Pekâlâ, büyü yok. Şimdilik büyüyle hiç alakası olmayan bir Anaweir ailesi içinde gayet iyi saklanıyorsun. Wylie’yi senden uzak tutmayı planlıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Genç kadın yüzüne dökülen saçlarını geri attı. “Beni takip edecek. Başka bir seçeneği olmayacak. Kovalamaca onun hoşuna gidebilir fakat beni asla yakalayamayacak.”

Jack, Wylie’nin ellerinin altında çılgık atan Kovboy’u ve büyücünün *bitmemiş işinden* bahsedişini hatırladı ve ürperdi. “Linda Teyze. Lütfen o adama bulaşma. Ondan uzak dur.”

“Endişelenme, Jack. Büyücülerini iyi tanırım.” Söyleyiş tarzına bakılırsa, genç adamın bilmek istemeyeceği türden şeyleri kastediyordu.

“Şimdi, beni dinle.” Genç kadın sanki bir yapılacaklar listesi hazırlıyor gibiydi. “Yeleğini hiçbir zaman üzerinden çıkarmayacaksın. Cevherini tespit etmelerini zorlaştıracaktır. Eğitim saatleri dışında güçlerini kullanma arzuna direneceksin. Kolay olmayacak. Çünkü onları kullandığın her seferde, dostane olma-

yan gözleri üzerine çekecektir.” Linda duraksadı. “Kılıcı yanında götür. Kullanmadığın zamanlarda onu mutlaka kutusunda tut. Kutu, kılıcı vârisinden başka herkese karşı koruyacaktır.” Linda sırt çantasından üç adet cam şişe çıkardı. Jack o şişelerin, Iris’in ona bebekken yaptığı şişelerden olduğunu fark etti. Masal bu ya, o şişeler rüyalar ve iksirler içindi.

“Dr. Longbranch’ın ilaçlarım kullanmayı bırak ve bunlardan almaya başla.” Genç kadın şişeleri ona uzattı. Jack şişelerden birinin tıpasını açtı. Şişedeki sıvının kokusu ona neredeyse bir tokat gibi çarptı. Oldukça yoğun ve sert bir içki gibi sarhoş ediciydi. Genç adam burnunu buruşturarak tıpayı yerine taktı. “Her gün, bir çay kaşığı içeceksin. İlaçları değiştirdiğimizi annene veya babana anlatmamahsın, özellikle de Dr. Longbranch’a da kesinlikle söylemeyeceksin.”

“Longbranch mı?” Jack’in kafası karışmıştı. “O bizim tarafımızda, değil mi?”

“Tam olarak değil,” dedi genç kadın. “Nick’in haricinde hiç kimseye güvenme.”

Bu, genç adamın aklında başka bir şeyi getirdi.

“Will ile Fitch’i neden bu işe bulaştırdın? Ölebilirlerdi.”

Linda bakışlarını masaya indirdi, yanakları pişmanlıkla kızarmıştı. “Onları asla tehlikeye atmak istemedim. Bazen biz loncadakiler, Anaweir’ler konusunda ihmalkâr olabiliyoruz. Nick’le konuşana kadar etrafta büyücüler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Öğrendiğimdeyse artık çok geç olmuştu.” Jack, teyzesinin onun fikrini değiştirmeye çalıştığını ancak genç adamın buna direndiğini hatırladı. “Onları otelde bırakıp kılıcı kendi başımıza almaya gitmeyi planlıyordum. Eğer onlardan hiçbir şey söylememelerini isteseydim... asla konuşmayacaklarını biliyordum.”

“Eğer onları büyüleyseydim, demek istiyorsun yani.”

“Olduğum kişi yüzünden utanmıyorum,” dedi genç kadın yumuşak bir şekilde. “Ayrıca, senin de kimliğinle gurur duymanı

istiyorum. Bütün bunları duymanın kolay bir şey olmadığını biliyorum ama en sonunda sana gerçekleri anlattığım için mutluyum.”

“Gerçekten mi? Bunca zamandır seni tutan neydi peki?”

Linda tereddüt etti fakat cevap vermedi. Elini ceketinin cebine attı ve genç adama mühürlü bir zarf uzattı. “Eğitmeninle ilgili bilgiler bunun içinde,” dedi genç kadın. “Başka sorun var mı?”

Genç adam başını iki yana salladı. Öfkeliydi ve korkmuştu, sinirleri gerilmişti, kas ve kemiklerine hücum eden sıcak kanın akışını hissediyordu. Gölgeavcısı’nı avuçlarının arasında tutarken hissettiği ağırlığı hatırlayarak gözlerini kapadı.

“Dediğim gibi, bugün sana her şeyi anlatamam. Ancak başlangıç için bu kadar yeterli.” Genç kadın saatine baktı. “Gitsek iyi olur yoksa annen arkamızdan bir arama ekibi yollayacak.”

Linda masaya biraz para bıraktıktan sonra restorandan çıktılar. Hava kararmıştı. Jack gölün üzerinden, uzaklardaki ışıkları görebiliyordu. İkisi de arabada kendi düşüncelerine dalmış bir halde, sessizce Jefferson Caddesi’ne geldiler. Jack’in evine geldiklerinde verandanın ışığı yanıyordu. Linda teyze içeri girmek istemedi. “Becka’ya bu hafta sonu seni bana ödünç verdiği için teşekkür ettiğimi söyle,” dedi.

Jack arabadan inip çantasını arka koltuktan aldı. Üç cam şişe de çantasının içinde güvende duruyordu. Linda, içinde kılıcın bulunduğu kutuyu arabanın camından dışarı uzattı. Bir anlık bakiştılar, birinin gözünde sevgi, ötekisininindeyse öfke ve çaresizlik vardı.

“Telefon sende kalsın,” diye tembihledi Linda teyze. “Seni arayacağım.”

“Tamam, olur.” Eğer onun söyledikleri doğruysa genç adamın başı ciddi anlamda beladaydı ve tek dayanağı da teyzesiydi. Bu yükü Jack’in üzerine o yıkmıştı, şimdiiyse kaçıp gidiyordu. Jack gitmek için arkasını döndü ancak teyzesi onun kolunu yakaladı ve kendine çekip yanağından öptü.

Şans eseri Becka fazla soru sormamıştı. Mutfak masasının üzerine yayılmış olan bir yığın adli dosyası vardı. Annesi Jack'in yüzünü lambanın ışığı altında görünce haykırdı: "Ah, Hayır! Güneş yağı sürmeyi unuttun mu?" Genç adam eliyle yanıklı yüzüne dokundu ve başını salladı. Linda'yla yaptıkları araştırma sırasında yeni akrabalar bulup bulmadıklarını sordu. Jack, "Birkaç tane bulduk," dedi. Annesi yol gezisinin sıkıcı geçip geçmediğini sordu, buna karşılık genç adam dürüstçe, "Hayır," diye cevap verdi. Bu yanıt annesini tatmin etmeye yetmişti.

Genç adam garaja giderek Nick'le konuşmayı düşündü ancak bundan vazgeçti. Bu hafta sonu ona yetecek kadar büyücü görmüştü zaten.

Daha sonra odasına döndüğünde; cam şişeleri iç çamaşırlarının bulunduğu çekmecenin arkasına yerleştirdi, kılıcın bulunduğu kutuyu da yatağının altına sakladı.

Eğitmeni hakkındaki bilginin yazılı olduğu not, genç adamın kot pantolonunun cebinde duruyordu. Jack, zarfı yırttıktan sonra içindeki katlanmış kâğıdı açtı.

Kâğıdın üzerinde yazan isim Trinity Lisesi'nin yeni müdür yardımcısı Leander Hastings'e aitti.

ALTINCI BÖLÜM

TEHLİKELİ OYUNLAR

Jack ertesi sabah, mavi şişedeki ilacını ve yanına aldığı ölçekli bir kaşığı üst kattaki banyoya götürdü. Genç adam bunu Becka'ya, “Dişlerimi fırçalamadan önce alırsam hatırlamam daha kolay olur,” diye açıklamıştı. Duşunu aldıktan sonra Longbranch’ın ilacını dikkatlice ölçerek kaşığa doldurdu ve onu lavaboya döktü. Ardından iksir şişelerini odasına götürdü. Her birini sırayla açtıktan sonra onları bir çay kaşığı ölçeğiyle içti. İçlerinden ikisinin tadı oldukça sertti. Üçüncüsüye daha hafif ve neredeyse tatlıydı. Genç adam dikkatlice şişeleri çekmecesine koydu. Daha sonra Mercedes’in yeleğini üzerine geçirdi. Jack o olmadan kendisini savunmasız hissediyordu. Büyücüler üzerinde yeleği yokken, örneğin duştayken ona saldırabilirler mi, diye merak ediyordu. Genç adam üzerine kareli bir gömlek giydi. Hâlâ solaryum salonunda kötü bir gün geçirmiş gibi gözüküyordu.

Mutfak boştu ancak masaya onu bekleyen bir kâse mısırlı gevreği konmuştu. Kâsenin yanında bir not duruyordu: “Üni-

versiteye gittim. Güzel bir gün geçir. İlacını almayı unutma. Seni seviyorum, annen.”

Jack, mısır gevreğinin üzerine süt döktükten sonra oturup onu yemeye başladı. Bir süre sonra Will, mutfak kapısını tıklattı.

“İçeri gelsene,” dedi Jack. “Bitirmek üzereyim.”

Will içeri girdi. Jack, artık onun peşinde oldukları için kapıyı kilitli tutması gerektiğini düşündü. Genç adam iç geçirdi.

“Teyzen gitti mi?” diye sordu Will. Sanki Linda her an ortaya çıkabilirmiş gibi etrafına bakınıyordu.

“Gitti.”

“Sanırım bu iyi bir şey,” dedi Will. Yine de biraz üzgün görünüyordu. “Beni yanlış anlama. Onu severim ama resmen belayı çekiyor.”

Linda teyze mi yoksa ben mi? diye düşündü Jack. Will’in kılıcın, mezarlığın ya da büyücünün konusunu açmasını bekledi ancak arkadaşı hiçbiri hakkında konuşmadı.

Bunun yerine, “Futbol eşyaların yanında mı? Eğer şanslıysak bu akşam antrenman yapabiliriz,” dedi. Will, *şanslı* derken, takama seçilme ihtimallerini kastediyordu.

“Evet.” Jack, kapının yanında duran spor çantasını işaret etti.

“Güzel, gitsek iyi olur,” dedi Will. “Penworthy bizi bekler.” Genç adam çantasını omzuna asarken acıyla irkildi.

“Senin de mi ağrın var?” diye sordu Jack.

“Evet,” diye yanıtladı Will. “Herhalde mezar kazarken oldu,” dedi ve sırttı. Hafta sonuyla ilgili aralarında konuştukları tek şey bu oldu.

Jack’in eğitimine nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Okuldayken Leander Hastings’in yanına gelip, ‘Anladığım kadarıyla bana savaşçılığı ve büyülü kılıcımı nasıl kullanacağımı öğreteceksiniz. Çalışma programımız nasıl olacak?’ diye mi soracaktı? Genç adam, Linda teyzenin eğitmeniyle kendisi arasında arabulucu olmasını isterdi. Bu olanlar gerçeklikten çok uzaktı ve

şimdi teyzesi gitmiş kendisi de okuluna dönmüştü. Bunun yanında Hastings de oldukça ürkütücü biriydi.

Genç adam kaygılarına rağmen kendisini harika hissediyordu. Bunu açıklamak zordu. Zihni berraklaşmış, odaklanmış ve özgürleşmişti. Sanki biri ruhunun eski ve tozlu köşelerini süpürmüştü. Jack, Dr. Longbranch'ın ilacının bir tür sakinleştirici etkisinin olduğunu varsayıyordu.

Okuldayken savaşçılar ve büyücüler hakkındaki kaygıları, genç adama abartılı ve hayali geliyordu. Tıpkı bir tür kâbus gibiydi. Penworthy her zamanki yerini almıştı ancak Hastings ortalarda yoktu. Jack ile Will'in, ilk zil çalmadan önce biraz vakitleri vardı. Spor odasına, futbol takımı listesine bakmaya gittiler. Jack, Will ve Fitch ana kadroya alınmışlardı. Daha iyisi de Garrett Lobeck'in yedekler listesine postalanmış olmasıydı.

Herif çok kızacak, diye tahmin etti Jack. Bir şekilde bunun faturasının kendisine kesileceğini biliyordu ancak bu umurunda değildi. İlk antrenman o gün öğleden sonra yapılacaktı.

Gençler, sınıflarına döndüklerinde Hastings hâlâ ortalarda yoktu. Jack birkaç gün bekleyip müdür yardımcısının onunla irtibata geçmesinin daha doğru olacağını düşündü.

Okuldan sonra Jack ve Will spor çantalarını alarak antrenman için üzerlerini değiştirmek için soyunma odasına gittiler. Soğuk bir gün olduğundan dizliklerinin ve çoraplarının üzerine eşofman altlarını giydiler. Jack, kareli gömleğini çıkarmadan önce etrafına bakındı. Saat hâlâ erkendi ve Will'le ikisi orada tek başınaydılar. Jack üzerine uzun kollu bir tişört geçirdi.

Will ona merakla bakıyordu. "Sence sorun mu çıkacak?" diye sordu.

"Hiç belli olmaz," diye yanıtladı Jack.

Oyuncular, antrenman sahasında toplandıkları sırada; ortadaki rekabet göz önüne alındığında her iki takımda girmeyi başarabildiklerinden ötürü mutlu bir şekilde birbirlerine beşlik

çakıp gülümsüyorlardı. Aralarındaki en önemli istisna, ana kadroya alınacağını sanan Garrett Lobeck'ti. Arkadaşları Harkness ve Leonard ilk takıma kabul edilmişlerdi. Lobeck olay çıkartacak gibi görünüyordu ancak bu kez başka bir oyuncuyla laf dalaşına girmişti. Bu da Jack'in işine geliyordu.

On beş dakika süren bir ısınmanın ardından Jack'in nefesi bile kesilmemişti. *Tahmin ettiğimden de iyi bir haldeyim*, dedi kendi kendine. Ardından ana kadro ve yedek oyuncular hücum oyunu çalışmaya başladılar.

İlk golü ana kadro attı ancak yedek takımı beş dakikalık ilk çeyrek tamamlanana kadar başka gol atmalarını engelledi. Jack ikinci çeyrek boyunca orta sahada oynuyordu. Jack'in takımı, yedek takımının kalesi yakınlarında topu ele geçirdi ve ardından da defans oyuncularından bir tanesi Jack'e pas verdi. Jack saha boyunca top sürmeye başladı, karşı takımın defans oyuncularının etrafından hiç zorlanmadan sıyrıldı. Kaleye yaklaştığında, karşı takımın oyuncuları, genç adamın yolundan yeterince hızlı çekilemeyince onun önünden kaçıştılar. Jack ceza sahasının hemen dışından şutunu çekti. Kaleci neredeyse zıplayarak topun gelişinden kaçtı ve Jack'in şutu vınlayarak hedefi buldu. Ana kadronun takımı tezahürat yapıyordu. Will ile Fitch genç adama birer beşlik çıktılar.

Jack, omurgasından aşağı soğuk parmaklar misali inerek ortaya çıkan bir korku hissetti. Doğüstü bir şey devreye girmişti. Longbranch'm ilacını bıraktığı için içindeki güçleri gizli tutmak oldukça zor olacaktı. Genç adam içgüdüsel olarak gözleriyle kalabalığı taradı. Tribünlerde birkaç anne-baba ve kız arkadaşlardan oluşan seyrek bir topluluk vardı. Ellen Stephenson, açık tribünlerde oturuyordu, öne eğilip gözlerini sahaya dikmişti. Jack'i görmezden geliyordu.

"Aferin, Swift," dedi Koç Slansky. "Geçen yıldan beri epey gelişme gösterdin." Jack, attığı golden sonra oyuncu değişikliği

yapılmıştı. Genç adam berbat bir halde yan çizginin dışında ayakta bekliyordu. Dikkatleri üzerine çekmeden bütün bir sezonu nasıl geçirecekti?

“İlk yapman gereken şey kontrolün üzerinde çalışmak.” Bu ses neredeyse kulağının dibinden geliyordu. Jack irkildi ve arkasını döndü. Leander Hastings arkasında duruyordu, üzerinde kırmızı renkli bir Harvard sweatshirt’ü ve haki renkli bir pantolon vardı. Ellerini cebine sokmuştu. Müdür yardımcısı, sesinin etraftakiler tarafından duyulmaması için onun yakınına sokulmuştu. “Sana bu konuda yardım edebilirim.”

“Edebilir misiniz?” Jack de aynı gizemli tavırla konuşuyordu. “Bu harika olur. Ne önerirsiniz?”

“Bir bakalım.” Hastings ellerini saçlarında gezdirdi. “Bu hafta boyunca her öğleden sonra saat üçle beş arası antrenmanların olacak. Çarşamba günü antrenmanından sonrası için sözleşelim. Annene saat sekize doğru evde olacağımı söyle.” Hastings’in emirler vermeye ve onlara itaat edilmesine alışmış bir üslubu vardı.

Jack başını salladı. “Burada mı çalışacağız?”

“Hayır,” diye yanıtladı büyücü. “Kendine bir yer bul.”

Jack tereddüt etti. “Peki ya... yanımda bir şey getirmem gerekiyor mu?” Gölgeavcısı’nı dolabına saklamakta sıkıntı yaşayabilirdi. Bunun yanında okula kılıç getirmenin, Trinity Lisesi’nin silahlara karşı sıfır tolerans politikasına göre kesinlikle yasak olduğundan da emindi.

Hastings’in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu, sanki Jack’in düşüncelerini okumuştı.

“Hayır. Bu sefer olmaz.”

“Swift!” diye bağırdı koç. “Sıra sende!”

Jack, Hastings’e başını salladı ve koşarak sahaya geri çıktı. Sonuçta iyi kötü bir planı vardı. Genç adam olanları iyiye yormak zorundaydı. Hastings onu huzursuz etmişti. Yine de teyzesi onu

seçmişti, bu yüzden genç adam Linda'nın ne yaptığını bildiğini farz etmesi gerekiyordu.

Ancak teyzesi ona bir şey daha söylemişti. Genç adama, hiç kimseye güvenmemesini tembihlemişti. Jack, şimdi de kendisini bir yabancıнын ellerine teslim ediyordu.

Genç adam yan çizgiye tekrar baktığında Hastings'in oradan ayrıldığını fark etti.

Jessamine'in konuklarından çoğu, oraya deniz yoluyla gelmeyi seçmişti. Bunun sebebi zorunluluk değildi, aksine daha saygın bir çağı yâd eden bir gelenek olmasıydı. Konuklar, Thameside Rıhtımı'nda karaya ayak bastıktan sonra huş ağaçlarıyla çevrili patikadan geçip malikânenin güney terasına doğru yürüdüler. Teras meşale ışığıyla aydınlatılmış ve farklı türlerde beyaz gül tarhlarıyla çevrelenmişti: Glamis Castle, Honor, Penelope, Iceberg, Fair Bianca ve diğerleriyle. Eski güller, melez çayı gülleri, yaseminler ve fundalık gülleri. Çiçekler karanlığın içinde beyaz lekelere benziyorlardı, kokuları loncalar üzerinde hâkimiyet sürenleri hatırlatıyordu.

Beyaz Gül Hanesi'nin üniformalarına bürünmüş uşaklar, ellerinde şarap ve kanepeler taşıyarak kalabalığın etrafında dolanıyorlardı. Konukların her biri, yanlarında onlarca hizmetkârla gelmişti: Bunlar daha alt seviye loncalara mensup olan ve muhafızlık görevini üstlenen kişilerdi. Çok şanslı olan birkaç konuğun yanında efsuncuları da vardı. Bu kişiler kaskağ gözlerin ve hiç de az olmayan art niyetli imalı konuşmaların odağı olmuşlardı.

Jessamine Longbranch, konuklarını patika yolla terasın buluştuğu yerde karşıladı. Genç kadın onları kasıtlı olarak seçmişti; bu tür eğlenceler büyücü politikalarının önemli bir unsuruydu. Bilgi elde etmek, göz korkutmak ve hatta yeri geldiğinde kan dökmek için kullanılırlardı. Oraya gelmeyi riske edebilir veya uzak durmayı seçebilirdiniz. Her ikisi de güvenli bir seçim değildi.

Jessamine'in, incilerle süslü bir ağla topladığı saçları omuzlarından dökülüyordu. Gece elbisesi yarı şeffaf bir ipekten dokunmuştu, vücudunun gizlenmesi gereken yerlerinin üzeri beyaz gül desenleriyle işlenmişti. Öpülmesi için uzattığı eli mücevherleriyle parlıyordu.

Geoffrey Wylie eğilip genç kadının elini öptü. Adam çöküşe geçmiş olan bir haneye yaraşır biçimde gösterişsiz giyinmişti. Üzerine giydiği palto neredeyse siyaha çalan koyu kırmızı bir renkteydi, kulağına yakuttan bir küpe takmıştı. "Jessamine." Fısıltıya karışan bir güç genç kadının tenine dokundu. Bu Wylie'nin eve geldiğini genç kadına bildiren bir jestti. Wylie başını hafifçe dönük tutuyordu, yüzünün bir tarafına meşalenin ışığı düşerken diğer yanı gölgede kalıyordu.

"Geoffrey! Zavallı şey! Yüzüne ne oldu?" Genç kadın, daha iyi görebilmek için büyücünün çenesini tutarak kendisine çevirdi. Adamın yüzünün sağ tarafı, çene hizasından kaşına kadar kötü bir şekilde yanmıştı. Kızıl büyücü kendisine, dikkatli bakmayan birisini kandırabilecek kadar, cazibe büyüü uygulamıştı.

Genç kadın hayıflandı. "Kızgın bir ejderhaya mı denk geldin?" Bu isim, hizmetkâr loncanın sorun çıkarmaya meyilli liderlerinden biri tarafından kullanılıyordu.

Kızıl büyücünün nefesinden bir homurtu çıktı. Bunu genç kadının fark etmemiş olmasını umdu. Genç kadın, Wylie'nin ki-birli birisi olduğunu biliyordu. Çünkü bir zamanlar birlikteydiler.

"Mühim değil. Bir kaza oldu." Ancak adamın gözlerinin içindeki öfke, onun suçlayacak başka birisini bulduğunu belli ediyordu ve bu kişi de henüz ölmemişti. Wylie, Kızıl Gül Hanesi adına savaşçı toplayan güçlü bir büyücüydü. Kimse onun karşısına çıkmaya pek cüret edemezdi. Genç kadın bunu biliyordu.

Jessamine omuzlarının üzerinden baktı. "Şu, yakışıklı Bay Paige de nerede? Onu tekrar görebileceğimi umuyordum."

“Simon gelemediği için üzüntülerini ilettili.” Wylie’nin içindeki öfke kaybolup gitmişti, yerine kayıtsız bir sakinlik gelmişti. Simon Paige, Kızıl Gül Hanesi’nin Savaşçılar Üstadı’ydi. Bu kısmen boş bir unvandı çünkü Simon yıllardır pek bir şey yapmıyordu.

Bu toplantıyı kaçırdığına göre yapacak önemli bir işi vardı. Kızıl Gül Hanesi en sonunda bir savaşçı bulmuş olabilir miydi? Eğer öyleyse işleri tahmine bırakmak pek çok şeyi tehlikeye atacaktı.

Genç kadın, Wylie’nin maiyetini inceledi ve aradığı şeyi buldu. Kızıl Gül üniforması giyen yakışıklı genç bir adam, Jessamine ona doğru baktığında başını eğmişti. O büyük ihtimalle bir simyacı çırağıydı (onlardan etrafta bir düzine kadar vardı). Genç kadından korkacak kadar yeterince çok şey bilen bir hizmetkârı. Muhtemelen başka sırlar da biliyordu. Jess, gülümseyerek duvarın yanında, göze batmadan duran muhafızlarından birine işaret etti. Genç kadının, oğlanla işi bittiğinde çoktan güneş doğmuştu. Genç adamın söyleyecek pek fazla bir şeyi yoktu ancak vazifesi oldukça cezbediciydi. Sonuna kadar genç kadını memnun etmek için oldukça hevesliydi. Genç kadın, hizmetkâr çocuktan her bilgiyi; Kızıl Gül Hanesi’nin günün birinde meydana okuyacağına dair ufak tefek ipuçlarını, söke söke aldığından emindi.

Jess duş alıp giysilerini değiştirdi. Çayını eline alarak terasa çıktı. Sabahleyin etraf serin ve aydınlıktı. Thames Nehri, Britanyalıların antik yolunun kenarından akıyordu.

Wylie, hizmetkârının kaybolduğunu öğrenince tehditler savurup fırtına gibi esmişti. Ancak bu bir büyücüler toplantısına maiyetiyle beraber gelmenin risklerinden biriydi. Eğer haneler doğrudan birbirlerine saldıramıyorlarsa, ihtiyaç halinde hizmetkârlar ortadan kaldırılırdı. Wylie’nin yanındaki genç çocuğun korkunç bir şekilde çürümüş cesedi, günün birinde bulunursa kimsenin görmediği halde onun içkiyi fazla kaçırıp Thames Nehri’ne düştüğü hikâyesi Jessamine’in işine yarar mıydı?

Amerika’da bıraktığı genç savaşıyı düşündü. Bu onun en önemli sırrıydı. Genç kadın, onunla olan irtibatını oldukça azami ölçüde tutarak fazlasıyla dikkatli davranmıştı. Ayrıca o monoton küçük kasabaya da çocuğu izlemeleri için casuslar yerleştirmişti. Jessamine’in adamları o çocuğun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorlardı. Bilmedikleri bir şeye de ihanet edemezlerdi.

Güçlerini gösterebilecek kadar büyümüştü ancak Jessamine onun yeteneklerini bastırmıştı. Genç kadın düşünceli bir şekilde alt dudağını kemirdi. Çocuğun bir süre daha hayatta kalmasını arzulamasına rağmen onun eğitim ihtiyacını da göz önünde bulundurması gerekiyordu. Belki de artık çocuğu alıp savaşçı üstatlarıyla irtibata geçerek onlara aletlerini hazırlamalarını söylemenin zamanı gelmişti.

Jack, o gece akşam yemeğinden sonra başına oturduğu matematik ödevine odaklanmakta zorluk çekiyordu. Yarım saat kadar uğraştıktan sonra kâğıtlarını ve kitaplarını toplayıp garaj yolunu tuttu.

Jack kapıyı çaldığı sırada Nick bir mavi kuş¹³ kafesini boyamakla meşguldü. Uğraştığı işi kenara koyarak Jack’in ev ödevi için masada yer açtı. Nick’in mutfağında derse odaklanmak Jack için her zaman daha kolay olmuştu. Ancak o gün Jack bir kavgaya çıkarma niyetindeydi.

Nick, üzerine boya bulaşan yeşil önlüğünü çıkardı ve bir sandalyenin arkasına astı. Yaşlı adamın bir şeyler içme önerisini reddeden Jack, Nick kendisine bir fincan çay koyarken kaşlarını çatıp darmadağın olan masaya baktı.

Nick, masada Jack’in karşısına oturup, “Ee,” dedi. Genç adamın elini hiç sürmediği ev ödevine göz gezdirdi. “Bilgelik ağacının meyvesini yiyip de tadını beğenmeyen bir çocuğa benziyorsun.”

---

13 Mavi kuş (Sialia), karatavukgiller (Turdidae) familyasından Kuzey Amerika’ya özgü kuş cinsi.(ç.n.)

Jack, yaşlı adamı inceleyerek onda büyücülük belirtileri aradı. Parlak zekâsının farkındaydı.

Nick onu dikkatle izliyordu. “Nasılsın, Jack?”

“Harikayım,” dedi pat diye. “Doktorun söylediklerine karşı çıkarak anneme yalan söylüyorum ve büyücüler tarafından avlanıyorum. Aslına bakarsan onlar beni avlamıyor, ben onlarla takılıyorum.”

Nick sandalyesine yaslandı. “Ama kılıç sende.”

Jack somurarak başını salladı. “Evet.”

“Karşılaştığın şeyleri göz önüne alırsan bence mutlu olmalısın,” dedi yaşlı adam. “Savaşçılar ve büyücüler karşılaştığı zaman genellikle işler kötüye gider.”

“Onları kılıcı geri almaktan ahkoyan ne?”

“Onun varlığını hissedemezler, ayrıca bu duvarları da aşamazlar. Bunu ben sağladım.” Bir anlığına yaşlı adam tekrar *korkutucu* görünmüştü. Sonra yüzü tekrardan gülümseme ve yaşlılık çizgileriyle dolu olan haline geri dönmüştü. “Daha önceleri büyücüler senin peşindeydi, ayrıca ne olup bittiğini de bilmiyordun. Sadece bu da değil, sen silahsızdın. Artık öncekine göre daha iyisin.”

“Bence hiçbir şey bilmiyorken daha iyiydim.”

“Aptal olma!” Nick’in sesi kabalaşmıştı. “Cehaletin seni öldürebilirdi. Ya da daha kötüsü olurdu.”

“O zaman neden bunu daha önce bana anlatmadın? Resmen bütün mahalle, yıllarca beni karanlıkta tuttunuz, iksirler içirdiniz, arkamdan konuştunuz. Benim oldukça aptal biri olduğumu düşünmüş olmalısınız.”

“Sen bir çocuktun, Jack,” dedi Nick nazıkçe. “Bilmen gerekmiyordu. Her şey sakindi ve bu tarz şeyler hakkında endişelenmen için hiçbir sebep yoktu. Çocukların, yataklarının altındaki canavarlar ve benzeri şeyler gibi yeterince korkacak şeyleri vardır zaten.”

Jack, nispeten kaygısız bir çocukluk geçirdiğini kabul ediyordu. Büyücüler hakkında kaygılanmak bunu geliştiremezdi.

Ancak o zamanlar hiç de merhametli biri gibi hissetmiyordu. “Pekâlâ, artık şimdi kaygılanıyorum. Hem de Linda teyzenin her şeyi anlatmamasına rağmen.”

Nick iç geçirdi, anlaşılmaz bir biçimde üzgün görünüyordu. “Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Sadece Linda teyzenin, sen doğduğundan beri seni korumak için gücünün yettiği her şeyi yaptığını bilmeni isterim. O kendisini sana adadı. Bundan sakın şüphe etme.”

“Yine de anlamıyorum. Eğer sen bir büyücüysen bu işi nasıl kabul ettin ki?” Jack elini savurarak etrafındakileri işaret etti. “Büyüler ve tılsımlarla dolu bir dünyayla kıyaslanınca burası o kadar da heyecanlı bir yer olamaz.”

Nick gülümsedi. “Bazen, insan yaşlandıkça heyecan cazibesini yitiriverir. Sana ve teyzene karşı özel bir ilgim var diyelim. *Sen* benim için önemlisin. Bu da işimi önemli kılar. Ayrıca artık kim ve ne olduğunu öğrendiğine göre önünde pek çok kapı aralanacak. Burada şimdiye kadar senden sakladığım pek çok kaynak var. Yıllardır bugün için pek çok şey biriktirdim.” Nick asasına dayanarak kalktı ve Jack’in kütüphane olduğunu sandığı odaya girerek gözden kayboldu. Bir süre sonra elinde deri kaplı, kalın bir kitapla geri döndü. Kitabı genç adama uzatıp, “Bununla başlayabilirsin,” diye önerdi yaşlı büyücü.

Kitabın üzerinde altın baskıyla, “Weir Hale,” yazıyordu, altındaysa “Jackson Downey Swift.” Genç adam kitabın kapağını açtı.

Kitabın büyük bir bölümünü soyağacı kapsıyordu: sayfalar boyunca, evlilik bağıyla birleşen insanların ve onlardan doğan çocukların isimleri yer alıyordu. Aile ağacındaki isimlerden bazıları parlak, metalik renklerle işaretlenmişti: mavi, kırmızı, altın, yeşil ve mor. Kalan yazılar düz, siyah renkteydi.

Genç adam başını kaldırıp Snowbeard’a baktı. “Bu nedir?”

“Bu senin Weir kitabın, Jack. Doğduğun zaman yaratılmıştı. Weir’e mensup olan herkeste bir tane vardır. Arka sayfasına bak.”

Jack orada kendi ismini gördü, Jackson Downey Swift ve anne babasının isimleri, Thomas Swift ve Rebecca Downey. Hepsi de aynı el yazısıyla yazılmıştı.

“Parlak harflerle yazılanlar vârislerin isimleridir. Renkleriye; büyücü savaşçı ya da hangisiyse, mensup oldukları türü belirtir. Büyücülerinki altın rengidir.”

Jack kendi isminin altın renginde olduğunu gördü. O büyücü olmak için doğan bir savaşçıydı.

“Geleneksel olarak bu tür kitaplar Simyacılar Loncası tarafından çocuğun ailesine teslim edilir. Şablon olarak o ailenin Weir kitabı esas alınır. Bu ülkede işler, karma evliliklerden dolayı biraz daha karışık bir hale geldi. Weir’le en yakın ilişkin vaftiz ebeveynin yoluyla sana geçiyor. Bildiğin üzere o da Linda teyzen. Mercedes Foster’dan bunu hazırlamasını istemişti.”

“Anlamıyorum,” dedi Jack yavaşça. “Büyücüler diğer loncalardan nasıl bu kadar üstün olabiliyor?”

“Büyücüler, Weir içerisinde büyüye sözlerle şekil verebilen tek türdür. Tılsımlar yoluyla çok daha güçlü ve karmaşık işler yapabilirler. Onların kabiliyetleri, büyü lisanına olan yatkınlıkları ve taşıdıkları cevherin gücüyle sınırlıdır.”

Nick, Jack’in elindeki kitabı işaret etti. “Bunu okuyarak biraz daha vakit geçir. Üzerinde çalış. Özellikle de tılsımlar ve efsunlar üzerine olan bölüme. Ardından birkaç şey deneyeceğiz.” Yaşlı adam, Jack’i değerlendirircesine ona baktı. “İçinde savaşçı cevheri taşımana rağmen büyücülüğe karşı bir yeteneğinin olup olmadığını sınamak yerinde olur.”

Harika. Genç adamın nasıl savaşçı olacağına dair hiçbir fikri yoktu, şimdi de Nick Snowbeard ona büyücü olmayı öğretecekti.

“Ama şimdi ödevini bitirsen daha iyi olur,” dedi Nick.

Büyücülük ve cebir. Jack iç çekerek doğruldu ve kitabıyla ev ödevini aldı. “Çalışma odasında matematiği halledebilirim,” dedi. “Bunu inceleyeceğim. Teşekkür ederim, Nick.”

Jack, daha sonra odasına döndüğünde, yatağının üzerindeki okuma ışığını açtı. Saat çoktan geç olmuştu. Ağır kitabı kucağına koyup ilk sayfasını çevirdi; kalın kabının üzerine bir ayı figürü kabartması işlenmişti.

JACKSON DOWNEY SWIFT

BÜYÜCÜ VÂRİSİ

DEVŞİRME SAVAŞÇI

Genç adam *Loncaların Kuruluşu*, bölümünü okudu:

Loncalar, İngiltere'nin kuzeyindeki, büyüli bir vadiye gelen beş kuzen tarafından kurulmuştur. Orada muazzam bir ejderha ikamet etmekteydi. Ejderha, değerli cevherlerden yapılmış bir dağın tepesinde uyurdu. Gezginler hazineyi keşfettiklerinde ejderhadan habersizdiler. Dağdan parçalar koparıp onları taşımaya başladılar. Ejderha bir kükremeyle uyandı, onlara hazinesini çalmaya nasıl cüret ettiklerini sordu. Kuzenler, kendilerini kurtarabilmek için çaldıkları cevherleri yuttular. Bunlar, kuzenlere muhteşem güçler bahşeden büyüli cevherlerdi. Ancak aynı zamanda da onları ejderhanın esiri yapmış Kuzgun Geçidi¹⁴ adı verilen yüksek bir vadinin tepesine zincirlenmelerine sebep olmuştu.

Kuzenler ejderhaya yedi uzun sene boyunca hizmet ettiler. Bir gece, ejderhanın bir gözü açık uyumasına rağmen, kuzenler birlikte kumpas kurdular. İçlerinden büyüci olanı, onları müşterek olarak koruyacak olan bir antlaşma hazırladı, hepsi de onu kanlarıyla im-

14 İng. Raven's Gyhl: İngiltere'nin kuzeyiyle İskoçya sınırının güneyindeki, Lake District'te yer alan, yazar tarafından kurgulanmış hayali bir vadidir. (ç.n.)

zaladı. Aralarındaki kâhin, ejderhayı öldürmemeleri konusunda onları uyardı. Ejderin sadece uyutulması gerekiyordu, aksi takdirde büyülü cevherlerden elde ettikleri güçlerini kaybedeceklerdi. Simyacı güçlü bir uyku iksiri hazırlarken, efsuncu da ejderhaya şarkı söyleyerek onu oyaladı. Ejderin kulağından içeri iksiri boşaltma vazifesi de savaşçıya düşmüştü.

Planları kusursuz işlemişti. Eski sahiplerine karşı kazandıkları zaferi kutlayan kuzenler çok geçmeden aralarındaki büyücünün onlara imzalattığı antlaşmada büyücülerini diğer loncalar üzerinde egemenlik sağladığını fark ettiler. Eğer antlaşma bozulursa ejderha uyanıp korkunç bir intikamla onların üzerine çökecekti.

Beş lonca böylelikle kurulmuş oldu.

Jack kendisinin bir peri masalının içine daldığını hissetti. Genç adam kitabın orta kısmını açıp aşağıdaki dizeleri okudu:

*Yaz Ortası Günü'nde¹⁵ geldi ihtişamıyla harp etmeye
Süvarileriyle beraber sürdü atını Gareth,
Cenge olan tutkusuydu hem bahtı hem de afeti,
Bin kargılı at sürdü Weirlind oğullarına doğru
Kızıldı saçları batan güneş gibi parlak
Son buldu davası daha başlayamadan
Hapsoldu bir büyücünün iradesine ebediyen
Tath kanı akar Kuzgun Geçidi'nin sularından
Evet, bu yeterince açıktı.*

Kitabın arka kısımlarında tılsımlar, tarifler ve sihirlere ait özetler yer alıyordu. Genç adam okumak için arkasına yaslandı.

---

15 Aynı zamanda da Aziz John günü olarak da bilinir. Avrupa'da bu gün 21-24 Haziran tarihleri arasında kutlanır. Hristiyanlığın ilk şehitlerinden Aziz John'a atfedilmiştir. (ç.n.)

En sonunda saat gece ikiye geldiğinde ışığını kapattı. Jack'in aklı atalarına ait olan gizemlerle doluydu. Uykuya daldığında altın rengine çalan kızıl saçları olan bir savaşçı rüyalarına girmişti.

Jack ertesi sabah rehberlik sınıfına gittiğinde her zamankinden daha uyuştu. Kendisini bütün gece savaşmaktan bitap düşmüş gibi hissediyordu. Ayık kalmak için kendisini üçüncü ya da dördüncü kez sarstığı sırada; lisede okumak, yaşadığım bu gizli hayatla kıyaslanamaz, diye düşündü.

Başını kaldırdığında, Ellen Stephenson'un sandalyesinde arkasını dönüp onu izlediğini gördü. Genç adamın midesi tuhaf bir şekilde dönmüştü. Genç adam oturduğu yerde doğrularak uyanık olmasa da canlı görünmeye çalıştı.

"Pestilin çıkmış gibi duruyor," dedi genç kadın.

Kot pantolonu ve beyaz, kolsuz bluzuyla harika görünüyordu.

"Bütün gece uyumadan o matematik ödevini mi yaptın?"

"Matematik ödevi!" diye kükredi genç adam. "Tabii ya! Onu bitirmem lazım!" *Başlamam gerek desem daha doğru olur.* Genç adam matematik dersinin dosyasını çıkardı. Belki de rehberlik dersi bitmeden önce birkaç problem çözebilirdi.

"Benim yaptıklarına bakman sana yardımcı olur mu?" Ellen dosyasını genç adama uzattı.

"Sorun değil. Kendi başıma yaparsam daha iyi olur. Yine de teşekkürler."

"Peki." Genç kadın dosyasını çantasına koydu ve kollarını sandalyesinin arkasına dayadı. Ellen güneşte yanmıştı; kolları soluk altın tonundaki bir renge bürünmüştü. Omuzlarının üzerinde birkaç tane çil vardı. "Öyleyse matematikle uğraşmıyordun. Yarı zamanlı bir işe falan mı girdin?"

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı Jack. "Üzerinde çalıştığım başka şeyler vardı." Buna karşılık Ellen kaşlarını çatmıştı, "Özel projeler," diye ekledi genç adam. Genç kadın onur

öğrencisiydi, pek çok derste beraberdiler. Aniden hatırlayarak, aslında tüm derslerde, diye düşündü Jack.

“Futbol antrenmanı sırasında seni izliyordum,” dedi genç kadın, kelimeleri ağzından aceleyle dökülmüştü. “Yani takımı izliyordum. Oldukça iyisin, özellikle orta sahada oynarken. Sana tavsiyem, seni defansa koymalarına izin verme.”

Jack, bir taraftan kalemını ararken diğer taraftan da yarım yamalak zekice bir cevap bulmaya çalışıyordu. “Teşekkür ederim. Futbol hakkında oldukça çok şey biliyorsun.”

“Eski okulumdayken forvetlik ve kalecilik yaptım,” diye yanıtladı Ellen. “Ama bu yıl fırsat bulamadım. Buraya taşındığımız sırada seçmeler çoktan bitmişti.” Trinity’de, Kızlar Futbol Takımı seçmeleri sonbaharda yapılırdı.

“Şey, belki önümüzdeki sonbaharda tekrar deneyebilirsin.”
Çok zekisin. Eminim bu, kızın aklına hayatta gelmemiştir.

Jack, matematik ödevini çıkardı. Tereddütle kalemını kâğıdın üzerine vurdu. “Baksana, bu akşamki antrenmana kalıp sonrasında da Concoran’a gitmek ister misin?”

Genç kadın dudağını ısırdı ve gülümsedi. “Bu harika olur. Şey... Will de bizimle gelse olur mu?”

“Will mi?” Jack, Ellen’la Will’in birbirlerini tanıdıklarını bilmiyordu.

“Koç Slansky’le konuşup futbol takımına yardım etmeyi önermiştim. O da bana Will’in, yedekler takımıyla çalışmayı planladığını söylemişti. Bu yüzden antrenmandan sonra bir araya gelip bunun üzerine konuşacağız.” Genç kadın omuzlarını silktili. “İstersen bunu başka bir zaman da yapabiliriz ama...”

“Hayır, bu hiç sorun değil. Birlikte gideriz.” Üçlü takılmak Jack’in aklının ucundan bile geçmemişti ancak eğer Will ile Ellen önceden sözleşmişlerse yapacak bir şey de yoktu...

Antrenman sırasında Jack fazla etkileyici değildi. Ellen’in orada olduğunun farkındaydı ve bir çeşit büyü gösterisi yapmaktan

korkuyordu. Molalardan birinde, “İyi misin, Jack?” diye sordu Fitch. “Biraz kasıntı duruyorsun.”

“Sanırım dünkü antrenmanda kaslarım tutuldu,” dedi Jack. “Kendi kendine düzelir.” Antrenman bittiğinde genç adam rahatlamıştı.

Genç adam Ellen’ı aradı, antrenmanda ne kadar kötü oynadığını fark edip etmediğini merak ediyordu. Ellen sahanın yakınındaki büfede dalgın bir ifadeyle durmuş top sektirirken Will’le konuşuyordu. Ne yaptığını oldukça iyi biliyor gibiydi.

Gençler Cörcoran’daki bir köşe standına oturup sandviç ve *milkshake* sipariş ettiler. Ön pencerenin yanında Fitch’le bir ayrılıp bir barıştığı gotik sevgilisi Alison oturuyordu. Fitch’in sevgilisi St. Catherine Katolik Kız Lisesi’nde okuyordu. Genç kadın, Mars gezegeni her geri hareket yayına girdiğinde Fitch’ten ayrılmayı alışkanlık edinmişti. Ya da öyle bir şey işte.

Ellen ile Will futbol stratejileri, oyuncular ve muhtemel antrenmanların gün ve saatleri üzerine, ateşli bir tartışmaya dalmışlardı. Ellen, Jack’i de konuşmaya dahil etmeye çabalasa da genç adam onu izlemekten memnundu.

Genç kadın, Jack’le baş başa konuştukları zaman, tuhaf ve içine kapanık bir havaya bürünüyordu. Sanki yabancı sularda yüzüyor gibiydi. Ancak şimdi konuları futboldu, genç kadın heveslenmişti; bir defter sayfasına buldukları fikirleri karalıyor, Will’e cüssesi ve atletik yapısı hakkında espriler yapıyordu.

Ellen, başıyla Will’i işaret ederek, “O her zaman böyle iri miydi?” diye Jack’e sordu. “Yani, vücudu tam olarak futbola uygun değil de.”

Jack, Will’i tartarcasına gözlerini kısarak baktı. “Sanırım anaokulundayken biraz daha ufaktı. Ama bütün spor dallarında iyiydi. O takım kaptanı olurdu, babası da koç, beni de takıma seçerlerdi.” Genç adam sırttı. “Tabii bütün maçları da kazanırdık.”

Ellen tekrar menüyü inceliyordu. “Haydi dondurma yiyelim,” dedi.

Will ayağa kalktı ve masadan kendi adisyonunu aldı. “Gitmem lazım. Annem masaya akşam yemeğini koymuştur.” Genç adam Ellen’a bakıp başını salladı. “Bay Hastings’in programıyla çalışmazsa antrenmanları salı günleri yaparız. Görüşürüz, Jack.”

Ellen başını menüden kaldırıp meraklı bir tavırla Jack’e baktı.

“Benim bir planım yok,” dedi Jack sırtarak. Becka onun geç geleceğini biliyordu. “Saat kaçta evde olman gerekiyor?”

Genç kadın omuzlarını silkti ve ona gülümseyerek karşılık verdi. Ellen önceki hallerinden daha rahat görünüyordu.

Dondurmaları, Corcoran’ın meşhur dondurma sosları kâseleriyle birlikte gelmişti. Ellen dondurmasının üzerine çikolata sosu ve karamel sosu, fındık ve kremsanti döktü. Jack de aynılardan koydu.

Aniden Jack’in yanındaki sandalyeye biri oturdu. “Selam, Jackson.” Gelen Leesha Middleton’dı, üzerinde bol bir beyaz kazak ve dar, pembe kot pantolonu vardı.

Jack aralarına mesafe koymak için isteksizce yana kaydı. “Ne istiyorsun, Leesha?”

Leesha etrafına bakınarak onu izleyenlere baktı. “Daha sonra benimle takılmak ister misin diye soracaktım.”

“Biraz meşgulüm.”

“Bütün gece meşgul olamazsın değil mi?” Ellen’a aşağılar bir edayla gülümsedi ve elini Jack’in dizine koydu.

Genç adam önce onun eline sonra da yüzüne baktı. “Lobeck nezle falan mı oldu?”

“İkiniz konuşsanız iyi olur. Üzerine alınma ama insanlar seni böyle beni unutabilmek için bu kızla çıkarken görmesin. Ne kadar da acınası!”

Ellen ayağa kalktı. Jack bir anlığına, genç kadının oradan çıkıp gideceğini sandı. Bunun yerine Ellen, çikolata sosu kâsesini aldı

ve Linda Middleton'un pembe kot pantolonu ve beyaz kazağının üzerine boca etti.

“Hay aksi.” Ellen tekrar yerine oturdu ve dondurmasını yemeye koyuldu.

Leesha, ta Kanada'dan duyulabilecek kadar yüksek sesle bir çığlık attı. Corcoran'da oturan herkes bakışlarını ona çevirdi. Oturduğu yerden kalkıp çaresizce elindeki peçeteyle pantolonunu silmeye çalıştı. Ardından başparmağı ve işaret parmağıyla mahvolan kazağını tuttu. “Bu... bunu yaptığına inanamıyorum!”

Ellen, kaşığının arkasına bulaşan kremşantiyi yaladı ve istifini bozmadan Leesha'ya baktı.

Leesha eğilmişti fakat sonra hava almaya çalışan bir kurbaga gibi doğruldu, ardından ayağa kalktı ve pembe deri çantasını Jack'in yanındaki sandalyeden aldı. Çikolata sosu çantasına da bulaşmıştı. Leesha, Ellen'a, “Bunun bedelini ödeyeceksin, sana söz veriyorum,” dedi. Genç kadının ses tonu, Jack'in ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Leesha arkasını dönüp restorandan çıktı.

Bir an için Corcoran'da çıt çıkmadı.

Elleni, Jack'in dondurmasına baktı. “Onu bitirecek misin?”

❧ YEDİNCİ BÖLÜM ❧

ACEMİ SAVAŞÇI

Ertesi gün çarşambaydı; Jack'in savaşıclık eğitiminin ilk dersinin olduğu gündü Genç adam bunun için oldukça kaygılıydı. Bunun yanında Corcoran'da yaşananların haberi saman alevi gibi yayılmıştı. Ellen, Fitch'in yeni kahramanı olmuştu. Will ise bu olayı dakika farkıyla kaçırdığına inanamıyordu. Lobeck, kampüsün etrafında dolanıyor, yeni öğrencilere ve diğcr ufak tefek tiplere bulaşıyordu. Leesha her an patlamaya hazır bekliyordu. Ellen da o gün için hastalık izni almıştı.

O öğleden sonraki antrenmanın sonunda, Jack, Koç Slansky'ye top toplamasına yardım ederken Hastings'in taç çizgisinin orada beklediğini gördü. Müdür yardımcısı spor giyinmişti; üzerinde bir eşofman üstü, futbol şortu ve spor ayakkabıları vardı. Jack su şişesini ve spor çantasını alıp o yöne doğru gitti. Tam o sırada birisi genç adamın koluna dokundu; gelen Ellen'di.

Genç adam ona göz kırptı. "Hasta olduğumu sanıyordum." Genç kadın kısmen solgun görünüyordu.

“Şey... ah... Sanırım şimdi daha iyiyim,” dedi genç kadın. Sanki bu soruya tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. “Baksana, konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?”

Jack, sahanın öbür tarafına, Hastings’in beklediği yere doğru baktı, ardından Ellen’a döndü. “Üzgünüm, şu an olmaz. Bay Hastings’le çalışmam gerekiyor.”

“Hastings’le mi?” Genç kadın, Jack’e ve büyücüye baktı. “Onunla çalıştığını bilmiyordum.”

“Bu ilk dersimiz olacak.” Genç adam özür dilercesine omuzlarını silkti. “Bak, istersen daha sonra sana uğrayabilirim. İşim ne kadar uzun sürer, bilmiyorum ama...”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Hayır, önemli değil... Be... Benim kaçırdığım bir ödev hakkında birkaç sorum olacaktı. Onu telefondan da öğrenebilirim.” Genç kadın arkasını dönerek çabucak uzaklaştı. Sanki üzerine yağmur yağıyormuş gibi kambur yürüyordu.

Ellen’ı futbol sahasından otoparka doğru yürürken izledi, ardından büyücünün onu beklediği yere doğru gitti. Hastings’in onunla, genç kadın arasında geçenlerin hepsini izlediğini gayet iyi biliyordu.

Hastings, Ellen’ı başıyla işaret ederek, “O da kimdi?” diye sordu.

“Ellen Stephenson. Rehberlik derslerine beraber giriyoruz,” dedi Jack sersemlemiş bir şekilde, hâlâ az önce ne olduğunu kavramaya çalışıyordu.

Hastings, genç kadının arkasından bakarak kaşlarını çatı. Ardından bakışlarını Jack’e çevirdi. “Gitmeye hazır mısın? Annen izin verdi mi?”

Jack başını salladı. Annesi ofisten geç saatlere kadar dönme-yecekti. Hastings, Jack’i otoparktaki New York plakalı, siyah renkli bir Volvo’ya yönlendirdi. Jack spor çantasını arabanın arkasına atıp ön koltuğa geçti. Arabanın içi gıcır gıcırdı. Ne bir çıkartma,

kâğıt parçası ne de arka koltuğa dökülmüş yemek kırıntısı vardı. Bu adamdaki gizemi ele verecek tek bir ipucu dahi yoktu. Hastings, aracı otoparktan çıkartarak kasabaya yönlendirdi.

“Aslen New Yorklu musunuz?” diye sordu Jack kibarca.

“Pek çok kez taşınmam gerekti,” diye yanıtladı. “Yakın zamanda New York’ta bulundum.”

“Hep öğretmenlik mi yaptınız?”

“Öğretmek her zaman benim vazifelerimden biri olmuştur ancak bildiğin geleneksel yöntemlerle değil.”

“Teyzemle nereden tanışıyorsunuz?”

Bir trafik ışığında durdukları sırada Hastings başını çevirip bir süreliğine samimi bir şekilde genç adamı süzdü. Sanki Jack’in ne kadar şey bildiğini tartmak istiyordu. “Linda ve ben eski arkadaşız,” dedi adam.

“Trinity’ye gelme sebebiniz Bay Brumfield’in yerini almak mı?” diye sordu Jack ısrarla. Genç adam, bir büyücüyle gündelik işleri bağdaştırmakta zorluk çekiyordu. Mezarlıkta karşılaştığı büyücüyü düşündü, onu hafta boyu muhasebecilikle uğraşan biri olarak hayal etmekte zorlandı.

“Trinity’ye seni eğitmek için geldim, Jack,” dedi Hastings. “Lisedeki işim, sana ulaşabilmeme ve kimliğimi elverişli bir şekilde gizlememe olanak sağlıyor. Hepsi bu.”

Jack gözlerini adama dikti. Bu ölümcül görünümlü adam ta New York’tan Ohio’ya acemi bir savaşıyı eğitmek için mi gelmişti? “Ama neden bunu yapıyorsunuz ki?” diye sordu, inatla. Genç adam daha sonra sesinin ne kadar kabaca çıktığını fark etti.

Bu soruya şaşıran Hastings’in yüzü utanırcasına biraz kızardı. Büyücü dosdoğru önüne bakarak, “Çok merak ediyorsan söyleyeyim, sanırım hayır diyemediğim için buradayım,” diye cevap verdi.

“Ah.” Linda onu da mı büyülemişti? Bu pek mümkün görünmüyordu. Jack alttan alması gerektiğine karar verdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir spor salonuna yazıldım. Sadece bize özel olan bir egzersiz odası ayarladım.”

Spor salonu, kavşağın yakınındaki ofis binaları kompleksinde yer alıyordu. Jack, ikinci kattaki pencerelerin ardında koşu yapan insanları görebiliyordu.

Resepsiyon alanı, iş çıkışı egzersiz yapmaya gelen insanlarla doluydu. Hastings, lobide duran bir klavyeye şifresini girdi. Büyük bir antrenman salonunu geçtikten sonra badminton kortları, aerobik stüdyoları ve egzersiz odalarının sıralandığı bir koridor boyunca yürüdüler. Hastings bir anahtar çıkarıp odalardan birinin kapısını açtı.

Bulundukları oda bir badminton kortunu andırıyordu; fazla-sıyla cilalı, ahşap zemini vardı ancak bir duvarı tamamen aynayla kaplanmıştı. Jack spor çantasını kapının kenarına bıraktı.

“Bu oda ne için kullanılıyor?” diye sordu.

Hastings gülümsedi. “Eskrim. Bize gayet uygun, sence de öyle değil mi?”

Jack omuzlarını silkti. “Bilmem ki. İşleyeceğimiz konular hakkında hiçbir fikrim yok.” Genç adam sinir bozucu şeyler söylediğinin farkındaydı ancak bu umurunda değildi. Tüm bu dalavereler canını sıkırmaya başlamıştı.

“Siz savaşçılar düşünmeden hareket eden tiplersiniz.” Hastings ona biraz sinirli bir ses tonuyla cevap vermişti. “Diğer şeylerin yanında sabretmeyi de öğrenmelisin. Bugün sendeki şu kontrol probleminin icabına bakacağız.” Büyücü eşofman üstünün fermuarını açınca içine giydiği tişört ortaya çıktı. Jack, onu okulda ilk gördüğünde Hastings’in uzun ve sıksa birisi zannetmişti. Jack, Müdür yardımcısının, zayıf yapısına rağmen kaslarla kaplı olduğunu görünce şaşırdı.

“Anladığım kadarıyla herhangi bir eğitiminin yok, değil mi?” Bu aslında tam olarak bir soru değildi.

“Evet. Eğitimim yok.” Jack sweatshirt’ünü çıkarttı, üzerinde yeleş ve tişörtü kalmıştı. Hastings sabırsızca başıyla işaret etti. Jack yeleşini ve tişörtünü de çıkardı.

Büyücü, genç adamın etrafında dolaşarak onu inceledi. “Weir zehrini ne zamandır kullanmıyorsun?”

“Efendim?”

“Dr. Longbranch’ın sana verdiği ilacı kastediyorum.”

“Ah, sanırım bir haftadan beri.”

Hastings homurdandı: “Daha önce güçlerini hiç kullandın mı?”

“Şey...” Jack tereddüt etti. “Her seferinde... kaza eseri oldu.”

Hastings başını salladı. “Öfkeliyken mi oldu? Kontrolünü mü yitirmiştin?”

Jack mezarlıkta başından geçen olayları düşündü. Orada ne kadar büyü kullanıldığını tasavvur etmek zordu. “Şey, sanırım, öfkelenmiş veya korkmuştum,” diye itiraf etti genç adam.

Hastings, şortunun cebinden ufak bir nesne çıkartıp Jack’e gösterdi. Bu bir topaçtı; ince bir şekilde emayeyle kaplanmış karmaşık desenli semboller ve piktograflarla süslenmişti. Hastings, onu aynanın önündeki bir bankın üzerine koydu. “Döndür onu,” diye emretti. Kenara çekilip ellerini beline koydu. Görünüşe göre Jack’in bunu durduğu yerden yapması gerekiyordu.

“Bununla ne ilgisi...”

Hastings hayal kırıklığıyla tıslayarak nefes verdi. “Bak, birlikte geçireceğimiz vakit sınırlı ve sen de geç bir başlangıç yaptın. Yap şunu işte.”

Jack topaca şüpheyle baktı. “*Tabii ya,*” diye homurdandı. Genç adam tüm dikkatini hedefine odaklamaya çalıştı, hiçbir stratejisi olmadan gergin bir biçimde dişlerini sıkı. “Dön!” diye fısıldadı kendi kendine. Topaç inatla kıpırdamadan durmaya devam etti. Jack omuzlarını silkti. “Bu işe yaramıyor.”

“Rahatlamaya çalış. Nefesini tutma. Topacın döndüğünü hayal et.”

Öğretmenin onu dikkatle izlediğinin kesinlikle farkında olan Jack tekrar denedi. Topaç yine hareket etmedi.

“O zaman şunu deneyelim.” Hastings çantasının fermuarını açıp içinden iki tane ucu kütleştirilmiş, hafif eskrim kılıcı çıkarttı. Adam bir tanesini Jack’e uzattı. “Benim kılıcımı kendinden uzak tutmak için elinden geleni yapman yeterli.” Başka bir şey söylemeden kılıcının ucuyla Jack’i kaburgasının altını dürttü.

Jack, kılıcını kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde gelen hamleleri savuşturmaya çalıştı. Tekrar ve tekrar Hastings’in kılıcı hedefini buluyordu, genç adamın; omzuna, göğsüne, sırtına ve midesine hiç zorlanmadan darbeler indiriyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen Jack ne kendisini koruyabilmiş ne de karşı tarafa bir hamle yapabilmmişti. Hastings, genç adamı kademeli olarak geri püskürtmeye başladı; Jack’i en sonunda köşeye sıkışıp kendini savunmak zorunda bırakmıştı.

Jack gitgide sinirleniyordu. Sonuçta, bu adam bir öğretmen, değil miydi? Genç adamın eğitime ihtiyacı olduğunu biliyordu. Öyleyse neden onu aşağılıyordu? Göğüs kafesine sert bir darbe daha aldıktan sonra genç adamın içinde bir şey uyanıverdi. Sanki sıcak bir enerji akımı, habersizce genç adamın kollarında ve parmak uçlarında birikiyordu. Genç adamın, kılıç tutan eli yukarı kalktı ve kılıcının ucundan alevler parladı. Hastings’in eskrim kılıcı elinden fırlayarak yere düştü.

Hastings, çabucak diğer elini kaldırıp havada bir kavis çizerek hızla salladı. Etrafa altın tozuna benzeyen bir şey saçıldı. Tozlar, parıldayarak havada asılı kaldı. “Şimdi bak!” diye emretti Hastings. Adam, Jack’in dirseğini yakalayıp onu aynaya bakması için çevirdi.

Jack, ışıltılarla çevrelenmiş olan parlak bir yıldızın ortasında duruyordu; tüm vücudu titretilen bir ışıkla harelenmişti.

“Şimdi durdur onu,” dedi Hastings.

Aynadaki görüntüsüne dikkatini veren Jack zihnine odaklanmaya başladı sanki bir rüyayı içine çekiyordu. Yıldız, yavaşça genç

adamın gözlerinin önünde solmaya başladı, geriye ışığa yakalanan pırıltı kalıntıları kalmıştı, ardından sönerek gözden kayboldu.

“İşte istediğimiz ilerleme bu.” Büyücü kendinden memnun görünüyordu. “Şimdi de bir provokasyona ihtiyaç duymadan enerjine erişmeyi ve onu tehdit altında kontrol etmeyi öğrenmelisin. Eğer işine yarayacaksa kılıç tutan elini kullan. Onu kontrol etmek istiyorsan enerji akışını sezmek zorundasın. Bu bir kazanda kaynayan buhara benzer. Patlamadan önce onu salıvermelisin.” Hastings tekrardan bankın üzerindeki topacı başıyla işaret etti. “Tekrar dene. Artık nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. İçindeki enerjinin yerini tespit et. Fazla uzun sürmeyecektir. Ardından da parmak uçlarınla onu yönlendir.”

Jack gözlerini kapayıp zihninde, boşlukta duran topacın ufak bir görüntüsünü çizdi. Hayalinde topacın etrafındaki gizemli harfleri renklendirdi. Ardından topacı; gitgide hızlanıp renkleri birbirine karışıp egzotik bir bulanıklık oluşturan kadar zihninde döndürdü. Genç adam ellerinde bir karıncalanma hissetti, damarlara kan hücum etmesini andıran bir enerji akımı oluşmuştu. Gözlerini açtığında, topacın bankın üzerinden birkaç santim havaya yükselip hoş bir biçimde döndüğünü gördü.

“Şimdi durdur onu,” diye emretti öğretmeni.

Jack, bu sefer gözlerini kapamadan geri çekildi; topacın nazikçe bankın çizikli, ahşap yüzeyinin üzerine inmesini sağladı. Topaç bir süre daha sessizce döndükten sonra sendeleyip durdu. Hastings tekrardan bir avuç altın tozu savurdu. Bu sefer, Jack’in üzerinde hafif bir aydınlık vardı, önceki kadar belirgin değildi. Jack bilinçli bir şekilde enerjisini dinginleştirdi, aydınlık görüntüsü eski haline döndü.

Bu talimi, Jack’in içindeki büyü enerjisini uyandırıp sonra tekrar sakinleştirdiği pek çok benzer egzersiz takip etti. En sonunda eskrim kılıçlarıyla çalışmak için de vakit buldular. Klasik eskrim hamleleriyle başlayıp üzerine büyü etmenini de eklediler.

Jack gücünü kontrol edip onu kılıcına kanalize etmeyi ve kendi iradesiyle kılıcının ucundan alevler çıkarmayı öğrenmişti. Bu onun aklında bir soru işaretinin oluşmasına sebep olmuştu: mezarlıktayken nasıl hissettiğini, insan teniyle metalin birlikteliğini, büyücüye karşı yaptığı başarılı saldırı hamlesini hatırlamıştı, bütün bunlara kendisinin ne kadar katkısı olduğunu merak ediyordu.

“Benim bir kılıcım var. Adı, Gölgeavcısı. Kılıcımda ve benim içimde ne kadar büyü gücü var?”

İlk başta büyücünün öğrencisinin sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Hastings kaşlarını çatı ve eskrim kılıçlarını, onları çantaya geri koymasını ima ederek tek bir kelime dahi etmeden Jack’e uzattı. Ayrıca ona topacı ve yumuşak deriden bir kese verdi.

“Topaç bir büyücü oyuncağıdır,” dedi Hastings. “Evde kontrol egzersizi yaparken bunu kullanabilirsin. Kesenin içinde de ısıltı tozu var.” Jack ikisini de çantasına koydu. “İlk adım kendinin farkında olmaktır. Bunun anahtarıysa pratik yapmaktan geçer. Kısa sürede güçlerini içgüdüsel olarak kullanabilecek hale geleceksin, bu da seni koruyacak her şeyden daha etkilidir. Ondan sonra da diğer şeylere geçeceğiz.”

“Linda teyze güçlerimi kullanmamam gerektiğini söylemişti, bunu yaparsam etrafa bir tür sinyal yayarmış.”

“Bunu sana güçlerini eğlence olsun diye kullanmaman için söylemiş. Tabii ki çalışmak zorundasın yoksa asla daha iyi olamazsın. Büyü, dikkatsizce veya düşüncesizce kullanılabilecek bir araç değildir. Onu kontrol etmek için yeterince güçlü bir zekâyla kullanılması gerekmektedir. Snowbeard’la konuş. Eğer evinizde büyü koruması yoksa Nick bir tane yapabilir.” Hastings ellerini beline koyup genç adamı inceledi. “Kimden saklandığımı biliyor musun, Jack?”

Jack, utanarak başını iki yana salladı.

Hastings kaşlarını çatıp başparmağıyla çenesini sıvazladı. “Yeteneklerin üzerinde çalışmak için pazartesi, çarşamba ve

cuma günleri seninle buluşmaya devam edeceğiz. Diğer futbol oyuncularından bazılarıyla da çalışacağım, böylelikle sıradışı bir görüntü vermemiş olacağız.” Büyücü, farkında olmadan tekrardan emirler yağdırmaya başlamıştı.

Hastings kapıya doğru yürüdü ancak bir an durdu, uzun boyu kapı eşiğine değiyordu. “Gölgeavcısı, Yedi Kadim Kılıç’tan biridir. Simyacı Althis Mac tarafından Kuzgun Geçidi’nde dövülmüştür. Kılıçlardan diğer altısı kayboldu. Kılıcının kabzası Kuzgun tepesi’nin bir parçasından yapılmıştır, içinde muazzam bir güç taşıyor. Kılıç senin eline uyması için yapıldı, başkaları da kullanabilir ancak iyi eğitilmiş bir vâris kadar ona yatkın olamazlar.” Adam duraksadı. “Senin içinde de sıradışı geçmişine rağmen hatırı sayılır miktarda güç var, Jack. Elindeki silahın ve düzgün bir eğitimle... mükemmel olabilirsin.”

“Haydi gidelim.”

Ders sona ermişti.

❧ SEKİZİNCİ BÖLÜM ❧

ÇIRAK

Jack, sert bir ifadeyle Hastings'e doğru yaklaştı. Daha ufak bir hedef teşkil etmesi için vücudunu eğmişti, dirseklerini kaldırıp rakibinin sağa kaçmasını engellemek için kılıcını doğrultmuştu. Ufak kalkanyla göğsünü koruyordu. Büyücü genç adama karşı dürüst davranıyordu, her bir adım için onu çalıştırıyordu. Kılıçları çarpıştı, çatırdayıp kıvılcımlar saçtı. Jack, tam öğretmenini köşeye sıkıştırdığı sırada, Hastings dönerek duvardan uzaklaştı, kılıcı vınlayarak Jack'in bel hizası üzerinden savruldu. Jack, hamleden kaçınmak için geriye doğru sıçramak zorunda kaldı. Hastings de bulunduğu yerden sıyrılarak sırtını odanın boş tarafına verip Jack'i duvara kısıtırmıştı.

Jack nefes nefese kalarak, "Bu... oda... çok... küçük!" dedi ve öğretmenini bir kez daha savuşturdu.

Büyücü dişlerini gösterip sırtarak, "Daha büyük bir odada yanıma bile yaklaşamazsın," diye yanıtladı. Bir saatten daha uzun bir süredir içerideydiler. "*Nerede, kiminle dövüşeceğini* her zaman seçemezsin... hatta *nasıl* dövüşeceğini de. Ancak fırsat

buldukça... bunları seçen taraf sen ol.” Hastings ona hâlâ ders vermeye çalışıyordu ancak nefes alıp veriş i fark edilir bir biçimde yüksek çıkmaya başlamıştı. Belki de hamleleri karşılamakta, alevleri savuşturmakta zorlanıyordu. Dolayısıyla muhtemelen biraz *yorulmuştu*. “Bunu artık bitirmemiz lazım... biliyorsun, değil mi? Annen seni bekliyor.”

“Pes mi ediyorsunuz?” Jack’in omzu aldığı yüzlerce darbeden sonra uyuşmuştu. El ve ayak bileklerindeki ağırlığı hissediyordu. Genç adamın daha ağır bir kılıcı kaldırabilmesi için kas yapmaya başlamışlardı. Hatta eskrim kılıcı bile ağırlaşmıştı ya da bunun sebebi kaldırmak için bile çok ağır olan kolundan ötürüydü.

“Annen... biraz daha bekleyebilir.”

Jack, Hastings’i tekrar köşeye kıştırana kadar yavaşça odanın öbür tarafına doğru sürükledi. Jack kılıcıyla öne doğru hamle yaptı, Hastings de onu karşılamaya çalıştı. O anda Jack, kılıç tutan elini düzleştirdi. Göğsünü saldırıya açık bırakmış ancak elini boşta bırakmıştı. Jack’in parmak uçlarından, spiraller çizen alevler fırladı ve Hastings’in eskrim kılıcı yere düştü. Hastings teslim olarak ellerini kaldırdı. “Pes ediyorum, savaşçı,” dedi gülümseyerek.

Jack kılıcını yere bıraktı. “Tanrı’ya şükür,” dedi. Bir havlu kapıp yüzünü sildi. Terden, saçları alına yapışmış, tişörtü sırlıklam olmuştu. Zemin yere damlayan terlerle kayganlaşmıştı. Oda leş gibi ter kokuyordu.

“Bir dahaki sefere balta egzersizinin üzerinde biraz daha duracağız,” diye vadetti büyücü. “Sanırım çift-elli silah oyunu üzerinde uzmanlaşmaya başlıyorsun.”

“Oyun mu oynuyorduk yani?” Jack sırıttı. “Bu benim kazandığım ilk *zafer*.” Jack, Hastings’in fark etmemesi ihtimaline karşılık bunu belli etmek istedi.

“Uzun bir yol katettin, Jack.” Hastings, nadiren iltifat ederdi, bunu yaptığındaysa peşinden bir talep gelirdi. “Okumaların nasıl gidiyor?”

“Deniyorum.”

“Senden *denemeni* istemedim.”

Jack kaşlarını çattı. “Bana verdiği kitap, içinde şiir olmayan Shakespeare İngilizcesine benziyor,” diye yakındı genç adam. Büyüğüyle genellikle yakın dövüş eğitimi yapıyorlardı ancak kısa bir süre önce Hastings ona *Angajman Kuralları* adlı ince bir kitap vermişti. Weir turnuvalarındaki mücadelelerle alakalı bir kaynak kitabıydı. İçinde giyim kuşam, silahlar ve savaş sırasındaki adap kurallarını içeren bilgiler vardı. Silah seçimleri kesin bir şekilde ortaçağ silahlarıyla sınırlandırılmıştı; kılıçlar, sapanlar, gürzler ve benzeri şeyleri kapsıyorlardı.

Hastings cevap vermeyince Jack ısrar etti. “Dilini neden güncelleştirmediklerini anlayamıyorum.”

“Kurallar turnuvalar için yazılmıştır,” dedi Hastings sabırlı bir edayla. Eskrim kılıçlarını temizledikten sonra onları kılıflarına koydu. “Modern olmamaları gerekiyor. Silahların, savaşçıların yeteneklerini gölgede bırakmalarına izin verilmemektedir.”

“Ama bazı silahlar diğerlerinden daha iyi, değil mi? Gölgeavcısı’na ne dersiniz? Onu kullanmanın neresi adil ki?”

Hastings omuzlarını silkti. “O özel bir parça. Ancak hâlâ kurallar dâhilinde.”

“Peki ya geri kalanı? Güncelliğini yitirdiklerini reddedemezsiniz.” Genç adam kitabı spor çantasından çıkardı ve bir sayfasını rastgele açtı. “Şunu dinleyin: ‘Efsuncular, büyücülerin eğlenceleri için yaratılmışlardır.’ Bir de bunu: ‘Büyücüler, onlara hizmet etmeleri karşılığında efsuncuları alıkoymayı ve korumayı tercih edebilirler.’ Bu doğru olamaz. Ayrıca loncalar arasındaki ilişkileri düzenleyen kurallar hiç de adil değil. Hepsi büyücülerden yana.” Genç adam halen kitaplarda olan eskiden kalma şehir yönetme-

likleri gibi şeyleri duymuştu. Bunlar örneğin; ırklar arası evlilikler veya kiliselere at sürerek girmek gibi şeylerdi.

“Kuralları sevmek zorunda değilsin,” dedi Hastings. “Büyücüler tarafından yazıldığı için yanlış olması normaldir. Ayrıca senden bütün kitabı okumanı istemedim. Sadece turnuva kurallarına bakman yeterliydi.”

“Onlar yeterince kötüydü. Ölü savaşçıların eğitime çağırılması da neyin nesi? Yalnızca hayatta olan savaşçıların savaşlarda kullanılabileceğine dair bir kural koymaya neden gereksinim duymuşlar ki?”

“Zamanı geldiğinde onun hakkında konuşuruz.” Şimdilik her şey toparlanmıştı. “Gitsek iyi olur, zaten geç kaldın.”

Jack, Hastings’in sabrını kaybetmeye başladığını görebiliyordu ancak kendisini durduramıyordu. “Zaten, neden turnuvalar hakkında bilgilenmem gerektiğini de anlayamıyorum. Sizce bir büyücü beni bir tür düelloya mı davet edecek? Hazırlıksız yakalanırsam bir şey yapamayabilirim. Belki de bana silahsız dövüşmeyi öğretmelisiniz. Tai chi mesela.”

“Belki öğretebilirim. Ancak buraya sana laf yetiştirmeye gelmedim. Haydi gidelim.” Hastings sıcak elini genç adamın omzuna koyduktan sonra onu kapıdan dışarı çıkması için itekledi.

Araları hep böyleydi. Büyücü asla onun sorularına cevap vermezdi. Hastings, genç adamın yeni zanaatının her yönünü öğretmesi için ona acımasızca antrenörlük yapıyordu: silahlar, teçhizatlar, kondisyon ve güç talimleri üzerine dersler veriyordu. Ancak kendi geçmişi hakkında hiçbir şeyi onunla paylaşmıyordu.

Jack daha öncesinde ona, ailesi ve nerede eğitim aldığı hakkında sorular sormayı denemişti. Ancak Hastings deyim yerindeyse tam bir taş duvardı. Her zaman ilgisi Jack’in üzerindeydi. Genç adam bazen Hastings’in onun üzerinde sanki bir sorunmuş gibi çalıştığını hissediyordu, kademeli olarak katmanlarını aşip son hali tamamen ortaya çıkana kadar uğraşıyordu. Ya da belki de

büyücünün eskiden olduğu kişi artık ortada yoktu. Genç adam onun yerine kimin geldiğinden emin değildi.

Coal Grove'a yaptıkları ziyaretten beri Linda teyzeden ses seda çıkmamıştı. Genç kadın, Jack'i Hastings'e bırakmıştı. Hâlâ Wylie'den mi kaçıyordu? Ya büyücü onu yakaladıysa?

Jack teyzesinin onu aramasını umuyordu. Kendisini yalnız ve huzursuz hissediyordu. Nick'le olan ilişkisi bile değişmişti. Eski günlerde, garajın üstündeki daire onun için bir sığınaktı. Şimdiyse savaşçılık derslerinden çıkıp ara vermeden, büyücülük dersleri almaya doğrudan oraya gidiyordu. Tıpkı o akşamki gibi.

Nick'in sesi genç adamın düşüncelerini dağıttı. "Unutma, Weir loncaları içerisinde sadece büyücüler tılsımlar yaparak büyüyü kontrol altına alabilir. Diğer loncalar için büyü kişiseldir ve elle uygulanır. Daha çok fiziksel bir güçtür. Kullanımı kısıtlıdır. Dinliyor musun, Jack?"

Çikolatalı kurabiyesinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Kullanımı kısıtlıdır," diye tekrarladı genç adam kararlı bir şekilde. Son zamanlarda Jack'in karnı sürekli acıyordu.

"Büyücüler, büyüün bilge zanaatkarlarıdır, bu yüzden Weir üzerinde yüzyıllardır hâkimiyet sağlamışlardır." Nick, Jack'in Weir kitabında yer alan işaretli bir bölümü gösterdi. "Şimdi, geçen hafta ne öğrendik ona bakalım. *Transformare*: Bir nesneyi başka bir şekle büründürme sanatı." Jack'le Nick, Weir kitabında bölüm bölüm çalışarak ilerliyorlardı: Nesneleri hareket ettirmek için kullanılan, düşmanı afallatan sözlü tılsımlar, bariyer büyüler ve saldırı tılsımları. Bunlar garajın üst katındaki apartman dairesinin içerisinde denenebilecek kadar ufak olan büyülerdi.

Ellen'ı aklından geçirerek, "Bana ne zaman bir aşk tılsımı öğreteceksin?" diye sordu.

"Onun için yaşın ilerleyip daha sorumluluk sahibi birisi olduğun zamana kadar bekleyeceğiz," dedi Nick soğuk bir ses

tonuyla. “Hapsetme tılsımları, ortalama bir genç için oldukça cezbedicidir. Şimdilik kendi kişisel *tılsımına* güvenmek zorundasın.”

“Sadece verimli olmaya çalışıyorum,” diye homurdandı Jack. “Futbol antrenmanları ve okulumla savaşıklık ve büyücülük eğitimleri arasında kaldım, bir de bana verdiğin o kitaplar var, başka bir şey yapacak hiç vaktim yok.” Nick, her hafta onun için yeni bir kitap veriyordu. Bunlar; büyüler, iksirler ve felsefe üzerine incelemeleri kapsayan, yıllardır kapağı açılmamış tozlu kitaplardı.

“En mühim şeylere vakit ayırmak için her zaman vakit vardır,” dedi Nick yumuşak bir tonla.

“Bana şu zamanı idareli kullanma saçmalığından sakın bahsetme.” Jack iç geçirdi ve ellerini yüzüne koydu. “Tek yaptığım şey ders çalışmak ve Hastings’le egzersiz yapmak. Hiç uyuyamıyorum. Ders notlarım da düşüyor. Böyle sonsuza dek çalışacak mıyım ben?”

“Unutma ki büyücülük daha erken yaşlarda ortaya çıkar,” diye yanıtladı Nick. “Çırakların çoğu küçük yaşlarda bu işlerle uğraşmaya başlar. Telafi etmen gereken çok şey var. Bunun yanında içinde savaşçı cevheri taşıdığın için büyücülük güçlerin nispeten zayıf kaldı.”

“Bir zanaat öğrenmeye başladığıma göre belki de okulu bırakmalıyım,” dedi genç adam. Nick buna cevap vermeyince Jack ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. “Bunları neden yapmak zorunda olduğumu anlayamıyorum. Linda teyze, birisi bana saldırırsa kendimi korumak için hazır olmam gerektiğini söylemişti. Onların kim olduklarını ya da nerede bana saldıracaklarını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse gerçekten birilerinin peşimde olduğunu da sanmıyorum. Belki Wylie sadece Gölgeavcısı’nın peşindeydi, ben de yoluna çıkmış oldum. Ben daha on altı yaşındayım ve sadece birkaç aydır eğitim görüyorum. Büyücüler, beni bir tehdit veya değerli bir şey olarak görecektik kadar aptal olamazlar.”

Genç adam duraksadı. “Annemin dediği gibi silah satın alınca veya ordu kurunca onları kullanmak için bahane ararsın. Ayrıca diğer kişilere de daha fazla tehdit unsuru oluşturursun. Ne kadar çok eğitim görürsem birinin peşime düşme olasılığı da o kadar artıyor. Benim düşüncem bu.” Genç adam, teorisine karşılık vereceği tepkiyi ölçmek isteyerek Nick’e baktı. Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordu.

“Demek, Linda sana Oyun’dan bahsetmemiş,” dedi Snowbeard. “Otursana, Jack.” Jack yaşlı büyücünün karşısındaki sandalyeye oturdu. Nick’in kötü haber vermek üzere olduğu genç adamın içine doğmuştu.

“Büyücüler arasındaki çekişmeler, zorunluluktan ötürü bir ritüele dönüştürülmüştür,” diye söze başladı Nick. “Aksi halde birbirimizi yok ederdik, öyle değil mi? Hatta bunu yapmamıza da ramak kalmıştı. Dövüşler, gücü paylaşmak için yapılır, özellikle de büyülü eşyaların kontrolü için. Büyücü haneleri oyunu kazanarak gücü elde ederler. Eskiden büyücüler tarafından kumanda edilen ordular tarafından gerçekten savaşıldı. Ancak daha sonra bu gelenek evrim geçirerek bir dizi turnuvaya dönüştü. Savaşçılar da büyücülerin temsilcileri olarak kullanılmaya başlandı. Buna Oyun adını verdiler. Aslında buna pek oyun denemez, aslına bakarsan savaşçılar arasında geçen, ölümüne yapılan bir müsabakadır.”

“Günümüzde savaşçılara ender rastlanır. Onlar, Weir türleri içinde en nadir olanlarıdır. Çabucak öldürüldüklerinden gitgide sayıları azalmaktadır. Oyuncu azlığından ötürü, günümüzde çok az turnuva yapılabilir. Hanelerden biri, bir savaşçının yerini tespit ederse diğer hane en iyi çözümü o savaşçıyı öldürmekte buluyor.”

Snowbeard hikâyesine devam ederken Jack inanamayarak başını iki yana salladı. “Savaşçıların ve büyücü olmayan diğer Weir türlerinin alıp satıldığı bir karaborsa bile var. Adına Takas diyorlar. Savaşçılar en yüksek fiyattan satılıyor. Tüm vaktini so-

yağaçlarını inceleyerek ipuçlarını takip etmeye harcayan tacirler var. Savaşçıların peşine düşüp onları kaçırdıktan sonra onları kâr elde etmek için satarlar. Kurban olarak genellikle, güçleri yeni yeni ortaya çıkan, kim olduklarının farkında olmayan, senin gibi genç savaşçıları seçerler.”

“İnsanları alıp satıyorlar mı?” Jack dehşete kapılmıştı. “Bunu yapamazlar!” dedi genç adam. “Bu yasadışı bir şey!”

Snowbeard hüzünle gülümsedi. “Keşke bu gerçek olsaydı. Ancak gücü olan herkes istediğini yapabilir. Büyücüler de güçlü ve kibirli tiplerdir. Bir büyücüye göre, diğer loncalar belirli yetenekleri olan hizmetkâr sınıflardır. Onları birer mal olarak gören bu zihniyete göre de büyücü olmayanlar alınıp satılabilen birer nesnedir.”

“Geriye kaç tane savaşçı kaldı?”

Nick, genç adamın gözlerinin içine baktı. “Şey, şu an için tek bildiğim kişi sensin,” dedi kibarca. “Ancak kim olduklarını bilmediğim başkaları da olabilir.”

Jack ağzını açtı ancak konuşamadı. Pencereden içeri süzülen tatlı bir esinti olmasına rağmen, genç adam aniden kürek kemiklerinden aşağı dökülen ter damlalarını hissetmişti.

Şimdi her şey zihninde berraklaşmıştı: Teyzesinin neden büyücülerin onun peşinden geleceğine ikna olduğunu. Leander Hastings’in, genç adamı eğitmek için onca yolu teperek Trinity’ye neden geldiğini. Nick Snowbeard’ın neden garajının üzerindeki dairede yaşadığını. Dr. Longbranch’ın neden... Genç adam ürperdi.

“Linda teyzem, Dr. Longbranch’ın bana savaşçı cevherini nakletmesinin sebebinin bir deneyden ötürü olduğunu söylemişti.” Jack öne eğildi, elleriyle sandalyenin kollarını kavramıştı. “Benden bir savaşçı yaratmaya çalışıyordu, öyle değil mi?”

“Öyle olduğundan şüpheleniyorum,” dedi Nick kısık bir sesle.

“Öyleyse ben bir tür ucubeyim. Büyücü dünyasının Frankenstein’i. Linda teyzem bunu neden bana anlatmadı?” diye sordu Jack.

Yaşlı büyücü sakalını sıvazladı. “Linda sana karşı... kendisini sorumlu hissediyor. Dr. Longbranch’ı ilk bulan oydu. Bunu senin hayatını kurtarmak için yaptı. Ancak senin durumun onun için çok zor olmuştu.”

“Onun için zor mu oldu?” Jack tekrar ayağa fırlamıştı. “Zor mu oldu? Senin, Mercedes’in, İris’in ve... ve diğerlerinin benim etrafımda olmanızın sebebi bu mu? Son derece *değerli* olduğum için mi? Hepiniz bundan nemalanacak mısınız?”

Jack sonunda yanakları kızarmış ve utanmış bir halde sandalyesine çökene kadar Nick, kıbarca ona bakarak oturdu. “Bizler savaşçı olmamamıza rağmen bu düzeni onaylamayan insanlarız. Yeraltı Demiryolu’ndaki¹⁶ kondüktörler gibiyiz. Hayatın tehlikede olduğu için buradayız.”

“Bu yüzden eğitime başladık. Aklımıza gelen en iyi plan buydu. İnan bana, biraz da olsa büyü yeteneği kullanabiliyor olman senin için muazzam bir avantaj. Elinin altında birkaç sürprizinin olması can yakmaz. Eğer hayatta kalmak istiyorsan, sana Hastings’in sağladığı silahlardan daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

Jack yüzünü elleriyle kapadı. Gözlerini kapadığında, zincirlenmiş bir halde bir köle pazarında açık artırmaya verildiği görüntüsü hayalinde belirdi. Bu hayali, kana susamış bir kalabalığın önüne atılan bir gladyatörü andırıyordu. “Leander Hastings hakkında ne biliyorsun?” diye sordu birdenbire.

Eğer Snowbeard bu soru karşısında şaşırıysa bile bunu belli etmemişti. “Hastings, üstat unvanına sahiptir, bu onun pek çok büyü sanatında uzmanlığı olduğunu ifade eder. Üstatlar en iyi öğretmenlerdir çünkü öğrencilerini pek çok farklı branşta eğitebilirler. Tabii pek çok üstadın kendine has uzmanlık alanları vardır. Hastings’in ihtisası savaş sanatı üzerinedir. Ancak her şe-

16 1800’lü yıllarda Afrikalı köleleri Kanada ve Birleşik Devletler’in kölelik karşıtı eyaletlerine kaçırmak için kullanılan rotaya verilen ad. (ed.n.)

yin başında o bir büyücüdür. Senin durumuna kusursuzca uyan, yeteneklerinin olağandışı kombinasyonuna sahip,” diye ekledi.

“Ona güvenebileceğimizi nereden biliyoruz ki?”

“Leander Hastings işinde en iyisidir. Uluslararası düzeyde nam salmıştır, tabii bunu yaparken de kendine pek çok düşman edinmiştir.” Yaşlı adam boğazını temizledi. “Bu seçimi yaparken teyzen oldukça zorlanmış olmalı. Anlayacağın, Linda teyzenle Leander Hastings... şey... ah... yıllar önce *birlikteydiler*.”

Jack şaşkınlıkla kalakalmıştı. İkisini beraber hayal etmeye çalıştı; ufak tefek, sevimli teyesiyle uzun boylu, karanlık ve tehlikeli Leander Hastings.

“Onlar peki hâlâ...” Jack cümlesini tamamlayamadı, gerçi buna gerek de yoktu.

“Hayır,” diye çıkıştı yaşlı adam. “Yıllardır görüşmüyorlardı.”

“Ah.” Genç adamın içindeki öfke dinmeye başlamıştı ve yerini ezici bir âcizlik duygusu almıştı. “Bay Hastings’e neden bu işi kabul ettiğini sormuştum, o da bana bunun sebebinin hayır diyememesi olduğunu söylemişti. Gerçekten burada olmak istediğini sanmıyorum.”

“Eğer istemeseydi, Hastings burada olmazdı,” dedi Nick sertçe. “Jack, her şeyi anlamaya çalışma. Bunu kavramak çok zordur. Odağımı daralt. Senin işin, sana sunulan tüm araçların kullanımını öğrenmek. Örneğin...” Büyücü bir kez daha oturduğu yerden kalkıp yan odaya gitti. Birkaç dakika sonra deriye sarılmış bir paketle geri döndü. Elindekini Jack’e uzattı.

Jack paketi açtı. Bu, üzerinde ejderha ve büyücü kabartmaları olan, gümüş çerçeveli bir aynaydı. Bu genç adama tanıdık gelmişti. Blaise Highbourne bunu o daha bebekken doğum hediyesi olarak getirmişti. Yıllardır genç adamın yatağının altındaki bavuyla duruyordu.

Aynayı elinde çevirdi. “Bunu nereden buldun?”

“Weir zehrini bir süredir kullanmadığın için bu ayna sana yardımcı olabilir. Blaise bir kâhindir. Bu da gerçekleri gösteren bir aynadır: geçmişte, günümüzde ve bazen de gelecektekileri gösterir.

“Günümüzde yeterince korkunç şey oluyor zaten,” dedi Jack. “Gelecek hakkında bir şey bilmek istemiyorum.” Genç adam aynaya bakmıyordu.

“Ona bir bak,” diye önerdi Nick. “Unutma ki gördüğün görüntülerin anlamı her zaman açık değildir. Bu kehanetlerin lanetidir.”

Jack, dikkatle aynayı önüne doğru kaldırdı, yüzeyine bakabilmek için onu hafifçe eğdi. Görüntü berraklaşarak, bir nehrin üzerindeki yüksek bir uçurumun üzerinde duran iki silueti ortaya çıkardı. Jack şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu, ardından tekrar aynaya baktı.

Genç adam aynada, uzun bir elbise giyen, kızıla çalan altın renkli saçları rüzgârda uçuşan, genç bir kadınla sırtı dönük, uzun boylu, sıska bir adam gördü. İkisi öfkeli bir şekilde tartışıyorlardı. Genç kadın arkasını dönüp uçurumdan atlamayı denedi ancak adam onu kendine geri çekip yere yıkarak kıpırdamasını engelledi. Jack aynadan başını kaldırmak istedi ancak gözlerini ayıramıyordu.

Görüntü değişerek adamın omuzları üzerinden genç kadının yüzüne odaklandı. Kadının ürkek, mavi renkli gözleri vardı. Alev rengi saçları kayanın üzerine yayılmıştı. “Hayır,” diye fısıldadı Jack. Fakat hâlâ gözlerini aynadan alamıyordu.

Aynada görünen adam öne eğilip genç kadını omuzlarından kavradı. “Şimdi beni iyi dinle. Çocuğu nereye sakladığını bana söyleyeceksin. Gidip onu alacağız. Sonra da seni buradan uzaklaştıracam.” Jack’in duyduğu ses ürpertici derecede tanıdık geliyordu ancak Jack sadece adamın başının arkasını görebiliyordu. Genç kadının elinde aniden bir bıçak belirdi, sanki bunu havanın içinden çekip almıştı. Bıçağı çevirerek kendisine

sapladı. Genç kadına kollarını sıkıca dolayıp kucakladı ve başını ileri geri salladı.

“Ah!” Jack aynayı duvara fırlattı. Ayna kırılmayarak kitap dolabının arkasına düştü.

“Ne gördün?”

“Adamın biri anneme saldırıyordu, benim nerede olduğumu öğrenmek istiyordu. Sonra annem kendini öldürdü.”

“Onun annen olduğuna emin misin?”

“Sence bilmez miyim?” dedi Jack titreyerek. Aynayı kitap dolabının arkasından alıp yüzü aşağı bakacak biçimde masanın üzerine koydu. “Artık aynaya bakmam bile güvenli değil.”

“Kadın ne giyiyordu?”

Jack biraz düşündü. “Üzerinde... şey, bir çeşit dönem kostümü vardı.”

“Öyleyse, belki de o senin atalarından biridir. Sadece annene benziyor olabilir. Ayna sana bilmen gereken şeyleri anlatır. Ancak gördüklerini yorumlaman gerekir.”

“Bak. Ona artık bakmak istemiyorum, tamam mı?”

“Pekâlâ, Jack. Şimdilik bırakalım o zaman.”

Jack, ilerleyen günlerde Snowbeard'ın, onun sadece işine odaklanması şeklindeki tavsiyelerine uymaya çalıştı. İlerlemekten başka bir çaresinin olmadığını biliyordu. Ancak işin en kötü tarafı rüyalarıydı. Jack yorgunluktan bitap düşene kadar yatağa girmemeyi alışkanlık haline getirmişti. Her gece rüyalarında canavarlarla ve köle tacirleriyle savaşıyor, genç adama ihanet edip onu en yüksek teklifi veren kişilere satan arkadaşları ve aile fertleriyle boğuşuyordu. Dostları, öğretmenleri, akrabaları, komşuları, hepsi de kâbuslarına giriyor, farklı roller oynuyorlardı. Jack gün boyunca kendisini, korkak ve sinir bozucu hissediyor, her zaman arkasını kolluyordu.

Komşularıyla olan ilişkileri de değişmişti. Jefferson Caddesi'ndeki herkesin gözünün onun üzerinde olduğunu fark etmeye başlamıştı. Mercedes ona bahçesinden el salladığında, genç adam üzerindeki örgü yeleği düşünüyordu. İris, Becka'ya bezelyeler getirip genç adama ümitle gülümsüyor ve nasıl olduğunu, bir şey ihtiyacının olup olmadığını soruyordu. Blaise, genç adam için bir çift gümüş işlemeli bileklik yapmıştı. Üzerine *GÜÇ, ERDEMDEN GELİR* vecizi işlenmişti. Jefferson Caddesi Kalesi'nde, genç adam kendisini bir taraftan güvende, diğer taraftan da ilgiden boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Jack'in vücuduna tuhaf bir şey oluyordu. Gömlekleri göğüs ve kol kısımlarından dar gelmeye başlamıştı, kot pantolonları bacaklarına dar geliyordu. Genç adam, annesine okulda vücut geliştirme programına yazıldığını söylemişti. Annesi onu ayda iki kez yeni kıyafetler almaya götürüyordu. Genç adam duş aldıktan sonra kendisini sık sık şaşkın bir şekilde ayna karşısında kendisine bakarken buluyordu. Jack her zaman ince ve fiziksel olarak sağlamdı ancak şimdi kaslı bir yabancıya dönüşmüştü.

Vücudundaki değişimi gizlemek için bol gömlekler ve pantolonlar giymeye başlamıştı. Bu, hava serinken onun işine yarayordu ancak futbol sahasındayken ya da soyunma odasındayken durum aynı değildi. Bu hali eğer Jack bu kadar endişeli olmasaydı oldukça komik gelebilirdi. Yaştı olan çocukların göstermekten çekinmediği şeyleri kendisi gizlemeye çalışıyordu. Kas geliştirici hap reklamlarındaki post adamlara döndüm, diye düşünüyordu. Kullandığı onca iksiri düşününce idrar testlerinden nasıl geçeceğini merak ediyordu.

İnsanları sahadan dışarı fırlatmaktan artık korkmadığı için futbol antrenmanları kesinlikle daha iyiye gidiyordu. Aslında bunu yapmayı arada sırada istemiyor da değildi çünkü Garrett Lobeck eski kibrini geri kazanmaya başlamıştı. Garrett ana kadroya seçilememesinden hâlâ Jack'i sorumlu tutuyordu. Bunun

yanında Leesha'nın, Jack'e ilgi göstermeye devam etmesi işleri zorlaştırıyordu. Kontrolünü kaybetmekten korkan Jack, olası bir kavgadan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Doğal olarak da Lobeck bunu bir zafiyet göstergesi olarak görüyordu.

Jack eski halinden çok daha iyi oynuyordu. Daha güçlü ve daha agresifti, ayak oyunları hızlanmıştı, risk almaya daha çok hevesliydi. Görünüşe göre savaşçı nitelikleri daha az ölümcül oyunlarda da etkiliydi. Jack'in başarısı Lobeck'in keyfini hiç de yerine getirmiyordu.

Trinity Lisesi'nin popülerlik listesinde Jack'in yıldızı ironik bir biçimde parlamıştı. O günlerde Jack'in dolabı her maçtan önce dekore ediliyordu. Genç adamın bir de kendisine has tezahürat grubu vardı. Genç adamın hayatı boyunca tanıdığı tüm kızlar bir anda onu fazlasıyla çekici bulmaya başlamışlardı.

Genç adam Ellen'ı sık sık görüyordu ancak buluşmaları genellikle kalabalık ortamlarda oluyordu. Hastings'le görüşmedikleri günlerde genç adam antrenman çıkışlarında Corcoran'a gidiyordu. Will'le beraber yedek takımını çalıştırdıkları için Ellen da oranın müdavimi olmuştu.

Will ile Ellen tarz olarak birbirlerinden oldukça zıtlardı. Will'in, az yetenekli oyunculara karşı bitmek bilmeyen bir sabrı vardı, öte yandan Ellen Avrupa tarzı, agresif ve sert bir oyundan yanaydı. İkisinin eğitimi altında, yedeklerin takım oyunları önemli ölçüde gelişmişti. Hatta bazı ana kadro oyuncularını da çalışmalarda onlara katılmıştı.

Will, Fitch ve Ellen, Hastings'in kurduğu bir ortaçağ kültür kulübü olan Chaucerian¹⁷ Topluluğu'na katılmışlardı. Okulun kapanmasına doğru, şehir merkezindeki eski tiyatrodaki bir ortaçağ

17 Geoffrey Chaucer (1340-1400), İngiliz Edebiyatının ilk büyük şairlerindendir. Yazarın başyapıtı olan *The Canterbury Tales* (Canterbury Hikâyeleri) hem İngiliz hem de ortaçağ edebiyatının en önemli eserlerinden biridir. (ç.n.)

festivali tertiplemeyi planlıyorlardı. Jack buna katılmamıştı, zaten Leander Hastings’le yeterince vakit geçiriyordu.

Jack, zihinsel ve fiziksel yorgunluğuyla kimliğinin ortaya çıkmasına karşı duyduğu aman vermeyen korku yüzünden taşıdığı yükler ve sırlar sayesinde kendisini izole edilmiş hissediyordu.

Bir öğleden sonra Jack, Will ve Fitch McKinley Lisesi’ne karşı kazandıkları galibiyeti kutlamak için Corcoran’a gelmişlerdi. Ellen yine okula gelmemişti, Jack onun sağlığından endişe etmeye başlamıştı. Çünkü bir önceki gün genç kadın gayet iyi görünüyordu.

Leesha, doğum günü partisi için onları davet ettikten sonra az önce restorandan ayrılmıştı.

“Leesha hâlâ seni arzuluyor, Jack,” dedi Fitch. “Prenses hep sahip olamadığı şeyleri ister.”

“Eh, eğer bizim Jack’le takılmak istiyorsa sıraya girmesi gerek,” dedi Will ağır ağır konuşarak. “Bizimkinin hoşlandığı biri var mı diye bana soran kızları saymayı bıraktım. Artık onlara ne cevap vereceğimi de bilmiyorum.” Genç adam sandalyesinde yayılarak oturdu. “Ellen senin için çıldırıyor.”

Jack bir anda oturuşunu dikleştirdi. “Ne demek istiyorsun? Sana bir şey mi dedi? Bana bir şey söylemedi ki. Onunla konuşmıyorum bile.”

Will göz devirdi. “Sadece bu rekabete dayanamıyor. Ama cidden Jack, biz de ne olduğunu merak ediyoruz.” Genç adam öne eğildi. “Sende gerçekten değişik bir şey var. Fiziksel olarak harika görünüyorsun. Epey kas yapmışsın. Ayrıca harika oynuyorsun; hatırladığımdan çok daha iyi hem de.”

Jack irkilerek restoranda etrafına bakındı. Saat geç oluyordu ve mekân neredeyse boştu. Onları duyacak kadar yakın olan kimse yoktu.

“Ama sanki başka bir gezegende yaşıyor gibisin,” diye devam etti Will. “Bizi adamakıllı dinlemiyorsun bile. Sürekli ya ders çalışıyorsun ya egzersiz yapıyorsun.”

Fitch, elindeki kalemiyle bir peçetenin üzerine bir şeyler karalıyordu. “Akşamları internete de girmiyorsun. Sınıftayken bir dakikalığına canlı oluyorsun sonrasındaysa uyuyorsun. Âşık falansın diyeceğim ama senin için kendilerini parçalayan kızları da fark ettiğin yok. Bazılarını bana pasla bari,” diye ekledi. Görünüşe göre Fitch’le Alison yine ayrılmıştı ve Jack’in de bundan haberi yoktu.

“Bütün bunların o mezarlıkta olan olaylarla alakası olduğundan şüpheleniyoruz,” dedi Will usulca.

Jack kambur oturarak dirseklerini önündeki masaya dayadı. Bu iki arkadaşını ve onların gerçeği kavrama yetilerini hafife almıştı. Linda teyzesi ona *kimseye güvenme*, demişti. Ancak Will ile Fitch’i bu işe ilk başta bulaştıran da oydu. Anlaşılan genç adamın söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Fitch, Jack’in tepkisine karşılık bunu onaylarcasına başını salladı. Genç adam arkasına yaslandı. “Teyzen döndü mü?”

Jack tek bir kelime etmeden başını iki yana salladı.

“Bahse girerim sen de o kadar iyi uyuyamıyorsun,” dedi Will.

“Herhalde bu annene anlatamayacağın bir mesele,” dedi Fitch yavaşça.

Jack hızla başını kaldırdı. Fitch’in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Jack’in arkadaşları, mezarlıkta yaşananlar ve onunla olan ilişkileri yüzünden zaten tehlikedeydiler. Ayrıca miras edindikleri hiçbir özel yetenekleri yoktu. Emirlerine amade olan büyülü silahları yoktu. Ne kadar az bilirlerse o kadar iyi olacaktı– bu onlar için olduğu kadar, genç adam için de öyleydi.

“Bakın,” dedi genç adam bitkin bir edayla. “Kaygılarınızı anlıyorum. Gerçekten. Ancak bu benim kendi başıma halletmem gereken bir problem.”

“Sana bu konuda neden yardım edemeyeceğimizi anlayamıyorum,” dedi Will inatla. Genç adam her zaman; cüssesi, iyi

niyeti ve diplomasi yetenekleriyle her türlü problemin üstesinden gelebileceğinden emindi.

Fitch, bir avuç para çıkartıp kendi adisyonunu masadan aldı. “Bizler çöpçatan değiliz ve benim de ilgilenmem gereken bir aşk hayatım var. Ama bana göre sen halinden hiç mutlu değilsin. Neden biraz eğlenmeyi denemiyorsun?” Genç adam sandalyesini geri iterek kalktı. “Ölmezsın ya.”

❧ DOKUZUNCU BÖLÜM ❧

MÜSABAKA

Ertesi akşam futbol antrenmanı çıkışında Hastings, kılıcını alması için Jack'i arabayla evine götürdü. Volvo marka araba, evin önüne yanaştığında sanki bütün Jefferson Caddesi onları izliyordu. Hastings, onu şaşırtarak arabanın kontağını kapattı ve eve giderken onun peşinden geldi. Ön salondaki çalışma masasında oturan Becka, ikili içeri girdiği sırada masasından başını kaldırarak onlara baktı. Jack'in annesinin üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Saçlarını bir toka yardımıyla başının üzerinde toplamıştı. Dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, etrafa yığınlar dolusu kâğıt saçılmıştı. Becka ayağa kalktı ve ön koridora doğru yürüdü. "Merhaba, tathım. Eve bu kadar erken geleceğini sanmıyordum." Annesi Jack'i çabucak öptü ve onun omzunun üzerinden yanındaki uzun boylu yabancıya baktı.

Jack fark edilmeden eve girip çıkacaklarını umuyordu. "Ah, bu Bay Hastings. Sana bahsettiğim yeni müdür yardımcımız. Futbol konusunda bana yardım eden oydu."

“Şey, sonunda sizinle tanışmak çok güzel,” dedi Becka zarif bir edayla. “Jack’le çalışmak için bu kadar çok vakit harcadığınız için çok naziksiniz. Maçlarının bazılarını izledim ve oğlumun ne kadar çok ilerleme kaydettiğini gördüm.” Becka elini uzattı.

Hastings kadının elini iki avcunun arasına aldı ve uzun bir süre tuttu. “Oğlunuzun içinde muazzam bir doğal yetenek var.” Büyücü etkileyici tavrıyla Becka’nın görünüşünün her bir detayım süzdü, ardından odanın içinde göz gezdirdi. “Onunla beraber çalışmaktan çok memnun oldum,” diye ekledi.

Jack, Hastings’i evden mümkün olduğunca çabuk çıkarmanın derdindeydi. “Antrenman için birkaç eşya almaya geldim,” diye açıkladı genç adam. Gerçi kimse onu dinlemiyordu. Genç adam merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Arkasından Hastings’in sesini duyabiliyordu.

“Oğlunuz tıpkı size çekmiş,” diyordu.

Jack, kılıcını ve kabzasını kutusundan çıkardı ve onları dolaptan aldığı spor çantasının içine koydu. Kılıca destek yapmaları için çamaşır dolabından aldığı birkaç havluyu çantanın içine koydu ve fermuarını kapattı. Genç adam merdivenlerden aşağı indiği sırada, Becka kapı eşiğine yaslanmış saçıyla oynarken Hastings’in söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Büyücü de gülümsüyordu ancak Jack onun bu tavrında *yırtıcı* bir şeyler olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu.

Jack neredeyse bağırarak, “Her şey hazır,” dedi.

“Ne kadar gecikeceksiniz?” diye sordu Becka her ikisine de bakarak.

“Sekiz buçuk size uygun mudur?” diye sordu Hastings. “Biraz geç başlamış olduk.”

“Sorun değil,” dedi Becka. “Jack’le zaman konusunda esneğizdir.” Ve en sonunda kapıdan dışarı çıkabilmişlerdi.

Jack spor çantasını arka koltuğa attı ve öne oturdu. Arabanın kaldırımından uzaklaştığı sırada, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu genç adam.

Hastings ona cevap vermedi. Düşüncelere dalmıştı. Jack sorusunu yineledi.

“Bu sefer açık havada çalışırız diye düşünmüştüm,” dedi büyücü. Her zamanki gibi Hastings yarım yamalak bir cevap vermişti. Jack, kısa sürede Perry Park’a doğru gittiklerini anladı. Genç adam çocukken oraya yüzlerce kez gitmişti. Trinity’nin belediye parklarının içinde en büyük ve en az gelişmiş olanıydı. Park, birkaç tane doğa yürüyüşü parkuru olan, etrafı sık ağaçlarla çevrili ve uzak bir yerdeydi. Karaya yakın olan bir parktı. Özellikle bahar ve yaz aylarında, göl kıyısındakiler genellikle en çok tercih edilen parklardı.

Görünüşe göre Hastings nereye gittiğini biliyordu. Otoban boyunca kilometrelerce yol aldıktan sonra yürüyüş parkurlarından birinin başındaki otoparka aracı park etti. Yanlarında başka araba yoktu. Hastings omzuna ufak bir sırt çantası astı. “Haydi gidelim. Kılıcını da getir.”

Ormanın içinde yaklaşık bir buçuk kilometre kadar yürüdüler. Hastings hızlı bir yürüyüş tutturmuştu, yön bildirmekten başka bir şey söylemiyordu. Patikayla kesişen bir derenin önüne geldiklerinde Hastings birkaç yüz metre boyunca dere yatağını takip etti. Ardından ormanlık alana doğru sola sapıp ufak bir açıklığa gelene kadar yürümeye devam etti. Bulundukları alandaki ağaçlar birkaç yıl önce kesilmişti, orada burada ufak tefek çalılıklar bitmeye başlamıştı. Ancak Jack’in çabucak keşfettiği üzere bulundukları alan çoğunlukla uzun çimenler ve dikenli sarmaşıklardan oluşuyordu. Batan güneşin ışıkları çimenlere yayılıyordu. İstikametleri burasıydı.

Jack spor çantasını yere koyup fermuarını açtı. Havluların arasına yatırdığı kılıcını çıkardı, kabzasının kayışlarını beline

sıkıca bağladı. Jack kılıcını çekti. Onu tekrar elinde tutmak genç adama çok iyi hissettirmişti. Kılıcını güneş yönüne çevirince namlusu güneş ışığıyla parladı. Genç adam çevik adımlarla ilerleyerek duruşunu öncekinden daha büyük olan bu kılıca göre ayarladı. Önceden olduğu gibi, Gölgeavcısı Jack'in elinde tüy kadar hafifti. Hastings, arada sırada tavsiyeler vererek bir süre onu izledi.

“Gölgeavcısı'nı kullandığına göre eğitim şeklini de farklı bir şekilde ele almalıyız,” dedi en sonunda. “Sana rakip olamam. Elimizdeki araçlarla yapabileceğimizin en iyisine bakalım.” Büyücünün yüzünde anlık bir gülümseme belirmişti. Adam, sırt çantasını açıp içinden birkaç tane metal kazık ve bir çekiç çıkardı. Bulundukları alanın etrafında dolaşıp kazıkların doku-zunu da yere çaktı. Ardından çayırlığın ortasında durup genç adama artık tanıdık gelen büyü lisanında birkaç kelime söyledi. Jack bu kelimeleri hafızasına kazımak için elinden geleni yaptı. Ortalağa tüyler ürperten bir sessizlik çöktü. Jack artık etrafındaki ormandan gelen sesleri duyamadığını fark etti. Kazıklarla işaretilenen alanın dışında kalan yerler bulanıklaştı ve gerçeküstü bir hale büründü.

Nick, ona Hastings'in güçlü bir büyücü olduğunu söylemişti. Ancak genç adamın öğretmeni şimdiye kadar yeteneklerini hiç göstermemişti.

Hastings, Jack'e doğru yürüdü. “Bu aramıza girmek isteyenleri bizden uzak tutacaktır,” diye açıkladı. “Üzerine birkaç tane savaşçı göndereceğim. Senin işin de kendini onlara karşı korumak ve eğer başarabilirsen onları öldürmek olacak.”

Jack afallamıştı. “Savaşçılar mı? Siz neden bahsediyorsunuz?” Çayırlıkta çılginca etrafına bakındı.

“Meraklanma. Bunu bir tür bilgisayar oyunu gibi düşün ama bu sadece... biraz daha büyük ölçekte olacak.” Büyücü, Jack'i alanın ortasında bırakarak kenara çekildi. Saniyeler sonra üze-

rine bir tunik ve dizlikler giyen devasa bir adam çayırılığın öbür tarafındaki bulanık bariyerden içeri daldı. Adamın örgü yapılmış açık sarı saçları omuzlarından dökülüyordu, gösterişli, dağınık kızl sakalları vardı. Bir elinde büyük bir balta, diğerindeyse bir kılıç vardı. Üzerine bir zırh veya miğfer giymemişti. Adam ilk başta şaşkın görünüyordu ancak Jack'i görünce gözleri parladı.

"Bu da neyin nesi? Bana karşı bir çocuk mu çıkarttın? Annene dön ufaklık, büyüyünce geri gelersin!" diye bağırdı. Jack çaresizce Hastings'e baktı. Büyücü ağaçların kenarında, sakince ayakta durmuş ve kollarını kavuşturmuştu.

Adam, Jack'ten bir cevap alamayınca ona hücum etti. Yaklaşıırken baltasını havada savuruyordu. Elindeki silah oldukça hafif duruyordu, tıpkı bir oyuncak gibiydi. Adamın aşağılamaları daha yüksek ve renkli bir hal almıştı. "Cehenneme yollamadan önce, seni peydahlayan kahpenin yanına dön!" diye bağırdı adam.

Jack, Hastings'e, "O gerçek mi?" diye bağırdı. Hastings hiçbir şey demedi.

Adam Jack'e o kadar yaklaşmıştı ki genç adam, herifin saç örgülerini süsleyen boncukları ve devasa pazılarında taktığı geniş metal şeritleri görebiliyordu. Adamın leş gibi kokusu bunaltıcıydı; buram buram ter, çelik ve kaba kuvvet kokuyordu.

Jack çaresizce, "O gerçek mi?" diye tekrar haykırdı. Cevap gelmemişti.

Adam bu sırada, genç adamın önünde bitmişti. Ani bir panikle Jack darbeyi karşılamak için kılıcını kaldırdı ancak bunun çok geçti. Baltanın havaya kalkmasıyla inmesi bir oldu. Jack omzunun üzerinde soğuk bir acı hissetti ve gözleri karardı. Görüşü kendine geldiğinde kendisini çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatarken buldu. Bir sarmaşığın üzerine düşmüştü, dikenler avuçlarını ve dirseklerini çizmişti. Başını kaldırdığında adamın gittiğini gördü.

Köşede duran Hastings, “Ee, Jack,” dedi. “Korkarım kelleni kaybettin, pek iyi bir başlangıç olmadı.” Büyüücü oldukça eğleniyor gibiydi.

Jack ayağa fırladı, derisine ve kıyafetlerine batan kıymıkları çıkardı. “Başlamadan önce oyunun kurallarını öğrensem çok iyi olurdu!” diye çıkıştı burnundan soluyarak.

“Ama artık kuralları biliyorsun,” diye cevap verdi Hastings. “Başından beri onların üzerinde çalışıyoruz. Angajman Kuralları’nın. Şimdi onları uygulaman gerekiyor.”

“Herif kafamı kopardı ama hâlâ hayattayım,” dedi Jack.

Hastings omuzlarını silkti. “Onu çağırmak için kullandığım tılsım bu oyunun kurallarını belirliyor. Senin eğitim zayıyatı olmanı göze alamayız. Haydi tekrar deneyelim.”

Büyücü tekrardan başıyla çayırın köşesini işaret etti. Bu sefer çayırlığın içine at sırtında bir adam girdi, üzerinde bir zincir örme zırh giymişti, elinde de bir kargı tutuyordu.

“Yolumdan çekil!” diye kükredi adam. “Yoksa bugün öleceksin!”

Jack, aslında yoldan çekilmesinin istenmediğini biliyordu. Uzun çimenlerin arasında kılıcını aradı ve onu buldu. Şövalyeye, “Atından in!” diye bağırdı genç adam. “Gördüğün gibi atsızım!” Genç adam, süvarinin atıyla onu çiğneyip geçmenin onursuz bir hareket olacağına karar vermesini umuyordu.

Şövalye savaş atından indi. Bir miğfer ve zincir örme yelek giyiyordu ancak yüzü açıktaydı. Yirmili ya da otuzlu yaşlarda gösteriyordu, yüzü tıraşlıydı ve oldukça yakışıklı biriydi. Adam ilerlemeye başladı, bir elinde kılıcı vardı. Öbür elinde, zinciri sallanan bir topuz tutuyordu. Jack kılıcını kaldırarak dövüş pozisyonunu aldı. Gölgeavcısı’nın üzerinde alevler parladı, kana susamıştı. Jack, rakibinin hafiften korktuğunu görünce hayrete düşmüştü.

Ancak hasmının sözleri oldukça cüretkârdı. “Yolumdan çekil, çocuk. Zannederim sen, peşinden gelen cesur bir şövalyeye silahtarlık edersin.”

Gerçekten de yanında ona destek verecek birisinin olmasını dileyerek, “Sadece ben varım,” diye yanıtladı Jack.

“Âlâ, savun kendini o zaman!” Adam kılıcını öne uzatıp hücum etti ancak Jack bu sefer kendini hazırlamıştı, hamleyi karşıladı. Adam kılıcını muazzam bir kuvvetle savurmuştu, darbe Jack’i kolundan omzuna kadar sarsmıştı. Genç adam eğildi, şövalyenin zincirli topuzu başının üzerinden ısıklık çalıp havayı yarakarak geçti. Jack kılıcıyla hasmına doğru alevler savurdu, şövalye kendisine gelen alevleri kılıcıyla engelledi. Jack bir şok dalgası yayarak adamı geri püskürttü.

Jack artık kendisine daha çok güveniyordu. Şövalye ondan kesinlikle daha güçlü olmasına rağmen, Jack’in adımları daha çevikti. Ayrıca spor salonunda yaptıkları egzersizlerden şövalyenin hamleleri, genç adama tanıdık geliyordu. Birkaç dakika süren, dengi dengine yaptıkları kılıç oyunlarıyla çarpıştıktan sonra, Jack kılıcı vasıtasıyla bir enerji yıldırımını yollayıp şövalyeyi yere yıkmış kılıcını da bir kenara savurmuştu. Adam düştüğü yerden doğrularak oturmuştu, kılıç tutan eli etkisiz hale gelmiş bir şekilde sallanıyordu. Hastings’ten sıradaki talimatları almak için ona gözlerini diken Jack’ten başka bu duruma şaşıran olmamıştı.

“Bitir işini,” dedi öğretmeni.

Jack, “Hayır,” diyerek kılıcını indirdi ve geri çekildi.

Şaşırma sırası şövalyeye gelmişti. Birkaç saniye sonra şövalyenin görüntüsü bulanıklaştı ve atıyla beraber gözden kayboldu.

Alanın ortasına doğru ilerlediği sırada Hastings’in gözleri parlıyordu. “Bu son müsabakada harika bir iş çıkarttın,” dedi. “Çok iyiydin. Ama neden dediklerimi harfiyen yerine getirmedin?”

“Ben kimseyi öldürmek istemiyorum,” diye açıkladı Jack omuzlarını silkerek. Bunun için özür dilemesi gerekeceğini tahmin etmemiştir.

“Adam öldürmek senin doğuştan gelen yeteneğindir, Savaşçı. Alish artık buna,” diye onu payladı Hastings.

“Belki de böyle bir yeteneğe sahip olmak istemiyordumdur,” dedi Jack. “Bunu ben istemedim ki.” Genç adam öfkeyle kılıcını yere sapladı ve kollarını kavuşturdu.

Büyücünün sesi biraz yumuşamıştı. “Sana, bunu bir tür bilgisayar oyunu olarak düşünmeni söylemiştim.”

Jack ürpererek çayırılıkta etrafına bakındı, ardından inatçı bir edayla çenesini kaldırdı. “Bu bir bilgisayar oyunu değil,” diye yanıtladı.

“Ama bu gerçek bir dövüş de değil,” dedi Hastings. Jack, büyücünün sesindeki keskinlikten ötürü sarsılmıştı. Jack, bir kez daha öğretmeni hakkında daha çok şey biliyor olmayı diledi. Nereden geldiğini veya ona bunu yaptırmanın ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Ortama kısa süreliğine, rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu.

“Onlar kim?” diye sordu Jack rakiplerini kastederek.

“Savaşçılar,” diye cevap verdi Hastings. “Geçmişte şampiyon olan kişilerdi, uzun zaman önce öldüler. Kurallar gereği öbür dünyada hapis kaldılar. Böylelikle eğitim yapmak için onları istediğimde çağırabiliyorum.” Büyücü çenesini sıvazladı. “Bildığın üzere, dünyada talim yapacak pek fazla sağ kalan savaşçı yok. Belki de asıl savaş modern dünyadadır.”

Demek ki kural kitapçığındaki ölü savaşçılar hakkındaki bölüm bu anlama geliyordu. Öldükten sonra bile bu düzenden kaçış yok, diye düşündü Jack. “Bu kuralları kim yazdı ki?”

“Kurallar antlaşmanın bir parçasıdır, kuruluşları sırasında beş loncanın temsilcileri tarafından imzalanmıştır.”

Jack, Weir kitabında okuduğu ejderha ve beş kuzenle ilgili olan hikâyeyi hatırladı.

Hastings elini Jack'in omzuna koydu, genç adam büyücünün enerjisini kemiklerine işleyen bir tür elektrik akımı gibi hissediyordu. "Seni gerçekten öldürmeye kalkışan birisi olduğunda ne yapacaksın, Jack?" diye sordu Hastings.

"O zaman ben de onu öldürürüm," diye yanıtladı Jack.

"Onu öldüremezsın," dedi Hastings. "Çünkü o zamana kadar çoktan ölmüş olursun."

Jack mesajı almıştı. "Öyleyse önce onları ben öldürmeliyim." Hastings bu cevaptan ötürü tatmin olmuştu.

Çayırlıktan geçirdikleri vakit boyunca, Jack on adet rakiple dövüşmüştü. Rekoru dört yenilgiye karşılık altı galibiyetti.

O günden sonra, Jack ile Hastings haftada en az iki kere o çayırıkta antrenman yaptı. Bazen daha çok vakit geçirebilmek için cumartesi günleri oraya gidiyorlardı. Jack, bu müsabakalardan her zaman yara bere içinde ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde çıkıyordu. Jack, havalar ısındıkça savaşıllığın insanı sürekli susatan ve sıcaktan bezdiren bir iş haline geldiğini düşünüyordu.

Hastings, Jack'ten bir daha etkisiz hale getirdiği bir rakibini öldürmesini istememişti. Ancak Jack, savaşın ateşiyle, bazıları iki taraf için de "ölümcül" olan, ciddi darbeler almış ve indirmişti. Aldığı darbeler son derece acı vericiydi, rakiplerinin de aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyordu. Ancak dövüş bitince ağrı ve acılardan geriye hiçbir şey kalmıyordu. Hastings bunun sebebinin, savaşçı çağırma ritüelinin kurallarından biri olduğunu söylemişti. Büyücü, insanın içini yakan bir iksiri yanında taşıyordu. Özellikle zorlu dövüşlerden sonra bunu Jack'e bir ya da iki kez içiriyordu. İksir, ağrıları son derece hızlı bir biçimde dindiriyordu. Gerçi Jack, bunun Trinity Lisesi'nin uyuşturuculara ve alkole karşı sıfır tolerans politikasıyla çeliştiğinden şüphe ediyordu.

Hastings'in onun önüne sürekli yeni mücadeleler sürmesine rağmen, genç adamın dövüş sicili sürekli geliyordu. Bazen tek dövüşte iki veya üç savaşıyla birden kapışıyordu. Arada sırada kadın rakiplerle karşılaşılıyordu. Buna alışması biraz zaman almıştı ancak kadın dövüşçüler de en az diğer rakipleri kadar güçlüydü. Bir keresinde kendisinden sadece birkaç yaş küçük olan bir genç çocukla dövüşmüştü. Genç rakibinin giydiği kıyafetler daha moderndi, muhtemelen on dokuzuncu yüzyıla aitti. Jack oldukça hızlı bir biçimde onun silahını elinden almıştı.

Jack, "Oldukça genç biriydi," dedi Hastings'e. "Eğitimi de zayıftı."

"Evet, öyleydi," diye yanıtladı Hastings.

"Benim kadar genç olan savaşçılar var mı?" diye sordu Jack.

"Senden daha küçükleri de var," dedi Hastings buz gibi bir ses tonuyla. Büyücü bunun üzerinde daha fazla konuşmadı. Jack artık pek çok konuda ona soru sormayı bırakmıştı. Genç adam kılıçla savaşmayı öğrenmenin onu büyücü düşmanlarına karşı nasıl koruyacağını hâlâ anlayamıyordu. Gerçi Trinity'de belinde kılıcıyla dolaşabilse bu sorun olmazdı. Bir tür mücadeleye hazırlandığını hissediyordu fakat bunun ne olduğunu bilmiyordu. Hayatı gitgide başkalarının kontrolü altına girmeye başlamıştı, özellikle de Hastings'in. Linda teyze onu terk etmişti. Genç adam kendisini iki farklı dünyada yaşayan bir şizofren gibi hissediyordu: Okul hayatının vazgeçilmez normalliliğiyle Weir dünyasının tehlikeleri ve gizemi arasında kalmıştı. Ruhsuzca itaat etmek, zapt etmesi gittikçe zorlaşan bir öfkeye karşı bir alternatif haline gelmeye başlamıştı.

Aşk hayatı da hem kontrolden çıkmış hem de tat vermeyen bir hale bürünmüştü. Leesha'nın resmî olarak Lobeck'le çıkıyor olmasına rağmen Jack onun yıldızlar listesinde en başta yer alıyordu. Etrafta kim olursa olsun Jack'e yaklaşmak için hiçbir

fırsatı kaçırmıyordu. Sonuç olarak Jack, Lobeck'in de listesine girmişti. Gerçi bu başka bir listeydi.

Ellen en az Jack kadar stresli, dalgın ve alıngan bir hale gelmişti. Sezon ilerledikçe takımla yaptığı yetenek geliştirme antrenmanlarını hızlandırmıştı. Onları, gittikçe artan bir yoğunlukla çalıştırmaya başlamıştı. Genç kadın ve Hastings birbiriyle rekabet eden yardımcı antrenörler gibi çalışıyorlardı.

Daha sonra okul sezonunun sonuna doğru peş peşe gelerek genç adamın hayatının bu yeni ritmini bozan pek çok şey oldu.

ONUNCU BÖLÜM

SOKAK KAVGASI

Futbol sezonunda haziran ayına gelindiğinde Trinity futbol takımı playoff maçlarına girmeyi hak kazanmıştı. Jack, takımın başlangıç kadrosunda yer alıyordu, orta sahada ve forvette oynuyordu. Will defanstaydı, Fitch ise kaleci ve orta saha mevkilerindeydi. Benjamin Harrison Lisesi'yle yapılacak bölge şampiyonası maçı, Leesha'nın doğum günü partisiyle aynı tarihteydi. Jack takımının galibiyet golünü orta sahadan atmış ancak ayak bileğini burkmuştu. Maçı 3-2 kazanmışlardı.

Takım oyuncularının çoğu Leesha'nın partisine gideceği için soyunma odası çabucak boşalmıştı. Jack acele etmedi çünkü oraya gitmek için pek hevesli değildi. Antrenörü onun bileğini sarmayı bitirdikten sonra Jack duşa girip üzerini değiştirdi. Yalnız kalmıştı. Parti mekânı, oranın birkaç sokak batısında olan Lakeside Club'daydı. Jack'in Leesha'nın partisine yürüyerek gitmeye hiç niyeti yoktu, bir araç bulma umuduyla topallayarak otoparka ilerledi.

Binanın giriş yolunda, gölgelerin içinden birisi çıkıverdi. Jack irkilerek kendisini korumak için ellerini kaldırdı.

“Jack! Benim.” Gelen Ellen’dı. Genç kadın sokak lambasının direğine sırtını yaslamıştı, yüzü gölgedeydi.

“Burada hâlâ ne arıyorsun? Herkes gitti.”

“Sana... çok iyi oynadığını söylemek istedim, Jack. Harıkaydın.”

“Ah, şey, teşekkür ederim.” Genç adam kendisini haddinden fazla mutlu hissediyordu. “Gelmeyeceksin sanmıştım.”

Genç kadın, *Üf!* dercesine gözlerini devirdi. “Bileğin nasıl oldu?”

“Kendine gelir. Sanırım biraz tutuldu.” Genç adam ayak bileğini oynattı.

“Sevindim.” Genç kadın doğrulup, “İyi akşamlar öyleyse,” dedi fazla uzatmayarak. Gitmek için arkasını döndü.

Ona, “Bekle,” diye seslendi Jack. Ellen ona döndü. “Ne zaman görüşebiliriz?”

Genç kadın, sanki Jack başkasıyla konuşuyormuşçasma etrafına bakındı. “Görüşmek derken?”

“Ya, bilirsin. Takılırız işte. Futbol sezonu da bitti, ikimizin de bolca vakti var.”

Genç kadın omuzlarını silktilti. “Şimdi ne yapıyorsun ?”

“Ben... ah... Leesha’nın partisine gidiyordum.”

“Doğum günün kutlu olsun, Leesha.” Genç kadın tekrardan arkasını döndü.

Jack onun kolunu yakaladı. “Haydi, başka bir şey yapalım.”

Genç kadın ellerini pantolonunun cebine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı. Burnunu kaldırarak Jack’e baktı. “Sen ciddi misin? Kız seni beklemiyor mu?”

“Bak, biraz sakın ol, Ellen. Leesha’yla ben birlikte değiliz. O beni gerçekten uyuz ediyor.”

Ellen ayaklarının dibine baktı ve ayakkabısının ucuyla bir taş parçasını tekmeledi. Ardından başını kaldırıp hınzırca gülümsedi.

“Pekâlâ. Ne yapmak istersin?”

Jack bir fikir bulmak için biraz düşündü. “Seni evine götürebilirim.”

Genç kadın kaşını kaldırdı, “Ama sakatsın.”

“Senden destek alırım.”

Jack, Ellen’a gereğinden fazla yaslansa da genç kadın buna itiraz etmedi.

Otoparktan çıktıklarında, yaz mevsiminin yaklaştığını haber veren hava yumuşak ve nemliydi. Ellen ve Jack, Bank Caddesi’nden aşağı yürüyerek meydana ilerlediler. Jack, Ellen’ın nerede oturduğunu bilmediğini fark etti.

Genç adam, Ellen’a bunu sorduğunda, “Göle yakın bir yerde oturuyorum,” diye cevap verdi genç kadın. “Walnut Sokağı’ndaki şu apartmanlardan birinde.”

İkili birkaç sokak boyunca sessizce yürüdü. Jack’in bileğindeki kasların açılmaya başlamasına rağmen hâlâ yavaş hareket ediyorlardı.

“İstedğin herhangi bir şeyi yapabilseydin, mezun olduktan sonra ne yapmak isterdin?” diye sordu Ellen.

“Ben mi?” Jack bir süre düşündü. “Şey, eskiden bir yelkenliyle tüm dünyayı gezmek isterdim.”

“Sen yelkenci misin?”

Jack başını salladı. “Eskiden babamla hep yelken açardık. O şimdi Boston’da oturuyor. Orada bir yelkenlisi var, bir tane daha yapmayı düşünüyoruz.”

“Babanla aranız iyi herhalde.”

“Pek değil. Neredeyse bir yıldır onu görmedim.” Ellen onu daha fazla sorgulamadı, genç adam da onun en çok bu özelliğini seviyordu. “Daha önce hiç yelkenliye bindin mi?”

Genç kadın başını iki yana salladı.

“Eğer istersen bu yaz seni de yanımda götürebilirim. Şey, sanırım yazın büyük bölümünü İngiltere’de geçireceğim ama...”

“İngiltere!” Genç kadın ona baktı. “Bay Hastings’le mi gidiyorsun?”

“Hayır, annem yaz boyunca orada öğretim görevlisi olarak ders verecek. Sanırım konusu İngilizlerin, Appalachia¹⁸ kültürüne olan etkisi olacak. Bay Hastings ne alaka?”

“Chaucerian Topluluğu’nu İngiltere’ye tura götürüyor. Will ve Fitch de geliyor. Senin bildiğini sanıyordum.”

Jack başını iki yana salladı. Gerçekten de görüşmeyeceklerdi. “Ya sen? Onlarla gitmiyor musun?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Hayır, gidemem. Yaz boyunca bir kampa olacağım.” Genç kadın derin bir nefes verip Jack’e baktı. “Önümüzdeki sonbaharda geri gelmeyebilirim.”

Jack içinde bir şeylerin çöktüğünü hissetti. “Ne? Nasıl yani?”

“Babam, Ohio Power¹⁹’dan geçici bir iş almıştı.” Ohio Power’ın, Trinity’nin hemen dışında bir elektrik santrali vardı. “İşin süresi dolmak üzere. Bu yüzden muhtemelen buradan taşınacağız.”

Genç adam yürümeyi bırakarak Ellen’a döndü. “Ellen. Çok üzgünüm. Bu berbat bir şey.”

“Sana daha önce söylemek istemiştim. Bundan bir süredir haberim vardı.” Genç kadın omuzlarını silktilti. “Pek çok kez taşındık. Ben artık buna alıştım.”

Jack, bütün bir ömrü boyunca herkesin onun geçmişi bildiği bir yerde yaşamının dezavantaj olduğunu düşünmüştü. Artık bundan o kadar emin değildi. “Keşke en azından sen mezun olana kadar baban bir yerde sabit kalsaydı.”

“Evet, şey.” Genç kadın başını salladı. “Acaba bir daha bir-birimizi görebilecek miyiz?”

18 Appalachia, ABD’nin doğu kısmında yer alan bir kültürel bölgedir. New York eyaletinin güney kısmından, Alabama, Mississippi ve Georgia’ya uzanan bir alanı kapsar. (ç.n.)

19 ABD’de yer alan bir enerji şirketi. (ç.n.)

O an için Jack'in kendi geleceği de biraz bulanıktı. “En azından, ben İngiltere'ye gidene kadar vaktimiz var. Tadını çıkarmaya bakalım.”

Bu sırada meydanı geçip Lake Bulvarı'ndan dönmüşlerdi.

Halk plajının otoparkına yaklaştıklarında, “Dans etmeyi bilir misin?” diye sordu genç kadın. Genç adam sorudan ürkek başını kaldırdı. Ellen devam etti. “Yani ben dans etmeyi bilmiyorum, sen de biliyorsundur diye düşünmüştüm, belki de bana öğretebilirsin. Ya da bilmiyorsan belki biz...”

Genç kadın cümlesini bitirmeden durdu. Jack başını çevirdiğinde otoparkta birilerinin durduğunu gördü. Üç kişiydiler. Bunlar Garrett Lobeck ve iki arkadaşı; Harkness ile Leonard'dı. İçinde açık bir bira kasasının olduğu pikap tipi bir kamyonete yaslanmışlardı.

“Bak sen, maçın kahramanı da buradaymış,” diye alay etti Lobeck. “Partide gözlerimiz seni aradı. Şerefine kadeh kaldırmak istedik.” Biraların sonuncusunu bitirip kutusunu avuçları arasında ezdi ve yere fırlattı. Bir başka bira kasası çıkarıp içinden yeni bir bira aldı. Kutuyu açarken Jack, kutudan çıkan “Fışşş” sesini duymuştu. “Leesha da seni arıyordu. Öfkeden delirmişti.”

“Ah, şey. Yarın görüşürüz,” dedi Jack. Ana kadroda onunla beraber oynayan Harkness ve Leonard'a başıyla selam verdi. “İyi bir maçtı.”

Genç adam, Ellen'ın kolunu tutup üçlünün etrafından daire çizerek uzaklaşmaya çalıştı ancak Lobeck, Jack'in önüne çıktı. “Sen kendini ne sanıyorsun? Çektiğin o adice şut beni ana kadrodan attırdı.”

“Beni rahat bırak, Lobeck,” dedi Jack yorgun bir edayla. “Unut artık şu olayı, olur mu?”

“Ben de bir şut çekersem unutturum.” Lobeck, öne atılıp Jack'e bir yumruk savurdu ancak birayla Jack'in çevik adımları birleşince Lobeck'in yumruğu Jack'in sağ kulağını sıyrıp geçti. Tıpkı koca

bir kamyon gibi, Lobeck'in geri dönüp toparlanması biraz zaman aldı. "Adam gibi durup dövüşsene!" diye böğürdü Lobeck.

"Seninle dövüşmek istemiyorum, Garrett," diye yanıtladı Jack. Genç adam, Leonard ve Harkness'in da kavgaya karışıp karışmayacaklarına bakmak için onlara bir yan bakış attı. Yolunun üzerinde duruyorlardı ancak şimdilik izlemekle yetinmişlerdi. Genç adam başıyla Ellen'a işaret etti. "Ellen, git lütfen."

Ellen yumruklarını sıktı. "Salaklaşmayın. Jack sizin takım arkadaşınız. Sizin neyiniz var böyle?" Sanki o da yumruk atmaya hazır gibiydi.

Hiç yardımcı olmuyorsun, diye düşündü Jack. Eğer kavgaya edecekse özellikle Ellen'ın bunu görmesini istemiyordu.

"Ah, şimdi de kız arkadaşın mı seni koruyacak?" Leonard, sert ve hırıltılı bir sesle güldü. Suya yayılan kanı hissedip aklıktan deliren köpekbalıkları misali daireler çizerek yürümeye başlamışlardı. Durum hiç iyi görünmüyordu.

Lobeck, genç adama tekrar saldırdı. Jack ikinci kez darbeyi savuşturmayı başardı ancak arkasından biri onu yakalayıp kollarını tuttu. Bu Harkness olmalıydı. "Ona bir tane geçir de sonra gidelim." Genç adamın arkasından gelen sesin sahibinin nefesileş gibi bira kokuyordu.

Lobeck yüzünde canice bir ifadeyle genç adamın üzerine geliyordu. Jack, onun bu sefer ıskalamayacağını hissetmişti. Genç adam, Nick'le gördükleri derslerden birinde öğrendiği afallatma tılsımını hatırladı. Hızlıca kelimeleri fısıldadı, Lobeck'in kudurmuş bir köpeği andıran yüz ifadesi bir anda şaşkınlığa dönüştü. Önce Jack'e sonra da Harkness'a baktı. "Ne yapıyorum ben ya?" diye sordu. Tamamen afallamıştı. Kaldırımından aşağıya tökezleyerek amaçsızca yürümeye başladı.

Harkness onun arkasından, "Hey!" diye seslendi. "Ona vuracak mısın, vurmayacak mısın?"

Lobeck arkasını döndü. “Ne?” Sulanan gözleri bir anda kendine geldi. “Ah, evet.” Dönüp Jack’e doğru yürümeye başladı.

Sahane. Jack, Harkness’dan kurtulup tam zamanında dönerek Ellen’i, Harkness’ın sağ diz kapağına çift tekme yapıştırırken gördü. Görünüşe göre futbol egzersizleri işe yarıyordu.

Harkness ciyaklayarak sırtüstü düştü ve bacağına tuttu. Lobeck o sırada genç adamın üzerine geliyordu. Garrett’in sağ kroşesi, Jack’in yanağıyla sağ gözü arasında sersemletici bir güçle patlayıverdi. Ardından bir sol kroşe bunu takip etti. Hemen ardından Lobeck’in sağ yumruğu, Jack’in suratının ortasına indi. Genç adam yıldızları saydı, ılık ve ıslak kanın burnuna hücum ettiğini hissetti. Sanki yüzündeki bütün kemikler gözlerine doğru kaymıştı. Sendeleyerek öne doğru bir adım atıp kesilen soluğunu toparlamak için çaresizce nefes aldı. Bir anda öfkesi ve içgüdüleri onu ele geçirdi.

Genç adam parmaklarını açıp kolunu öne doğru savurdu, bir şok dalgası Lobeck’in göğsüne isabet ederek onu asfalta fırlattı.

Jack’in öfkesi bitmek bilmiyordu, içinde kudreti alevlenmişti. Büyükçe bir ağaç dalını koparıp bir savaş asası misali onu vücudunun çaprazında tuttu. Ardından kısa süreliğine yerde hareketsiz yatan Lobeck’e doğru ilerledi. Lobeck, kendine geldiğinde gözlerine inanamamış, yüzüne bir korku hâkim olmuştu. Dirsekleri üzerinde doğrulup ayağa kalktı, üzerine doğru gelen tehlikeden kaçınmak için geriye doğru koşturmaya başladı. Otoparkı çevreleyen alçak bir taş duvara denk geldi. Bu yüksek bir engel değildi ancak onu köşeye kısıtırmaya yetecek kadar uzundu. Jack bacaklarını iki yana açmış, Lobeck’in önünde dikiliyordu. Genç adam silahını başının üzerinde kaldırdığında dalın üzerinde parlak bir alev belirdi. Öldürücü hamleyi yapmak için elindeki silahı yatay olarak çevirdi.

“Jack! Dur!” Ellen’in sesi genç adamla kan dökme arzusunun arasına girmişti. Jack sadece önündeki işe odaklanarak hışımla

başını iki yana salladı. Lobeck gözlerini ardına kadar açmış ağzını kımlıdatıyordu, muhtemelen dua ediyor ya da yalvarıyordu.

“Jack! Ah, Tanrım! Jack!” Ellen, genç adamın dirseğini yakaladı ve muazzam bir güçle geri çekti.

Genç adam bir anda kendine geldi. Dehşete kapılarak elindeki alevli ağaç dalını bir kenara fırlattı. Dal, alevli bir fırıldak misali dönerek otoparkın üzerinden uçup gitti ve göle düşerek söndü. Jack, acıyla bir nefes alarak diğerlerine döndü.

Harkness, asfaltın üzerinde iki büklüm vaziyette oturmuş bacağına tutuyor, kısık bir sesle küfürler yağıdırıyordu. Leonard, Jack ile Lobeck’in haline bakarak ağzı açık kalakalmıştı. Araya girmeye hiç niyeti yoktu. Ellen sanki toprağı kök salmış gibi durduğu yerde çakılı kalmıştı. Ellerini kaldırmış dehşet içindeki yüzü bembeyaz olmuştu. Berbat bir gün geçirmiş gibi duran Lobeck dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Uzun bir süre hiç kimse kıpırdamadı.

Jack’in sağ gözü şişmeye başlamıştı ve gözünü neredeyse hiç açamıyordu. Kan, burnundan sızıp ağzına dökülüyordu. Genç adam elinin tersiyle yüzünü sildi ve biraz daha kan geldi. Jack, diğer eliyle Ellen’ın kolundan tutarak, “Haydi gidelim,” diye mırıldandı. Jack ona dokunur dokunmaz, genç kadın irkildi ve nefesini tuttu. Genç adam elini geri çekmek zorunda kaldı. “Ben... Ben artık iyiyim. Gerçekten. Haydi buradan gidelim.”

Üçü de onları durdurmak için bir hamle yapamadı.

Perişan bir halde Ellen’ın evine doğru yürüdüler. Genç adamın yüzü alev alev yanıyordu ve aldığı her nefeste canı yanıyordu. En önemli sorumluluğı olan sihirli güçlerini kontrol altında tutma ve gizleme görevini yerine getirememişti. Şüphesiz olanlar yüzünden Ellen’ın muhtemelen ödü kopmuştu. Sarhoş Garrett Lobeck’i bir sokak kavgasında öldürmesine ramak kalmıştı. Genç adam nasıl bir şeye dönüşüyordu?

Belki de güç kullandığından dolayı çoktan kimliği ifşa olmuştu. Şansı sonsuza dek onu koruyamazdı. Mehtabın altında güzel bir geceydi, Lakeside'daki parti bitmek üzereydi. Göl kenarında yürüyen herhangi biri bu olaya tanık olmuş olabilirdi. Genç adam temkinli bir biçimde etrafına bakındı. Sessiz sokakta, Ellen ve kendisinden başka yürüyen kimse yoktu. İkilinin uzun gölgeleri önlerine düşmüştü, sokak lambaları altında bir toplaşp bir dağılıyorlardı.

Ortada en az dört tane tanık vardı. İnsan zihninin gördüğü şeyi tasarlayıp gerçekliği beklentiye uydurmak gibi fevkalade bir yeteneği vardı. Lobeck ve arkadaşları da birayla iyice dağıtmışlardı. Ancak genç adam ikinci kez Lobeck'e karşı kontrolünü yitirmişti. Bundan tekrar yakasını kurtarmış olmasına inanmak zordu.

Ellen ise başka bir hikâyeydi. Tamamen ayıktı ve kimsenin de kandıramayacağı bir tipti.

Genç kadın ona pek bir şey sormamıştı. Aslında Walnut Sokağı boyunca yürürlerken, Ellen'ın ağzını bıçak açmamıştı. Ellerini cebine sokmuş, başını eğerek sinirli bir şekilde önden yürüyordu.

"Ellen, dinle, ben..."

"Kapa çeneni, Jack."

Jack bu konuda annesine ne diyeceğini düşünüyordu.

Ellen'ın evinin verandasının önüne geldiklerinde, Jack bu şartlar altında ondan bir iyi geceler öpücüğü koparmaya çalışmayı kesinlikle düşünmüyordu. Ellen böyle hissederken ve kendisinin de yüzü tarumar haldeyken böyle bir şeyi istemek olmazdı. Aslında kavga çıkmadan önce genç adam bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyordu.

Ellen omzunun üzerinden huzursuzca karanlık apartmana bakındı. Genç kadın kesinlikle Jack'in oradan bir an önce gitmesini istiyor gibiydi. Jack bunun bir başlangıç yapmak için iyi bir zaman olmadığına karar verdi.

“İyi geceler, Ellen,” dedi. Genç adamın kelimeleri patlayan dudağından ötürü boğuk çıkmıştı. “Olanlar için üzgünüm. O ana kadar harika vakit geçiriyordum.”

Ellen genç adamı şaşırtarak eğildi ve onun hasarsız olan yavaşlığına bir öpücük kondurdu. “İyi geceler, Jack,” dedi genç kadın. “Ben de üzgünüm.” Ardından binaya girerek gözden kayboldu.

Jack, Jefferson Caddesi’ne geldiğinde annesinin uykuya daldığını hiç zannetmiyordu. O da maçı izlemeye gelmişti. Genç adamın tahmin ettiği kadarıyla, annesi onun için ufak bir kutlama hazırlayıp maçta olanları konuşacaktı. Genç adam yanılmamıştı. Downey’lerin evi ışıklarla parlıyordu. Ön kapıda, üzerinde “Evine hoş geldin, kahraman!” yazan bir pankart asılıydı. Genç adam o an kendisini hiç de kahraman gibi hissetmiyordu. Kapının kul-puna uzandı ancak daha dokunamadan evin kapısı kendiliğinden açılıverdi. Onu karşılayan Linda Downey’di.

“Jack!” dedi genç kadın sevinçle, sonra verandanın lambasının altında onun yüzüne daha dikkatli bakınca, “Jack!” diye haykırdı dehşete düşerek. Hemen ardından Becka da oraya geldi ve *evine hoş geldin* partisi bir anda ilkyardım ve sorgulama seansına dönüşüverdi.

“Bana kiminle *kavga* ettiğini söyleyecek misin? Bilirsin, sana her zaman bir kavga çıktı mı oradan uzaklaşmanı söylerim.” Becka her zaman barışçıl yöntemlerden yanaydı. Jack, annesi bir de onun çayırılıkta yaptığı şeyleri görse acaba ne derdi, diye düşündü.

“İnan bana, oradan uzaklaşmaya çalıştım. Genelde boyumun iki katı olan tiplerle kavgaya tutuşmam.”

“Ah, bilemiyorum, Jack,” dedi Linda teyze. “Sen, herhangi birine karşı başının çaresine bakabilirsin.” Genç kadın, gözlerini Jack’e dikmişti. Genç adam ilk başta bunun sebebinin şişen gözü olduğunu zannetti.

Becka, “Hiç yardımcı olmuyorsun, Linda,” diye ona sitem etti.

Rakip futbol takımını kastederek, “Harrison’lardan biri miydi?” diye sordu Becka. “Ya da Harrison taraftarı mıydı?”

“Garrett Lobeck ve arkadaşlarıyla kapıştım. Onlar takım arkadaşım.”

“Öyleyse neden seni dövmek istediler ki?” Becka’nın kafası karışmıştı. “Hem de maçta o kadar iyi oynamana rağmen?”

“Açıklaması biraz zor,” diye mırıldandı Jack. “Biraz karışık.”

Becka ayağa kalktı. “O zaman, derhal Bill Lobeck’i arayacağım. Çocuklarının bu kasabada terör estirmesinden bıktım usandım.” Annesi telefona uzandı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım anne,” dedi Jack aceleyle. “Yani, şu an Garrett’in durumu nasıl bilmiyorum.” İki kadın da şaşkınlıkla genç adama döndü. “Sanırım onu fena benzettim. Ardından, biz oradan uzaklaştık.”

“Biz dediğin de kim?” diye sordu Linda.

“Ellen Stephenson’u hatırladın mı, anne? Hani onu evine bırakacaktım?”

Becka o an kim olursa arayabilirdi. “Belki de Ellen’in ailesini aramalıyız, onun iyi olduğundan emin olalım,” diye önerdi annesi. “Kızcağız çok korkmuş olmalı.”

“Ah, ben olsam buna tam olarak *korkmuş* demezdim,” dedi Jack. Benim dışımda tabii, diye düşündü genç adam. Ellen’in, Harkness’in üzerine atılışını hatırlayınca neredeyse gülümseyecekti ancak bu yüzünü acıtmıştı. “Dinleyin. Artık onun beni daha fazla rahatsız edeceğini zannetmiyorum. Olanları tamamen unutmak istiyorum. Garrett’in da böyle hissettiğine eminim.”

“Bu iyi bir fikre benziyor,” dedi Linda teyze. “Ayrıca bir parti veriyoruz.” Genç kadın, masanın üzerindeki büyük bir kâsenin içinde duran karidesleri ve buz kovalarının içindeki şarap şişeleriyle pırlıtlı üzüm sularını işaret etti. Büfenin üzerinde büyükçe bir pasta duruyordu, üst kısmında “Şampiyon biziz!” yazıyordu, yanında bir de futbol topu süslemesi vardı.

“Bu mükemmel,” dedi Jack, konu değiştiği için minnettardı. “Bütün bunları ne ara hazırladınız?”

“Maçına yetişmek istiyordum ama uçağım rötar yaptı,” dedi Linda. “Bu yüzden bunun sana güzel bir sürpriz olacağını düşündük.”

“Bu harika bir sürpriz,” dedi Jack. “Burada ne kadar kalacaksın?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi Linda.

Becka, kadehlere şarap ve üzüm suyu dolduruyordu. “Tam zamanında gelmen çok iyi oldu. Geç kalsaydın bizi bulamayabilirdin. Jack ve ben, okul biter bitmez, İngiltere’ye gidiyoruz.”

“İngiltere mi!” Linda çabucak toparlandı ve bir kadeh kırmızı şarap aldı. “İngiltere’ye mi gidiyorsunuz?”

Becka başını salladı. “Hatırlasana, geçen geldiğinde seninle bunu konuşmuştuk. Bize oradan bir ev bulabilmeni umuyordum ancak sana ulaşamadım. Gerçi, Thomas’ın Oxford’da yazlığı olan bir arkadaşı varmış. Büyün yaz boyunca Amerika’da kalacakmış, o yüzden evini kiralayacağız. Evde olursan seni de ziyarete gelebiliriz ama kendini sakın zorunlu hissetme.”

“Bu... kulağa hoş geliyor.” Linda gülümsemeye çalıştı ancak Jack bir şeyin onu rahatsız ettiğini anlamıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KUŞATMA ALTINDA

Ertesi gün cumartesiydi, Jack'in sınıfı okul sonu etkinliği olarak Cedar Point adlı göl kıyısındaki eğlence parkına gidiyorlardı. Genç adam banyodaki aynada kendine baktığında yüzünün bir yanının mosmor olduğunu ve gözünü hâlâ zorlukla açabildiğini gördü. *Harika. Bugün binlerce soruya cevap vermek zorunda kalacağım.* Evde kalmak istiyordu. Ancak Will onu yarım saate almaya gelecekti. Corcoran'da aralarında geçen konuşmadan sonra da Jack bunu iptal etmek istemiyordu.

Linda teyze terasa çıkmıştı, bir fincan çay içiyordu.

"Üzgünüm, bugün dışarı çıkmam lazım," diye ondan özür diledi. "Geleceğini bilseydim plan yapmazdım."

"Akşam da konuşabiliriz, Jack. Eğlenmene bak." Genç kadın sıkıntılı görünüyordu, sanki biraz önce ağlamıştı. Linda, "Sana, biraz farklı göründüğünü söylemiş miydin?" dedi. Jack buna karşılık başını salladı. "Uzakta olduğum için bunu herkesten daha iyi fark ediyorum. Çok çalışıyor olmalısın."

"Haftada üç ya da dört kez."

“Leander Hastings’le mi?”

“Evet.” Jack boğazını temizledi. “Bunca zamandır nerelerdeydin? Ben... Ben ne düşüneceğimi bilemedim. Wylie’nin seni yakaladığını sandım.”

“Üzgünüm. Onun takip etmesi için yanlış izler bıraktım. Sonra... evde halletmem gereken bazı işler vardı.”

“Zaten hep böyle şeyler yapıyorsun.” Jack sesindeki hüznü bastıramadı.

“Büyücülerden saklanma konusunda epey tecrübe edindim.” Genç kadın bir şey daha söyleyecek oldu ancak o sırada mutfak kapısına yüksek sesle vurulduğunu duydular.

“İçeri gelsene!” diye seslendi Jack. “Terastayız.”

“Jack! Dün nerelerdeydin? Biz...” Will, Linda’yı görür görmez donakaldı. “Ah, Selam, Bayan Downey,” dedi genç adam. Ardından Jack’in yüzünü gördü. “Tanrım! Ne oldu sana böyle!”

“Dün akşam maçıtan sonra Lobeck’le arkadaşlarına denk geldim.” Jack, hikâyeyi fazla uzatmamaya karar vermişti.

“Ne? Sen bize maçı kazandırdın, o da tutup senin yüzünü mü dağıttı?”

“Unut gitsin. Sanırım birayı fazla kaçırmıştı. Bir düzine kadar bira içince ana kadroya alınmadığını hatırlamış.”

“Leesha’nın partisine bu yüzden mi gelmedin? Kız geleceksin sanmıştı. Fitch’le her yerde seni aradık.”

Jack başını iki yana salladı. “Hayır. Aslında ben Ellen’la birlikteydim. Biz... ah... partiyi ekmeye karar vermiştik,” dedi genç adam.

“Ah. Tamam o zaman.” Will başını salladı. İfadesinden Jack’in kararını onayladığı anlaşılıyordu. “Pek bir şey kaçırmadın. Millet içki içip durdu, içlerinde bayağı dağıtanlar oldu.” Will eliyle; siyah, fırça gibi saçlarını taradı. “Belki de birinin Lobeck’e bir ders vermesinin vakti gelmiştir. Bakarsın belki buna gönüllü olurum.”

Jack ona göz kırptı. Will'in kara gözleri sert ve öfkeli bakıyordu. Will'in kendine has bir mizacı vardı. Devasa bir yelkenliyi andırırdı, manevra yaparken yavaştı ancak yoluna dosdoğru ilerlerken ondan korkmanız gerekirdi.

“Sorun değil, Will. Gerçekten. Herhalde bir daha bana buluşamaz.” Jack omzuna ufak bir sırt çantası aldı. “Ben hazırım.”

Will bir süre onu inceledi ve başını salladı. “Sen bilirsin.”

Fitch onları arabada bekliyordu, Jack ona hikâyesini tekrar anlatmak zorunda kalmıştı. Bu oldukça uzun bir gün olacaktı.

Ellen, öğleye doğru hız trenlerinin orada onlarla buluşacağına söz vermişti. Güzel bir gündü, güneşli ve sıcaktı. Jack, bütün ikinci sınıfların, hazırlık sınıflarının ve öğretmenlerin çoğunun orada olacağını tahmin ediyordu.

Parka geldiklerinde Jack kendini daha neşeli hissetmeye başlamıştı. İlk yorumlardan sonra kimse onun yüzü ya da Lobeck'le yaptığı kavga hakkında fazla bir şey sormamıştı. Playoff'lardaki zaferleri Jack'i bir tür yıldız yapmıştı. Genç adam, gözleriyle Leesha'yı aradı ancak onu göremedi.

Parkın daha sonrasında kalabalıklaşacağını tahmin ederek, ilk önce parktaki en büyük hız trenlerine binmişlerdi. Jack hız trenlerine binmeyi çok severdi, sanal tehlikelerin gerçek türevlerinden çok daha cezbedici olduklarını anlamaya başlamıştı. Oturup odası geçmiş, panayır şovlarından birkaç tanesini izledikleri sırada saat neredeyse öğle olmuştu, Ellen'la buluşma vakti gelmişti.

Genç kadın Blue Streak hız treninin yanında bekliyordu. Üzerine bir tişört ve şort giymişti, ayağında parmak arası terlikleri vardı. Will ile Fitch, genç kadına kavga hakkında sorular sormak istediklerinde, Ellen onları geçiştirmişti. Jack onunla göz göze gelip bunun için teşekkür etmek istedi ancak genç kadın onun yüzüne bile bakmadı.

Blue Streak'e binip birkaç video oyunu oynadılar, öğle yemeği vakti gelmişti. Tatlı olarak vişneli buzlu içeceklerden aldılar. Hava gittikçe ısınıyordu ve su kayakları onları çağırıyordu.

"Thunder Canyon'a binelim," diye önerdi Will. "İslenme vakti geldi." Jack tişörtünü çıkardı.

"İçeceğimi daha bitirmedim." Jack elindeki bardağı kaldırdı.

Ufak gölün kenarındaki geniş korkulukları işaret ederek, "Onları buraya bırakalım," diye öneride bulundu Ellen. "Şu an sıra o kadar uzun değil."

Sırlıklam olmuşlardı. Kayağın sırası fazla uzun olmadığı için iki kere daha bindiler. Dışarı çıktıklarında ıslak köpekler gibi silkelenip her yana su sıçrattılar.

"Sen yeterince ısınmamışsın, Jack!" Ellen, genç adamın içeceğini kaptı ve başından aşağı dökmekle tehdit etti. Jack elini uzatıp genç kadının eline vurdu, bardağın içindekilerin çoğu altlarındaki balık göletine döküldü.

"Yaptığına baksana!" dedi Jack. Ellen'ın espri anlayışının yerine geldiğine sevinmişti. Gün boyunca neredeyse ilk defa onunla konuşmuştu. Jack arkasını dönüp göletteki sazan balıklarının buzlu içeceğin peşinden gidip gitmediğine baktı. Will de gülerek korkuluklara yaslanmıştı ancak bir anda gülümsemesi kayboldu. Jack gözlerini arkadaşının baktığı yere çevirdi. Ölü balıklar, eriyen buzlu içeceğin etrafında büyüyen daireler çizerek su üzerinde duruyorlardı. Balıkların açık renkli karınları, eğlence parkının bulanık suları üzerinde parhyorlardı. Yüzlercesi ölmüştü.

Jack bir süre donup kalarak gördüğü manzarayı anlamaya çalıştı. Ardından Will'le göz göze gelince genç adamın kapıldığı büyü bozuluverdi. Jack hızlı bir hareketle bardağı ve içeceğinden geriye kalanları ıslak giysileri için yanında getirdiği plastik torbanın içine koydu. Torbayı sırt çantasının içine koydu. Ardından kolunu korkuluğun üzerine savurarak diğerlerinin içeceklerini

de gölete fırlattı. Ellen ve Fitch, içeceklerini korkuluktan aşağı uçarken görünce karşı çıkarak feryat ettiler.

“Özür dilerim,” dedi Jack. “Benim hatam. Bir sonrakini ben ısmarlayacağım. Yalnız bu sefer limonata alalım.” Ardından ciddi-yetle, hâlâ itiraz eden Fitch ve Ellen’ı göletin önünden uzaklaştırdı. Will kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak onları takip etti.

Nick Snowbeard, mikroskobundan başını kaldırarak, “Bu çok ilginç,” dedi. Yaşlı büyücü, ufak mutfığında sanal bir laboratuvar yaratmıştı. Jack ile Linda teyze mutfak masasında oturuyorlardı. Jack, içeri kimsenin girmemesi için sihirli bir bariyer açmıştı. Nick, öğrencisinin maharetlerinden birkaçını sergilemesine izin veriyordu.

“Bu, sinirsel yolla etki eden, antik bir Anglosakson zehridir. Yağda çözünür. Çok hızlı ve etkilidir. İzini bulmak zordur ve tek bir damlası bile yeterlidir.” Yaşlı adam sakalını sıvazladı. “Cedar Point’te tek bir sazan balığının bile hayatta kaldığını sanmıyorum.”

“Bu kime ait olabilir?” diye sordu Jack. “Nereden bulmuşlardır?”

“Bu zehir, bitkisel yolla elde edilir. Elinde doğru malzemeler varsa yapması kolaydır. Ancak bu pek bilindik bir şey değildir. Aileden birisi yapmış olmalı.”

“Aile derken Gülleri kastediyorsun sanırım, öyleyse tam üzerine bastın!” diye ateş püskürdü Jack. “Beni başka kim öldürmek ister ki?” Genç adam sandalyesinden fırladı.

“Bugün parkta başka kim vardı?” diye sordu Linda.

“Tanıdığım herkes,” dedi Jack. “Bir de tanımadığım bir sürü insan.” Muhtemelen onu Leesha Middleton da zehirlemek istemiş olabilirdi.

Teyzesi iç geçirip çenesini dizlerine yasladı. “Belli ki sırrımı birisi öğrenmiş.”

Nick düşüncelere dalmıştı. “Zehirler kolayca kontrolden çıkabilir. Tıpkı bu durumda olduğu gibi. Bu daha çok... adam öldürmenin verimsiz bir yöntemidir.”

Jack elini masaya vurdu. “Tüm batı havzasını zehirlemiş olabilirler, bu yüzden uykularının kaçtığını da hiç sanmıyorum. Anlamıyor musunuz? *Benim kim olduğumu biliyorlar! Nerede yaşadığımı biliyorlar!* Benim ya da Gölgeavcısı’nın peşine düşmelerini ne durdurabilir ki?” Genç adam sandalyesinde dik oturdu. “Yedi Kadim Kılıç’tan biri yatağımın altındaki beysbol kartlarının bulunduğu kutunun içinde saklı duruyor. Bunun orada olduğunu anlamaları ne kadar sürer ki?” Genç adam kılıcın hâlâ yerinde olup olmadığına bakmak istedi. “Evin etrafına koruma tılsımları yerleştirdim,” dedi Nick kibarca. “Peşinden buraya gelmeleri kolay olmayacaktır. Buraya ellerini kollarını sallayarak girip seni öldürürlerse çok şaşırım.”

“İçim nasıl rahatladı bilemezsin,” diye mırıldandı Jack.

“Bu bir tür uyarı olabilir. Ya da panikleme sebebi olup kaçmaya sevk edecek bir teşebbüstür.”

“Eh, işe yarıyor.”

Linda başını kaldırdı. “Nicodemus. Jack’in büyücülükle arası nasıl?”

“Jack’in içinde savaşçı cevheri olmasına rağmen büyüye karşı şaşırtıcı bir yatkınlığı var.”

“Hokkabazlık veya el çabukluğu gibi marifetlerden mi bahsediyoruz yoksa onun gerçekten kullanabileceği şeylerden mi?”

Nick, “Yeğenin bunların çok ilerisinde,” diyerek genç kadına güvence verdi. “Çok iyi işler çıkardı. Onun için güçlü bir büyücü oldu, diyemem ancak büyücü cevherine sahip olan bazı kişilerden çok daha güçlü durumda. Büyücüler Loncası’nın dışında onun yapabildiklerini yapan hiç kimseyi görmedim.”

“Bana eğitiminden bahsetsene, Jack,” dedi Linda teyze. Jack programı hakkında spor salonundaki talimlerinden başlayıp çayır-

lıkta yaptığı müsabakalardaki gösterdiği ilerlemeleri içeren, kısa bir özet geçti. Genç kadın kaşlarını çattı. “Bu aşağı yukarı klasik eğitimle aynı,” dedi genç kadın. “Öğretmeni başka bir şey işlemedi mi?” Jack bunun üzerinde biraz düşündü. “Biraz sapanla çalışmıştık. Bir de güreş ve tai chi gibi silahsız dövüş talimleri vardı. Ben de kendi başıma ağırlık kaldırma egzersizleri yaptım. Ancak vaktimizin büyük bölümünü eskrim kılıçları ve Gölgeavcısı’yla çalışarak geçirdik.”

Linda sıradaki sorusunu sormadan önce tereddüt etti. “Leander Hastings’in öğretmenliği nasıldı?”

“Yaptığı işi iyi biliyor. Benimle oldukça fazla vakit geçirmeye gönüllü oldu ancak bazen benden çok fazla şey istedi.” Jack bir anlığına düşündü. “Kontrolü hep elinde tutmak istiyor. Sadece yanıtlamayı istediği sorulara cevap veriyor.”

Linda hiç şaşırmayarak başını salladı. “Tipik Leander işte.”

Jack, Linda’nın da en az Leander kadar dik başlı olduğunu düşünmeden edemedi. Bu sorgulama yüzünden genç adamın sinirleri bozulmaya başlamıştı. Onun sormak istediği kendi soruları vardı. Linda ayağa kalkıp masayla büfe arasındaki dar alanda volta atmaya başladı.

Genç kadın Jack’e bakmadan, “Bu İngiltere gezisinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye cevap verdi Jack, şaşırmıştı.

Linda hızlı ve ikna edici bir biçimde konuştu. “Eğer gidersen, Dr. Longbranch seni görmek isteyecektir. Ve şimdiki durumun göze alınırsa... bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum.”

Jack ayağa kalktı, hafifçe bacaklarını açmış kollarını kavuşturmuştu. “Linda teyze, benimle artık dürüstçe konuşmanın vakti geldi. Beni öldürmek isteyen insanlar var. Sanırım onların kim olduğunu veya bunu neden yapmak istediklerini öğrenmeye hakkım var.”

“Pekâlâ,” dedi Linda. Ellerini sandalyenin arkasına koydu. “Weir’deki hanelerin, çoğunlukla kendi aralarında yaptıkları savaşılarla geçen bir tarihi olduğunu anlatmıştım, hatırladın mı?”

Jack başını sallayarak oturdu. Bunun uzun ve can sıkıcı bir hikâye olacağından şüpheleniyordu.

“Aile içerisinde yüzlerce yıldır savaş halinde olan iki hane var. İlk husumet iki erkek kardeş arasında çıkmıştı. Güller Savaşı’nın hikâyesini hatırlıyor musun?”

“İngiliz hanedanı içindeki iki fraksiyon arasında kopan bir iç savaştı. Lancaster ve York’lar arasında olmamış mıydı?” Jack, İngiliz tarihi hakkında öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. “Bosworth Savaşı’yla sonlanmamış mıydı?” Nick’le o konu üzerinde oldukça vakit harcamışlardı. Anlaşıldığı üzere yaşlı büyücü konusunun uzmanıydı.

“Bizim için sonlanmadı. Ailemizin içindeki bir hane Kızıl Gül’e değilse Beyaz Gül’e sadık kaldı. Bosworth’tan yıllar sonra bile savaşlar devam etti, hiçbir taraf gerçek anlamda üstünlük sağlayamadı,” dedi Linda. “On altıncı yüzyıla gelindiğinde, en kana susamış büyücü bile bu savaşın böyle devam edemeyeceğini anlamıştı. O yıllarda yüzlerce Weir mensubu, devam eden savaştan ve büyücülerin boyunduruğu altına girmekten kaçmak için Amerika’ya göç etti. İçlerinde her bir loncadan temsilciler de vardı. Bizler de ayı boyu denilen bir grup demokratın soyundan geliyoruz. İngiltere’de kalanlarsa turnuvalardan oluşan yeni bir sistem kurdular.”

Jack, teyzesinin gözlerinin içine baktı. “Nick bana Oyun’dan bahsetmişti.”

Linda irkildi ve yanakları hafifçe kızardı. “Oyun,” diye tekrar etti. “Böylelikle, büyücüler bir daha doğrudan savaşın içine dâhil olmadılar. Büyücüler; savaşçılar toplamaya, onları eğitmeye... onlara avantaj sağlayacak belli güçler ve özellikler üzerinde *yetistirmeye* odaklandılar.” Genç kadın Jack’e kısa bir an baktıktan

sonra gözlerini ondan kaçırdı. “Yalnız bu çabaları geri tepti. Güce o kadar odaklanmışlardı ki bu kanı taşıyan insanları ihmal ettiler. Aynı soydan yapılan evlilikler yüzünden, hastalıklı nesiller yetişti ve ölmeye başladılar. En başarılı olanları bile çocuk yapacak kadar uzun yaşayamadı.”

“Öyleyse neden savaşmayı bırakmadılar?”

“Gelenekler ve intikam gibi pek çok sebepten ötürü. Türlerinin son örneği olan büyüli eşyalardan oluşan bir hazineyi kontrol etmek için. İşin aslı bu,” dedi genç kadın Jack’in verdiği tepkileri inceleyerek. “Turnuvayı kazanan hane, loncaları yöneten Büyücü Konseyi’ni ele geçirir. Böyle bir düzenden gelenlerin de bu sistemi değiştirmeleri pek mümkün değildir. Ailemiz aristokrasidir: imtiyazlı ve entrika çevirmekten başka işi olmayan kişilerden oluşur.”

“1700’lerin başlarında Eski Dünya’da savaşçı kılığı yaşıyordu, bazı Avrupa loncaları iki yüzyıl önce Amerika’ya göç eden grupları hatırladı. Onların kayıtları çok geniş tutulmuştu. Soyağacına çok önem verirlerdi.

“Amerika’daki göçmenler Güllerle olan bağlarını kopardılar ve Gümüş Ayı sembolü armamız olarak kabul gördü. Yeteneğe sahip olmayan Anaweir’lerle geniş ölçekte karma evlilikler yapıldı. Bunun sonucu olarak da soyumuzdan gelenler arasında yeteneği miras alamayanlar oluyor. Belki de doğduğunda içinde bir cevher olmamasının sebebi bu yüzdendir. Ancak ailemizin bu tarafında pek çok kişi yetenekli olarak doğar ve fiziksel olarak sağlıklı olur. Ancak yeteneklerinden haberdar olmadıkları ya da onları kullanmak için eğitilmedikleri için de savunmasız oluyorlar. Hiçbir tarafa bağlı olmadıkları için korunmadan yoksun kalmışlardır.”

“Böylece, Güller bizim peşimize düştü. Üzerinde özellikle savaşçı yeteneğini taşıyan kristallere sahip olan aile fertlerini aradılar. Bu yeteneğe sahip olan kişiler gözden kaybolmaya başladı. Büyücüler özellikle çocuk yaştakileri kaçırıp onları Oyun için yetiştirmeye meraklıydılar. Ortada neler döndüğünü anlamamız

için üzerinden uzun bir süre geçmesi gerekmişti. Ancak ailemizin bazı üyeleri eski usuller üzerinde çalışarak, gelenekleri öğrenip Weir kitaplarının önemini kavradılar.”

“Ailemizin geri kalanları nerede peki?” diye sordu Jack.

“Her bir yere yayıldılar,” diye yanıtladı Linda. “Hâlâ İngiltere’de büyük kaleleri var ancak dünyanın birçok yerine yayılmış durum-dalar. Bu insanlar gerçekten zengin ve güçlü kimselerdir, Jack. Bunlar geleceği görebilen ve diğer insanları kontrol edebilen kişilerdir. Geçimlerini sağlamakta hiç zorlanmazlar.”

Jack, gözle görünür hiçbir yerden desteği olmamasına rağmen oldukça zengin olan teyzesini düşündü. “Bana, bu turnuvaların senelerdir devam ettiğini ancak hiç kimsenin bunun farkında olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Savaşçı kıtlığı yüzünden o kadar sık yapılamıyor. Ancak yine de devam ediyor.” Linda omuzlarını silktili. “Büyücülere göre turnuva sistemi işe yaradı. Can ve mal zararım en aza indiriyor. Angajman Kuralları kapsamında büyücülerin birbirine saldırması yasaktır. On altıncı yüzyılda yazılan kurallar günümüze kadar değişmeden gelmiştir. Tabii ki diğer loncalar meşru hedeftir.”

Jack, Hastings’in ona verdiği dövüş kurallarının yazılı olduğu kitabı hatırladı. “Kurallar. Tabii ya. Bende onlar var.” Genç adamın sırt çantası masanın üzerinde duruyordu. Onun yan cebine uzanıp içinden ince kitapçığı çıkardı.

Linda, sanki Jack çantasından bir yılan çıkarmış gibi tepki verdi. “Onu nereden buldun?” diye sordu.

“Bunu bana Bay Hastings vermişti. Üzerinde çalışıyordum.”

“Eh, ona ihtiyacın olmayacak çünkü hiç kimseyle savaşma-yacaksın,” dedi teyzesi düz bir şekilde.

“Öyleyse neden bütün o eğitimlere girdim ki?” Jack kitabı çantasına geri koydu, şimdi kafası daha çok karışmıştı.

Linda gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak genç adamın kolunu tuttu. “Jack, senin sağ kalman için her gün elimden gelenin

en iyisini yapıyorum. Doğduğun zaman Jessamine Longbranch'ı çağırarak zorunda kalmıştım, aksi takdirde ölecektin. Jessamine, Beyaz Gül Hanesi'nin başbüyücüsüdür. İleride onlar için savaşacağını varsayarak sana bir savaşçı cevheri verdi. Daha sonra eğitilmen şartıyla seni burada bırakması için onu ikna etmiştim. Çünkü Kızıl Gül Hanesi'nin seni Trinity'de bulması zor olacaktı." Linda teyze boş bir ifadeyle gülümsedi. "Bilirsin, son derece ikna edici olabilirim. Ayrıca bu güne kadar da gizli kalmayı başardın."

"Kızıl Gül Hanesi'nin başbüyücüsü Geoffrey Wylie'dir. Mezarlıkta karşılaştığın adam oydu. Beyaz Gül Hanesi bunca zamandır burada olduğunu biliyordu. Dolayısıyla zehirleme olayının arkasında Wylie'nin ekibinin olduğundan şüpheleniyorum. Ancak bu yine de mantıklı değil. Eğer kim olduğunu biliyorlarsa seni öldürmeyi sadece son çare olarak düşünebilirler."

Nick başını salladı. "Eğer bir büyücü seni öldürmek isteseydi zehirlemeye kalkmazdı. Doğrudan saldırmayı seçerdi. Ancak Wylie seni öldürmez. Seni ele geçirip bir turnuva yapılması talebinde bulunur. Eğer Beyaz Gül Hanesi ortaya bir oyuncu süremezse Wylie hükmen galip sayılır." Yaşlı adam düşünceli bir şekilde sakallıyla oynadı. "Futbol seçmelerinin olduğu güne kadar Trinity'de hiçbir büyücünün izine rastlamamıştım. Eğer hâlâ şehirdelerse, muhtemelen Hastings yüzünden saklanıyordır. Şimdilik telaşa kapılmanın vakti değil."

Linda kaşlarını çatı. "Eğer Dr. Longbranch, Kızıl Gül Hanesi'nin senin peşine düştüğünü fark ederse, seni derhal elimizden alır." Genç kadın, Jack'in bunları idrak edemediğini fark etmişti. Konuşmaya devam etti. "Seni eğitime tabi tutar. Savaşçıları, Oyun'a hazırlamak için onlara neler yaptıklarını biliyorum." Genç kadının sesi sönüverdi, aniden kiminle konuştuğunu fark etmişti.

"Reşit olmak üzeresin, Jack. Dr. Longbranch'ın seni almaya gelmesi an meselesiydi. Bu yüzden Hastings'le irtibata geçtim. Kılıcı alıp seni gizlice eğitime tabi tutmak onun fikriydi.

Gölgeavcısı'nın, oyun alanında avantajını artırarak bir farklılık yaratacağını düşünmüştü.

"Hastings tam olarak kim?" diye sordu Jack.

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Tıpkı bizimki gibi, onun da soyu Ayı Boyu'ndan geliyor. O güçlü bir büyücüdür, savaşçılara ve savaşçı eğitimine karşı her zaman yoğun bir ilgisi vardır. Hastings, *Ana*-büyücü Weir ya da büyücü olmayan Weir adı verilen, alt seviye loncaların her zaman koruyucusu olmuştur. Onun sana mükemmel bir öğretmen olacağını biliyordum."

Jack durumun ne kadar umutsuz olduğunu anlamaya başlamıştı. Trinity artık onun için güvenli değildi. İçine saklanmak için fazla ufak olan bir çukuru andırıyordu. Belki de kasabayı terk etmenin vakti gelmişti.

"Bak, Linda teyze, İngiltere'ye gitmeliyim. Annem şimdiden, biletleri aldı. Aylardır orada neler yapacağımız hakkında konuşuyor."

"Dr. Longbranch'la görüşmekten uzak durabilir misin?"

"Sanırım annem çoktan onu arayıp geleceğimizi söylemiştir."

Linda pes etmiş gibi görünüyordu. "Öyleyse Weir zehrini kullanmaya tekrar başlayacaksın."

"Asla!" Jack ayağa kalkarak onlardan uzaklaştı. "O şeyi bir daha kullanmam. Bana söz vermiştin."

"Ama Jack, Jessamine bundan kuşkulananacaktır. Geçirdiğin bu değişim gözüne çarpacaktır."

"Ben bir ergenim. Ergenler değişirler." Jack başını iki yana salladı. "Onu kullanmayacağım. Ciddiyim. Ölürüm daha iyi." Genç adam bunu söylerken bile kendisine hayran olmuştu. Şimdiye kadar Linda'ya hayır diyebildiğini hatırlamıyordu.

Buna Linda da şaşırmıştı ancak yorumunu kendisine sakladı. "Pekâlâ, Jack. Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Cedar Point gezisinden sonraki hafta sınav haftasıydı. Okulun son günleriydi. Will, o pazartesi günü Jack'in evine geldiğinde mutfak

kapısının kilitli olduğunu gördü. Pencereden içeri baktığında Jack'in başını masaya yaslayıp uyuduğunu ve mısır gevreğine dokunmadığını gördü. Jack'i uyandırana kadar kapıyı pek çok kez çalması gerekmişti. Genç adam kıpkırmızı gözlerle uyanmıştı. Jack gelenin kim olduğunu görünce ayağa kalkıp Will'i içeri aldı, ardından arkalarından kapıyı kilitledi.

"Vay, artık kapıları kilitlemeye başlamışsın," dedi Will. Jack'e kahvaltısını bitirmesi için işaret edip kendisine de yarım kâse kadar mısır gevreği koydu. Jack berbat görünüyordu. Moraran gözü, yeşil ve sarı renklere dönmeye başlamıştı. Diğer gözünün altında da koyu renkli halkalar vardı. Genç adam fiziksel olarak harika görünüyor olabilirdi ancak duygusal olarak bir enkaz halindeydi. "Bütün gece sosyal bilimler sınavına mı çalıştın?"

"Sosyal bilimler mi? Ha, evet." Jack ruhsuz bir şekilde lapaya dönen mısır gevreğini ağzına tıktı.

"Fitch, bu akşam matematik sınavına çalışmak için buluşabileceğimizi söylüyor. Ellen gelemeyecekmiş. Sanırım ziyarete gelen akrabaları, hafta boyunca onlarda kalacakmış."

Jack umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Tamam."

"Dinle, Jack." Will tereddüt etti. "Şu problemin polisin çözebileceği türden bir şey mi?"

Genç adamın, Will'in dediklerini anlaması biraz zaman almıştı. Jack gözlerini ona dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, galiba teyzenle senin başında bir tür bela var. Teyzen ne zaman ziyarete gelse bir şeyler oluyor." Jack hiçbir şey söylemedi, Will sözlerine devam etti. "Amcam Ross, Trinity Emniyeti'nde komiser. Belki de gidip onunla konuşabiliriz. Kayıt dışı olarak yani. Belki bize birkaç tavsiye verebilir."

Jack başını iki yana salladı. Genç adamda, Will'i rahatsız eden bir teslimiyetçi hava vardı. "Hayır, sorun değil. Her şey yolunda," diye tekrar etti hiç de ikna edici olmayan bir tavırla. "Bir iki hafta içinde İngiltere'ye gidiyoruz zaten."

Will başını salladı. “Eh, bu yaz tatile çıkan bir tek sen değilsin. Fitch ve ben de İngiltere’ye gidiyoruz, biliyor musun?”

Jack üzerindeki rehavetten bir anda sıyrıldı. “Tabii ya. Ellen bana anlatmıştı. Ama bunun hakkında fazla bir şey bilmiyorum.”

“Bay Hastings ayarladı. Chaucerian Topluluğu İngiltere’de bir ay geçirecek. Seninle de görüşürüz, yazın büyük bir bölümünü orada geçirmeyecek misin zaten?”

Jack başını salladı. “Sanırım evet. Ama Fitch, İngiltere’ye gidiş parasını nereden bulacak?”

“Özel bir kurum var. Bay Hastings oraya göndermemiz için bize denemeler yazdırttı. Fitch’inki oldukça iyiydi. Hepimiz biraz ödenek alacağız ancak Fitch’e tam burs verdiler.

Tam o sırada Will, arka merdivenlerden mutfığa inen birinin ayak seslerini duydu. Gelen Linda Downey’di. Will ona karşı, düşmanlık ve hayranlıkla karışık bir saygı besliyordu. Will, Jack’in güzel teyzesinin bir şekilde arkadaşının başındaki belalardan sorumlu olduğuna inanmıştı.

“Selam, Jack. Selam, Will.” Genç kadın onları sıcak bir şekilde karşıladı. Ancak Will’in yüzündeki ifadeyi görünce genç kadının gülümsemesi sönüverdi. Jack her şeyden habersizdi. “İkinizi okula bırakayım.”

Will hayal kırıklığı yaşıyordu. Jack’le konuşabilmek için biraz yalnız kalabilmelerini umuyordu. Cedar Point’te olan olayların derinine inip arkadaşını, Ross amcasıyla konuşturmaya ikna etmek istiyordu. Jack’e yardım edebilmek için genç adamın aklına başka bir şey gelmemişti.

Jack başını salladı. Sanki ikisi de bu konuda hemfikirmiş gibi, “Tabii, olur,” dedi. “Gidip çantamı alayım.”

Linda teyze bu seferki gelişinde ufak, gümüş renkli bir spor araba kiralamıştı. Normalde Will’in sürücü koltuğuna oturmak için bir şans isteyerek yalvarması gerekirdi. Fakat bu sefer Trinity Lisesi’ne giden kısa yol boyunca arabada çıt çıkarmadan gitmişlerdi.

Linda, lisenin önünde arabayı durdurdu. Jack arabadan dışarı çıktığı sırada Linda vites kutusunun üzerinden Will'e doğru eğilip sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle konuştu: "Lütfen ona göz kulak ol, Will."

Will şaşırarak başını kaldırdı. Genç kadın ona çok yakındı, fazlasıyla hem de. Son derece ciddi bir tavırla masmavi gözlerini ona dikmişti, yüzünde neredeyse yalvaran bir ifade vardı.

Aman Tanrım, dedi genç adam kendi kendine, yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu.

Genç kadın ona bir kâğıt parçası uzattı. "Burada cep telefonu numaram var. Sıradışı bir şey olursa beni ararsın."

"Tabii. Olur." Genç adam kâğıdı alırken parmak uçları Linda'nın kollarına dokundu. İsteksizce koltuğundan kalkarak dışarı çıktı. Will kararsızca avcunun içindeki kâğıt parçasıyla olduğu yerde kalakaldı, Linda'nın arabayla uzaklaşmasını izledi.

Bu olaydan sonra Will sınavına konsantre olmakta zorlanmıştı ve zaman dolduğunda neredeyse haline şükretmişti. O ve Jack, sosyal bilimler kitaplarını bırakıp içinden matematik sınavı için gereken kitapları almak için dolaplarına doğru gittiler. Jack ile Will'in dolapları yan yanaydı. Jack'in dolabının kapağı açık duruyordu, sanki yağmalanmış gibiydi. Jack, Will'e, "Kilitlemeyi unutmuş olmalıyım," dedi. "Gerçekten kendimi kaybediyorum."

Tam o sırada Penworthy arkalarında belirdi. "Bay Swift, derhal ofisime gelmeniz gerekiyor." Penworthy o kadar gergin görünüyordu ki resmen titriyordu.

Jack gözlerini kırparak ona baktı. "Dolabım hakkında mı konuşacaksınız?"

"Öyle de denebilir." Müdür konuşmasını bitirir bitirmez dudaklarını tiksintiyle buruşturdu.

"Sorun değil," dedi Jack müdürü ikna etmeye çalışarak. "Çalınan bir şey olduğunu sanmıyorum."

“Sana benimle gelmeni söyledim,” diye tekrarladı müdür. “Eşyalarını burada bırakabilirsin.” Müdürün ses tonundaki bir şey Will’in kalıp izlemek istemesine sebep oldu. Penworthy, resmen Jack’i koridor boyunca sürüklüyordu, Jack de omzunun üzerinden Will’e bakıyordu. Duruma şaşırان Will sessizce onları arkadan takip etti. Müdür, Jack’i binanın ön kısmında bulunan idari ofise doğru götürdü. Penworthy odasının kapısını kapatmadan önce Will, ofis lobisine tam zamanında girmişti. Sekreter, genç adama meraklı gözlerle baktı.

“Ah, birinin gelip beni almasını bekliyorum,” dedi Will. Kapının kenarındaki bir sandalyeye oturdu. “Her an gelebilirler.” Linda’nın söyledikleri aklına geldi. *Ona göz kulak ol, Will.* Genç kadın ona güveniyordu. Will’in, ortada ne olup bittiğini öğrenene kadar oradan gitmeye niyeti yoktu.

Jack müdürün odasına girdiğinde, ufak bir masada oturan iki adam gördü. Tişört ve kot pantolondan ibaret olan gündelik kıyafetler giymişlerdi. İkisi de otuzlu yaşlardaydı ve kaba görünümlyüydüler. İçlerinden biri siyah saçlı ve kirli sakallıydı. Diğeriyse sarışındı ve yüzü tıraşlıydı, suratında çene hizasına kadar inen belirgin bir yara izi vardı.

İkisinin de vücudu yapılıydı. Jack odadan içeri girdiğinde iki adam da yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle aynı anda ayağa kalktı. İçlerinden biri başıyla Jack’i işaret ederek, “Bunun o olduğuna emin misiniz?” diye sordu Penworthy’ye.

“Bu, Jackson Swift,” dedi Penworthy hürmetkâr bir ifadeyle. Masasına oturup iki adamın karşısındaki bir sandalyeye Jack’e oturması için işaret etti. Jack sandalyeye oturup temkinli bir ifadeyle karşısındaki iki adamı süzdü. Adamlar sanki beklenmedik bir şeyle karşılaşmış gibi genç adamı incelemeye başladılar.

Yabancıardan ikisi de birer deri kimlik kılıfı çıkarıp rozetlerini gösterdiler. Esmer adam, “Jack ben Brad Hansford, bu da Mike

Sowicky. Trinity Emniyeti'nin Narkotik masasından geliyoruz. Senden birkaç sorumuzu yanıtlamanı istiyoruz,” dedi.

Jack şaşkına dönmüştü. Genç adam Trinity Polisi'ne ait pek çok memuru tanıyordu, buna Will'in amcası Ross da dâhildi. Ancak bu iki adamı daha önce hiç görmemişti. Genç adam, iki memura da sırayla baktıktan sonra, Penworthy'ye döndü. Müdür'ün elleri masasının üzerindeki sümenin üzerinde nemli izler bırakıyordu. “Bütün bunlar da ne demek oluyor?”

Bu sefer Sowicky söze başladı. “Jack, bu sabah senin dolabında arama yaptık ve bunu bulduk. Polis memuru masarın üzerine iki adet plastik torba bıraktı. Birinin içinde yeşil yapraksı bir madde vardı, diğesinde de bir avuç hap ve kapsül.

“Bekleyin bir dakika!” diye itiraz etti Jack. “Bu şeyleri hayatım boyunca görmedim ben.”

“İşte bu yüzden seninle konuşmak istedik, Jack. Bu işi açığa çıkartmak istiyoruz.” Konuşan esmer dedektif Hansford'du. Ses tonu teskin ediciydi.

Jack'in aklı yavaş işliyor, işe yarar bir fikir bulmakta zorlanıyordu. Vakit kazanmaya çalışarak, “Neden dolabımda arama yaptınız?” diye sordu genç adam.

“Kulağımıza senin uyuşturucu alışverişine dahil olduğuna dair bir bilgi geldi,” dedi Sowicky. “Bu yüzden Bay Penworthy'yle temasa geçtik. Sağ olsun, bize çok yardımcı oldu.” Dedektif, o sırada hem endişeli hem de ciddi görünen müdüre bakarak gülümsedi.

“Bakın, yanlış kişiye aldınız. Ben uyuşturucu falan satmam!” Rüya görüyorum. Kesin rüya görüyorum, dedi Jack kendi kendine. Fakat kendisini nasıl uyandıracaktı?

“Gözün neden morardı, Jack?” diye sordu Sowicky. “Bir tür belaya falan mı bulaştın?”

Jack bir şeyler söylemeye çalıştı ancak sonra konuşmamanın daha doğru olacağını düşündü. Başının ciddi anlamda belada olduğunu biliyordu ancak bunun sebebini bilmiyordu. Onun dolabına

uyuşturucu yerleştirmeyi kim isteyebilirdi ki? Tabii, onu öldürmek isteyen veya tutsak almak isteyen insanlar vardı. Ancak onu kim hapse göndermek istiyordu ki? Genç adam doğru düşünebilmek için çabaladı ancak beyni sıradışı bir biçimde ağırlaşmıştı.

Giyiniş tarzlarına bakılırsa bunlar sivil polisti. Ama soru sormaya başlamadan önce genç adama avukat isteyip istemediğini sormaları gerekmez miydi? Jack bunu çözmeye çalıştı ancak aklını kullanamıyordu.

Hansford tekrar konuştu. “Karakola gidelim, orada sana birkaç soru soracağız. Annenle babanı çoktan aradık, bizimle orada buluşacaklarını söylediler.”

“Ama iki saat sonra bir sınavım var!” dedi Jack ve bunu söylediği için kendisini aptal gibi hissetti.

Hansford gülümsedi, diğer polisten kesinlikle daha dost canlıydı. “Şansın yaver giderse bu işi hemen hallederiz. Sonra da tam zamanında gelir sınavına girersin.”

Jack gözlerini kapadı. Zihninin derinliklerinde, ufak kanatları andıran bir şeyler kıpırdanıyordu. Hayır, bunlar kanat değildi. Kelimelerdi. Bu bir sakinleştirme tılsımıydı. *Karakola git. İfade ver. Her şey yoluna girecek.* Genç adam kasıldı. Polisler, anne ve babasıyla konuştuklarını söylemişlerdi. Ancak genç adamın babası Boston’daydı. Onunla konuşmuş olamazlardı. Ayrıca annesi de oğlunu oraya bizzat kendisinin götürmesi için ısrar ederdi.

Ardından tüm taşlar yerine oturdu. Genç adam gözlerini açtı. Hansford konsantre olmuş vaziyette sürekli Jack’e bakıyordu. Jack de ortaya çıkan gücü hissedebiliyordu. *Karakola git, her şey yoluna girecek,* dedi ısrarcı ses.

Bu adamlar büyücüydü.

Jack içindeki panik duygusuyla savaşıarak derin bir nefes aldı. Her şeyden önce, bu sahte polislerin oynadıkları ölümcül oyun hakkındaki bildiklerini belli etmemesi gerekiyordu. Jack’in

tek avantajı, büyücülerin onu eğitimsiz bir lise talebesi olduğunu zannetmeleriydi.

Bunlar Kızıl Gül olmalı. Genç adamın bakışları Penworthy'ye kaydı. Bir okul dolusu Penworthy'nin bile bu büyücüleri durdurmaya gücü yetmezdi. Genç adamın yardıma ihtiyacı vardı.

Jack ayağa kalktı. "Galiba midem bulanıyor," dedi karnını tutarak. Gerçi pek de yalan söylemiyordu. "Tuvalete gitmem gerek. Birkaç dakikaya dönerim."

Büyücüler huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Artık gitsek daha iyi olmaz mı, Jack?" diye önerdi Hansford. "Temiz hava alırsan daha iyi hissedersin."

"Ben ciddiyim," dedi Jack, sesini yükselterek. "Kusacağım."

Penworthy ayağa fırladı. Ofisi açık şeftali rengi bir halıyla kaplanmıştı. "Tuvalet iki kapı yanda. İsterseniz siz de onunla beraber gidin."

Hansford ile Sowicky isteksizce Jack'i lobiye doğru takip ettiler. Will kapının yanındaki sandalyede oturuyordu, Jack'i yanında iki "dedektifle" beraber Penworthy'nin odasından çıkarken görünce başını kaldırdı. Will tam ağzını açacakken Jack'in ayağı bir sandalyenin bacağına takıldı ve Will'in kucağına düşüverdi. Will'in kulağına eğilip, "Will, başım belada. Çabuk, Hastings'i bul. Çağır onu," diye fısıldadı. Hansford ile Sowicky, Jack'in kollarından yakalayıp onu ayağa kaldırdılar ve kapıdan dışarı çıkarttılar.

Will bir süreliğine olduğu yerde kalakalmıştı. Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Hastings mi? Onun bunlarla ne ilgisi vardı ki? Ancak arkadaşının yüzündeki çaresizliği hatırlayınca hemen ayağa kalktı. Genç adam, "Bay Hastings nerede?" diye sordu sekretere. Bayan Prentiss, Jack ve peşinden gelen adamlara heyecanla bakakalmıştı. "Şey, tam olarak nerede olduğundan emin değilim," diye cevap verdi kadın. "Bu binada olduğunu biliyorum ama sınav haftası olduğu için herkesin programı biraz..."

Will onu susturmak için elini kaldırdı. “Bakın, bu çok önemli. Onu hemen bulmalıyım.”

Penworthy odasından dışarı çıktı, gergince kravatını düzeltiyordu. “Bay Childers, konuşma şeklinizi hiç beğenmedim. Bay Hastings’i görürsek onu aradığınızı söyleriz.”

Will başını çevirip sert bir ifadeyle müdüre baktı. Elini uzatıp onun omzuna koydu. İkisinin arasındaki boy farkı göze alındığında bu hareket fazlasıyla tehditkârdı. “Ben oyun oynamıyorum, Bay Penworthy. Eğer onun nerede olduğunu biliyorsanız bana söyleyin, yoksa... yoksa... herkes buna pişman olur.” Sekreter ve müdür, daha önce kimseye sesini yükseltmemiş olan Will’e şaşkınlıkla baktı.

Penworthy adım geri atıp yutkundü. Sanki daha da ufalmışa benziyordu. “Bay Hastings’in nerede olduğunu bilmiyorum. Başka birinin sınavına gözetmen olarak girmiş olabilir. Anons cihazımız hâlâ bozuk, o yüzden onu kendi başına aramak zorundasın.”

“O adamlar kimdi ve Jack’i nereye götürecekler?” diye hesap sordu Will.

“O beyefendiler polis memurlarıydı. Jack’e tuvalete kadar eşlik edecekler. Kendisini pek iyi hissetmiyor.”

“Eğer Bay Hastings’i görürseniz Jack Swift’in onun yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyin.” Will topukları üzerinde döndü ve koşarak ofisten çıktı.

Bu umutsuz bir göreve benziyordu. Bina devasa boyuttaydı ve Hastings buradaki yüzlerce sınıftan birinde olabilirdi. Dersliklerin pencereleri olmadığı için bu yüzlerce kapıyı açıp içeri bakmak anlamına geliyordu. Genç adam koşarak koridor boyunca ilerledi; kapıları çalmadan açıp gözetmenleri ve sınava giren öğrencileri korkutarak, gördüğü herkese Hastings’in nerede olduğunu sordu. En sonunda bir köşeyi dönerken Fitch’le çarpıştı.

“Hop, dikkat et, Will. Böyle koşup durursan insanları sakatlayabilirsin.” Fitch, arkadaşının yüz ifadesini görünce gülmeyi kesti.

Will ona acelesinin sebebini anlattı. Vakit daralıyordu ve genç adam hiç ilerleme kaydedememişti.

“Bak,” dedi Fitch’e, “sen Hastings’i aramaya devam et. Ben Linda’yı arayacağım. Bana cep telefonunun numarasını vermişti.”

Genç adam, kafeteryanın dışındaki ankesörü telefonlara doğru koştu ve numarayı çevirdi. Linda neredeyse hemen telefonu açmıştı. Arkadan gelen seslere göre, genç kadın araba kullanıyordu.

“Bayan Downey, ben Will. Jack’in başı bir tür belaya girdi. Benden Hastings’i aramamı istedi ama onu bulamadım.”

Bir anlık sessizlik oldu. Linda’nın sesi telefonda çınladı. “Jack şimdi nerede?”

“Onu son gördüğümde, yanında iki adamla beraber müdürün ofisinden çıkıyordu.”

“Will, dinle beni. En kısa zamanda oraya geleceğiz. Sen, Hastings’i bul,” dedi ve telefonu kapadı.

Jack’i tutsak alan adamlar, onu sıkıca tutuyorlardı. Ellerinden yayılan ısı, gömleğini aşır tenini yakıyordu. Tuvaletten çıktıktan sonra onu hemen zorla dışarı çıkarmaya çalışabileceklerini düşündü. Ancak koridor öğrencilerle doluydu. Jack de iki büklüm olmuş bağıra bağıra ne kadar çok midesinin bulandığından yakınıyordu. Birisi –Jack onun kim olduğunu bilmiyordu– genç adamın arkasından seslendi. Jack arkasını dönüp bakmadı. İki büyücü onu tuvalete götürüyordu, görünüşe göre Jack’in söylediklerine inanmışlardı.

Hansford hâlâ onuna zihin hileleri yapıyordu. Genç adamın zihninde konuşan ses, *Bir şeyin yok, Jack, dedi. İşbirliği yaparsan her şey yoluna girecek.* Tuvalete girdiklerinde Jack kendisini klozetlerden birine kilitleyip yüksek sesle kasma taklidi yaptı. Genç adam, Will’in onun söylediklerini yapıp yapmadığını bilmiyordu. Ya Hastings’i bulamadıysa? Jack, Hansford ve Sowicky’yle hiçbir

yere gitmeyeceğine dair karar kılmıştı. Çünkü bu iş hiç de iyi bir yere varacakmış gibi gözükmiyordu.

Büyücüler sabırsızlanmaya başlamıştı. “Hadi artık,” dedi Sowicky klozetin kapısına vurarak. “Bu işi uzatmayalım.”

“Bana bir dakika verin,” dedi Jack kapının arkasından. “Ara-banıza mı kusayım?”

“Umurumuzda değil, Jack,” dedi Hansford. “Gitme vakti geldi. Annen ve baban neredesin diye merak etmiştir.”

“Dinleyin,” dedi Jack zayıf bir ses tonuyla. “Belki de ailemle daha sonra gelebilirim. Sınavımdan sonra. Zaten onlar da bir avukat tutmak isterler.”

“Avukata ihtiyacın olmayacak,” dedi Sowicky sertçe, ardından da söylediğini toparlamak için, “bu kayıt dışı bir durum çünkü. Artık dışarı çık, yoksa içeri biz gireceğiz.”

Jack fırsatlarını gözden geçirdi. Bir tuvalet kapısı, bu iki büyücüyü uzun süre oyalayamazdı. Nick’in ona öğrettiği saldırı tılsımlarından birkaçını kullanmayı düşündü. Ancak büyücülük konusunda o kadar da güçlü olmadığını biliyordu. Genç adamın neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Binadan dışarı çıkana kadar salağa yatmanın uygun bir strateji olacağını düşündü. Sonra onları gafil avlayabilirdi, böylelikle hem etraftaki insanlara fazla zarar vermemiş olacak hem de kaçış için daha iyi bir şansı olacaktı.

Genç adam sifonu çekip kapının kilidini açtı. Ancak kapıdan dışarı adımını atar atmaz, Sowicky gırtlığına yapışıp onu duvara yasladı. Jack’in nefesini kesmiş ve gıkını çıkartmasına izin vermemişti. Jack, Hansford’un bir tılsım okuduğunu duydu; o anda damarlarından içeri sıcak, metal benzeri bir sıvı akıyormuş gibi hissetti. Tüm eklemleri bir anda hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Eğer genç adam doğru duyduysa, bu bir hareketsiz hale getirme tılsımıydı. Artık çok geçti.

Sowicky onu duvardan alıp yüzükoyun yere yapıştırdı; içlerinden biri dizini genç adamın sırtına bastırıp bir kolunu da arkaya çevirerek sırtına yaslamıştı. Jack'in o kadar çok canı yanmıştı ki omzunun çıkacağını sanmıştı. Ardından diğer kolunu da sırtına yaslayıp genç adamın bileklerini bir şeyle kısıtarak sıkıca birbirine bağladılar.

Zaman, şimdi yavaşça akmaya başlamıştı, genç adamın bütün sinirleri tetikteydi. Okul tuvaletinin tanıdık kokusu burnuna geliyor, yara bere içindeki yüzünde fayans zeminin soğüğünü hissediyordu. Trinity Lisesi'nin gri ve bordo renklerinde döşenmiş zemin karolarının arasındaki derzlere çamur bulaşmıştı. Jack saliseler içinde, eğer onu oracıkta öldürürlerse göreceği en son şeyin bu manzara olup olmayacağını merak etti. Daha sonra, eğer onu öldürmek isteselerdi ellerini bağlamazlardı diye düşündü.

“Oyun vakti bitti, Jack,” diye tısladı içlerinden biri. Konuşan nispeten iyi polis Hansford'du. Onu sırt üstü çevirdiler. Rahatsız bir halde, bağlı ellerinin üzerinde uzanıyordu. Başını kaldırıp yüzlerine baktı, iki yanında ayakta dikiliyorlardı. Sowickly, Jack'in tişörtünü ve yeleğini sıyrarak göğsünü açtı.

Hansford, sweatshirt'ünün yakasının içinden gümüş bir koni çıkardı. Dr. Longbranch'ın kullandıklarına benziyordu ancak bu daha küçüktü. Koniye, Jack'in kalbinin üzerine koydu ve onu bir süre orada tuttu. Partnerine doğru hızlıca başını salladıktan sonra, koniye sweatshirt'ünün içine koydu. Jack çaresizce debelenmeye çalıştı ancak kıpırdayamamıştı bile.

“İyi dinle,” dedi Sowicky. “Seni buradan canlı çıkaracağız, ağırlığınca altın değerinde olduğun için cesedin bizim işimize yaramaz. Bizimle sessizce gelersen kimsenin canı yanmaz. Yoksa önümüze çıkan herkesi öldürürüz. Bağırıp çağırmaya kalkmadan önce bunu düşünsen iyi olur.”

Tam o sırada Jack tuvalet kapısının açıldığını duydu. Başını kaldırdığında Leesha Middleton'ın kapı eşliğinde durduğunu gördü.

Kaçması için onu uyarmak istedi.

Ancak daha sonra onun erkekler tuvaletinde ne aradığını merak etti.

Leesha, kapıyı arkasından kapattıktan sonra onlara doğru ilerledi, yerde yatan Jack'in yanına gelerek diz çöktü. Gülümseyerek sahiplenici bir edayla ellerini genç adamın saçlarında gezdirdi. "Onu yakalamışsınız," dedi.

Jack şaşkınlıkla ağzını açıp kapadı.

"Bize onun eğitimsiz olduğunu söylemiştin," dedi Hansford. "Biraz bile büyü sızıntısı sezemedik. Sözüne güvenmeliydik."

"Bu da sizin için yeterli olmalı." Leesha parmak uçlarını Jack'in gömleğinden içeri kaydırıp ve onu sıyırdı. "Bak sen, burada ne varmış?" Genç kadın Jack'in yeleğine dokundu. "Gizli kapaklı sırlar ha? Bir de insanları tanıdığım sanırsın."

Jack de hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu.

Leesha, yanına oturarak Jack'in başını kucığına koydu, nazikçe yanağını okşadı. "Seni son gördüğüm seferki kadar yakışıklı değilsin. Görünüşe göre erkek arkadaşım seni fena benzetmiş. Partime gelmediğin için bunu hak ettin." Genç kadın abartılı bir biçimde iç çekti. "Ah, Jack, ne kadar da aptalmışım."

Ben de öyle. "Sen kimsin?" diye fısıldadı Jack. Kollarındaki gerginliği atabilmek için sadece biraz olsun kımlıdayabilmek istiyordu. "Kimin için çalışıyorsun?" Sorduğu her soru ona biraz daha vakit kazandırıyordu.

"Ben mi? Bir büyücüyüm. Dr. Longbranch geçen sonbahar seni izlemem için beni tutmuştu. Neden seni izlenmeye değer biri oluğunu düşündüğünü anlayamamıştım. Bu yüzden sebebini öğrenmeye karar verdim. Seninle çok uğraştım, Jack. Tüm o sıkıcı sırlarını ortaya çıkardım fakat zamanlamam yanlıştı. O sıralarda her şeyden bihaberdin ve bana anlatacak hiçbir şeyin yoktu. Bunun yanında, Longbranch da Weir zehriyle seni uyuşturuyordu, dolayısıyla vücudunda hiç büyü sızıntısı olmamıştı."

Jack, Leesha'yla olan buluşmaları hakkında çok az şey hatırlıyordu. Aklında tatlı bir bulanıklıktan başka bir şey yoktu.

"Artık kendi hesabıma çalışıyorum," diye devam etti Leesha. "Ve bu sefer bu ıssız kasabada kapalı kalıp cahiller ve ahmaklarla iyi geçinmeye çalışarak emeğimin karşılığını da aldım, inan bana. Gerçi, itiraf etmeliyim, hepsi sıkıcı değildi." Genç kadın eğilip Jack'i öptü.

"Bu arada aklıma gelmişken..." Genç kadın bir elini çantasına soktu ve içinden ufak bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını dişleriyle açtı. Genç adamın çenesini tutarak onun ağzını zorla açtı ve şişenin içindekileri içeri döktü. Sıvının büyük bir bölümünü yutması için Jack'in boğazını okşadı. Görünüşe göre genç kadın bu konuda tecrübeliydi.

Sıvının tadı genç adama tanıdık gelmişti, Leesha da bunu onaylamıştı. "Weir zehri. Bize karşı kötü sürprizler yapmanı engelleyecektir. Etki etmesi için birkaç dakika bekleyip sonra yola koyulacağız."

"Bunu nasıl... nasıl öğrendin?"

"Şey, fiziksel becerilerindeki değişiklik ilgimi uyandırmıştı. Leander Hastings'in Trinity'de boy göstermesinden de bir şeylerin döndüğünü anladım."

"Hastings'i tanıyor musun?"

Leesha resmen ürperdi. "Şu hain çapulcuyu mu? Onu hepimiz tanırız. Hastings buraya geldiğinden beri neredeyse birbirinizden hiç ayrılmadınız. Bu yüzden partideyken seni gizlice arka odalardan birine götürüp senden neler öğrenebileceğime bakmaya karar vermiştim. Ortalarda gözükmeyince seni aramaya çıktım. Otoparkta-
yken, seni zavallı Garrett'ı havaya uçururken gördüğümde de hiç şaşırmadım." Leesha eliyle Jack'in alınına vurdu. "Yuh yani!"

Hansford boğazını temizledi. "Artık yola çıksak iyi olur."

“Bana ne yapacaksınız?” diye sordu Jack hızlıca. Leesha onun ne kadar ahmak olduğunu kanıtlarken epey eğleniyordu. Belki de kaçınılmaz sonu biraz daha erteleyebilirdi.

“Duruma göre değişir. İki hane de sabırsızca, daha doğrusu çaresizce seni ele geçirmek istiyor.

Jack en sonunda durumu kavrayarak, “Sizler tacirsiniz,” dedi. “Beni... satmak istiyorsunuz.” Genç adamın midesi bulandı ve bu sefer gerçekten kusacağını düşündü. Gerçi sırtüstü vaziyette hareketsiz yattığı için muhtemelen kendi kusmuşunda boğulacaktı. Genç adam bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı.

“Bu doğru, Jack. Böyle bir pazarlıktan elde edeceğimiz kazanç bize ömrümüz boyunca yeter,” dedi Sowicky. “Sen tam aradığımız türden bir malsın. Bir daha saatlerce tozlu kütüphanelerde ve ufak kasaba adliyelerinde vakit harcamak yok, uyduruk kâhinlerin ve simyacıların sığmaklarını kazıp üç kuruşluk satacak bir şeyler aramak yok.”

“Sanırım o hazır.” Leesha ayağa kalkıp eteğini temizledi. “Gitmem gerek, Jack. Alicia Middleton’ın bir uyuşturucu satıcısı şüphelisiyle hiç işi olmaz. Ama sonra görüşeceğiz. Sana söz veriyorum.” Genç kadın aynaya baktı ve rujunu tazeledi, ardından kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Hansford ve Sowicky, genç adamın kollarına girerek onu ayağa kaldırdılar. Jack çaresiz bir halde ikisinin arasında salınıyordu.

“Şimdi buradan, hızlıca ve sessizce yürüyüp gideceğiz,” dedi Sowicky. Büyücü bir tılsım fısıldadı ve Jack’in kuvveti yerine geldi. Genç adam birkaç saniye bekledikten sonra başını eğip Sowicky’nin karnına dirseğini geçirdi. Büyücü sert bir biçimde yere düştü, sağlam bir gümbürtüyle başını duvara çarptı. Jack kıvrıldı ve yükseğe sıçradı, Hansford’un kasıklarına sağ ayağıyla bir tekme vurdu. Elleri bağlı olduğu için Jack düşüşünü hafifletemedi ve acı verici bir şekilde lavabonun köşesine çarptı. Weir

zehri işe yaramıştı, genç adamın reflekslerini köreltmış, fiziksel içgüdülerini karmaşaya sokmuştu.

Büyücülerden biri –Jack onun Sowicky olduğunu sanmıştı– genç adamı saçlarından yakaladı ve kafasını lavabonun içine soktu. Büyücü musluğu sonuna kadar açtı, Jack nefes nefese kalmış tükürükler saçarak boğuluyordu. Nefes almaya çalışırken su yutuyordu. Sowicky ellerini Jack’in karnına koydu ve büyü gücüyle onu yaktı. Acı dalgası tüm vücudunu kavuruyordu. Çığlık atmaya çalıştığında daha fazla su yutmuştu. Jack debelenip durdu ancak büyücünün pençesinden kurtulamadı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç saniyeden sonra Jack’in başını lavabodan kaldırıp onu yere diz çöktürdüler. Sowicky, genç adamın sırtına sert bir darbe indirdi. Jack, yer karolarının üzerine ağzından ve burnundan su sıçrattı. Ancak büyücüler onun kollarını bırakmayarak genç adamın yüzükoyun yere düşmesini engellediler.

“Bir insana gözle görünür bir hasar vermeden, onun bu kadar çok canını yakabilmek etkileyici, değil mi?” dedi Hansford yumuşak bir ses tonuyla. “Bu sadece basit bir gösteriydi, Jack. Seni doğduğuna pişman edecek, tahmin edemeyeceğin kadar çok farklı yöntem biliyoruz. Bize sakın bulaşma.”

Büyücüler Jack’i tekrar ayağa kaldırdılar. Genç adamın kollarına girerek onu resmen tuvaletten dışarı taşıyarak çıkarttılar. Jack, Hansford’un fena bir şekilde topalladığını görünce içinde ufak bir memnuniyet hissetti.

Jack, koridoru elinden geldiğince inceledi. Gözlerine sürekli su sızıyor, yüzünü silemiyordu. Etrafta hâlâ oldukça fazla öğrenci vardı. Koridorda bekleyen öğrenciler, üçlüyü çıkış kapısına doğru ilerlerken görünce muhabbetlerini yarıda kestiler. İki adam aralarına aldıkları tutsaklarını sürükleyerek götürüyorlardı. Jack’in başından sular damlıyordu, elleri arkasından bağlanmıştı. Koridordaki kalabalık önlerinden çekildi, öğrenciler koridorun her iki yanındaki dolaplara doğru geriliyordu. Sanki o dolapların içine

saklanmak istiyorlardı. İçlerinden biri, “Jack?” diye seslendi cılız ve korkak bir sesle. Jack onun kim olduğunu göremedi.

Ardından Will ile Penworthy’nin ofis kapısının önünde durduklarını gördü. Jack, Will’in orada ne yaptığını, Hastings’i bulup bulamadığını merak etti. Ancak genç adam, bunu tacirlerin önünde sormak istemiyordu. Penworthy’nin ağzı açık kalmıştı. Büyücüler müdürü fark etti. Hansford ona bir açıklama yapıp yapmama fikrini gözden geçiriyordu. En sonunda herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Üzgünüm. İçerideyken bir sinir krizi geçirdi. Uyuşturucular yüzünden olmalı. Artık bir sorun yok,” dedi.

Will onlara doğru bir adım attı. “Jack, burada neler dönüyor?” Genç adamın sesi kısıktı ancak yumruklarını sıkmıştı. Her an onların üzerine atılacakmış gibi duruyordu.

“Hayır, Will.” Jack başını iki yana salladı, aksi takdirde büyücülerin sözlerini tutacaklarının farkındaydı. “Sorun yok. Ben iyi olacağım. Onlarla gitmeliyim.”

Will, onların önlerine çıkmak istercesine ileriye doğru bir adım daha attı. Okulun dış kapısı açıldı ve Jack’in annesi ile Linda teyzesi içeri daldı. Jack kısık bir sesle küfretti. Burada ne halt ediyorlardı? Becka, Penworthy’ye ve iki büyücü tarafından sürüklenerek götürülen oğluna baktı. Kadının yüzündeki ifade oldukça tehditkârdı. Ancak onun yerine Linda konuştu.

“Olduğunuz yerde kalın!” diye emretti. Büyücüler bu emre itaat etmekten başka bir şey yapmayarak oldukları yerde kalakaldılar.

Becka müdüre döndü. “Leotis, sanırım bana bir açıklama borçlusun.”

Leotis Penworthy olduğundan daha gergin görünüyordu. Sırayla iki büyücüyü işaret etti. “Becka, bunlar emniyet teşkilatından; Bay Hansford ve Bay Sowicky. Jack’e bazı sorular sormaları gerek. Onlarla karakolda buluşacaksın sanıyordum.”

“Will Childers, bizi on beş dakika önce arayana kadar bundan hiç haberim yoktu.” Jack, annesinin ses tonundaki sert tınıyı fark etmişti. “Burada neyin olup bittiğini öğrenmek istiyorum.”

Jack’in kalbi buruldu. Polisler annesini korkutamazdı. Onlarla mücadele etmeden asla oğlunu götürmelerine izin vermezdi. Becka, mahkemede dikkat edilmesi gereken bir rakip olabilirdi ancak büyücüler karşısında hiç şansı yoktu. Linda da ablasının yanında duruyordu, karşı karşıya oldukları tehlikeden tamamen haberdar olduğu yüzünden anlaşıyordu, ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. *Lütfen, Tanrım,* diye dua etti Jack. *Böyle olmasın.* Bunu durdurmak artık Tanrı’nın hikmetine kalmıştı.

Genç adam annesine baktı. “Anne. Beni dinle. Bu adamlar polis falan değil.” Kadın önce Jack’e baktı, ardından da gözlerini bu iki büyücüye çevirdi. Sowicky bir uyarı maksadıyla Jack’i daha sıkı kavradı. Becka kendi can güvenliğini umursamazdı. O yüzden annesini ikna edebilecek bir yöntem kullandı. “Eğer müdahale edersen beni öldürürler. Bunu gözlerini kırpmadan yapabilirler. Hayatta kalmam için tek şansım onlarla beraber gitmem. Çok ciddiylim.”

Annesinin soluğu kesildi. “Jack,” diye fısıldayabildi. “Lütfen. Bu bir tür hata olmalı. Yanlış kişiyi yakaladınız. Onu incitmeyin.” Jack arkasında bir hareketlilik olduğunu hissetti, hafif vücut kıpırtıları hâlâ koridorda öğrencilerin olduğunu fark ettirdi.

“Lütfen, Anne. Linda Teyze. Bırakın gidelim. Bunu benim için yapın.” Genç adamın bakışları, olduğu yerde kalmaya niyetli olan Linda’ya kaydı. Genç kadın karşısındaki iki büyücüyü inceliyordu, onları zihninde tartıyordu.

“Onun yerine beni alın,” diye öneride bulundu Linda. “En azından, Takas için bir değerim vardır, herhalde.” Sadece sesi bile kalpleri eritmeye yeterliydi. Şimdi de genç kadın içinde bir güneş doğuyormuşçasına parlamaya başlamıştı. Jack, büyücülere doğru

yönlendirilen ani bir güç akımı hissetti. Adamlar akım karşısında resmen sersemlemişti.

Hansford, boşa kalan elini Linda'ya kaldırdı, genç kadın arkasına doğru savrularak duvara sert bir biçimde çarptı. Linda, darbenin etkisiyle konsantrasyonunu kaybetmiş olmalıydı çünkü büyüünün etkisi aniden sönmüştü. Genç kadın afallamış bir halde bir süre olduğu yerde yattı.

“Onu da yanımıza alalım,” diye Hansford’a yalvardı Sowicky. Görünüşe göre liderleri oydu. “Oğlanı takas eder, efsuncuyu da kendimize saklarız. Başka kimsenin bilmesine gerek yok.”

Becka önce Sowicky'ye, ardından kaşlarını çatarak Linda'ya baktı.

Hansford başını iki yana salladı. “Hayır. Artık efsuncularla uğraşmıyorum. Sen farkına bile varamadan bizi birbirimize düşürür. Bunun sayesinde zaten ceplerimizi dolduracağız. Efsuncu tekrar saldırmadan buradan bir an önce gidelim.”

İki adam da oldukça sinirli görünüyordu, kendilerini kaybetmeleri an meselesiydi. “Haydi, gidelim,” dedi Jack aceleyle. Linda hakkındaki fikirlerini değiştirmeden önce onları oradan çıkarmak istiyordu.

Hansford, “Mantıklı davranmaya karar verdiğin için sevindim,” diye mırıldandı ve Jack'i ön kapıdan dışarı itti.

En azından otoparka ulaşana kadar, diye düşündü Jack. Açık artırmayla Güller'in önüne çıkartılacağı fikri genç adamın tüylerini ürpertiyordu. *Beni çabuk öldürmelerini sağlayacağım*, diye söz verdi kendi kendine.

Kapıdan dışarı çıktıklarında, yaz güneşinin ısı ve parlaklığı genç adama bir tokat gibi çarpmış onu bir süreliğine afallatmıştı.

Dışarı birisi, “Eğil, Jack!” diye bağırdı.

Genç adam, bir tür savaş narası atarak büyücülerin ellerinden sıyrıldı ve kendisini sırtüstü kaldırma attı. Bağlı olan ellerinin üzerine acı veren bir biçimde düştü, elleri sert beton zemin yüzünden

çizilmişti. Aynı anda genç adamın başının hemen üzerinde havada uğıldayan geçen, kokusu havai fişekleri ve klor gazını andıran bir şeyin sesi duyuldu. Biri ıhk attı. Bu Hansford ya da Sowicky’ydi. Jack, belki de her ikisidir, diye umarak başını kaldırdı.

Hansford, kapının önündeki beton zeminde, yüzükoyun bir vaziyette yatıyordu. Vücudu neredeyse ikiye ayrılmıştı. Hiçbir yaşam belirtisi göstermeden yerde iki büküm uzanıyordu. Vücudunun etrafı bir kan havuzuyla çevrelenmişti. Sowicky onun yanında ayakta duruyordu, bacaklarını iki yana açmıştı, saldırının geldiğı yeri bulmak için deli gibi etrafına bakınıyordu. Tacir, eliyle bir kavis çizerek her bir yana alevler savurdu, çaresizce tılsımlar mırıldandı. Hafifçe eğilip Jack’in yattığı yere doğru uzandı, genç adamın gömleğinin yakasını tuttu. Genç adamı kendisine canlı kalkan yapmak için onu ayağı kaldırmaya çalıştı.

Tam o sırada büyük bir sarsıntı oldu. Jack’in kulaklarını çınlatan bir tür sonik patlama gibiydi. Sowicky’nin vücudu; elleri ve ayakları iki yana açılarak havaya savruldu. Büyücü havaya uçarken Jack’in gömleğinin ön tarafının bir parçasını da yanında götürdü. Korkunç bir gümbürtüyle, otoparkın yarısı kadar uzaklıkta duran bir arabanın üzerine çarptı. Sowicky, arabanın kaputunun üzerine çarşaf gibi serilmiş, hareketsiz bir biçimde yatıyordu.

Leander Hastings, Jack’in yanından geçip Hansford’u ayağıyla dürttü. Jack, Hansford’un öldüğünden emindi. Bunun yanında Sowicky’nin de böyle bir çarpmadan sağ çıkabileceğine inanmak zordu. Hastings, Jack’in arkasında diz çöktü. “Sen iyi misin?” Büyücünün yüz ifadesi sert ve soğuktu.

“Ben iyiyim,” dedi Jack boğuk bir sesle. Genç adam yan dönerek yüzünü, ölü büyüçüye çevirdi, yere kan ve doku parçaları saçılmıştı.

“Âlâ. Fazla vaktimiz yok.” Hastings çabucak otoparkın etrafına göz gezdirdi, ardından ellerini büyüçünün ayaklarına uzattı. Birkaç kelime mırıldandıktan sonra parmakları büyü gücüyle

parlayıverdi. Ceset titrek bir ışıkla aydıındandı ve Jack'in gözleri önünde *dağılıverdi*, eriyerek kaldırımın içine doğru sızdı. Jack titreyerek gözlerini kapadı. Bir süre sonra Hastings'in, diğer tacirle ilgilenmek için yanından uzaklaştığını duydu.

Jack yattığı yerde kalmak istiyordu ancak yara bere içinde kalan ellerinin yardımıyla kendisini oturur pozisyona getirdi. Hansford'dan geriye eser kalmamıştı, betonun üzerinde bir kan izi dahi yoktu. Sanki bir tür rüya gibiydi. Genç adam zorlukla ayağa kalktı. Otoparkın çevresinin bulanık görüntüsü, bunun bir büyücü bariyeri tılsımı olduğuna işaret ediyordu. Diğer cesetten de kurtulan Hastings, genç adama doğru yürüdü.

"Onlara... ne yaptın?" dedi Jack kekeleyerek.

"Onları on beş metre derine gömdüm. Bu derinlik yeterli olacaktır." Hastings'in yüz ifadesi; sert, soğuk, acımasız ve ür-kütücüydü ancak yüzünü Jack'e döndüğünde ifadesi yumuşadı.

Hastings, Jack'i kolundan tutarak onu nazıkçe kendi etrafında çevirdi. Daha sonra ellerini genç adamın bileklerindeki kelepçe-nin üzerine koydu. Jack kollarının ön kısmında, büyü gücünün yarattığı karıncalanma duygusunu hissetti, ardından elleri serbest kaldı. Genç adam omuzlarını oynatırken acıyla iç geçirdi. Has-tings, ellerini onun omzuna koydu, gücünü ona aktararak acısını dindirdi. Jack, arkasında duran büyücünün sesini duydu, beklen-medik bir biçimde kışkırdı. "Geçti, Jack. Artık güvendesin." Bir sebepten ötürü, adamın bu hareketi Jack'in gözlerinin dolmasına sebep olmuş kendisini titrerken bulmuştu. Büyücü genç adamı sakinleştirerek onu tutmaya devam etti.

"Sanırım, Leesha Middleton hâlâ içeride. Dr. Longbranch adına çalışıyor. O tacirlerden biri. Senin kim olduğunu da bili-yor." Jack boşboğazlık ettiğini biliyordu ancak bunu yapmaktan kendini alamıyordu.

“Sorun değil. O şimdiye kadar, çoktan burayı terk etmiştir. Jessamine onun ne haltlar karıştırdığını öğrenince kaygılanacağı tek şey ben olmayacağım.”

Jack sürekli tekrarlanan bir çarpma sesi duyduğunu fark etti, sanki bir şey, okulun çiftli kapısına içeriden vuruyordu. Jack, arkasını dönüp Hastings’e baktığında, büyücünün hafifçe gülümsediğini gördü.

“Dışarı asla gelmezsin sanmıştım. İçeride o kadar insan var-ken olay çıkarmak istemedim.” Adam başıyla kapıyı işaret etti. “Onların işimize karışmasını engellemek için bir bariyer açtım. Sanırım polis gelmeden önce onları dışarı çıkartsam iyi olacak. Onlarla uğraşmaya hazır mısın?” Jack buna karşılık başını sallayınca Hastings konuşmaya devam etti: “Sadece şoka girmiş numarası yap ve konuşma kısmını bana bırak. Zaten şu an insanlar senin tutarsız şeyler söylemeni bekleyecektir.” Jack fazla uzak olmayan bir yerden gelen siren seslerini duyabiliyordu.

Hastings el çabukluğuyla büyücü bariyerini kaldırdı, aniden siren sesleri yükselmeye başladı. Adam okul binasını işaret ederek bir tılsım mırıldandı. Çifte kapılar ardına kadar açıldı ve Will Childers onların arasından fırladı. Kapılara omuz atmaya çalışırken aniden kendiliğinden açılmasına şaşır kalmıştı. Yüzükoyun yere düşmekten son anda kurtulmuştu. Becka ve Linda onun hemen arkasındaydı.

Becka, Jack’i görür görmez ağlamaya başladı. Genç adamı merdivenlere götürerek oraya oturtular. Annesi ve Linda onun iki yanına oturup kanlı ellerini tuttular. Kanların kıyafetlerine bulaştığını fark etmemişlerdi.

Hastings, Linda’ya bakarak kaldırımında duruyordu. Genç kadının gözleri de arada sırada büyücüye kayıyordu, Hastings onun bakışlarını yakaladığında sanki aralarında gözle görünmeyen bir fırtına kopuyordu. Jack, Nick’in söylediklerini hatırladı. *Yıllardır görüşmüyordlardı.*

Fitch, hiçliğin ortasından çıkagelmişti. O ve Will yavaşça bir köşede, hâlâ tetikte bir şekilde hiçbir şey söylemeden duruyorlardı. Birilerinin açıklama yapmasını bekliyorlardı.

Üç adet polis arabası otoparka gelip gürültülü bir biçimde patinaj çekerek durdular. Arabaların içinden silahlarını çeken üniformalı polisler çıktı.

“Bu tarafa gittiler,” dedi Hastings okulun arkasındaki spor sahalarını göstererek. “İki kişiydiler, üzerlerinde tişört ve kot pantolon vardı. Biri sarışın diğeri de siyah saçlıydı. Silahlı olabilirler.”

Ardından daha fazla polis aracı alana intikal etti, arabaların içinden çıkan memurlar spor sahasını ve onun arkasındaki mahallenin etrafını sardılar. Meraklı kalabalığın sayısı artıyordu; okuldan çıkan öğrenciler ve öğretmenler ile öğlen sınavları olduğu için okula yeni gelen öğrenciler etrafta toplaşmıştı. İki polis memuru onları, öğretmenlere ayrılan otoparkın arkasındaki olay yeri inceleme şeridinin çekildiği noktaya doğru yönlendirdi. Trinity’de görev yapan bütün polis memurları burada olmalı, diye düşündü Jack. Kasabanın emniyet gücü fazla kalabalık değildi. Genç adam, hiç kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak Becka ve Linda’nın onunla ilgilenmelerine izin verdi.

“Sen iyi misin, Jack?”

Jack başını kaldırdığında karşısında sarışm, bıyıklı, iri bir adam gördü. Gelen kişi, Will’in amcası Ross Childers’dı.

“Sanırım biraz yara bere içinde kaldım ve ellerimi çizdim.”

“Sana, onları yakalamamızda yardımcı olacak birkaç soru sormak istiyorum. Sonra da seni hastaneye götürelim.” Polis memuru Becka’ya baktı. Annesi sanki onu korumak istercesine elini Jack’in omzuna koymuştu. “O adamları tanıyor muydun, Jack?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Onları ilk defa bugün gördüm.” *Doğruyu söylüyordu.*

“Sana saldırmalarının bir sebebi var mıydı? Biriyle hususî metin mi var?”

Genç adam tekrar hayır anlamında başını salladı. *Yalandı.*

“Becka? Size bir miras falan mı kaldı? Mahkemede yeni bir düşman edinmiş olabilir misin?”

Kadın cevap vermeden önce biraz düşündü. “Hayır. Aklıma gelen belirli bir kişi yok.”

“Onlardan tam olarak nasıl kurtuldun, evlat?” diye sordu Ross.

Birisi, genç adamın omzunun üzerinden, onun adına bu soruyu yanıtladı. Bu kişi Hastings’di. “Will Childers bana müdürün ofisinde bir tür olay çıktığını anlattı. Koridora çıktığımda orada neler olduğunu gördüm. Ben de onları şaşırtmak için yan kapıdan dolaşıp okulun önüne geldim. Onları şaşırtmayı başardım, bu karışıklık içinde Jack onlardan kurtulmayı başardı, adamlar da kaçtı.” Son kısmı dışında anlattıklarının hepsi doğrudu.

“Bu doğru mu, Will?” Ross mavi gözleriyle yeğenine baktı. Will, Hastings’e bakarak başını salladı.

Becka ayağa kalkıp Hastings’e sarıldı, “Bay Hastings, size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz,” dedi. “Eğer çıkagelmeydiniz kimbilir neler olacaktı.”

Linda tereddütle Hastings’e gülümsedi ve elini büyücüye uzattı. “Teşekkür ederim, Lee.” Büyücü, genç kadının elini tutup ona baktı. Bu, sanki iki kişi arasında kopan ufak çapta bir kasırgayı izlemeye benziyordu.

İlerleyen günlerde, bu olay hakkında farklı şekillerde hikâyeler türedi. Failler kaçış için kullanmayı planladıkları kamyonetlerini okulun otoparkında bırakmışlardı. Araç olayın olduğu gün öğle saatlerinde, Cleveland’da bir alışveriş merkezinden çalınmıştı. Becka, polis ve Penworthy arasında bir dizi hararetli toplantı yapıldı. Okul müdürü, bu sahte polislerin kimliklerini neden adamakıllı sorgulatmamıştı? Jack’in dolabına arama yapılmadan önce, Penworthy neden Becka’ya haber vermemişti? Penworthy bunlardan hiçbirine cevap verememişti. Açıkçası, Jack bu ufak

tefek adam için üzülmüyordu. Hatası ne olursa olsun, okul müdürünün büyücülüğe karşı hiçbir savunması yoktu.

Leesha Middleton bir daha okula geri dönmemişti. O adamların, genç kadını kaçırmış olabileceğinden endişe ediliyordu. Ancak daha sonra anne-babasının, güvende olması için onu Boston'daki bir özel okula aldirdıkları öğrenilmişti.

Polis, Jack'i sorgulamaya devam etti. Jack hikâyesine sadık kalmıştı ancak ifadesine, Will'in amcasının kuşkulandmayacağı kadar ufak tefek şeyler de ilave etmişti. Genç adamın avukathğını yapan Becka, sorgu sırasında yanında oturuyordu. Arada sırada kolunu Jack'e dolayıp, "Burada mağdur olan benim oğlum, Ross, unuttun mu?" diyordu.

Jack, en az Hastings kadar soruları saptırma yeteneğine sahipti.

Teyzesi de kolay kolay köşeye sıkıştırılamıyordu. Görgü tanıklarından her biri, Linda'nın Jack'in yerine kendisini almalarını isteyişini, farklı şekilde hatırlıyordu. Hatta içlerinden biri, genç kadının *Takas'tan* bahsettiğini ve faillerin de "efsuncular" hakkında bir şeyler söylediğini hatırlamıştı. Ancak Ross bu konuyu açtığında, genç kadın ona şaşkın şaşkın bakmakla yetinmişti.

"Ross, o adamların neden bahsettiklerini nasıl bilebilirim? Ağzımdan çıkanları biliyor muydum sanıyorsun? Sadece onları, Jack'i bırakmaları için ikna etmeye çalışıyordum."

Bu olay yerel medyada geniş yer bulmuştu, hatta bazı ulusal yayınlar tarafından da konu edilmişti. Cleveland'deki kanallardan gelen kamera ekipleri birkaç günlüğüne Jack'lerin evinin önüne kamp kurmuştu. Ancak bir sebepten ötürü çektikleri hiçbir görüntü net değildi. Linda, Becka ile Jack'i muhabirlerle kesinlikle röportaj yapmamaları konusunda ikna etmişti. Hikâyenin kısa sürede unutulmasını umuyordu. Eğer bu saldırının haberi Jessamine Longbranch'a ulaşırsa sonucu bir felaket olacaktı.

Jack, bir şekilde sınav haftasının geri kalanına devam edebiliyordu. Her gün, Hastings veya Nick onu arabayla okula götürüyordu.

Genç adamın sınavdan çıkana kadar onu dışarıdaki koridorda bekliyorlardı. Will, Fitch ve Ellen neredeyse her gece Jack'in evine gelip onunla ders çalışmıştı. Genç adamın her zaman, bir sesleniş mesafesinde erişebileceği bir büyücü vardı.

Jack kendisini hapishanede gibi hissediyordu. Eskiden yürüyerek ya da bisikletiyle yakın zamanda da arabasıyla kasabanın etrafında dolaşabiliyordu. Ancak şimdi yanında biri olmadan dışarı adım atamıyordu. Genç adam, Kızıl Gül Hanesi ona dokunamazsa Jack'in sevdiklerinin peşine düşeceklerini biliyordu.

Jack'in görmek istediği arkadaşları sadece Will, Fitch ve Ellen'dı. Çünkü onu soru yağmuruna tutmuyor, gizli hesaplar peşinde koşmuyorlardı. Ancak genç adam, arkadaşlarıyla vakit geçirerek onları tehlikeye attığını biliyordu.

Ellen'la bir dakika bile yalnız kalamıyordu. Muhtemelen beraber geçirebilecekleri vakit bununla sınırlıydı ve bu süre de azalıyordu.

Jack'in Hastings'le yaptığı dersler de askıya alınmıştı; Nick'le beraber büyücülük yeteneklerini geliştirmek için saatlerce çalışıyorlardı. Genç adam, tacirlerin onu kolayca etkisiz hale getirmesinden oldukça korkmuştu. Jack yapılan büyülere karşı kullanılan savunma türlerine odaklanmıştı.

"Büyüye karşı korunmanın anahtarı her zaman tetikte olmaktır," diye ona nasihat etti Nick. "Sözlü yapılan büyüler diğer herhangi bir silaha benzer. Örneğin hançeri ele alalım. Eğer düşmanın seni gafil avlarsa ona karşı koyacak vakit bulamadan hançerini kaburgalarının ortasına saplayıverir. Eğer bir büyücü bir tılsım okursa sen de ona büyü etkisini göstermeden, karşı-tılsımla karşılık vermelisin. Bunu engellemek için onun büyü okumasını yarıda kesmelisin. Aksi takdirde aynı şansını bir daha yakalayamazsın. Bir büyüyü durdurmak, onu okumaktan daha kolaydır." Bu Jack için iyi bir haberdirdi çünkü onun büyü yetenek-

leri kısıtlıydı. Genç adam, tılsımları ve onlara karşı uygulanacak karşı-tılsımları gözden geçirerek saatlerce çalıştı.

Son sınavın olduğu gece, Jack yatağına uzanmış, bir bilimkurgu romanı okuyordu. Ders çalışmayı bitirdiği için halinden memnun bir şekilde kafasını dağıtıyordu. Yatak odasının kapısı hafifçe çalındı. Gelen Becka'ydı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" Genç adam başını sallayınca annesi içeri girip yatağının yanına oturdu.

"Jack, merak ediyordum da," kadın dizlerinin üzerine koyduğu elleriyle oynadı, büyükannesinden yadigâr olan opal taşlı yüzüğü çevirip durdu, "bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Jack, okuduğu yeri kaybetmemek için kitabın arasına parmağını koydu ve yatağında sırtını dikleştirerek oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demem o ki bu aralar biraz farklısın. Sanki stres altında gibisin. Eskiden de... hep sinirliydin ama bu sefer, daha önce seni rahatsız etmeyen şeylere bile öfkeleniyorsun. Birdenbire tüm vaktini egzersiz yapmaya harcar oldun." Annesi elini uzatıp nazikçe genç adamın pazısına dokundu. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum ancak daha önce vücut geliştirmeye hiç ilgin olmamıştı..." Kadının sesi yavaşça sönüp gitti. "Şimdi de... okulda o olay olunca."

Annesi yutkundu. "Babanla ben hep meşguldük, seni *ilgisiz bıraktık*. Ancak sen babanla boşanmamıza rağmen bir şekilde başının çaresine baktın. Fakat şimdi..."

"Hadi ama anne," dedi Jack huzursuzca. "Sen, beni asla ihmal etmedin."

"Mizacımdan biraz... sert olduğunu biliyorum." Becka ona kaçamak bir bakış attı. "Ama bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum."

"Tamam," dedi Jack dikkatlice. "Her şeyi anlatabilirim. Bunu hatırlayacağım."

“Öyleyse, şimdi bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”
Becka başını, incelediği ellerinden kaldırdı.

Jack iç çekti, kolay kolay bırakamayacağı koca bir yalana iki koluyla birden sarılmıştı. Onu asla bırakamazdı. Genç adam bir gerçeği itiraf ederek başladı. “Seni seviyorum, anne,” dedi. Ardından da bir yalan söyleyerek konuyu kapadı. “Her şeyin yolunda olduğuna eminim.”

Annesinin içine bir kurt düşmüştü ve hiç de ikna olmamıştı. Bunu belli eden bir bakışla oğluna baktı. “Ben çok korkuyorum, biliyor musun Jack? Seni daha bir bebekken neredeyse kaybediyordum. Bu benim kalbimi paramparça ederdi. Çünkü büyünce nasıl biri olacağını hayal ederdim hep. Ama eğer seni şimdi kaybetseydim her şey daha kötü olurdu. Çünkü artık senin ne kadar özel bir çocuk olduğunu biliyorum.” Ardından Becka hüzünle gülümseyip genç adamı öptükten sonra odadan çıktı.

Linda, Jack’le hemfikir olmaya başlamıştı: İngiltere’ye gitmek, Trinity’de kalmak kadar tehlikeli olamazdı. Oraya gidecekleri herkes tarafından bilinmesine rağmen Linda hiç kimsenin bunu ne zaman ve nasıl yapacaklarını bilmesini istemiyordu. Jack’e yapılan kaçırılma teşebbüsü gizli bir lütuftu çünkü genç kadının Becka’yı kendi planlarına uymaya ikna etmesini sağlamıştı. En sonunda planladıklarından bir hafta önce yola çıkıp Cleveland yerine Pittsburgh üzerinden uçakla gitmeye karar verdiler.

Chaucerian Topluluğu da bu yolculuk için hazırlanmaya başlamıştı. Topluluktan on kişi katılıyordu, Will’in anne ve babası da refakatçi olarak onlarla beraber geliyordu. Fitch, İngiliz tarihi ve kültürünü her yönüyle öğrenmek için kütüphanedeki kitapları karıştırmış, internetten araştırmalar yapmıştı. Genç adamın bu hevesi bulaşıcıydı. Jack bile yaz için yaptığı planları için gitgide heyecanlanmaya başlamıştı.

Hastings ile Linda, Jack'in öğretmeni onu arabayla almaya veya evine bırakmaya geldiğinde veya onları ziyaret etmek için evlerine uğradığında sık sık karşılaşılıyordu. Birbirlerine karşı hep kibar ve nazik davranıyorlardı ancak Jack, onlar bir araya geldiğinde havada bir elektriklenme olduğunu hissediyordu. Bunaltıcı bir günde düşen bir yıldırım andırıyordu. Hastings alışılmadık bir şekilde eskisi kadar kendisinden emin gözüküyordu. Jack bazen onu, ellerini kavuşturup sanki bir problemin üzerinde çalırmışçasına, genç kadını dikkatle izlerken buluyordu.

Yolculuğu için bavullarını toplama vakti geldiğinde Jack, Gölgeavcısı'nı geride bırakmak istemedi. Kılıcı kutusuna koyup büyükçe bir tekerlekli valize yerleştirdi. Kimsenin kutuyu açamaması için üzerine basit bir tılsım yaptı. Jack, özellikle de Anaweir'lere karşı, yeteneklerinin hayatını nasıl kolaylaştırdığını görmeye başlamıştı.

Genç adam, diğer büyülü silahlarını düzenledi. Jack, Blaise'in aynasına, Nick'in onu ilk verdiği gecedен beri bakmamıştı. Aynanın deri kılıfını açıp onu elinde çevirdi ve puslu yüzeyine baktı.

Görüntü berraklaştığında bir ortaçağ kilisesinin içinin görüntüsü ortaya çıktı. Duvar diplerine, karanlığın içinde ufak bir yol açan mumlar yerleştirilmişti. Otlardan yapılmış bir şiltenin üzerinde yatan bir naaş vardı, üzerine kalın bir örtü serilmişti. Naaş'ın etrafında heybetli savaşçılar bekçilik ediyordu. İki kadın ölünün yanına diz çökerek başlarını eğip dua ettiler. Kadınların yumuşak sesleri, bu sükûnetin içinde duyulan tek şeydi. İblisler gölgelerin içinde pusuya yatmış naaşın bulunduğu yerin etrafında geziniyorlardı. Bir yaklaşp bir geri çekiliyorlardı, kadınların okuduğu dualar onları ölüye yaklaştırmıyordu.

Jack, bu görüntüdekilerin kim olduklarını anlamak için gözlerini kısarak baktı. Bu sahne geçmişe ait olmalıydı. Fakat dua eden kadınlar modern kıyafetler giiyorlardı. Görüntü solarak yerini Jack'in kendi yüzünün yansımasına bıraktı.

Her zamanki gibi belirsiz, diye düşündü Jack. Tamamen kul-lanışsızdı. Yine de genç adam, Blaise'in aynasını valizine koydu. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Nick, onlar gittikten iki hafta sonra evde hâlâ yaşayan biri-lerinin olduğu izlenimi yaratacaktı. Ardından Oxford'a gelerek onlara katılacaktı. Nick'in İngiltere'ye gelmeye hiç hevesi yoktu. Yaşlı büyücü, "İngiltere çok gürültülü bir yerdir," dedi Jack'e. "Oraya gittiğin zaman söylediğimi anlarsın. Ayrıca yemekleri de kötüdür. İngilizler tatlı yapmaktan anlamaz."

"Keşke sen de bizimle gelseydin," diye itiraf etti Jack. "Bir *bakıcıya* her zamankinden daha fazla ihtiyacım var."

"Kim olduğunu unutma yeter, Jack," dedi yaşlı adam. "Bu dünya seni başka birisine dönüştürmeye çalışacaktır. Buna izin verme. Bu, birinin sana verebileceği en iyi nasihattir."

Jack, programlarında yaptıkları değişikliği hiç kimseyle pay-laşmamıştı; hatta Will, Fitch ve Ellen'la bile. Jack, yola çıkacakları günün öncesindeki akşam, arkadaşlarını yemeğe davet etti. Evdeki bütün valizler toplanmış ve saklanmıştı, sabah yola çıkmak için her şey hazırdu. Yemeklerini yan verandada yediler. Linda teyze, Trinity'de yaşayan tiplerin taklitlerini yaparak masadaki herkesi güldürdü. Becka edepsiz kız kardeşini genellikle susturmaya çalış-şırdu ancak bu gece o da herkesle beraber kahkahalarla gülüyordu. Nicodemus Snowbeard; krallar kraliçeler, yanlış anlaşılmalara ve karşılıksız kalan aşklarla alakalı çok eski ve çok romantik bir hikâye anlattı. Kahramanları, Leander Hastings masanın özel konuğuydu. O ve Becka ortaçağ sanatı hakkında hararetli bir tartışmaya dalmıştı, diğerleri onların artık ara vermeleri için yalvarmışlardı.

"Pekâlâ," dedi Becka, çenesini kaldırıp kadehini havaya kaldırdı. "Çekileceğim ancak pes etmeyeceğim. Will Childers, Harmon Fitch ve Leander Hastings'e kadeh kaldırmak istiyorum; onlar oğlumun hayatımı kurtaran cesur insanlar."

Hastings de kadehini kaldırıp Becka'ya gülümsedi. Bunun üzerine Jack'in bilinçaltının bir köşesinde tilkiler dolaşmaya başladı. "O zaman belki de İngiltere'de görüşürüz," dedi büyücü.

Karanlık çökerken Snowbeard verandanın sundurmalarının üzerindeki fenerleri yaktı. Ateşböcekleri ağaçların altındaki gölgelikte uçuşarak etrafa ışıklar saçtı.

O gece sanki herkesin içinde biraz sihir vardı. Hava buram buram büyü kokuyordu. Jack sessizce etrafındakileri izleyerek evin yanındaki hasır bir sandalyeye sırtını yaslayarak oturdu. Linda ve Hastings, bahçe salıncağında oturmuş konuşuyorlardı. Birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Will ile Fitch bahçede top oynuyorlardı. Kısık ışığın altında topun beyaz renkli silueti zorlukla seçilebiliyordu. Jack, önemli bir şeyin değiştiği ya da kaybolduğuna dair bir hisle melankoliye kapılmıştı. Bir daha asla bu şekilde bir arada olamayacaklardı.

Ellen, genç adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Üzerine dökümlü, uzun bir etek ve kolsuz, beyaz bir süveter giymişti. Jack onun daha önce pantolondan başka bir şey giyerken gördüğünü hatırlamıyordu. Hava ısınmaya başlayınca bahçe işleriyle uğraşmaktan genç kadının teni; zengin, altınımsı bir renge bürünmüştü. Bahçe işleriyle uğraşmak genç kadına yakışıyordu. Oldukça... formda görünüyor, diye düşündü Jack.

"Annemi çok sevdim," dedi Ellen dalgın bir biçimde

Jack başını çevirip Becka'ya baktı. Hastings ve Linda'yla derin bir muhabbetin içine dalmıştı. "Bazen biraz aşırıya kaçabiliyor," dedi genç adam.

"Evet," dedi Ellen. Asla uzun açıklamalar istemezdi. Genç kadın ayağını salladı, ayak parmakları eteğinin altından gözüktüyordu. "Burası güzel bir kasaba." Genç kadın, yavaş yavaş sokak lambaları yanmaya başlayan Jefferson Caddesi'ne baktı. Etrafta oynayan çocukların sesleri yumuşak havaya yayılmıştı. "Keşke İngiltere'ye gitmeseydin."

“Şey, Evet.” Jack gözlerini caddeye çevirdi. Ellen ertesi gün Wisconsin’e gidecekti ve muhtemelen sonbaharda da geri dönmeyecekti. “Sen de gidiyorsun, bir daha geri gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum.”

“Biliyorum,” dedi genç kadın.

Tam o sırada Becka yanlarına gelmişti. “İçecek bir şeyler ister misin, Ellen?”

“Hayır.” Ellen ayağa kalktı. “Artık gitmeliyim. Hâlâ toplamam gereken eşyalarım var. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Downey. Yemek harikaydı. Güzel bir yaz tatili geçirmenizi dilerim.”

Jack, merdivenlerden aşağı kadar genç kadına eşlik ederek verandanın gölgelerinin olduğu yere götürdü.

Ellen, genç adamın ellerini avuçları arasına aldı. “Hoşça kal, Jack. Kendine dikkat et.”

Genç kadın onun ellerini bıraktı ancak Jack onu bileğinden yakalayıp kendine çekti.

Ellen’ı kendisine yaklaştırp genç kadının yüzünü kaldırdı ve onu öptü. İlk kez gerçekten öpüşmüşlerdi. Jack bunun son öpüşmeleri olmasını istemiyordu. Bu yüzden bunun için neden bu kadar çok beklediğini merak ederek genç kadını tekrar öptü. En sonunda dudaklarını birbirlerinden ayırdıklarında Ellen’m gözleri kapalıydı ve hâlâ başı yukarıda, olduğu yerde duruyordu. Sanki genç kadın da öpüşmeye devam etmek istiyordu.

Jack alnını onunkilere dayayıp, “Hoşça kal, Ellen. Oraya gittiğimde sana e-posta atacağım,” dedi.

Ellen zorlukla yutkunduktan sonra arkasını döndü. Jack, Ellen ön bahçeye yürüyüp köşeyi dönene kadar onu izledi. Giydiği beyaz süveteri karanlıkta solmuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DR. LONGBRANCH'A ZİYARET

Linda, Thurloe Place'deki ufak, şık bir otelden ablası, yeğeni ve kendisi için oda ayırtmıştı. Otel, Victorya ve Albert Müzesi ile Kensington Gardens'ın yakınındaydı. Jack'in odası aydınlık ve havadardı, bahçeye açılıyordu. Genç adam bahçe kapılarını ardına kadar açıp havayı içine çekti. Güller. İçinde kılıcının durduğu çantayı yatağının altına yerleştirdi. Odasının etrafına koruma tılsımları yerleştirdikten sonra bitkin bir halde yatağına uzandı.

Uçağın iniş yaptığı andan itibaren, daha önce hiç İngiltere'ye gitmemiş olmasına rağmen tuhaf bir eve dönüş hissi altında ezilmişti. Sokak tabelalarından otobüslere, yeşil alanlardan mimariye kadar her şey esrarengiz bir biçimde tanıdık geliyordu. Bundan daha şaşırtıcı olan şeyse; genç adamın etrafta sürekli mırıldanma sesleri duymasıydı. Bu, uzun zaman önce ölmüş olan Weirind'lerin seslerinin yarattığı bir kakofonydi. Her yerdeydiler; kiliselerin mezarlıklarından, bahçelerden ve eski binalardan ona sesleniyorlardı. "Hoş geldin, savaşçı," diye fısıldıyorlardı. Genç adam,

Nick'in *gürültülü bir yer*, derken neden bahsettiğini anlamıştı. Şehre fark edilmeden girdiğini hiç sanmıyordu.

Valizlerini açıp içindekileri yerleştirmeyi bitirdiklerinde Jack ve Becka otelin yemek salonunda öğle yemeği yediler. Linda'nın halletmesi gereken başka işler var, demişti annesi. Bütün gece yolculuk etmelerine rağmen Becka'nın bir sürü planı vardı. "Harrods Mağazası hemen bu caddenin karşısında, önce oraya gideriz. Kensington Sarayı'na yürüyebiliriz; sana oranın bahçelerini ve Serpentine'i gösteririm, Rotten Row boyunca yürürüz." Becka elindeki çatalı havada salladı. "Sonra, yarın sabah Buckingham Sarayı'na gideriz ve belki öğleden sonra da Londra Kalesi'ni görürüz." Kadın hınzırca gülümsedi. "Oraya bayılacaksın."

"Kulağa hoş geliyor, anne." Olan onca şeyden sonra Jack gerçekten de bir turist olmak için sabırsızlanıyordu.

O öğleden sonra, genç adam ve Becka, Kensington ve Knightsbridge'yi gezdi. Ertesi gün üçü de Londra'nın turistik yerlerini dolaştılar: Buckingham Sarayı ve Big Ben, Trafalgar Meydanı ve Londra Kalesi.

Jack, Westminster Abbey'i gezerken çok yorulmuştu ve bunun sebebi uçuş sonrası sersemlik değildi. Turlarına Günah Çıkartıcı Aziz Edward'ın mozolesini gezerek başladılar. Savaşçı hayaletleri, Jack'in başı ve omuzları etrafında dönüp el hareketleriyle genç adamı işaret ettikleri sırada suratsız bir keşiş, kilisenin tarihçesi hakkında uzun ve sıkıcı bir konuşma yaptı. Hayaletlerin sesleri taş duvarlar arasında ahenksiz bir koro misali yankılanıyordu. Hayaletler, Meryem Ana Şapeli boyunca genç adamı takip etti. Şapelin içinde, Tudor hanedanı döneminde yaşalan üç büyük kadın rakibin mozoleleri yer alıyordu: Birinci Elisabeth, Mary Tudor ve İskoçya Kraliçesi Mary. Rakip iki kız kardeşin mozolelerinin üzerinde: *BİZ; ELIZABETH VE MARY, FANİ HAYATTA VE AHİRETTE BİRLİKTE OLAN İKİ KIZ KARDEŞİZ, DİRİLİŞ UMUDUYLA BEKLERİZ*, yazıyordu.

Jack, VII. Henry ve York'lu Elizabeth'in mezarları önünde durdu. Onların evlilikleri Güller Savaşı'nın son bulmasını sağlamıştı. En azından resmi olarak. Genç adam oraya geldiği sırada Weirлинд hayaletleri neredeyse delirmişti. Sıska bir askerin hayaleti, Jack'in kolunu yakaladı. Soluk renkli teni neredeyse şeffaftı. Çenesinin altında bir kulağından diğerine uzanan derin bir kesik izi vardı.

"Dikkat et, Savaşçı!" diye haykırdı Sezar'm Hayaleti'ni²⁰ andıran tekdüze bir sesle. "Kuzgun Geçidi'nden sakın kendini!"

Jack, annesi ve teyzesinin önden giderek biraz daha uzaklaşmalarını bekledi, ardından arkasını döndü ve fısıldadı: "Beni rahat bırakacak mısın?"

"Sakın kendini, savaşçı!" diye tekrar etti hayalet. "York'un ak gülünden ya da Lancaster'ın kızılından, bir gül ilıştirecekler bağrına, sonra da seni katliam meydanına yollayacaklar!"

"Bak, hiç kimseyle savaşmak gibi bir niyetim yok," dedi Jack, cevabını sertçe yapıştırıp hemen sustu. Birbirinin eşı olan bermuda şortlar ve atletler giyen şişmanca bir çift genç adama gözlerini dikmişti. İçlerinden biri bir fotoğraf makinesi çıkartıp Jack'in fotoğrafını çekti.

"Jack, acele eder misin?" Becka, Meryem Ana Şapeli'nin girişinde duruyor, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. "Bugün senin aklın beş karış havada!"

"Üzgünüm." Jack, kilisenin ön kısmına doğru annesini takip etti. "Öğle yemeğinden sonra etrafta daha az hayaleti olan bir yere gidebilir miyiz?"

Hayalet genç adamın arkasından, "Sakın kendini!" diye haykırdı. Eğer ölü asker elinde bir zincir tutuyor olsaydı muhtemelen onu sallardı.

20 William Shakespeare'in, *Julius Caesar* adlı oyununda, Sezar'ın hayaletiyle Brütüs'ün karşı karşıya geldikleri sahneden. (ç.n.)

İlerleyen birkaç gün boyunca Downey'ler kendilerini Londra'ya kaptırmıştı. Tiyatroya gitmiş, *pub*'larda ve Hint restoranlarında yemek yemişlerdi, trenle Kew Gardens'a²¹ gitmişlerdi. Bath, Salisbury Katedrali ve Stonehenge'e tam gün süren bir tur gezisi yapmışlardı. Stonehenge'deyken hayaletler yine Jack'le konuşmuştu.

Jack, Ellen'a hediye olarak bir İngiliz futbol kulübü forması almaya niyetlenmişti. Manchester United mı yoksa Chelsea forması mı almalıydı? Genç adam ikisinden de aldı. Bir kartpostalın üzerinde bir saat kadar uğraştıktan sonra üzerine, "Umarım iyi vakit geçiriyorsundur!" yazıp üzerini karaladı. En sonunda kartpostala geldikleri yerlerin kısa bir listesini yazdıktan sonra, "Seni özledim. Keşke sen de burada olsaydın," diye bitirdi. Genç kadının ailesinin kartpostalı ona yönlendirmesini umarak Ellen'ın Trinity'deki adresine postaladı. Civardaki bir internet kafeden genç kadına mail atmayı denedi ancak cevap gelmemişti.

Becka, Londra'da geçirdikleri son gün için Jessamine Longbranch'la bir randevu ayarlamıştı. Linda ve Jack bunun üzerinde fazla düşünmemeye çalışıyordu ancak o gün çabucak gelip çatmıştı. Randevudan önceki gece, Knightsbridge'deki bir Tayland restoranında akşam yemeği yediler. Endişeye kapılan Linda ile Jack fazla bir şey konuşmamışlardı. Tatlılarını yedikten sonra Linda, yeğenini randevuya götürürken Becka'nın da William Morris Galerisi'ni gezmesi için ablasını en sonunda ikna etmeyi başarmıştı. Bunu gayet açık ve net bir biçimde efsunculuk sayesinde yapmıştı. Her ikisi de Becka tehlikeden uzakken kendilerini daha iyi hissedeceklerdi.

Ertesi sabah Jack ile Linda metroya binerek St. James Park'ına gittiler. Lonbranch'ın ofisi Westminster'da Parlamento Meydanı'nın yanındaydı. Yol boyunca Linda randevuya gitmeme seçeneğini

---

21 Londra'nın Kew semtinde yer alan, Kraliyet Botanik Bahçeleri'ne verilen isimdir. 121 hektarlık geniş bir alana kurulmuştur. (ç.n.)

aklından geçirmişti. Hatta metrodan inip yer altı istasyonunun rutubetli kokusunu geride bıraktıklarında bile bunu düşünüyordu. Linda eğer oraya gitmezlerse, Dr. Longbranch'ın Becka'yı arayarak randevu için yeni bir tarih vereceğinden emindi. Bir sonraki sefer de Becka ile Jack oraya yalnız gidebilirdi.

Ofis binası oldukça eskiydi, yapının içindeki asansör de üç aşağı beş yukarı aynı tarihten kalmaydı. Dr. Longbranch'ın ofisi, pahalı kumaşlar ve antika mobilyalarla zarıfçe döşenmişti. Ofis sekreterinin çay teklifini reddettiler. Bekleme odasında sadece onlar vardı. Kısa bir süre sonra bir hemşire onları muayene odasına yönlendirdi. Jack'in alışkın olduğu, Amerikan kliniklerindeki soğuk, hastane havasından çok bir ofisi andırıyordu. Hemşire Jack'e ayakkabılarını çıkarmasını söyleyerek onu tartıya çıkarttı. Ardından tişörtünü çıkartıp muayene masasına oturmasını söyledi. Jack tişörtünü ve yeleşini çıkartıp onları masanın yanına bıraktı.

Genç adam vücuduna baktı. Yıldız şeklindeki ameliyat izi, göğüs kemiğı üzerinde soluk bir şekilde parlıyordu. Oldukça solgun göründüğünü fark etti. Bütün bir yaz boyunca göğsü güneş görmemişti. Yeğenindeki değışiklikleri; göğsünde ve kollarında irileşmeye başlayan kasları fark eden Linda, her zamankinden daha huzursuz görünüyordu. Genç kadın gergince volta atmaya başladı.

En sonunda Jessamine Longbranch odadan içeri girdi. İpek kumaşından bir pantolon ve zarif bir kazak giymişti. Üzerinde beyaz bir doktor önlüğü vardı. Sıradışı stetoskobunu yine boynuna dolamıştı. Elinde bir klasör taşıyordu. Benim dosyam, diye tahmin etti Jack. Jessamine'in hiç yaşlanmamış olduğunu görünce afallamıştı ancak daha sonra büyücülerin diğeri insanlar gibi yaşlarını belli etmediklerini hatırladı.

Genç kadın dosyasını göğsünün üzerinde tutarak Jack'in önünde durdu ve onu baştan aşağı süzdü. "Ee, Jackson," dedi büyücü ona tam ismiyle hitap ederek. "Epey büyümüşsün." Genç kadının bunu söyleyiş tarzı, Jack'i olduğundan daha çok içine

kapanık hissetmesine sebep olmuştu. Büyücü, Linda'ya baktı. "Becka gelmedi mi? Çok yazık."

Jessamine, genç adamı muayene ederken konuşmaya devam etti. Genç kadının parmakları enerji yüklüydü, Jack'in tenine dokunduklarında ufak elektrik şokları yayıyorlardı. Genç adam irkilerek dişlerini sıktı. "Şişş, kendini gevşek bırak, Jack. Böylesi daha iyi. Bu Londra'ya ilk gelişin, değil mi? Annen ve teyzen sana etrafı gezdirdiler mi?"

Jack başını salladı. Genç kadın sıcak ellerini, onun sırtındaki kasların üzerinde gezdirirken soluğu kesildi. "Ah... kısa bir süre içinde epey yer gezdik," diyebildi. "Burası gerçekten hoşuma gitti." Jack, Dr. Longbranch'la yaptıkları eski muayenelerin bu kadar çok *fiziksel* olduğunu hatırlamıyordu.

"Hoşuna gitmeli de," dedi doktor. "Sanırım burası senin atalarının yurdu, değil mi? Londra Kalesi'ne gittin mi? Tüm o işkence ve cinayet hikâyeleriyle orası gerçekten heyecan verici bir yer." Dr. Longbranch, muayeneye devam ederken bir yandan da sohbet etmeyi sürdürüyordu; Jack'in tansiyonunu ölçerken ve genç adamın göğsünü dinlerken ona Londra'daki gezisi hakkında sorular soruyordu. Genç kadın, Jack'e oda boyunca ileri geri yürümesini söyledi. Jack bunu yaparken Jessamine de onu kollarını kavuşturarak izliyordu. Muayene öncekilerden daha uzun sürmüştü, genç adam bunun sebebinin doktoru görmek için uzak bir yoldan gelmesi olduğunu düşündü. Doktor daha önce Jack'e bu kadar ilgi göstermemişti. En sonunda Jessamine geri çekilip Jack'i onaylayan bir tavırla tepeden turnağa süzdü. "Harika görünüyorsun, Jack. İlacını ne zaman almayı bıraktığını bana söyler misin?"

Doktor bu soruyu pat diye söylemiş Jack'i tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Nick'in değişiyse bu, kaburgaların altına hızla isabet eden bir bıçak darbesiydi. Jack'in buna cevap vermesi biraz zaman aldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi kekeleyerek.

Sözü Linda aldı. “Jack ve Becka, senin verdiğin talimatları harfiyen yerine getirdi, Jessamine.” Genç kadının yüzü solmuştu.

“Öyle mi, Linda? Bence Jack, kuralları çiğnemeyi seven birine benziyor. Beyaz Gül ismini daha önce duymuş muydun?” Bu başka bir bıçak darbesiydi. Fakat bu sefer Jack hazırlıktı. Bir süre düşündükten sonra, “Güller Savaşı’nda kullanılan amblemlerden biri, değil miydi? York hanedanının sembolü beyaz güldü, Lancaster’larınkı de kırmızı.”

“Aferin!” Jessamine muayene masasının yanına gelerek parmak uçlarını genç adamın omuzlarında hafifçe gezdirdi. Jack sanki cereyan çarpmış gibi gerilmişti. Genç kadın kullandığı enerjinin etkilerini hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. “Tarih çalışmışsın. Dünyanın bu kısmında oldukça büyük bir tarih yatıyor. İnsanların bildiğinden daha fazla hem de. Ailenin de tarihi bir o kadar geniş, bunu biliyor muydun?” Jessamine onu okşamaya başlamıştı, onu sanki bir köpek gibi seviyordu. “Sanırım bunun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmanın vakti geldi. Sana bunu öğretebilecek kişiler tanıyorum.” Genç kadının ses tonundaki değişiklik Jack’i uyarmıştı. Okunmak üzere olan tılsımı hissederek kendisini hazırladı. Jessamine, Jack’in ensesinde duran parmaklarını sıkarak hızlıca tılsımını okudu; bu basit bir hareketsiz hale getirme tılsımıydı. Jessamine kelimelerini tamamlamadan Jack karşı-tılsım büyüsünü fıslıladı. Ardından kaskatı kesilmiş taklidi yaparak elinden geldiğince hareketsiz durmaya çalıştı. Korkmuş taklidi yapmasına gerek yoktu.

“Jessamine, sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” Linda’nın sesi oldukça sertti.

“Bunun harika bir sürpriz olduğunu söylemeden edemeyeceğim,” dedi Jessamine. “Onu savaşılabilecek hale getirmenin aylar alacağını düşünüyordum. Ama şimdi görüyorum ki bunu benim için çoktan yapmışsın.”

“Beni dinle,” dedi Linda ısrarcı ve ikna edici bir tonda. “Ne düşündüğünü bilmiyorum ama o daha bir çocuk. Şu ana kadar onun sağ kalabilmesinin tek sebebi kimliğini gizli tutmamız. Kızıl Gül Hanesi onun kimliğini öğrenirse yeğenim açık hedef haline gelecek.”

Jessamine bir kakhaha patlattı. “Bana hiç de çocukmuş gibi gelmiyor. Son muayenemden beri on beş santim daha uzamış ve yirmi kilo daha ağırlaşmış. Tüm vücudu da kas dolu. Nefes kesici bir oğlan olmuş.” Büyücünün sesi sertleşti. “Anlaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi? Ondan vazgeçme vaktin geldi, Linda. Onun eğitimine başlamamız gerek. Gerçekten başka bir seçeneğimiz yok. Eğer onu buraya getirmeseydin onun için ta Trinity’ye kadar gelmem gerekecekti. Kızıl Gül Hanesi, Yaz Ortası Günü’nde bir turnuva düzenlenmesi talebinde bulundu.” Genç kadın duraksadı. “Görünüşe göre öne sürecek bir şampiyon bulmuşlar.”

“Bu imkânsız!” diye bağıldı Linda. “Bunu nasıl başarmışlar? Onlardan önce senin haberin olmalıydı.”

“Oyuncunun yerini tespit edip onu ortadan kaldırmak için çalışıyoruz,” dedi Dr. Lonbranch soğuk bir edayla. “Ancak başarısız olabileceğimiz ihtimalini de göz önüne almalıyız. Eğer bu meydan okumaya cevap veremezsek hükmen yenik sayılırsınız. Ve böyle bir şey de asla olmayacak.” Genç kadın gülümsedi. “Eğer onların oyuncularını ortadan kaldırmayı başarırırsak Kızıl Gül Hanesi geri çekilmek zorunda kalacaktır. Tabii eğer turnuva yapılırsa da muhtemelen Jack kazanacaktır. İtiraf etmeliyim ki onu yakından görünce kendimi daha iyimser hissetmeye başladım.”

“Yaz ortasına kadar turnuvaya hazırlanması imkânsız,” dedi Linda ısrarla. “Savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Doktor uzun tırnaklarını genç adamın omzuna vurdu. “O bunun için doğdu, Linda. Başının çaresine bakacaktır. Eğitimcilerim herkesten bir katil yaratabilir. Tek temennim onun bu güzel vücuduna fazla zarar vermemeleri.” Jessamine, söylediği

şeye karşılık Jack'in yüzünde bir tür ifade görmüş olmalı ki eliyle genç adamın çenesini kavrayıp yüzünü ona bakması için kendine çevirdi. "Sakın korkma, melez köpekçik. Çabuk uyum sağlayacağını biliyorum." Genç kadın onu şüpheyle inceledi. "Melez türlerin genellikle anne-babalarından daha güçlü olduklarını söylerler. Acaba savaşçı cevherini kendi çocuğuna da geçirecek mi? İlginç bir soru."

Büyücü sesli düşünürcesine konuşmaya devam etti. "Eğer turnuvadan sağ çıkarsa belki onu çiftleştirebiliriz. Bunu sen de ister misin, Jack?" Sanki genç adama, yuvarlanması karşılığında, ödül olarak bir kemik vermeyi teklif ediyordu. Jack utançtan yerin dibine girmişti, yüzüne hücum eden kızı hissedebiliyordu. Bunun üzerine, "Ay, baksana yanakları kızardı," dedi Jessamine. Sanki küçük, sevimli bir köpek yavrusundan bahsediyordu.

Jack, ona çaresizce bir mesaj iletircesine teyzesine baktı. *Buradan bir an önce gidelim.* "Artık bu kadar yeter, Jessamine," diye onu ikaz etti Linda. Yeğenine bakarak hafifçe başını salladı. Jack kalçasını masanın kenarına yasladı.

Dr. Longbranch, Linda'ya odaklanarak işleri hakkında hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. "Hikâyemiz şöyle olsun: Ne yazık ki Jack benimle olan randevusundan kısa bir süre sonra Westminster Köprüsü'nden Thames Nehri'ne atladı ya da ayağı kayıp düştü. Onu düşerken sen de gördün. Etraftaki pek çok görgü tanığı bunu onaylayacak. Ben de onu muayene ettiğim sırada Jack'in oldukça dalgın ve bunalımda olduğunu gördüğümü söyleyerek buna destek olacağım. Cesedi asla bulunamayacak. Bu konuda ablanı ikna edeceksin. Beni anladın mı?"

Jessamine'in hikâyenin tutup tutmayacağını hiç umursamadığı her halinden belliydi. "Açıkçası, Becka'nın da Jack'le beraber randevuya geleceğini umuyordum. Aile üyelerinin varlığının eğitimler sırasında oldukça motive edici olduğunu öğrendik. Neyse hiç önemli değil. Jack'i kuzeye götürüp onu turnuvaya kadar

sıkıca çalıştıracak adamlarım var. Sonra da ona uygun olacak kılıcı bulmamız gerekiyor.”

Linda, Dr. Longbranch'ın omuz üzerinden, neredeyse gözle görünmeyen bir hareketle Jack'e başıyla işaret etti. Jack parmaklarını, doktorun köprücük kemiğine bastırıp bir enerji dalgası vererek onu yere yıktı.

Jack ayakkabılarını ayağına geçirip yeleğini giydi ve masadan aşağı indi. Teyzesiyle beraber resepsiyon bölümüne giden koridor boyunca koşturmaya başladılar. Zarifçe döşenmiş olan bekleme odasından içeri daldıklarında sekreter yerinde yoktu. Odada ellerindeki dergi sayfalarını karıştıran, iki tane iri kıyım adam duruyordu. Bunlar görünüşe göre Jack'i götürmeye gelen adamlardı ve kesinlikle büyücüydüler. İki adam da şaşkınca başlarını kaldırdı. “Kılıcımı dışarıda unutmuşum,” dedi Jack. Linda ve genç adam hızla onların önünden geçip odadan çıkarak koridora yöneldiler. Jack, bekleme odasındaki büyücülerin muayene odasına giderek doktorun başına ne geldiğine bakmalarını umuyordu. Bu onlara biraz daha zaman kazandırabilirdi.

Fakat asansörün kafesli kapısını açtıklarında asansör kabininin orada olmadığını gördüler. Aşağılarda bir yerlerde onun sesini duyabiliyorlardı. Jack yaptığı o basit tılsımın Dr. Longbranch'ı fazla tutamayacağını biliyordu.

“Merdivenlere!” diye bağırdı Jack. Jessamine'in ofisi dokuzuncu kattaydı. Merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladılar, dar basamakların üzerinden sendeleyerek köşelerin etrafından sıçrayarak geçiyorlardı. Jack, merdivenlerin yanındaki asansör boşluğunda, aşağıya inen asansörün sesini rahatlıkla duyabiliyordu.

Tam zemin kata indiklerinde Dr. Longbranch ile Beyaz Gül Hanesi büyücülerinin asansörden çıktıklarını gördüler. Jack ve Linda ön kapıya doğru atılırlarken önlerinde alevler parlayıverdi. Elleriyle yüzlerini kapayarak alevlerin içine dalıp arasından geçerek temiz havaya çıktılar.

Parlamento Meydanı'nın hemen dışındaki Victoria Caddesi'ne çıkmışlardı. "Nehre koş!" diye bağırdı Linda. Kaldırım, turistler ve öğle tatiline çıkan hükümet çalışanlarıyla doluydu. Jack arkasına baktığında, ofisin bulunduğu binanın kapısının hâlâ alevler içinde olduğunu gördü. Ancak görünüşe göre Anaweir'ler bunu fark etmemişti. İçlerinden bazıları, yeleğinin üzerine sweatshirt'ünü giymeye çalışan Jack'e merakla baktı. Linda ile Jack, Big Ben ve Westminster Köprüsü'nün fotoğrafını çeken bir kalabalığın içine karıştı. Westminster Köprüsü! Dr. Longbranch'ın, Jack için planladığı kaza mahallinin ta kendisiydi.

İnsan kalabalığıyla beraber nehre doğru ilerlemeye devam ettiler. Nehri geçmeli miydiler yoksa bir binaya mı saklanmalıydılar? Jack buraları iyi bilmiyordu ve kapana kısılmaktan korkuyordu. Tam Linda'ya ne düşündüğünü sormak için eğilirken genç adamın göğsünün ortasına sert bir cisim çarptı ve onu kaldırıma savurdu. Düştüğü yerden doğrulduğunda bekleme odasında karşılaştıkları iki büyücünün onlara doğru koştuğunu gördü. Adamlar aslında Linda'ya nişan almışlardı ancak Jack son anda araya girerek darbeyi karşılamıştı. Bir kez daha giydiği yelek onu korumuştur.

Linda, Jack'in ayağa kalkmasına yardım etti. Birbirlerinden ayrılmadan zikzaklar çizerek meydan boyunca koştular. Büyücüler sadece Linda'yı net bir biçimde hedef alabildikleri zaman saldırıyorlardı. Bu, Jack'i canlı ele geçirmek istedikleri anlamına geliyordu. Birbirini kovalayan bu iki grup kalabalığın içinden geçerken insanlar arasında karışıklık yaratmıştı. Görünürde, ellerinde bir silah olmadığı için etrafta panik oluşmamıştı ancak insanlar onların yoluna çıkmamak için kaçıyorlardı. Yanlarından geçtiklerinde birisi arkalarından bağırdı: "Gittiğiniz yere dikkat etsenize, sizi kahrolası ahmaklar!"

Broad Sanctuary Caddesi'ne gelmişlerdi. Bu Jack'in aklına bir fikir getirdi. "Westminster Abbey de kiliseden sayılır mı?" Manastırla aralarında hâlâ biraz mesafe vardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kilise sayılır mı?”

“İyi fikir,” dedi Linda.

“Orayı boş ver. Haydi, şuraya girelim.” Manastırın hemen önünde ufak bir kilise duruyordu. Kilisenin bahçesinde bir bahar bayramı dansı yapılıyordu. Ortaçağ kıyafetleri giyen genç kızlar ve hanımlar çiçekli direğin etrafına dönüyor, ellerindeki geniş kurdeleleri, karmaşık desenler oluşturarak, direğin etrafına doluyorlardı. Jack ve Linda, kurdelelerin altından eğilip geçtikten sonra kilisenin kapısına doğru koştular. Kapının eşiğine geldiklerinde Jack’in omzuna, yeleşinin onu korumadığı bir noktaya bir şey saplandı ve bu neredeyse genç adamın kendi etrafında dönmesine sebep oldu. Yarası, fena halde canını yakıyordu ancak kilisenin korumalı alanından içeri girmeyi başarmıştı.

İçerisi serin ve sessizdi. Turistler, vitraylı pencerelerin ve yan koridorlardaki mermer heykellerin etrafında toplanmıştı. Jack ve Linda en yakınlarındaki kilise sıralarından birine oturdular. Peşlerinden gelen birilerinin olup olmadığına bakmak için arkalarına baktılar. Onları kimse takip etmemişti.

Jack’in omzu zonklamaya başlamıştı. Sweatshirt’ünü sıyırdığında omzunun üzerinde ne bir morluk ne de yaralandığına dair bir iz vardı.

Düz bir etek ve kazak giyen bir kadın onlara yaklaştı. “St. Margaret Kilisesi’ne hoş geldiniz. Doğu penceresinin orada on dakika sonra bir tur başlayacak.” Kadın, kilisenin ortasındaki zarifçe işlenmiş vitraylı pencereyi işaret etti.

“Burada birkaç dakika oturabilir miyiz?” diye sordu Linda teyze. “Biraz dua etmemiz gerekiyor da.”

Kadın onlara gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Jack, nefes alıp verişini toparlayabildiğinde birkaç dua okudu. Linda, gözlerini kapayıp ellerini sıraya dayanarak arkasına yaslandı. Jack onun dua edip etmediğinden emin değildi.

Genç adam, onu dışarıda kaç tane büyücünün beklediğini merak ediyordu. Bütün çıkışları engellemeye yetecek kadar kalabalıklar mıydı? *Belki de burada bekleyebilirim.* Ortaçağda yaşayan kanun kaçakları da yargıdan kaçmak için kiliseye sığınmamışlar mıydı? Kilisenin tonozlu tavanında, eskimiş taş zemininde ve ışıktandırmasında, genç adama tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanki daha önce oraya gelmişti.

Oturdukları süre boyunca genç adamın omzu kasılmaya başladı ve gitgide daha çok ağrımaya başladı, sanki zehirli bir böcek tarafından sokulmuştu. Görmezden gelemeyeceği kadar canı yanmaya başladığında Linda teyzesini dirseğiyle hafifçe dürttü. “Sanırım kilisenin dışındayken bana bir şey çarptı. Şuna bir baksan iyi olur.”

Genç kadın, yeğeninin üstündekini sıyrarak parmak uçlarıyla Jack’in koluna dokundu. Darbenin olduğu bölge kızarmaya başlamış, şişmiş ve dokunulamayacak kadar ısınmıştı.

“Kahretsin!” Linda derin bir iç geçirdi. “Bu bir büyücü damgası olmalı,” dedi genç kadın. “Bir tür büyülu hançer gibi işler.”

“Ama derime zarar vermedi,” dedi Jack.

“Zarar vermesine gerek yok. Aslında bu bir tılsım. Gerçekten çok zekice tasarlanmış. Sadece tecrübeli bir büyücü onu iyileştirebilir. Artık burada fazla kalamayacağımızı biliyorlar.”

“Ben... büyülerin kilise gibi mekânlarda işe yaramadığını sanıyordum.”

“Hasar çoktan verilmiş. Vücudun da buna tepki veriyor.”

“Eğer iyileştirilmezse ne olur?” Bu Jack’in sormak zorunda olduğu sorulardan biriydi, gerçi bunun cevabından da hiç hoşlanmayacağından emindi.

“Ölürsün.” İkisi de birkaç dakika boyunca sessizce oturdu. Linda başını eğdi, ellerini birleştirerek dizlerinin üzerine koydu. Genç kadının omuzları titremeye başladı. Jack onun ağladığını fark etti.

“Endişe etme,” dedi genç adam, onun koluna teselli etmek istercesine vurarak. “Sorun değil. Bir çözüm yolu bulacağım.”

Bunun üzerine genç kadın oturuşunu dikleştirdi ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Hayır, Jack,” diye yanıt verdi. “Ben halledeceğim.” Genç kadın cep telefonunu çıkararak kilise sırasının en uzak ucuna doğru kayd ve telefonu tuşlamaya başladı.

Jack’in omzu acıyla sızlıyordu, sanki boynuna doğru soğuk bir ateş yayılıyordu. Bir türlü acısını dindirememişti. Birkaç iyileştirme ve yatıştırma tılsımı okumayı denedi ancak hiçbir buna çare olmamıştı. Genç adam bir keresinde büyücülerin kendilerini iyileştiremediklerini okumuşt u. Dr. Longbranch’ın dediği gibi melezlerse bunu hiç beceremezdi herhalde.

Kilisenin ayın alanının önündeki gölgeler şekil değiştirerek yarım düzine kadar hayalet savaşçıya dönüştü. Kollarının altlarında miğferlerini taşıyorlardı, Jack’in oturduğu sıraya doğru sessizce ilerlemeye başladılar. Genç adamın hemen yanındaki koridorda yarım daire şeklinde durarak diz çöktüler. Hayaletlerin tipleri savaştan yeni çıkmış gibi duruyordu, yaşları otuz ila kırk arasında değişiyordu.

Liderleri, üzerine kızıl gül işlemeleri olan kanlı bir tunik giyen kızıl sakallı bir adamdı. Omzunun arkasında sırtına astığı kılıcının kabzası gözüktüyordu. “Sana kendini sakınmanı öğütlememiş miydik, evlat? Seni uyarmamış mıydık?”

Jack dudaklarını yalayarak etrafına bakındı. Hiç kimse bu Weirлинд istilasını fark etmişe benzemiyordu. “Gelmek zorundaydım.”

Savaşçı yoldaşlarına döndü. “Gelmek zorundaymış,” diye tekrar etti hiddetle ellerini kaldırarak.

“*Gelmek zorundaydım,*” diye fısıldadı ölü Weirлинд’ler, sesleri sanki buzlu ağaç dalları arasında esen rüzgârı anımsatıyordu.

Jack’e tekrar dönen savaşçı, “Peki ya Gölgeavcısı nerede?” diye sordu.

“Ben... onu odamda bıraktım,” diye itiraf etti Jack, kendisini kuşatılmış gibi hissediyordu.

Kızıl sakallı adam bir kaşını kaldırdı. “Büyücülerin arasına ellerin boş mu gelirsin?” Yanındaki muhafızına döndü ve ekledi: “Kılıcını geride bırakarak.”

“*Kılıcını geride bırakarak,*” diye tekrar ettiler. Sesleri bir tür antik Yunan korosunu andırıyordu

“Ah, ne yazık,” dedi savaşı. “Şimdi de ölümcül bir biçimde yaralanmışsın.” Eldivenli elini Jack’in dizine koydu. “Endişelenme, evlat. Sonuna kadar seni koruyacağız. Savaşçı Vârise’ne bekçilik edeceğiz!” dedi arkadaşlarına dönerek.

“*Vârise bekçilik edeceğiz!*”

“Jack!”

Savaşçılar geri çekildiler fakat gözden kaybolmadılar. Jack başını çevirdiğinde Linda’nın yanına geldiğini gördü. Linda onun elini avuçları arasına aldı. “Endişelenme. Hastings’e ulaştım. Canterbury’den yola çıkmış. Buradan yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta.”

“Ne kadar sürer?”

Jack, bu soruyla büyücü damgasının etki süresini veya Canterbury’yle aralarındaki mesafeyi kastetse bile, ikisinin de cevabı aynıydı.

“Bilmiyorum,” dedi teyzesi.

Turist grupları kiliseye gelip gitmeye devam etti. Jack kendisini gitgide kötü hissetmeye başlamıştı. Yere düşmemek için kilise sırasının kenarına yaslandı. Aynı anda hem titriyor hem de vücudunu ateş basıyordu. Daha kötüsü, kilisenin köşelerine sinen iblisler gibi, karanlık, belli belirsiz sanrılar görmeye başlamıştı. Kilisenin duvarları titreyip sarsılıyor bir ilerleyip bir geri çekiliyordu. Weirind’ler bir araya gelip kendi aralarında hüzünle fısıldanmaya başlamıştı.

Linda kilisenin girişinde bir çeşme buldu, bir pet bardağa biraz su doldurduktan sonra onu yeğenine getirdi. Genç adam suyu kana kana içti. Teyzesi ona iki bardak daha su getirdi.

Tam o sırada önlerindeki sıraya biri oturdu. Gelen Jessamine Longbranch'tı. Genç kadm, gözlerini odaklamakta zorluk çeken Jack'e, parıltılar saçan ve korkunç bir vaziyette gözüküyordu. Genç adam iki elini de kaldırarak cılız bir tepkiyle onu kendisinden uzak tutmaya çalıştı. Ölü Weirind'ler huzursuzlaşarak mırıldandılar.

"Jack, hiç iyi gözüküyorsun. Bu sabah ofisime geldiğin zamanki halinden geriye eser kalmamış."

"Tanrı senin burada olduğunu öğrenmeden önce bu kiliseden defol git, Jessamine," diye fısıldadı Linda hışımla.

"Senin sorunun ne biliyor musun, Jack?" Doktor muhtemelen onu teskin etmeye çalışmıştı ancak ses tonundaki olağan büyücü edası olmayınca Jessamine'in sesi kaba ve şeytanice çıkmıştı.

"Büyücü mührü," Jack cevap vermeye çalıştı ancak dili şiştiği için bu kelimeyi telaffuz etmekte zorlanıyordu.

"Dışarı gel de seni tedavi edelim, Jack. Aksi halde gün sonunda öleceksin." Jessamine, Linda'ya döndü. "Böylesine riskli şeylere kalkışmamanız gerektiğini en azından sen bilmeliydin."

"Buradan defol, Jessamine," diye sözünü tekrarladı Linda.

Dr. Longbranch omuzlarını silkti. "Dışarıda olacağız. Onu teslim etmeye hazır olduğunda bize haber ver." Yüzüne dökülen siyah saçının perçemini geri attı. "Jack'in oldukça yetenekli olduğunu görebiliyorum. Onun harcanmasını hiç istemem." Jessamine elini Jack'e uzattığında genç adam köşeye kısırlanmış bir hayvan misali oturduğu yerde sinip kaldı. Genç kadm Jack'in nemli saçlarından bir perçemi kulağının arkasına attı. Ardından ayağa kalkıp kiliseden dışarı çıktı, topuklu ayakkabıları taş zeminde tıkırdıyordu.

Güneşin batışına mı yoksa gece yarısına mı gün sonu deniyordu? Bu önemli olabilir, diye düşündü Jack ancak daha sonra bunun sebebini hatırlayamadı. Söylemesi gereken çok ciddi bir

şeyi olduğunu biliyordu. “Linda teyze.” Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Genç kadın ona yaklaşıp omzuna değmemeye özen göstererek Jack’in başını kolları arasına aldı. Onu duyabilmek için üzerine eğildi. “Linda teyze, ne olur beni almalarına izin verme. Lütfen. Ne olacağı... hiç umurumda değil. Söz ver bana.”

Linda yanaklarından yaşlar dökülürken ona söz verdi.

Onları kiliseye ilk girdiklerinde karşılayan kadın geri gelmişti. Oldukça endişeli görünüyordu. “Oğlunuz hasta mı?” diye sordu Linda’ya.

“Yeğenim,” diye onu düzeltti Linda. “Kendisi hasta ama bu bir tür ruhani hastalık,” diye açıkladı.

“Öyle mi?” diye sordu kadın, kaşlarından birini kaldırarak. Jack, kilise sırasının üzerine boylu boyunca uzanmış, başını Linda’nın kucağına yaslamıştı. Genç adam titreyip sayıklıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. “Onu hastaneye götürsek daha iyi olmaz mı?”

“Lütfen. Onun burada kalması gerekiyor,” dedi Linda çaresizce. “Yoksa onu kaybedeceğiz.”

Kadın tereddüt etti. “Belki de onu daha rahat ettirmeliyiz.” Kadın bir süre gözden kaybolduktan sonra ince bir şilte ve battaniyeyle geri döndü. “Sanırım size kendimi tanıtmalıyım. Benim adım Sarah Bahram. Kilisenin gönüllülerinden biriyim ancak aynı zamanda da evsizler için yardımda bulunuyorum,” dedi. “Kilisemiz için bağış topluyoruz. Ayrıca burada birkaç tane yataklarımız var.”

“Benim adım Linda Downey,” diye cevap verdi Linda. “Bu da Jack. Yardımınız için gerçekten minnettarız.”

Yarım saat sonra Leander Hastings oraya geldiğinde Jack kilisenin bir köşesindeki bir yatakta yatıyordu. Linda ve Sarah Barham genç adamın yanında diz çökmüş dua ediyorlardı. Etrafları onlara bekçilik eden, diz çökmüş hayalet savaşçılar tarafından çevrelenmişti. Jack ölüm döşeginde gibi yatıyordu; yüzündeki çiller solgun teninde göze çarpıyordu, hırıltılı bir biçimde ve düzensiz

nefes alıp veriyordu. Hayalet savaşçılar, Hastings onların yakınma gelince mutsuzca mırıldanarak gözden kayboldular.

Linda onu görünce ayağa fırladı. “Acele et, Leander. Neredeyse ondan umudumu kesmek üzereydin.” Büyücü tereddüt edince, genç kadın, “Çabuk olsana! Bir insanı kilisede iyileştirmen kesinlikle sorun olamaz!”

Hastings, Jack’in yanında diz çökerek ellerini genç adamın yaralı omzuna koydu. Omzu kızarık, şişkin ve parlaktı. Derisinin üzerinde beliren uzun, kırmızı çizgiler kollarından göğsüne kadar uzanıyordu. Jack inledi ve öbür yana dönmeye çalıştı.

“Tutun onu.”

Linda ve Sarah, Jack’i bileklerinden tutarak yere sabitlediler. Hastings ellerini yaranın üzerine koydu ve anlaşılır bir tonla yavaşça bir tılsım okudu. Genç adamın derisi, iğrenç sarı ve yeşil bir renge dönerek anında kabarmıştı, sanki içindeki zehir derisinin üzerinde toplanıyordu.

Sarah Barham boğazını temizledi. “O kim, bir rahip mi?” diye sordu Linda’ya.

“Tam olarak değil,” diye yanıtladı Linda.

Hastings, ellerini olduğu yerde tutarak bir dakika kadar bekledi, ardından farklı bir tılsım okudu. Dakikalar geçmiş fakat bir değişiklik olmamıştı. Daha sonra Jack’in ten rengi soluk görüntüsünü kaybetmeye başladı. Soluk alıp verişindeki hırıltı azaldı ve tüm vücuduna bir rahatlama hali geldi. Hastings başını kaldırarak iki kadına gülümsedi. Büyücünün yüzü solmuş ve ter içinde kalmıştı, yeşil gözleri bitkinlikle bakıyordu. Ellerini yaranın üzerinden çektiğinde, deri üzerindeki şişkinlik ortadan kalktı.

Sarah, önce Jack’e sonra da Hastings’e baktı. “Şey, ben onun öleceğini sanmıştım,” dedi itiraf ederek.

“Ben de öyle,” dedi Hastings lafı fazla uzatmadan. Adam ayağa kalktı ve elleriyle pantolonunu silkeledi. “Bu kilisenin başka bir çıkışı var mı?” diye sordu usulca. “Bilinenin dışında yani?”

“Bir kapı daha var,” dedi Sarah. “Güneybatı bölümünde. Ancak orası genellikle halka açılmaz,” diye ekledi kadın.

“Biz kullanabilir miyiz peki?” Hastings kadına gülümsedi. “Lütfen? Çocuğun hayatı tehlikede.”

“Şey.” Sarah, Jack’e ve daha sonra Hastings’e baktı. “Sanırım kullanabilirsiniz. Size onu yerini göstereyim.”

Hastings yüzünü Linda’ya döndü. “Şu dışarıdaki büyücüler mümkün olduğunca uzun bir süre boyunca oyalamanı istiyorum. Jack’in gittiğini fark etmemeliler. En iyisi onları Jack’in öldüğüne ikna etmeye çalış.” Hastings ona uzanıp elinin tersiyle genç kadının yanağını okşadı. “Dikkatli ol. Sanırım onlar buna çok sinirlenecekler.”

“Büyücüler mi!” Sarah geriye doğru bir adım attı ve elini ağzına götürdü. Aniden bu uzun boylu yabancınn doğaüstü bir görüntüsü olduğunu kavramıştı.

“Öyle de denebilir,” dedi Hastings sevimli bir şekilde gülümseyerek. “Çocuk başını bir tarikatla belaya soktu.” Büyücü eğilip Jack’i kaldırdı. Jack kaşlarını çatarak bir şeyler mırıldandı. “Bir şey daha var: Linda, Canterbury’ye gidip Chaucerian Topluluğu’nun idaresini devralır mısın? Şu anda eski şehirdeki Dovecote Hanı’ndalar. Ünlü cinayetlerin işlendiği yerleri geziyoruz. Yarın Becket’in²² öldürüldüğü yeri gezmek istiyorlardı. O çocuklar görünüşe göre epey kana susamış.”

Linda tek bir kelime etmeden başını salladı.

Hastings şaşkına dönen Sarah Barham’la beraber kilisenin arka tarafına yönelip gözden kayboldu. Linda yatak örtülerini toparlayarak onlara içinde yatan birinin olduğu izlenimini verdi. Ardından da şiltenin yanına oturarak beklemeye başladı.

---

22 Thomas Becket (aynı zamanda Canterbury Azizi Thomas olarak da bilinir) 1162 yılından 1170’te öldürülene kadar Canterbury vilayetinin başpiskoposluğunu yapmıştır. Kilise’nin imtiyazları hususunda İngiltere kralı II. Henry’le husumete düşmüşlerdir. Kral yanlıları tarafından katledilmiştir. (ç.n.)

Sarah Barham, Linda'nın kilisenin resmî kapanış saati olan dört buçuktan sonra da orada kalmasına izin verdi. Efsuncu yere oturup sırtını duvara yaslayarak gece nöbetine başlamıştı. Günışığı, vitraylı pencerelerin arasında solarken kilisenin ışıkları yakılmıştı. Saat gece dokuzu geçince Jessamine Longbranch kiliseye tekrar girdi ve Linda'yı yatağın yanında nöbet tutarken buldu. Büyücü ellerini kalçasına koyup ayakta dikildi ve Linda'ya baktı.

“Çocuk öldü herhalde?” Genç kadın, Linda'nın düzenlemiş olduğu yerde duran yatak çarşaflarını işaret etti.

“Evet,” diye cevap verdi Linda.

“Seni küçük ahmak!” Sözleri zehir doluydu. “Öz yeğenini böyle feda ettiğine inanamıyorum. Neden savaşmasına izin verip ona en azından bir şans vermedin?”

“Danga tılsımını yapan sizdiniz, Jessamine, ben değil. Bu durumu hanenin geri kalanlarına anlatabilirsin. Jack sizin elinize geçmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ben de onun bu seçimine hürmet ettim.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi. Sanırım ablan Becka'yı ziyaret edeceğim. Thurloe Place'de kalıyordu, değil mi?” Dr. Longbranch kiliseden çıktı.

Linda, Becka'nın telefonunu defalarca çaldırdı ancak cevap veren olmamıştı. Gece yarısına kadar kilisede oyalandıktan sonra arka kapıdan sızıışarak çıktı.

Chaucerian Topluluğu esnek bir gruptu. Linda onlara, birkaç günlüğüne Leander Hastings'in yerini alacağını ve kendisinin bir ortaçağ mitolojileri ve büyüler uzmanı olduğunu söylediğinde bu durumu pek dert eden olmamıştı. Özellikle gruptaki erkekler bu değişiklikten memnun olmuştu. Bunlar arasındaki tek istisna Will ile Fitch'ti. Çünkü onlar Linda Downey'nin aniden çıkagelmesinin peşinde belayı da getireceğini biliyorlardı.

Linda bu görev için iyi bir seçimdi. Genç kadın tam bir İngiliz hayranıydı ve ailesinin İngiliz Edebiyatı ve ortaçağ bilimlerine olan ilgisini o da paylaşıyordu. Hayatının büyük bir bölümünü İngiltere’de geçirmişti ve resmi katedral rehberinin sağladığı bilgilerin içine fazladan detaylar ve renkler ekleyebiliyordu. Hepsı de bu kilisede işlenen cinayetin çirkinliğinden derinden etkilenmişti. Dün gece neredeyse biz de böyleydik, diye düşündü Linda. Genç kadın Hastings ile Jack’in nereye gittiklerini merak ediyordu. Hastings’in Cumbria’da bir evi olduğunu duymuştu, belki de birlikte oraya gitmişlerdi.

Genç kadın gün boyunca defalarca Becka’yı aramaya çalıştı ancak Londra’daki otel odasında telefonu açan olmuyordu. Becka, yanına Jack’i de almadan asla Oxford’a gitmezdi. Devon House’a gelince Becka’nın onu araması için bir mesaj bıraktı. Planladığı hikâyesinde, Jack’i kaçırmaya gelen adamlara Londra’da rastladığını anlatıyordu. Hastings’in Jack’i güvenli bir yere götürmüş olmasına rağmen hepsi de tehlikedeydi.

Linda, Hastings’in Canterbury’deki odasına döndüğünde telefonda hâlâ mesaj yoktu. Büyücünün varlığına dair etrafta çok az kanıt vardı; masanın üzerinde duran bir kitap, lavaboda duran deri bir tıraş seti, yatağın ucuna asılmış bir kazak. Genç kadın hiç düşünmeden kazağı oradan alıp yüzüne yaklaştırdı ve Hastings’in kokusunu içine çekti. Sonra utanarak onu yatağa geri bıraktı.

Şimdiye kadar Becka meraktan delirmiş olmalıydı. Ya Dr. Longbranch’ı aradıysa? Jess, Jack’in öldüğünü öğrendiğine göre, kilisede savurduğu tehdide rağmen muhtemelen Becka’yı rahat bırakacaktı. Tabii eğer Longbranch ona ikili oynadığı için Linda’dan intikam almak amacıyla Becka’yı kullanmazsa.

Ayrıca Jack ve Hastings neredeydi? Hastings’in Cumbria’da bir yerlerde bir evi vardı. Muhtemelen oraya gitmişlerdi. Belki de Hastings, Becka’yı aramış ve ona kendince bir hikâye anlatmıştı. Her şey mümkündü.

Otel odasının kapısı çalınmıştı. Genç kadın kapıyı açtığında Will ile Fitch'in koridorda durduklarını gördü. Fitch'in kolunun altında bir dosya vardı. Sanki bir görevde gibiydiler.

"Merhaba, Bayan Downey. Eğer... meşgul değilseniz sizinle konuşabilir miyiz?" Will durduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Hayır değilim. Lütfen, içeri gelin! Çay içmek ister misiniz?" Linda ikisini de süzdü.

Fitch başını iki yana salladı. "Yanınıza gelmemizin sebebi, buraya neden geldiğinizi ve bunun Jack'le ne ilgisi olduğunu öğrenmektir," dedi genç adam sert bir biçimde.

"Anlıyorum. Şey, neden oturmuyorsunuz?" Genç kadın, dar bir sokağa bakan bir pencerenin yanındaki ufak masayı işaret etti.

Ellerinden geldiğince oraya sığmaya çalıştılar. Ufak bir masa için dirsekleri, dizleri ve uzun bacakları oldukça büyük kaçıyordu.

Fitch elindeki dosyayı masaya bırakarak, "Jack nerede? Ve neden Bay Hastings'in yerini aldınız?" diye sordu.

Linda ellerini birleştirip çenesini parmak uçlarının üzerine koydu ve karşısındaki iki genç adamı inceledi. Bilgilendirilmeye hak kazanmışlardı. Şüphesiz, eğer onlar olmasaydı Jack ölmüştü ya da başına daha kötüsü gelmişti. "Jack, Londra'ya geldiğinde başı tekrar belaya girdi. Bay Hastings'le buradan ayrılmak zorunda kaldı. O yüzden buradayım."

"Bakın, her şeyden habersiz olmaktan bıktık." Will ellerini düz bir biçimde masanın üzerine koydu. "Jack bize hiçbir şey anlatmıyor. Bize sadece endişelenmememizi ve yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmadığını söylüyor. Bunun gibi saçmalıklar işte. Sanırım bize neler döndüğünü siz anlatabilirsiniz."

"Evet, bunu yapabilirim. Neye inanacağınıza karar vermek size kalmış tabii." Linda eğer isterse onları Jack'in uzaylılar tarafından kaçırıldığına bile inandırabilirdi. Ancak bu sefer onları büyü-dışı yöntemlerle ikna etmeyi tercih etti. Genç kadın derin bir nefes aldı.

“Jack bir büyücü olarak doğmuştu ancak o daha bir bebekken ona bir savaşçı cevheri nakli yapıldı.”

Fitch şüpheyle bakarak gözlerini kıstı. Sanki genç kadının onunla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. “Ne... nakli dediniz?”

“Bir Weir cevheri. Savaşçı cevherini üzerinde taşıyanlar içlerinde bazı büyülü yetenekler barındırırlar. Belli bir yaşa geldiklerinde de...”

“Tabii canım.” Fitch gözlerini devirdi. “Jack Swift bir tür... süper güçleri olan bir gladyatör. Bunu mu demek istiyorsunuz?”

Linda başını salladı. “Diğer loncalara ait olan başka cevherler de var. İçlerinde en güçlü olanlarsa büyücülerdir. Büyücüler, Oyun adı verilen turnuvalarda savaşçıları kullanırlar. Ancak geriye pek fazla savaşçı kalmadı. Dolayısıyla Jack, nadir rastlanan diyebileceğimiz bir kişi. Bu yüzden de büyücüler onun peşine düştü, onu yakalamak veya öldürmek istiyorlar.”

“Durun bir saniye,” dedi Will kaşlarını çatarak. “Büyücüler mi? Peri masallarındaki gibi mi?”

“Şey, buna daha çok bir kâbus diyelim. Onlar, sihirler ve tılsımlar kullanan büyü zanaatkârlarıdır. Savaşçıların aksine onların belirli bir fiziksel güçleri yoktur ancak kuvvetli varlıklardır.”

Will ellerini masaya vurdu. “Yeter. Eğer bize gerçeği anlatmayacaksan bunu bize söyle de vaktimizi boşuna harcama.”

“Will.” Fitch elini Will’in omzuna koydu. “Mezarlıktaki herifi ve alev çıkartan kılıcı falan hatırlıyor musun?”

“O bir büyücüydü. Aslında...” Linda tereddüt ederek konuşmaya devam etti. “Aslında Trinity’de hemen dibinizde yaşayan çok sayıda büyücü var.”

“Kim mesela?” dedi Fitch. Genç kadına bakarak yüzünde bir ipucu bulmaya çalıştı. Gözlüğünün ardında gözleri büyüdü. “Bahse girerim, Bay Hastings’dir.”

Linda isteksizce onaylarcasına başını salladı.

“Başka kim var?” Fitch çenesini öne uzattı, tamamen sorgulama moduna geçmişti.

“Şey, Nick Snowbeard var. Sonra Leesha Middleton.”

“Nick mi? Ve lanet olası-Leesha Middleton? Prenses mi?”

“Şey, evet,” dedi Linda. “Leesha, Jack’i okuldan kaçırmaya çalışan adamlarla beraber çalışıyordu.”

“Hadi canım!” dedi Fitch ürpererek.

“Lobeck’in de bu işin içinde olduğunu bana söylemeyeceksiniz, değil mi?” dedi Will.

Linda başını iki yana salladı. “O bir kabadayı ve dangalaktır ancak büyücü olamaz.”

“Tabii salakları da aralarına almıyorlarsa,” diye ekledi Fitch. “Biz buralardayken Jack’i görebilecek miyiz?”

Linda tereddüt etti. “Bilmiyorum. Onun şu an nerede olduğunu bile tam olarak bilemiyorum.”

Fitch parmak uçlarıyla dosyasına vurdu. “Bütün bunların büyükanneniz ve onun mezarıyla da bir ilgisi var mı?”

“Sussannah’nın da aynı yeteneği vardı, cevherleri Jack’le aynıydı. O da tıpkı yeğenim gibi bir savaşçıydı. Mezardan çıkarttığınız onun kılıcıydı. Jack’in kendisini koruması için onu kullanmasını umuyorduk.”

“Bir Weir cevheri çalınabilir mi?”

“Onu taşıyanı öldürmeden bunu yapamazsınız.”

“Ama onu çalabilir misiniz? Yani onun içini yarıp açsanız? Bunu yapmak için birinin herhangi bir sebebi olabilir mi, onu başkasına nakletmek için mesela? Jack gibi?”

Linda bir süre düşündü. “Weir cevherleri içlerinde bazı büyü gücü barındırır. Büyücüler bazen onları tacirlerden satın alarak muska amacıyla kullanırlar. Jack şimdiye kadar duyduğum, cevher nakli yaptıran tek kişi. Bunun sebebi de cevhersiz doğmuş olmasıydı.”

“Jack’in büyükannesi, Susannah Downey’yi ve onun nasıl öldüğünü düşünüyordum. Ne zaman Jack’in göğsündeki o yıldız şeklindeki yara izini görsem aklıma o geliyor.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” Linda ikisine de baktı. “O bir kaza sonucu ölmüştü. Susannah’nın atından düştüğünü söylememiş miydiniz?”

Fitch başını iki yana salladı. Elindeki dosyayı açtı. “Onun ölüm sebebi göğsünde açılan bir delikten kaynaklanıyordu. Gazetede onun muhtemelen bir çit direğinin üzerine düştüğü yazıyordu. Bakın.” Dosyasının içinden bir mikrofilm baskısı çıkarttı. “Kütüphaneye gittiğimizde bunu bulmuştum. Bu bana biraz abartılı bir iddia gibi gelmişti. O dönemlerde adli tıbbın da o kadar ileri olduğunu sanmıyorum.” Genç adam kâğıdı Linda’ya uzattı. Bu Susannah’nın ölüm ilanıydı.

Linda kâğıda hızlıca göz gezdirdikten sonra onu tekrardan yavaşça okudu. “İlçeyi ziyaret eden Lee Hastens adlı görgü tanığı, gecenin geç saatlerinde, onu ailesine ait olan çiftliğin arkasındaki ormanda yerde yatarken bulmuştur. Çok yetenekli bir binici olmasına rağmen, Bayan Downey çit direklerinin üzerine düşmüştür. Ölüm sebebi göğsüne aldığı derin bir yaradan ötürü gerçekleşmiştir.” Ufak bir fikir kıvılcımı Linda’nın zihninde parladı. Onu söndürmeye ne kadar çok çalışırsa çalışsın, bu alev gitgide büyümeye başlamıştı.

Fitch onu düşüncelerinden uyandırdı. “Belki de bunu sebebi birkaç gündür tüm o tarihi cinayetler üzerinde konuştuğumuzdan dolayıdır. Şimdi de Weir cevherleri hadisesi. Susannah öldürülüp cevheri çalınmış olabilir mi?” Fitch, Linda’ya bakarak duraksadı. “Ne oldu?”

“Sorun, Jack,” diye fısıldadı Linda. “Korkarım çok büyük bir hata yaptım.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CUMBRIA

Jack, kilisede geçirdiği son saatleri hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Ölümcül bir şekilde yaralanmış bir halde yerde yatarken ölü Weirind'ler onun etrafında nöbet tutmuşlardı. Büyük bir karanlık onu ele geçirmekle tehdit etmişti ancak dua eden kadınların seslerinden yayılan ezgiler bir şekilde onu korumuştı. Bu ezgiye tüm hayatıyla tutunmuştu. Ardından en sonunda yanı başında yeni bir ses ve dua duymuştu, karanlık yatışmış omzunun sızlaması dinmişti. Birisi onu yerden kaldırıp temiz havaya çıkartmıştı. Yüzüne yağmur damlaları değiyordu; birisi onu sağanağın altında belli bir yere kadar taşımıştı, ardından bir arabanın arka koltuğuna yerleştirmişti. Deri koltuğun kokusunu ve onun yüzüne değerken bıraktığı hissi hatırlıyordu. Birisi onun başını kaldırıp ona iç yakan bir sıvı içirmişti. Bu sayede biraz uyuyabilmişti. Uyandığında gece olmuştu, araba kapılarının açılıp kapandığını ve annesininkine benzeyen bir ses duymuştu. Ona seslenmek istedi ancak uyanık kalması imkânsızdı.

En sonunda yumuşak gümüşüğü uykusunu bölmüş ve tekrar uyanmıştı. Işıktan rahatsız olarak yan dönüp yüzünü yastığa gömmüştü. Jack, üzerinde kalın çarşaflar ve ince bir pike olan büyük bir yatakta yatıyordu. Üzerinde daha önce görmediği bir şort ve tişört vardı. Hafızası yerine gelmeye başlayınca çabucak yatağında doğruldu. Ancak çok hızlı hareket ettiği için başı dönmüştü, başını yastıklara dayayarak tekrar uzandı.

Bulunduğu oda oldukça sadeydi; kayalardan oyulmuş gibi duruyordu, çevresi taş duvarlarla çevriliydi ve zemin de taştandı. Bir şöminesi ve gösterişsiz bir penceresi vardı. Odanın sonunda kemerli, ahşap bir kapı bulunuyordu. Yatağın dışında etrafta birkaç mobilya daha vardı. Üzerinde bir leğen ve ibrik olan bir sehpa, üstünde simyacı iksirleri sıralanan ufak bir komodin, iki adet sade, ahşap sandalye ve yatağın yanında duran bir sallanan koltuk duruyordu. Şöminenin yanına üzeri mücevherlerle süslü bir kutu yaslanmıştı. Bu, genç adamın kılıcı Gölgeavcısı'ydı. Şöminenin tabanında da deri kılıfının içerisinde Blaise'in aynası duruyordu. Eşyaları buraya nasıl gelmişti? Genç adam onları otel odasında bırakmıştı ve koruma tılsımlarıyla güvenceye almıştı.

Kilisede geçirdikleri o bitmek bilmeyen öğleden sonrada neler yaşadığını hatırlamak için çaresizce çabaladı. Omzunda herhangi bir sancı ya da zayıflık yoktu, büyücü mühründen geriye eser kalmamıştı. Hastings oraya zamanında gelip onu kurtarmış mıydı? Yoksa Beyaz Gül Hanesi'nin eline mi düşmüştü? Aklına gelen bu düşünce onun doğrulup bacaklarını yataktan sarkıtmasına sebep oldu. Jack kılıcını almak istiyordu. Eğer onu silahıyla baş başa bırakacak kadar ahmaklarsa genç adam bu fırsatı değerlendirmek istiyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve annesi içeri girdi. Becka'nın üzerinde bir kot pantolon ve bol bir kazak vardı, üzerinde bastığı soğuk taş zemine rağmen ayakları çıplaktı. Elinde tuttuğu tepsinin içinde bir fincan çay ve zengin bir kahvaltı vardı.

“Anne!” Jack onu gördüğüne hem şaşırmış hem de mutluluktan havaya uçmuştu. Becca dikkatlice tepsiyi komodinin üzerine koydu ve sonra oğlunu kollarına aldı. Yatağın ucunda uzun bir süre boyunca öylece kaldılar.

En sonunda Becca yatağa oturdu ve genç adama baktı. “Çok daha iyi görünüyorsun, Jack. Leander bana geldiğinde çok endişelenmiştim. Halin çok kötüydü.”

Kahvaltıda; tost ekmeği, marmelat, domuz pastırması ve yumurtanın yanında tütsülenmiş balığa benzeyen bir yiyecek vardı. Jack ekmeğinin üzerine marmelat sürerken soracağı soruyu düşünerek biraz oyalandı. Jack, annesine bu olanların nasıl aktarıldığından tam olarak emin değildi.

“Bay Hastings sana olanları anlattı mı?”

Kadın, sanki hatırlamakta zorlanırcasına kaşlarını çattı. “Senin bir... virüs kapmıştım söyledi, biraz dinlenmeye ve sessiz sakın kalmaya ihtiyacının olduğunu söyledi. O yüzden buraya geldik.” Becca, genç adamın alnına dökülen saçları okşadı. “Sana okuyacak bir şeyler getirmemi ister misin? Alt katta harika bir kütüphane var.”

Jack, ağzındakini çiğnemeyi bırakıp gözlerini annesine dikti. Becca’dan böyle bir tepki beklemiyordu. Ona cevap veremeyeceği binlerce soru soracağını zannetmişti. Hastings’in onunla nasıl başa çıktığını ve Becca’nın hastaneye gitmek için neden ısrar etmediğini merak etti. Gerçi genç adam bu soruların cevabını gayet iyi biliyordu.

“Nereyiz biz?” diye sordu Jack odanın etrafında göz gezdirerek. “Bir de ne zamandır... hastayım?”

“Burası Leander’ın evi. Üç gündür buradayız.”

Jack odaya tekrar baktı. Burası en az Hastings kadar sadeydi. Odadaki tek canlı renk komodinin üzerinde duran simyacı ikirirlerine aitti. Hastings daha öncesinde İngiltere’de bağlantıları olduğundan ya da bir evi olduğundan hiç bahsetmemişti. Fakat

Hastings Linda teyzeyle İngiltere’de tanışmışsa bu durum akla yatıyordu. “Hâlâ Londra’da mısınız?” Etrafın sessizliği ve aydınlığı genç adamda Londra’da olmadıkları izlenimi uyandırmıştı.

“Burası Cumbria. İngiltere’nin kuzeyinde bir yer. İskoçya’dan fazla uzakta olmayan dağlık bir bölgedeyiz.”

Jack, yakın zamanda başından geçen olayların onun İngiltere’de geçireceği zamanı nasıl etkileyeceğini merak ediyordu, yakında büyücüler onu bütün Britanya adası boyunca kovalamaya başlayacaktı. “Oxford ne olacak peki? Seni beklemiyorlar mı?”

“Oxford’a gitmek için önümde koca bir yaz var.” Sanki oraya gitmesi için hiçbir acelesi yokmuş gibi sakince konuşuyordu. Becka sallanan koltuğa oturdu. “Jack, yemeğin soğumadan önce kahvaltını et. Üç gündür hiçbir şey yemedin, kuvvetini geri kazanman gerek.”

Hastings, annesini neden buraya getirmişti? Belki de ona bakmasına yardımcı olmasını istiyordu ancak bu, işleri kesinlikle daha da tuhaflaştırmıştı. Genç adamın başındaki dertleri daha ne kadar saklı tutabileceklerini de bilmiyordu. Jack tüm hayatının çözülmeye başladığını ve bu süreç içinde de ailesinin parçalanma tehlikesi altında olduğunu hissediyordu.

Jack kahvaltı tepsisini bir kenara koyup yataktan indi. Yatak beklenmedik bir biçimde yüksekti, ayakları taş zemine indiğinde bir gümbürtü çıkarmıştı. Pencerenin panjurları ardına kadar açıldı ve sabah havası serindi. Giysilerini hiçbir yerde göremiyordu.

Pencereden görünen manzara Jack’in dikkatini çekti. Bulundukları yer muhtemelen üçüncü kattaydı. Pencere güzel bir dağ manzarasına ve yeşil yamaçlara bakıyordu. Dağın eteklerindeki tepeler sislerle kaplıydı.

Ve daha sonra Leander Hastings kapıyı açarak odadan içeri girdi. Sabah havanın serin olmasından ötürü o da üzerine kalın bir kazak giymişti. Jack’in uyanıp ayaklandığını gördüğü için şaşırılmışa benziyordu. “Becka!” dedi gülümseyerek. “Görünüşe

göre oğlun iyileşmeye başlamış.” Hastings, Becka’nın arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. Büyücünün bu hareketinde sahiplenici bir tavır vardı, Jack’in bu yüzden asabı bozulmuştu.

Becka arkasına dönerek büyücünün yüzüne baktı. “Çok daha iyi görünüyor,” dedi ona katılarak. “Ama ona kahvaltısını yediremiyorum.”

Hastings pencerenin önüne geçtikten sonra Jack’in omzunun üzerinden manzaraya baktı. “Çok güzel, değil mi? Buraya ne zaman gelsem kendimi yenilenmiş gibi hissediyorum.”

Jack kaba bir tavırla arkasını döndü. “Anne, sanırım kahvaltıdan sonra biraz kitap okumak istiyorum. Aşağı inip bana birkaç tane kitap getirebilir misin?”

Becka yanıt vermeden önce Hastings’e baktı. Büyücü başını salladı. “Bu iyi bir fikir,” dedi adam. “Zaten Jack’le de konuşmam gerekiyordu. Biraz sonra gelip seni alırım.”

Becka sallanan koltuktan kalkıp Jack’i alnından öptü. “Biraz daha yemek yemeye çalış,” dedi ve odadan çıktı. Hastings, Becka odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar onu izledi.

Jack dik durarak yumruk yaptığı ellerini beline koydu. “Onun nesi var?”

Hastings yatağın yanındaki sallanan koltuğa oturdu. “Annenin hiçbir şeyi yok. O gayet iyi.” Büyücü gülümsemek istedi ancak Jack’in yüzündeki ifadeyi gördüğünde bundan vazgeçti.

“Ona büyü yapmışsın,” dedi Jack ısrarla. “Kendisinde gibi davranmıyor.”

“Onun üzerinde gereksiz yere hiçbir tılsım kullanmadım,” diye yanıtladı Hastings masum bir adam gibi omuzlarını silkerek. “Gerçi sen kendine gelene kadar onu biraz... yönlendirmiş olabilirim.”

“Onu buraya hiç getirmemeliydin.”

“Seni anlıyorum.” Hastings, sol elinin yüzük parmağında takılı olan sıradışı bir yüzükle oynadı. Yüksek ayarlı bir altından yapılmış olan, işlemeli yüzüğün ortasına ustaca yontulmuş,

değerli bir taş yerleştirilmişti. Yüzük taşı binlerce farklı renkle parlıyordu. “Anneni güvence altına aldım,” dedi adam. “Şimdiye çoktan Güller onu aramaya başlamıştır. Benden daha başka ne yapmamı istiyorsun, bilmiyorum.”

Jack, onun hayatını kurtaran bu adama ne diyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

Hastings yanındaki diğer sandalyeyi işaret ederek, “Otursana, Jack,” dedi. Büyücü yaptığı işi sevmeyen bir adamı andırıyordu. Jack isteksizce sandalyeye oturdu. Hastings eliyle kahvaltı tepsisini işaret etti. “Yesen iyi olur.” Jack tepsiye biraz göz gezdirdi, ardından gönülsüzce bir parça tost ekmeği aldı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu büyücü.

“İyiym,” dedi Jack. “Sanki bir kâbustan uyanmış gibiyim.”

“Çok kötü bir kâbus hem de,” diye ona katıldı Hastings. “Omuzun iyileşecektir, kasılmadan da geriye eser kalmayacak. Tılsımı tam zamanında yok ettiğimiz için yaran iyileşebildi.”

“Gerçekten ne olduğunu hatırlamıyorum.” Elindeki tost ekmeğini bitirdikten sonra yumurtasını yemeye başladı.

“Tılsım bozulduktan sonra seni arabama taşıdım. Linda, Dr. Longbranch ve diğer büyücüleri oyalamak için geride kaldı. Gidip anneni almamın iyi bir şey olacağını düşündüm. Çünkü annenin, sen ve Linda geri dönmeyince endişeleneceğini biliyordum. Dr. Longbranch’ı görmeye gideceğinden korkmuştum. O yüzden anneni alıp buraya getirdim.”

“Burada bir evinin olduğunu bilmiyordum.”

“Bu ev aileme atalarından yadigâr kaldı, birkaç yıl önce satın aldım. Bu topraklara Lake District denir, şairlerin memleketi olarak bilinir, İngiltere’deki büyümlü yerlerden birisidir.” Jack başını kaldırdığında Hastings’in hâlâ onu izlediğini gördü, sanki onu kafasında tartıyordu. Bu onu huzursuz etmişti.

“Bana neler döndüğünü anlatsana?” Jack kahvaltısının üzerinden başını kaldırarak arkasına yaslandı. “Benden ne istiyorsun?”

“Yaz ortasında bir turnuva yapılacağını duymuş muydun?” Hastings’in yüzünde boş bir ifade vardı.

“Dr. Longbranch bundan bize bahsetmişti.” Jack zorlukla düşünebiliyordu. Longbranch’ın ofisini ziyaret ettiğinden beri pek çok şey olmuştu. “Kızıl Gül Hanesi’nin bir meydan okumada bulunduğunu ve ellerinde bir şampiyonlarının olduğunu söylemişti. Jessamine, benim orada savaşıp savaşıp istiyor.”

Hastings başını salladı. “İsteyecektir tabii. Ben de öyle.” Bu kelimeler sanki ikisinin arasında havada asılı kalmıştı.

Jack, havanın bozmaya başladığını işaret eden güneş ışığı misali yavaşça durumu kavramaya başladı. Kısa bir süreliğine bakiştılar. Jack’in nefesi kesilmişti. Ortada çok fazla bulmaca ve tutarsızlık vardı. Artık hepsi bir anlam kazanmaya başlamıştı. Jack, Hastings’e ve kendi ahmaklığına kızdı.

“Başından beri amacın buydu, değil mi?” Genç adamın sesi titriyordu, bunu çabalasa da engelleyemiyordu. Kahvaltı tepsisini bir kenara itip öne eğildi. “Düzenli eğitimler ve çayırılıkta yaptığımız o talimlerin hepsiyle beni bunun için hazırlıyordun!”

Hastings başını salladı. Gözlerini diktiği yüzükten başını kaldırmadan, “Hayır,” diye karşılık verdi.

“Bu İngiltere gezisi de senin fikrindi, değil mi?” Annesi bu geziyi yapmaya kendi başına karar vermişti, öyle değil mi? Genç adam bunu hatırlamaya çalıştı.

Büyücü itiraf edercesine ellerini kaldırıp parmaklarını açtı. “Öyle ya da böyle senin bu yaz İngiltere’ye gelmeni sağlayacaktım. Belki Chaucerian Topluluğu’yla gelirsin sanmıştım. Ama Becka’yla beraber geldin.”

“Demek ki Linda teyzeme yalan söyledin,” diye sözlerine devam etti Jack. “Beni bu işten uzak tutabileceğini düşünmesini sağladın.”

“Evet, yalan söyledim.” Hastings’in tavrında hiç de özür diler gibi bir hal yoktu. “Teyzen bana, seni hayatta tutmak gibi zor bir görevi devretti. Stratejiler konusunda anlaşılmıyoruz işte.”

“Öyleyse yanlış kişiyi seçtin. Beni kendi adına dövüştüremezsin. Eğer buna mecbur kalırsam da kasten yenilirim.”

“Turnuvalarda ‘yenilmek’ diye bir şey yoktur. Bu ölümüne yapılan bir dövüştür.”

“Öyleyse kendini feda edecek başka birini bulman gerekecek.”

“Her şekilde kendini feda edeceksin. Bundan hiç kuşkun olmasın.”

Jack, tehdit edildiğini düşünerek başını kaldırdı. Ancak Hastings’in yüzünde sevecenlik ile sabırsızlık karışımı bir ifade vardı.

Büyücü arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Gerçeklerle yüzleş artık, Jack. Sana göre bütün bunlar, üç veya dört ay önce mezarlığa yaptığın o geziden sonra başladı, öyle değil mi? Geçtiğimiz üç hafta içinde üç kez saldırıya uğradın. Bu sadece başına geleceklerin bir provasıydı.”

Hastings yeşil gözlerini açıp bakışlarını Jack’e kenetledi. “Beyaz Gül Hanesi’nin sana şimdiye kadar dokunmadıklarını hatırla. Senin hayatta olduğunu anladıkları anda da senin peşine tekrar düşecekler. Seni zehirlemeye çalışanlar muhtemelen Kızıl Gül Hanesi’ydi. Eğer onlar yapmadıysa bile okulda yaşanan olaylardan sonra senin kim olduğunu öğrenmişlerdir. Bunun yanında tacirleri de göz önüne almalısın. Kahrolası bir servet değerindesin ve dünya seni ele geçirmeye çalışan maceraperestlerle dolu.”

Jack sandalyesinde daha fazla oturamadı. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Alçak kesimlerde sisler yükseliyor, durgun havanın içinde düzensiz ılık huzmeleri halinde dağılıyorlardı. Koyunun

bir tanesi uzaklardaki tepelerden birine gelerek manzaraya dahil oldu. Bu yerden, olduğu kişiden, geçmişinden ve geleceğinden uçup uzaklara gitmeyi diliyordu.

Hastings'in hiç acıması yoktu. "Buradan çıkıp evine gittiğini farz edelim, geri döndüğünde orayı nasıl bulacağını hiç düşündün mü? Trinity büyücüler arasındaki bir savaş alanına dönecek. Dostların ve bütün aile fertlerin bir zafiyet noktası olarak algılanacak, özellikle de içlerinde Anaweir olanlar." Adam duraksadı. "Annenin halini gördün. Onu sana bir örnek olması için getirdim. Tek yapmam gereken bir tılsım okumak oldu, artık o ben ne istersem yapabilir. İstersen bunu sana gösterebilirim."

"Cehenneme kadar yolun var," diye kristalleşmeye başlayan havaya doğru mırıldandı Jack.

"Bu da annenin onun izini süren herhangi bir hanenin büyücüsünün insafına kalacağı anlamına geliyor. Baban, Will ve Fitch. Onlardan hiçbiri güvende olmayacak. *Sevdiklerinden* kaç tanesini feda edebilirsin?" Hastings, pencerenin önünde duran Jack'in yanına geldi. Adamın sesi biraz daha yumuşadı. "Güven bana, bunu iyi bilirim. Her gece bir gözün açık uyusan bile en fazla altı ay daha dayanabilirsin. Ve eğer hayatta kalsan bile yine tek başına olacaksın. Görüyorsun ya, burada kural falan yok."

Jack başını pencereyi çevreleyen soğuk taşların üzerine yasladı. Trinity'nin; ağaçlarla çevrili sessiz bulvarlarını, üniversitenin taş binalarını ve Jefferson Caddesi'nin şatafatlı halini hayal etti. Daha sonra da orayı terk edilmiş bir harabe olarak tasavvur etti. "Bunu neden yapıyorlar? Turnuvaları yani?"

Hastings sabırla konuşarak ona bir tarih dersi verdi. "Bu acımasız, güçlü insanlar, birbirlerini yok etmek için yeterli zamana ve varlığa sahipler. Bu sistem pek çok ihtiyaca cevap veriyor. Husumetlerin fazla kan dökülmeden çözümlenmesini sağlıyor. Büyücüler, Geçit Zindanı Ejderi'nin, vârisleri olduğunu iddia

ederler. Antlaşma itibariyle sizler bizim mülkümüzsünüz. Bu bakış açısına göre savaşçılar birere mal olarak görülür. Dolayısıyla da... gözden çıkarılabilirler.”

Jack, Jessamine Longbranch’ın kendisine nasıl davrandığını hatırladı. Genç adama sanki kullanıldıktan sonra damızlığa çıkartılabilecek bir hayvan gibi yaklaşmıştı. Jack’in elini tişörtünün içine sokup göğsünde duran yıldız şeklindeki yara izine dokundu. “Keşke doğduğumda beni ölüme terk etselerdi,” diye fısıldadı. “Böylesi daha iyi olurdu.”

“Şey, öyle yapmadılar ama. Artık bunu olduğu gibi kabul etmeliyiz.” Hastings elini Jack’in koluna koydu, genç adam irkildi.

“Sen bunun hakkında ne biliyorsun ki? Sen bir... bir...”

“Her şeyi biliyorum.” Jack’in bunu fark etmemesine rağmen Hastings’in sesi yumuşamıştı.

Kendimi öldürebilirim, diye düşündü Jack. Pencerenin taş pervazından baktı. Aşağıdaki avluya düşüşünün yeterli olup olmayacağını tarttı. Bu muhtemelen onu öldürmeye yeterdi. Tabii bu düşüşten sağ çıkıp felç olma ihtimali de vardı. Genç adamı dövüştüremeyeceklerdi. Jack iç geçirerek avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Elleri bile kılıç tutmaktan dolayı nasırlaşmıştı. Genç adam daha on altı yaşındaydı; ölmek ya da sakat kalmak istemiyordu. O liseden mezun olup üniversiteye gitmek istiyordu. Âşık olmak istiyordu. Ancak bunlardan hiçbirinin gerçekleşme ihtimali yoktu.

“Eğer dövüşürsem ne olur?” Jack çizgiyi aştığının farkına varmıştı.

“Oyun’daki her savaşçının bir sponsoru vardır. Oyuncu olarak ilan edildiğin zaman bu sana ve ailene biraz korunma sağlar. Eğer kazanırsan şöhret ve zenginlik elde edersin. Bunun yanında günümüzde savaşçılar zor bulunduğu için bir sonraki dövüşüne kadar aradan uzun bir zaman geçmiş olacaktır.”

Hastings boğazını temizledi. “Kızıl Gül Hanesi’nin bir şampiyonu öne sürdüklerini öğrendiğim güne kadar sana hiç kimsenin meydan okuyamayacağını umuyordum. Eğer bu meydan okumaya karşılık verilmezse Oyun hükmen kaybedilecektir. Bu bir galibiyet yerine geçer ve kanlı bir şekilde bitmemiş olur.” Hastings neredeyse gülümseyecekti. “Senin fazla bir tecrüben olmayabilir ancak silahın kesinlikle bir fark yaratacak.”

“Sonrasında evime geri dönebilecek miyim?” Tabii eğer kazanırsam, diye düşündü genç adam. Birini öldürdükten sonra. Jack, Garrett Lobeck’i seve seve öldürebilirdi. Ancak yüzleşeceği kişi o olmayacaktı. Jack bu düşünceyi aklından çıkardı.

Hastings bir süre düşündü. “Bilemiyorum, Jack. Sanırım bu senin cevap verebileceğin bir soru. Coal Grove’a giderkenki halinle şimdiki halin arasında epey fark var.” Ellerini saçlarında gezdirip sırtını duvara yasladı. “Bu adil bir şey değil ve bu seçenekler de hiç iç açıcı gözükmiyor. Olaya bir de şu taraftan bakmaya çalış: Turnuvayı kaybetse bile ailen ve dostların güvende olacak.” Adam bir anlığına duraksadı. “Ancak kaybetmeni hiç istemem.”

“Turnuvalarda ne olur?”

“Günlerce süren bir şölenle başlar: seremoniler, bahisler ve iki taraf arasındaki yapmacık tavırlarla geçer. Ardından iki hanenin şampiyonları birbirleriyle teke tek mücadele ederler. Her şey Angajman Kuralları’yla düzenlenir.”

“Nerede yapılır?”

“Geleneksel olarak burada, Cumbria’da düzenlenir. Gerçi bu yeri değiştirebilen bir festivaldir, en sonuncusu Avustralya’da yapıldı.”

“Sen bundan ne elde edeceksin?”

“Belki de bu sistemi değiştirebilmek için bir fırsatım olacak. Belki de hayatını kurtarmak için bir şans bulurum. Her şekilde hiçbirinin garantisi yok.”

Genç adamın gerçekten de bir seçim şansı var mıydı? Genç adam bunu istese de istemese de Hastings’in onu turnuvaya

katılmaya zorlayabileceğinden şüphe yoktu. İş, insanları itip kakmaya gelince Hastings'ın de diğer büyücülerden hiçbir farkı yoktu. Hastings, kendisine has bir kural kitabına göre oynuyormuş gibi davranıyordu. Eğer öyleyse bu Jack için sırrı çözülemeyecek bir şeydi.

Fazlasıyla umutsuz bir durumdaydı. Yapabileceği en iyi şey ailesini riskten uzak tutmaktı. Belki de kendisini pencereden aşağı atarsa bu daha kolay olacaktı.

Dağlardan esen rüzgâr, ona bir uyarı fısıldayarak genç adamın kızaran tenini ürpertti. “Oynayacağım,” dedi genç adam başını pencereden çevirmeyerek.

Hastings derin bir nefes verdi. Jack onun rahatlamadan ötürü iç çektiğini zannetti.

“Sana bunu kabul edeceğimi söylemiştim,” dedi Hastings.

“Peki, ya Linda teyze?” Teyzesi ona çok kızacaktı ancak bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim seçimim. Benim hayatım ve ölümüm.

“Senin oyuncu olarak katıldığını Linda öğrenmeden önce, turnuvanın sonlanacağını umuyorum.” Hastings başını iki yana salladı. “Bana çok sinirlenecek. Belki de sinirli olması, bana karşı kayıtsız olması kadar kötü değildir.” Büyücü pencereden dışarı baktı.

Jack kendisine hakim olamadı. “Ama sen bunu nasıl... siz... şey, değil miydiniz?” Hastings ona gözlerini kocaman açıp bakarken genç adamın sesi azalarak söndü.

“Evet. Bir zamanlar birlikteydik.” Hasting yarım yamalak tebessüm etti. “Biliyor musun, Jack, cevherleri miras edinseler de edinmeseler de ailedeki kadınların hepsinin içinde büyü var. Onlar bu savaşın kurbanları arasındalar.” Hastings kendisini biraz zorlayarak içine girdiği bu melankoliden sıyrıldı. “Turnuvaya katılmamız için bazı görüşmeler yapacağım, o zaman.” Büyücü gitmek için arkasını döndü.

Fakat Jack'in hâlâ sormak istediği bir sorusu vardı. "Kızıl Gül'ün bir şampiyonu varsa, dolayısıyla ben de Beyaz Gül adına savaşıcağım, öyle değil mi?"

Büyücü durdu ve arkasını döndü. Şaşırmıştı ve yüzünde de neredeyse eğlenen bir ifade vardı.

"Hayır, Jack. Beni anladığımı sanıyordum. Sen, benim adıma oynayacaksın."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÂŞIKLAR BULUŞUNCA

Hastings'le konuştuktan bir gün sonra Jack talim yapmaya geri dönmüştü. Yaptığı bu sıradan iş neredeyse onun içini rahatlatıyordu. Turnuva gününün yaklaştığı düşüncesi de aylardır süregelen bu kedi-fare oyunuyla kıyaslanınca kulağa hoş geliyordu. Her sabah, sislerin arasından geçip taş evi çevreleyen engebeli tepeler arasında bir aşağı bir yukarı kilometrelerce koşuyordu. Hastings de onunla beraber koşuyordu.

Eve döndüklerinde Becka'yla beraber kahvaltıya oturuyorlardı. Taş bina neredeyse bir şatoyu andırıyordu; tepelerle çevrelenmiş olan çimenli düzlüklerin üzerinde dimdik uzanan kale gibi duvarları vardı. Binanın yapay bahçesi arka kapıdan tepelerin yamacında bulunan ormanlık alana kadar uzanıyordu. Evin ilk katında büyük bir salon, bir kütüphane, mutfak ve yemek salonları bulunuyordu. Bir üst katta en az altı adet yatak odası yer alıyordu. Jack, karınları ne zaman acıkırsa yiyecek ve içecek bulabilmelerine rağmen etrafta hiçbir ev çalışanı görmemişti. Belki de bu bolluğun kaynağı da büyüydü.

Kahvaltıdan sonra, evin arkasındaki yeşil alanda eskrim kılıçlarıyla antrenman yaptılar. Artık daha fazla savunma üzerinde odaklanmıyorlardı; düşmanın defansını bozmaya ve ona ölümcül darbeyi indirmeye yarayan hücum hamleleri çalışıyorlardı. Her öğleden sonra Hastings, Jack'in üzerine savaşçılar yolluyordu. Bunlardan bazıları genç adam için yeniydi, diğerleriniyse önceki talimlerden tanıyordu.

Ayrıca talim yaptıklarında, meraklı bakışları kendilerinden uzak tutmak için bariyer açmalarına gerek yoktu. Arada sırada tepe kenarlarından kaçıp gelen bir koyunun dışında hiç kimse onların yanına yaklaşmıyordu. Hastings bir şekilde Becka'yı bu talimlerden uzak tutmayı başarmıştı. Gerçi Jack, büyücünün bunu kişisel cazibesiyse mi yoksa tılsımlarıyla mı yaptığını bilmiyordu.

Jack öğretmenin onun tecrübesizliğinden ötürü endişelendiğini fark etmişti. Amansız bir eğitime ve çok iyi bir silaha sahip olmansa rağmen bu Jack'in sadece birkaç aydır eğitim gördüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Bu ihtimal muhtemelen genç adamın rakibi için de geçerliydi ancak buna güvenemezdi.

Jack, talimler sırasında dövuştüğü savaşçılar hakkında daha çok şey bilmek isterdi; onların geçmiş hayatlarını, nasıl savaşçı olduklarını, şimdiye kadar kaç turnuvada çarpıştıkları ve nasıl öldüklerini... Şey, belki de sonuncusuna gerek yoktu.

Öğleden sonra yaptığı talimlerden üçüncüsünde çayırhğa genç bir adam geldi. Jack'in o gün içinde karşılaştığı beşinci rakipti. Kumral saçlarını örerek bir atkuyruğu yapmış ve onu tüylerle süslemişti, geyik derisinden yapılmış, üzerinde saçakları olan bir gömlek giymişti. Bir elinde kısa bir balta, diğer elindeyse kavisli bir kılıç vardı. Belindeki kemere bir bıçak takmıştı. On yedinci veya on sekizinci yüzyıllarda, New York'un sınırlarında yaşayan göçmenleri andırıyordu. Adam insanın kanını donduran bir ulumayla Jack'in üzerine hücum etti.

Jack elini havaya kaldırdı. "Bekle bir dakika!"

Jack bir anlığına adamın onu duymadığını sandı. Sanki bir hamlede Jack'in kafasını gövdesinden ayırmak ister gibi son sürat genç adamın üzerine geldi. Ancak son anda yavaşladı ve Jack'in kılıcının hemen uzağında durdu.

"Bekle bir dakika da ne demek?" Adam kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Beni müsabakaya çağırdın, ben de emre itaat edip geldim. Başlasana." Jack'in saldırısını karşılamaya hazırlanarak ellerini iki yana açtı.

"Şey," dedi Jack tereddütle, "önce biraz konuşsaydık diyordum."

"Biraz konuşalım mı?" Savaşçı burnundan soludu ve yere tükürdü. "Nedenmiş? Dövüşeceğiz, sevişmeyeceğiz."

"Sadece nereden geldiğin veya nasıl bir savaşçı olduğun gibi şeyleri öğrenmek istiyorum." Jack göz ucuyla baktığında bir kenarda duran Hastings'in ellerini beline koyup başını iki yana salladığını görebiliyordu. Muhtemelen gözlerini de deviriyordu ancak bunu göremeyeceği kadar uzaktaydı.

"Bunları neden umursayasın ki?" diye sordu savaşçı.

"Belki de aramızda ortak bir şeyler vardır diye düşünmüştüm," diye ısrar etti Jack. "İkimizin de savaşçı olması gibi şeyler mesela."

Savaşçı, Jack'in üzerindekiyle ve spor ayakkabılarına bakarak onu tepeden tırnağa süzdü. "Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir savaşçıya benzemiyorsun. Daha on dört yaşındayken Fransızlarla savaşıyordum. Bundan sıkıldığımda Shawnee'ye²³ gidip orada yaşadım. Daha sonra büyücülerin eline düştüm. Beni zincirleyip Eski Dünya'ya götürdüler ve savaşçı üstatlarının ellerine teslim ettiler. Benimle olan işlerini bitirdiklerinde neredeyse kendi annemin gırtlığını kesebilecek kıvama gelmiştim.

"Yenilgiye uğradığım güne kadar muhtemelen sekiz veya on müsabakada savaştım. Ve sanırım seninle aramızdaki tek ortak

23 Kuzey Amerika'da yaşayan Algonkin adlı yerli halklarına bağlı olan bir kabiledir. Yaşadıkları bölgeler günümüzün Ohio eyaletini kapsar. (ç.n.)

şey kahrolası bir büyücüye köle olmamız.” Adam başparmağıyla Hastings’i işaret etti. “Şu büyücü, bize ikimizin de istemeyeceği bir şey yapmadan önce dövüşmeye başla artık.” Jack isteksizce kılıcının ucunu kaldırdı ve dövüşmeye hazır bir pozisyon aldı.

“Bekleyin biraz!” Bu sefer Hastings konuşmuştu. Büyücü kendinden emin bir biçimde, geniş adımlara alana geldi.

Savaşçı, Jack’e dönerek, “Buyur bakalım,” diye mırıldandı ve hafifçe küfretti. Adam arkasını dönerek yüzünü Hastings’e çevirdi. Hastings hâlâ ondan beş-altı metre uzaktayken, “Bu benim hatam değildi!” diye bağırdı savaşçı. “Onunla dövüşecektim ama o konuşmak istedi. Bana bir şans daha verin, onunla yüzleşeyim.” Gömleğinin kirli koluyla yüzünün terini sildi ve durduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Hastings, “İsmin ne?” diye sordu savaşçıya.

“Brooks, Lordum,” diye cevap verdi savaşçı dudaklarını yalayarak. “Vaftiz adım da Jeremiah’tır, Lordum.”

“Pek çok turnuvada savaşmışsın, doğru mu duydum?” Hastings yaklaştıkça, savaşçı gerilemeye başlamıştı.

“Öyle dedim, efendim.” Jeremiah Brooks isteksizce konuşuyordu, sanki bunu kabul edip etmeme konusunda kararsızdı.

Hastings başını salladı. “Mükemmel. Bu öğrencime yardım etmeni istiyorum.”

“Ben de tam bunu yapmak üzereydim, Lordum,” dedi savaşçı. Yüzünü Jack’e dönerek sanki onun üzerine atılmak için geriliyormuş gibi eğildi.

“Dur!” dedi Hastings aceleyle. “Aklımda başka bir şey vardı. Daha... doğrudan olan bir şey.”

Brooks geri çark etmeye başladı. “Lütfen, Lordum. Buraya savaşmaya geldim ve bu konuda da istekliyim. Beni efsunlamayın.”

“Seni incitmeyeceğim,” diye ona güvence verdi Hastings.

Buna hiç de ikna olmayan Brooks kaçmak için arkasını döndü ancak Hastings ellerini havya kaldırarak göçmenin etrafını aydın-

lattı. Elleri iki yanında sıkıca bağlanıverdi, silahları işe yaramaz hale gelmişti. Kurtulmak için çaresizce çabaladı. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılarak Hastings'e baktı.

Şimdi sıra Jack'teydi. "Ona zarar verme," diye itiraz etti genç adam.

"Sen de başlama şimdi," diye onu payladı Hastings. "Onu incitmeyeceğim. Sadece bildiklerini senin yararına kullanmak için ödünç alacağım. Buraya gel, Jack."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Jack temkinlice.

"Eğer birlikte çalışacaksak bana şimdi ve daha sonrasında güvenmen gerekiyor," diye kükredi Hastings. "Gel buraya dedim."

Jack öfkeyle kılıcını kınına sokup onlara yaklaştı ve Brooks'un yanında durdu. Hastings ikisini de dizlerinin üzerine çöktürüp yüzü onlara dönük bir şekilde çömeldi. Ellerini onların başları üzerine koydu. Brooks kısık bir sesle kendi kendine mırıldanıyordu; muhtemelen küfrediyor ya da dua ediyordu. Daha önce duyduklarından yol çıkarak herhalde küfrediyor, diye tahmin etti Jack.

"Bunu düzenlemeye çalışacağım, Jack ancak bu bir tür sanat, bilim değil. Dolayısıyla benimle kal," dedi Hastings tamamen anlamsızca konuşarak. Büyücü konsantre olarak gözlerini kapayıp bir tılsım okudu. Büyü gücü parmaklarının ucuna doğru akmaya başladı. Jack kafa derisinin sanki kafatasından sökülüp alındığını ve ateşle ışığın zihninden içeriye doğru hücum ettiğini hissetti. Çırpınarak büyücünün elinden kurtulmak istedi ancak kıpırdamadığını fark etti.

Jack'in soluk alıp veriş hızı ve düzensizdi, kesik kesik nefes alabiliyordu. Genç adam haykırdığını zannetti ve daha sonra görüntüler bilinçaltına akmaya başladı. Bunlar ilk başta yavaşça, ardından da ileriye sarılan bir videokasete ait parlak görüntü kareleri gibi son derece hızlı bir şekilde akıyordu. Görüntülerde bazı manzaralar yer alıyordu: Balta girmemiş, derin, yeşil ormanların içinde ağaçların gölgesi altında, açık bir alanda dolambaçlı

bir Kızılderili patikası yer alıyordu. Patikayı takip eden bir dere Ohio'ya dökülürken kayalara çarpan suları Shawnee ismini çağlıyordu. Etrafı dağlarla çevrili, sisli, geniş bir vadinin içi kemiklerle doluydu. Buraya dövüştürülmek için savaşçılar getiriliyordu.

Etrafta birtakım insanlar vardı: Kırmızı urbalı İngiliz piyadeleri, herhangi bir Shawnee yerlisi kadar ormanın içinde yaşayabilecek kadar yetenekli olan pasaklı görünümlü koloni göçmenleri, papatya sarısı renkli saçları olan ve üzerine omuzlarından hafifçe dökülen bir bluz giyen genç bir hancı kız. Büyücüler asık yüzlü ve zalimdiler. Karanlık zanaatları, metal tasmaları ve zincirleriyle Brooks'a ömründe görmediği bir korkuyu yaşatarak, birini öldürmek için yalvarana kadar onlara işkence ediyorlardı. Brooks'un yanına gelen savaşçılar; ufak tefektiler. Bazıları çocuk yaştaydı fakat diğerleri de fazla büyük değildi. Genç adam onların gözlerine baktığında umudu görüyordu ancak bu daha sonra ölüme dönüşüyordu.

Etrafta algıladığı bazı şeyler vardı: Göllerin üzerine yağan yağmurun kokusu. Çatışan kılıçların çınlamaları ve çıkardıkları kıvılcımlar. Uzun zamandır bir arada tutulan, yıkanmamış onlarca adamın kokusu. Oyun'un, çabuk ve ölümcül dansı. Brook'un kılıcına teslim olan et ve kemiğin çıkardığı ıslak parçalanma sesi. Ve en sonunda, bir sonraki dövüşte onun yerini başka birinin alacağını bilerek kanlar içinde, sırtüstü yere düşüp gökyüzüne bakarken yaşamının bedenini yavaşça terk edişi.

Hastings onu bıraktığında Jack yüzükoyun yere düştü ve uzun bir süre titreyerek orada yattı. Genç adam, büyücüye ve savaşçıya bakamıyordu çünkü onu ağlarken görmelerini istemiyordu. Hastings'in kısık bir sesle fısıldadığını duyabiliyordu. Muhtemelen Brooks'la konuşuyordu. En sonunda başını yerden kaldırdığında savaşçı gitmişti.

O andan itibaren Jack, Brooks hakkında her şeyi biliyordu, hem de çok fazlasını. Jack, bu savaşçının tüm tecrübelerini miras edinmişti ancak bunun iyi mi yoksa kötü mü bir işaret olduğunu

bilmiyordu. Yeni ve Eski Dünya'ya ait kanlı hatıralar Jack'in belleğine kazınmıştı. Artık bir adamın nasıl dövüştüğünü sadece onun cüssesine ya da gözlerinin içine bakarak anlayabiliyordu. Baltasını fırlatıp metrelerce ötedeki bir ağacı vurabiliyordu. Bunu denemesine gerek yoktu çünkü bunu yapabileceğini biliyordu. Genç adam, büyücülerden ve onların ateş saçan pençelerinden korkuyordu. Bu herhangi birinin sahip olduğu yılan veya uçma fobisini andırıyordu; mantıksız ve insanı felç eden bir tür korkuydu.

Bunun yanında başka şeyler de vardı. Pemmikan²⁴, geyik ve sincap etlerinin tatlarını biliyordu. Becka'nın ona oldukça renkli bir kelime dağarcığı kazandığını söylediği ana kadar bunu fark etmemişti. Bundan sonra genç adam dilini tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Ne dilediğine dikkat et derler. Genç adam bir kez daha, ona bilmeyi asla istemediği bir tarihi öğreten Hastings'e karşı öfkeliydi. Jack, aynı zamanda bunun ona bir armağan olduğunu da biliyordu.

Genç adam daha sonra girdiği on müsabakayı da kazanmıştı.

Günler gelip geçtikçe Becka söz verdiğinden de fazla bir süre onların yanında kalmıştı. Ortalıkta neredeyse bir hayalet gibi dolaşıyordu; koridorlarda ve bahçelerde geziniyor, avluda kitap okuyup şiir yazıyordu. Jack ile Hastings talimlerde fazlasıyla vakit geçirdikleri için Becka'nın yalnız başına kaldığı oldukça boş vakit vardı. Ancak bundan hiç şikâyet etmedi.

Yemeklerini her zaman birlikte yiyorlardı. Akşam yemeklerinden sonra Becka ile Hastings tepelere uzun yürüyüşlere çıkıyorlardı. Onlar dışarıdayken Jack kütüphaneden yararlanıyordu. Bazıları nadir ve değerli olan İngiliz edebiyatı, büyük filozoflar, bilimsel çalışmalar ve Doğu Mistizmi'ni içeren harika bir kitap koleksiyonu vardı. Kütüphanenin köşesinde yer alan bir cam

24 İng. Pemmican: Kuzey Amerika yerlilerinin kuru et, et yağı ve meyveleri karıştırarak yaptığı yüksek kalorili besin. (ç.n.)

vitrinin içindekiler Jack'in özellikle ilgisini çekiyordu. Vitrinin içinde büyücülükle alakalı bir kitap koleksiyonu yer alıyordu. Bir kilit tılsımıyla korunuyor olmasına rağmen Jack bunu kolaylıkla etkisiz hale getirebiliyordu. Latince ve ortaçağ İngilizcesiyle yazılan kadim elyazmalarını okuyarak saatlerini geçiriyordu. Bu elyazmalarından bazılarıysa Fransızcaydı (genç adam okuldayken Fransızca dersi almıştı ancak kelime bilgisini geliştirememişti). Jack bunları tercüme etmesi için Nick'in de yanında olmasını diliyordu. Böylelikle ondan birkaç tavsiye de alabilirdi.

Jack, büyücülük üzerine aldığı eğitimi Hastings'e belli etmemeye özen gösteriyordu. Bu yeteneğini gizli tutarsa oyunda kendisine bir avantaj sağlayabileceğini düşünmüştü. Genç adamın yararlanabileceği çok az avantajı vardı.

Gününün büyük bir bölümünü dövüşerek geçirdiği için Jack akşamın erken saatlerine doğru bitkin düşüyor ve yatağa erken giriyordu. Annesini Leander Hastings'le baş başa bırakmak istememesi bile onu uyanık tutamıyordu.

Jack, Becka'nın hâlâ yanlarında olması konusunda karmakarışık duygular içindeydi. Annesinin onun turnuvada dövüşmeye karar vermesini asla onaylamayacağını biliyordu. Fakat son günleri olabileceğini düşündüğü Yaz Ortası'na kadar olan süre boyunca annesiyle vakit geçirebilme fırsatı bulduğundan hoşnuttu.

Arada sırada bir şeyler görmeyi umarak Blaise'in aynasına bakıyordu. Ancak gün batımında dağları saran sisler misali aynanın gümüşü yüzü pusla kaplıydı.

Cumbria'da geçirdiği onuncu gün gelip çatmıştı, Yaz Ortası'na dört gün vardı. Becka ve Hastings her zamanki gibi yürüyüşe çıkmışlardı. Jack, bir nesneyi başka bir nesneye dönüştürmek anlamına gelen, *convertere* ilmi üzerine yazılmış bir kitaba dalmıştı. Genç adam, evin içinde bir yerde bir kapının kapandığını duydu. Annesinin ve Hastings'in erken dönmüş olabileceğini

zannetti. Aceleyle kitabı rafına yerleştirip vitrinin kapağını kapattı ve kilitleme tilsimini tekrar uyguladı.

Jack, koridorda hiçbir ses duymamıştı, hiç kimse ona seslenmemişti. Meraklanarak kütüphanenin kapısında geldi ve salona baktı. İçerisi boştu. Bunun sebebi rüzgâr olabilir miydi? Rüzgârın evin içindeki ağır, ahşap kapıları oynatamayacağını düşündü. Davetsiz bir misafir olabilir miydi? Belki de Kızıl veya Beyaz Gül Hanelerinden gelen birisi onun izini sürerek buraya gelmişti.

Gölgeavcısı, eğitimden döndüğü sırada bıraktığı yerde, büyük salonda duruyordu. Ses çıkarmadan salondan geçip iki katlı, devasa girişe yönelerek önündeki odayı gözleriyle taradı. Oda, binanın kemerlerinin altında bulunan pencerelerden sızan cılız ışıqla aydınlanmıştı. Ana zeminde ya da yukarıdaki iç balkonda, biri veya hareket eden bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Genç adamın kılıcı hâlâ şöminenin köşesine yaslanmış bir halde duruyordu. Jack derin bir nefes alıp döşeme taşlarının üzerinden hızla silahına doğru koştu. Arkasında bir ses duyduğunda, devasa şöminenin dibine gelmişti. Kılıcını çekip hafif bir şekilde eğilerek arkasını döndü ve Linda Downey'le göz göze geldi.

“Jack!” Genç kadın ona sıkıca sarıldı ve bunu yaparken de kılıca değmemeye dikkat etti. “Kılıcının yanından fazla uzaklaşmadığımı biliyordum.” Genç kadın, Jack’in kılıç tutan koluna hafifçe vurdu, ardından onu serbest bırakarak genç adamı dikkatle süzdü. “Sen iyi misin? Omzun iyileşti mi?”

Jack başını salladı. Olanlardan ötürü şaşkına dönmüştü. Dikkatlice kılıcını şöminenin yanına geri koydu ve sırtı taş duvara değene kadar geriledi. Akıllı allak bullak olmuştu. Şimdi ne yapacaktı?

Linda ona bunun üzerinde düşünmesi için fazla vakit tanımadı. Görünüşe göre fazlasıyla acelesi vardı. “Hastings nerede?” diye sordu genç kadın.

Jack kendini topladı. “Sanırım yürüyüşe çıktı.”

“Güzel. O geri gelmeden buradan bir an önce gitmeliyiz.”

Genç kadın kılıcı ve kutusunu aldı ve onları Jack’e uzattı.

“Bi... bizi nasıl buldun?” diye kekeledi Jack.

“Onun, bu civarlarda bir evi olduğunu biliyordum. Yerini tespit edebilmem biraz zamanımı aldı. Haydi, Jack,” dedi genç kadın alelacele. “Burada tehlikedesin.”

“Buradan öyle çekip gidemem,” diye itiraz etti Jack.

“Buradan uzaklaştığımızda ona bir mektup yazarsın,” diye cevap verdi Linda soğuk bir şekilde. “Cevap adresini de yazmazsın.”

“Annem de burada,” deyiverdi Jack sonunda.

“Becka mı?” diye haykırdı Linda. “Meraktan deliye dönmüş-tüm. Onca zamandır burada mıydı? Neyse ki iyiymiş.” Bir süre duraksadıktan sonra, “Ama o burada ne yapıyor?” diye sordu.

“Hastings, annemin sağda solda sorular sorup etrafta beni arayarak Dr. Longbranch’ın yanına gitmesi yerine buraya gelmesinin daha iyi olacağını düşündü.”

“O evde mi?” diye sordu Linda çabucak.

Jack başını iki yana salladı. “Hastings’le yürüyüşe çıktı.”

Linda bir süre ona bakakaldı ve daha sonra bir karara vardı. “Boş ver gitsin. Seni güvenli bir yere götürmeliyim, Becka için daha sonra geri dönerim. Nick bizi Oxford’da bekliyor. Oraya ulaşınca daha güvenli bir yere hareket edeceğiz.” Genç kadının ses tonunda efsun ve çaresizlik karışımı bir şey vardı. “Lütfen, Jack. Benimle gelmelisin.”

“En azından bir çay içmeye kalsaydın?” Bu ses kapının eşinden geliyordu. “Veya eski günlerin hatırına birer kadeh şaraba ne dersin?” Gelen Hastings’di, kollarının arasında bir yağm çıra tutuyordu, Becka da onun hemen arkasında duruyordu. “Ben de tam şömineyi yakacaktım.” Büyücü, Becka’ya döndü. “Bak, Becka, kardeşin bizi ziyarete gelmiş.”

“Linda!” Becka kardeşine sarıldı. “Bizi nasıl buldun? Seni aramak istedim ama burada hiç telefon yok. Jack’i gördün mü? Şimdi çok daha iyi.”

Linda, Becka’dan biraz sıyrılarak nefretle Hastings’e baktı. “Lee, bu tıpkı senin işin.”

Becka onlara baktı. “Siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Hastings başını şömineden kaldırdı ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. “Becka, bize biraz şarap getirir misin?”

Becka düşünceli bir edayla dudaklarını büzerek başını salladı. “Mutfakta bize göre bir şey var mı bakayım.” Ardından odadan çıktı.

“Demek Chaucerian Topluluğu’nu yalnız bıraktın,” dedi Hastings ayağa kalkarak. Ocakta duran çiralara eliyle işaret etti ve odunlar bir anda alev aldı. “Umarım emin ellerdelerdir.” Adam elinden geldiğince efsuncuya bakmamaya çalışıyordu ki bu da herhangi bir erkek için hiç kolay değildi.

“Yeterince güvendeler,” diye cevap verdi genç kadın. “Onların başında Will’in anne-babası var. İskoçya ve İrlanda’ya geziye gidecekler. Bunu sen ayarladığına göre zaten bilmen gerekir.”

Hastings başını salladı. “Öyleyse... birkaç gün burada kalabilir misin?” Genç kadına kaçamak bir bakış attı ve sonra gözlerini kaçırdı. Büyücünün sesi, Jack’i şaşırtacak bir biçimde umutlu ve neredeyse hevesli çıkmıştı.

Ancak Linda’nın içinde bunlardan hiçbirisi yoktu. “Bak, yaptığın her şeyden ötürü sana minnettarım ancak Becka ve Jack’in Oxford’a dönmelerinin vakti geldi. “Arabam buradan fazla uzakta değil, onları alıp götürmeye geldim.”

Hastings kollarını kavuşturarak bıkkın bir ses çıkardı. “Sence Birleşik Krallık’taki bütün büyücüler onun ensesindeyken Jack gerçekten Oxford’a gidebilir mi?”

“Ee, burada da kalamaz ki!” diye homurdandı Linda ellerini sıkıp yumruk yaparak.

“Sen hangisinden endişe ediyorsun? Jack’den mi yoksa Becca’dan mı?” Hastings, genç kadının ona sövmesini engellemek için elini kaldırdı. “Anlamıyor musun? Jessamine onun kim olduğunu biliyor. Geoffrey de öyle. Bitti artık.”

Jack önünde dönen bu mizansene daha fazla seyirci kalamadı. “Turnuvada dövüşmeye karar verdim, Linda teyze,” dedi.

“Jack!” Genç kadın yüzünü Hastings’e döndü. “Senin bunu engellemen gerekirdi! Ona ne tür bir tılsım yaptın?” dedi hesap sorarak.

Hastings iç geçirdi. “Eğer onu zorlamak isteseydim yeğenini çok uzun bir zaman önce yanıma almıştım. Böylelikle kendimi onca zahmetten kurtarırdım.”

Becca bir şarap şişesi ve birkaç kadehle geri döndü. Yanındaki kilerin öfkeli yüz ifadelerini süzdü ve ilk önce Linda’ya bir kadeh şarap koydu. Kadehi Linda’ya uzatırken, “Belki biraz şarap içersen kendini daha iyi hissedersin,” diye öneride bulundu Becca sakince.

“Bir insanı büyüyle bağlamanın birden fazla yolu vardır,” dedi Linda karanlık bir ifadeyle. Ardından kendisini toparlayıp ablasına bir bakış attı. “Becca, Leander’le baş başa konuşmam gerekiyor.”

Becca, Hastings’e bir kadeh şarap uzattıktan sonra, bir destek göstergesi olarak elini onun koluna koydu. “Linda, ona neden bu kadar kaba davranıyorsun, bilmek istiyorum. Trinity’deyken Jack’in hayatını kurtardı. Jack, Londra’da hastalanınca, iyileşebilmesi için bizi buraya davet etti. Jack ve bana hep nazık davrandı. Sonra da haber vermeden buraya gelip ona kendi evinde bir suçluymuş gibi davranıyorsun.”

Linda öfkeden titreyerek, “Leander!” diye bağırды.

“Of, tamam!” Hastings, isteksizce elindeki şarabı masaya bıraktı. Elini Becca’ya uzatıp birkaç kelime fısıldadı. Becca olduğu yede donakaldı; gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanmıştı. Hastings onu tutarak

nazikçe kanepeye oturttu. Ardından kadehini masanın üzerinden alarak onu bir kalkan gibi önüne tuttu. “Ne diyeceksen söyle hadi.”

Linda dönerek yüzünü Jack’e çevirdi. “Jack eğer bu barbarca sistemin bir parçası olursan ondan kurtulamazsın.”

Hastings kadehindeki bir dikişte bitirdikten sonra masadaki şişeyi alıp kadehine tekrar şarap doldurdu. “Linda, buna müdahale etmene izin verilmeyecektir,” dedi sakın bir edayla.

“Demek artık intikamlarınızı almak için on altı yaşındaki çocukları kullanıyorsunuz, öyle mi?”

“Eğer bunu kendi başıma halledebilseydim bunu yapmaz mıydım sanyorsun? Beni iyi tanırsın.”

Jack hiçbir şey anlamamıştı. “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu. Genç adam bitkince bir sandalyeye çöktü.

Linda’nın sesi kırılğan ve soğuktu. “Bir keresinde bana, Bay Hastings’in sadece canının istediği şeyler hakkında konuştuğunu söylememiş miydin? Herhalde sana ailesinden bahsetmeyi de istememiştir.”

Karamsarlığa kapılan Jack başını iki yana salladı. Eski bir hikâyeyi daha duymak üzere olduğunu biliyordu. O daha doğmadan önce gerçekleşmiş olan olaylar yüzünden bütün hayatının darmadağın olduğunu hissediyordu.

“Leander’in ablası, Carrie, bir savaşçı olarak doğmuştu. Lee’nin çocukluğu, Güllerin elinden kaçmak için ailesiyle oradan oraya taşınarak geçmişti.” Linda şarabından bir yudum aldı. Hastings gözlerini şöminenin ateşine dikmişti. “Bu bir işe yaramadı. Ablası on sekiz yaşına geldiğinde Geoffrey Wylie onu bulmuş ve Kızıl Gül Hanesi adına ele geçirmek istemişti.” Genç kadının sesi yumuşadı. “Carrie, turnuvaya hiçbir zaman ulaşamadı çünkü Beyaz Gül Hanesi ona önce ulaştı. Lee’nin babası ve abisi öldürüldü, annesi de bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamadı. Bu olaylar olduğunda Leander daha on yaşındaydı.”

“Wylie mi?” diye tekrar etti Jack.

Genç kadın Jack'e baktı. "Bu hikâyenin benzerleri ailemizin içinde binlerce kez tekrarlandı. Leander o günden itibaren kendini Wylie ve Güllerle savaşmaya adadı. Bu yüzden seni Güllerden korumak için birini ararken aklıma O gelmişti. Ablasının ölümüne sebep olan o sistemi benimseyeceği aklımın ucuna bile gelmezdi." Kadehindeki şaraptan geri kalanları Hastings'in yüzüne fırlattı.

Hastings bir eliyle Linda'nın bileğini yakaladı ve elinden şarap kadehini zorla aldı. Kadeh yere düşerek döşeme taşlarının üzerinde paramparça oldu, kana benzeyen şarap damlaları şöminenin etrafına saçıldı. Hastings diğer eliyle yüzüne bulaşan şarabı sildi. "Sakın sabrımı taşırma, Linda." Büyücünün sesi aldatıcı bir biçimde kibarlı.

Linda geri çekilmedi ve Hastings'in yüzüne yaklaşabilmek için ayak parmakları üzerinde doğrularak ona doğru eğildi. "Neden? Bu Susannah'nın başına da mı geldi?"

Hava tamamen kararmıştı, oda sadece büyü ve şöminenin ateşiyle aydınlanıyordu. Bu sahne bir tür gravürü andırıyordu; uzun boylu büyücüyle ufak tefek efsuncu etraflarına ışıklar saçıyordu, herkes donakalmıştı. Hasting daha sonra Linda'nın bileğini bıraktı ve geri çekildi. İkili uzun bir süre boyunca birbirlerine bakakaldı. "Onun gibi bir şey oldu," dedi adam. Hastings şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturdu ve elleriyle yüzünü kapadı.

Jack, teyzesine ve Hastings'e baktı. Linda yorgun bir halde şömineye yaslanmıştı. "Jack, büyük-büyükannemizi öldüren adamla tanış."

"Ama bu bir yüzyıl önceydi," diye itiraz etti Jack. "Büyükannem attan düşmüştü!" Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Hayır, düşmedi, Jack." Hastings sandalyesinde doğruldu fakat genç adama bakamadı. "Susannah bir savaşçıydı fakat o barış yanlısıydı. Güllere karşı savaşmama yardım etmeyecekti, oğlunu eğitmeme de izin vermemişti. Niyetimin ne olduğunu öğrenince benimle bir işinin olmayacağını anladı. Kaçmanın ve

saklanmanın sonucunun her zaman başarısızlık olduğunu ona bir türlü anlatamadım.”

“O yüzden sen de onu öldürüp cevherini aldın,” dedi Linda kısık bir sesle.

Adam ırkıldı. “Tam olarak öyle değil. Benim yüzümden kendisini öldürdü. Ufak da olsa bu farklı bir şeydir. Bana cevherini önerdi ve ben de onu aldım.” Hastings sol elini kaldırdı; yüzüğünün üzerindeki taş ahenkle parıldıyordu. “Bunu, yaptığım şeyi ve neleri kaybettiğimi bana hatırlatması için takıyorum. Bu... bir tür güç kaynağı. Eğer olanları geri alabilseydim bunu hiç düşünmeden yapardım.”

Jack, Blaise’in aynasında gördüğü sahneyi; annesi olduğunu sandığı, uçurumun tepesinde boğuşan kızıl saçlı genç kadını hatırladı. Kadın kendi göğsüne bir hançer saplamıştı. En azından gerçek olan buydu.

Sadece şöminenin aleviyle odunların çıtırdamasıyla bozulan kısa bir sessizlik oldu. Ardından Jack konuştu: “Bunu nasıl anladın?” diye sordu teyzesine.

“Bu onun ölüm ilanında yazıyordu. Cesedi Lee Hastens tarafından bulunmuştu. Biz onu Hastings olarak biliyoruz, eskiden isim telaffuzuna o kadar çok dikkat etmezlerdi. Büyükannenin göğsüne aldığı bir yaradan bahsediliyordu ancak bunun için bir attan düşme hikâyesi uydurmak bir büyücü için hiç zor olmazdı. Will ile Fitch kısmen bunu ortaya çıkardı.”

“Ancak bu yüzyıl önce oldu,” diye inatla tekrar etti Jack.

Hastings’in yüzünde sönük bir gülümseme belirdi. “Ben zannettiğinden çok daha yaşlıyım, Jack. Biz, büyücüler oldukça uzun yaşarız ve hafızalarımız da kuvvetlidir. Bu barbarca turnuva sistemi neden bu kadar çok uzun sürdü sanıyorsun?”

“Peki ya Susannah’nın oğlu?” Hikâyenin parçaları yavaş yavaş Jack’in aklında bir araya gelmeye başlıyordu. “Ona ne oldu?”

“Onun adı Andrew’dı,” diye cevap verdi Hastings. “O senin büyük büyükbaban. Susannah’nın ölümünden sonra onun babasıyla beraber kaçmasına yardım ettim. Onu sürekli izleyerek Güller’i ondan uzak tuttum. Ancak Susannah öldükten sonra onun karşısına çıkmamaya karar verdim.” Büyücü, sesinde yüzyılın acısını taşıyordu.

Aynada gördüğü, genç kadını kollarına alıp elemle başını ileri geri sallayarak ağlayan adam oydu. “Sen, Susannah’ya âşıktın,” dedi Jack. “Onun mezarıyla ilgilenen de sendin.” Büyücünün sözleri genç adamın aklına geldi. *Büyücülerin hafızaları kuvvetlidir.*

Hastings buna karşı çıkmadı. Uzun bacaklarını öne uzatarak hüznü bir biçimde şömineye baktı.

Bir süre sonra bir elması bile kesebilecek kadar sert bir tonla, “Jack, görünüşe göre Bay Hastings, Downey soyundan gelen kadınların peşinden hiç ayrılmamış. İlk önce büyük büyükanne, sonra da bana. Belki de sırada annen vardır.”

“Kes şunu!” Jack o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki bu ikisinin de sesini kesmesine yetmişti. Gerektiğinden çok daha fazla bilgi öğrendiğini fark etmişti ancak bu hâlâ onun olanları anlamasına yetmiyordu. Daha önce teyzesini böyle bir halde hiç görmemişti ve bir daha da asla böyle görmeyeceğini umuyordu. Genç kadının öfkesinde, şaşırtıcı bir şekilde çığ ve ilkel bir hava vardı. Şimdi ikisi de genç adama bakıyordu.

“Becka benim annem,” diye devam etti Jack daha sakin bir tonla. “O harika bir avukat ve aktivisttir. Bir kavgada her zaman ezilen tarafı savunur. Ortaçağ edebiyatına bayılır ve bunu öğrencilerine de sevdirebilir. Bahçesiyle ilgilenmekten ve yürüyüşe çıkmaktan hoşlanır. Ve onun tüm bunlarla *hiçbir* ilgisi yok.”

“İşte büyücüler de bunu yapar, Jack,” dedi Linda düz bir şekilde. “İstedikleri şey her neyse onların peşine düşerler ve bunu yaparken de önlerine çıkan insanları ezip geçerler. Görünüşe

göre de Bay Hastings'in intikam davası uğruna sıradaki kurban edilecek kişi sensin."

Hastings parmaklarını açtı. "Bu işi ben istemedim. Benden onu kurtarmamı istedin, elimden geleni yapıyorum." Adam acı bir gülümseme takındı. "Anlamıyor musun? Ben başarısız oldum. Bir yüzyıldan fazla bir süredir Güller'le savaşıyorum. Bu sisteme karşı bir isyan tertiplemeye uğraşıyorum, savaşçıları kendilerini savunabilmeleri için eğitiyorum. Cesurca akınlar ve kurtarma harekâtları düzenliyorum. Peki ya ne için? Savaşçılar Loncası topyekûn ortadan kalktı." Adamın sesi yumuşadı. "Sana bilmediğin hiçbir şey anlatmadım. *Sen*, daha Jack'in yaşındayken bu savaşın içindeydin. Duyduğum kadarıyla da hâlâ savaşıyorsun. Sadece benimle değil." Uzun bir süre genç kadının gözlerinin içine baktıktan sonra başını çevirip şömineye baktı.

Linda üzülmüştü. "Lee, Ben..."

"Bu bile onlara yetmedi," diye kükredi Hastings. "Şimdi de Jessamine Longbranch yeni savaşçılar yaratmanın yollarını arıyor. Sırada öldürdükleri kişilerin mezarlarını cesetlerini kesip parçalamak var." Adam içine kapanık bir tavırla parmağındaki yüzüğe dokundu.

"O zaman strateji değiştirmenin vakti geldi. Bu canavarın kollarını kopartmakla uğraşıyordum ama hiçbir işe yaramadı. Bu sefer kalbimi izleyeceğim."

"Konseyin kontrolünü ele geçirmeye çalışacaksın," diye fısıldadı Linda. "Ve büyülü emanetleri de."

Hastings başını salladı. "Eğer Jack'i oyuna sürüp kazanırsam Büyücü Konseyi'ni ve o kahrolası kuralları altında sakladıkları büyülü silah cephanelerini yöneteceğim, en azından bir sonraki turnuvaya kadar. Ve eğer bunu engelleyebilirsem başka bir turnuva da olmayacak." Büyücü, Jack'e baktı. "Sana dediğim gibi hanelerden hiçbirinin ortaya bir oyuncu süremeyeceğini umuyordum. Geri çekilirlerse dövüşmek zorunda kalmazdın."

“Şey, belki de Kızıl Gül’ün oyuncusunu bulup onu ortadan kaldırabilirsin,” dedi Linda acı bir ses tonuyla Dr. Longbranch’i taklit ederek. “Bu harika olurdu.”

Hastings yumruğunu masaya vurarak üzerindeki şişe ve kadehleri takırdattı. “Daha iyi bir önerin var mı? Eğer bunun Jack’in en iyi fırsatı olduğunu düşünmeseydim bunu yapmazdım. Artık çok geç. Yeğenin geleceğinin nasıl olacağını sanıyorsun? Nerede saklanmayı planlıyorsun? Er ya da geç onu da diğer Weirind’ler gibi katledecekler. Ve sen bunu engellemek için hiçbir şey yapamayacaksın. Jack’i oyuna sokarlarsa ona ne yapacaklarını biliyorsun, değil mi? En azından ona ben sponsor olursam böyle bir şey olmayacak.”

“Bay Hastings Kızıl ve Beyaz Gül Hanelerinin peşime düşeceklerini söyledi,” dedi Jack hissiz bir ifadeyle. “Beni ele geçirmek için ailemi kullanacaklarmış. Bu doğru mu?”

Linda iç çekti. “Genelde böyle olur,” diye itiraf etti genç kadın.

“Nereye gidersem gideyim, beni takip edecekler. Asla eve dönemeyeceğim.” Jack başını iki yana salladı. “Daha birkaç ay geçmiş olmasına rağmen bundan çoktan bıktım. Bunu ömrüm boyunca sürdüremem. En azından bu temiz ve basit bir çözüm.”

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. “Turnuvayı nerede yapacaklar?” diye sordu Linda.

Hastings omuzlarını silkti. “Muhtemelen Kuzgun Geçidi’nde.”

Linda hızlı bir soluk aldı. “Oradan sağ çıkabileceğini nereden biliyorsun? Gırtlakını kesme şerefine erişebilmek için konsey üyeleri kendi aralarında kura çekecektir.”

Hastings gülümsedi. “Eğer sponsor olursam korunuyor olacağım.”

“Ta ki biri seni yalnız yakalayana kadar. Büyücülerin kuralları bozulmak için vardır,” dedi Linda. Genç kadının gözleri yaşla dolmuştu, Jack buna çok şaşırmıştı. “Leander, sen kendini öldürtmeye niyetli olabilirsin ama Jack’i bunun içine sokma.”

“Ben çoktan içindeyim, Linda teyze,” dedi Jack kısık bir sesle. Genç adamın içinde artık çocuk olmayan bir parça vardı. Bunun sebebi muhtemelen Brooks’la yaptığı hafıza birleşimin etkisiydi.

Görünüşe göre bunu Linda da fark etmişti. “Değişmişsin,” diye fısıldadı genç kadın. “İlk önce vücudun, şimdi de...” Genç kadının döktüğü gözyaşları yanaklarından dökülüyordu. “Sen on altı yaşındasın,” dedi yumuşak bir tonla. “Böyle bir savaş için çok gençsin.”

“Onu ben başlatmadım ki,” dedi Jack. Genç adam olağandışı bir şekilde sakin ve kararlı bir biçimde Hastings’e döndü. “Annemi artık bırakmalısın. Linda teyze onu geri götürebilir. Turnuvaya katılacağım. Ama annemin bu işlere karışmasını veya senin yanında olmasını istemiyorum. Sanırım bu kadarını hak ediyorum.”

“Özür dilerim, Jack. Anneni Linda’yla beraber geri göndereceğim,” dedi Hastings. Büyücü, Becka’nın yanında diz çökerek ellerini tuttu. Hastings sessizce kelimeleri mırıldandı, Jack kulak kesilerek onu dinlemesine rağmen tılsımın büyük bir bölümünü anlayamamıştı. Becka gözlerini kırptırdı ve ayağa kalktı, sersemlemiş gibi gözüküyordu.

“Becka, Linda seni Oxford’a götürmeye geldi. Jack birkaç gün daha benimle kalacak. Langdale Pikes’a kamp yapmaya gideceğiz. Önümüzdeki hafta onu geri getiririm.” Jack, büyücünün sözlerindeki sihri anlamaya başlamıştı.

Becka bir süre ona bakakaldı, ardından başını salladı. “Sanırım burada sonsuza dek kalamayacağımızı biliyordum,” dedi. “Ama... misafirperverliğin için... teşekkür ederim.” Jack’e gülümsemeye çalışarak, “Umarım iyi eğlenirsin tatlım,” dedi. “Eşyalarımı birkaç dakikada toplayım.” Annesi bir şey daha söylemek istedi ancak ne diyeceğini unuttu. Ayağa kalktı ve kollarıyla kendini sardı, ardından merdivenlerden hızla yukarı çıktı.

Hastings onun arkasından uzun bir süre baktı ve ardından Linda’ya döndü. “Yol boyunca uyuyacaktır, uyandığı zaman da

burada geçirdiği günlere dair pek bir şey hatırlamayacaktır. Gerçi meraklanmayacak çünkü Jack'in benimle kampa gittiğini zannedecektir."

"Seni burada bırakmayacağım, Jack," dedi Linda teyze inatçı bir tavırla. "Eğer sen ölürsen annenin bunu anlamayacağını mı sanıyorsun?"

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," diye cevap verdi Jack. "Başımın çaresine bakarım," dedi hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle. "Ayrıca kazanabilirim de."

Becka valiziyle geri döndü. Linda, Jack'e sıkıca sarıldı, genç kadının yüzü gözyaşlarıyla sırlıklam olmuştu. Becka da oğluna, teyzesinininkinden daha kuru bir şekilde sarıldı. Böylece kapıdan dışarı çıktılar.

Kadınlar oradan gidince malikâne ölü bir mekânı andırmıştı. Büyücü ve savaşçı bir anlığına oldukları yerde kalakalmış, tek kelime edememişlerdi. Hastings'i Trinity'de ilk kez gördüğünden beri, Jack işlerin bu noktaya varacağını bir şekilde biliyordu. O günlerde bile büyücünün içindeki ölümcül havayı hissetmişti ve her nasılsa onun trajik geçmişini de sezmişti. Daha fazla keşfedilecek bir şey yoktu ancak uzun zamandır bilinen fakat nadiren hatırlanan gerçekler ortaya çıkıyordu.. Her şey uzun bir süre önce yazılmıştı. İkisinin de kaderi birbirine bağlıydı.

Hastings'e gelince; büyücü eskisinden daha savunmasızdı, kusurluydu ve ziyadesiyle insandı. Kendini, hayatını adadığı bir davada başarısız olarak gören bir adamdı. Muhtemelen Kuzgun Geçidi'ne doğru kendi ölümüne gidiyor, yanında da Jack'i götürüyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KUZGUN GEÇİDİ

*F*ells. Dağlar için uygun bir isim, diye düşündü Jack. Dağlar, kadim büyüler, kayıp ruhlar ve melankoliyle doluydu. Ve o gün etrafları sağanak yağmur ve sislerle kaplıydı. O ve Hastings arabalarını Keswick'in dışında bir yerde bırakmıştı. Gittikçe yükseklerle tırmandıklarında hava koşulları daha acımasız bir hal almıştı. Lake District'te yaz mevsimi, Ohio'nun kasım ayını andırıyordu. Jack, Hastings'den ödünç aldığı kalın bir palto, dağcılık pantolonu, kalın bir kazak ve sağlam yürüyüş botları giymişti. Genç adam diğer kıyafetlerini sırt çantasında taşıyordu. Sarp arazide ellerini rahatça hareket ettirebilmesi için kılıcını sırtına asmıştı.

Hastings amansız bir hızla daima yukarı çıkıyordu, bu hain kayaların üzerinde Jack'in zorlukla takip edebildiği bir yol bırakıyordu.

Dağın zirvesi yukarıda belli belirsiz seçilebiliyordu. Hastings, oraya Kuzgun tepesi diyordu. Buranın ıssız kasveti Jack'in o anki ruh haline uyuyordu.

Zirveyi sol yanlarına alarak dağ geçidi boyunca yukarı tırmandılar. Yolları kırık taşlar arasında çağlayan bir dereyle kesişti. Dere yatağı etrafındaki kayalar ıslaktı ve ayaklarının kaymasına sebep oluyordu. Son yüz metreyi neredeyse tamamen dikey bir biçimde tırmandıktan sonra uçurumun bir yanından dökülen şelalenin olduğu yere ulaştılar.

“Bu yol Kuzgun Geçidi’ne açılıyor.” Hastings çağlayanın gürtlüsünden ötürü bağırarak zorunda kalmıştı. Jack yine hiçbir şey anlamamıştı. Ancak gitmeleri gereken istikamet, turnuvanın geleneksel mekânı olan Kuzgun Geçidi olduğunu biliyordu. Hastings güvenlik sebeplerinden ötürü oraya arka taraftan girmelerini önermişti.

“Sen resmen turnuvaya kayıt olana kadar Angajman Kuralları geçerli olmayacak,” demişti Hastings. “Yoldayken pusuya düşürülmeyi riske alamam.” Jack, Linda’nın konsey üyelerinin Hastings’in boğazını kesmek istediklerini, söylediğini hatırladı. Bu yüzden büyücünün içeri gizlice sızmasının ardında kişisel nedenlerinin yatıyor olabileceğini tahmin etti. Arazi ve hava koşulları yetmezmiş gibi, pusuya düşebilecekleri fikri de yolculuklarına fazladan bir gerginlik katmıştı. Jack, kendisini duyduğu en ufak sese ve kıpırtıya bile tepki verirken buluyordu.

Hastings şelalenin yanındaki ufak bir kaya platforma zorlanmadan tırmandı ve peşinden oraya çıkabilmesi için Jack’e elini uzattı. Taşlar ve onların etrafındaki kulplar su damlalarıyla kaygan bir hale gelmişti. Hastings şelaleyi işaret etti. “Oradan içeri gireceğiz.”

Geçidin yanında yaklaşık yirmi santim uzunluğunda dar bir çıkıntı vardı. Kayalığı yüzeyine iyicene yaslanıp soğuk taş yüzeye sarılarak çıkıntının üzerinde ilerlediler ve şelalenin ardındaki kayadan bir mahzene geçtiler. Jack arkasında çağlayarak dökülen sulara bakıp ne kadar yükseğe tırmandıklarını anlayabiliyordu.

Mahzenin arkasında, iki devasa kaya bloğunun arasında yer alan ve yılan gibi kıvrılarak uzanan dar bir patika yer alıyordu. Gitmeleri gereken yol burasıydı. Artık yürümeyi bırakarak tırmanışa geçmişlerdi. Jack, yol daha da dikleşirse ip kullanmaları gerekeceğini düşündü. Parmaklarım, başının üzerindeki taşların arasına sıkıca sokarak kendisini yukarı çekti. Eğer ayağı kayarsa neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Genç adamın aklı karşılaşılabilecek rakibine gitti, onu kafasında canlandırmaya çalıştı. Hastings, Jack'in rakibinin muhtemelen genç birisi olabileceğini tahmin etmişti. Aksi halde Kızıl Gül Hanesi çoktan bir turnuva talebinde bulunurdu. Beyaz Gül Hanesi senelerdir kupayı ellerinde tutuyordu, bu diğer hanenin içine sindiremediği bir durumdu. Savaşçıların çoğu küçük birer çocukken ele geçirildikleri için rakibi de muhtemelen yıllardır eğitim görüyor olmalıydı. Belki de dehşete düşmek yerine bu dövüşü sabırsızlıkla bekliyordu.

Yarım saat daha süren zorlu bir tırmanıştan sonra zirveye varmışlardı, Kuzgun Geçidi'ne tepeden bakıyorlardı.

Fazla bir şey göremiyorlardı. Vadinin üzeri muhtemelen sis olabilecek bir tür parlak bulutla örtülmüştü. Ancak Jack'in acemi gözleri bile bunun bir büyücü bariyeri olduğunu fark etmişti.

"Buradan geçen yolu nasıl öğrenmiştin?" diye sordu Jack. Genç adam soluklanabilmek için büyücüyü mümkün olduğunca oyalamayı umuyordu.

"Geçmişte, Kuzgun Geçidi'ne birkaç kez gizlice girip çıkmak zorunda kalmıştım," diye cevap verdi Hastings. Büyücü soluk alıp verirken zorlanmıyordu bile. Hastings sırt çantasını yere indirip içinden iki tane hafif pelerin çıkardı. Birini giysilerinin üzerine geçirip diğerini Jack'e uzattı. "Giy bunu," diye emretti. Jack pelerini üzerine giyip başlığını taktı.

"Daha önce bir turnuvaya gittin mi?" diye sordu Jack.

“Aslında fiilen hiçbirine katılmadım ancak birkaç tanesini engelledim.” Hastings elini çantasına soktu ve içinden ufak bir nesne çıkararak Jack’e uzattı. Bu kabaca yontulmuş, gri renkli bir taştı, genç adamın avucu büyüklüğündeydi. Genç adama yabancı gelen rünler ve sembollerle süslenmişti, ustaca işlenmiş gümüş bir zincire bağlanmıştı. Taş, ışığı yansıtmak yerine içine çekiyordu.

Jack başını kaldırıp Hastings’e baktı. “Taksana,” dedi büyücü. “Elimden geldiğince onları şaşırtmak isterim.” Hastings bu konuda daha fazla açıklama yapmadı.

Jack, zinciri boynundan geçirip taşı kazağının yakasından içeri soktu. Kolye genç adamın göğsüne değiyor, teninde tuhaf bir karıncalanma hissi yaratıyordu. Büyücü, genç adamın kolunun üzerine bir elini koyarak Latince birkaç kelime mırıldandı ve gözden kayboldu.

“Hastings!” Jack, büyücünün elinin yaydığı ısıyı hâlâ hissedebiliyordu.

“İkimiz de görünmeziz, Jack. Bu taşın adı *dryne sefa*’dır. Simyacılar tarafından üretilmiştir. Bizi büyücülerin gözlerinden bile korur. Şimdi yanımda kal da seni kaybetmeyeyim.” Hastings, Kuzgun Geçidi’ni çevreleyen tepelerin iç yamaçlarından aşağı doğru yavaşça inmeye başladı. Ona ayak uydurmak oldukça zahmetliydi ayrıca Jack, tökezlememeye ve Hastings’in yanından ayrılmamaya odaklanmak zorundaydı.

Bariyere ulaştıklarında büyücü bir tılsım okudu, önlerindeki sis perdesinin içinde dağınık bir gedik açıldı. İçeri adım attıklarında gedik arkalarından kapanıverdi. Artık etrafı net bir biçimde görebiliyorlardı.

Kuzgun Geçidi, her yanı sarp kayalıklar ve amansız uçurumlarla çevrili, dar ve basık bir vadiydi. Eriyen karlarla beslenen dereler, Kuzguntepesi’nin kenarlarından dökülüp dolambaçlı bir akarsuya dönüşerek vadi tabanını çayırliklar ve ağaçlarla çevrili alanlara bölüyordu. En sonundaysa az önce tırmandıkları dağ

geçidinden dışarı dökülüyordu. Havzanın en uzak ucundaki bir tepenin yamacının üzerine inşa edilen bir şato vardı. Bölgede bulunan kayalarla inşa edilmişti ve bu manzaranın en göze çarpan kısmıydı. Şatonun üç tarafı, yamaçtan aşağı geçidin zeminine kadar inen, taraçalı olarak inşa edilmiş bahçelerle çevriliydi.

Başlarının üzerinde, Kuzguntepesi'nin yamacında güneş ışıltıyla parlayan bir nesne Jack'in gözünü alıyordu. Genç adam gözlerini kısıp elini gözüne siper etti. Kristal parçası, sanki bu sarp hapishanesinden kaçmaya çalışır gibi, granit kayacın dışına doğru baş vermişti. Bu mesafeden rahatlıkla görünebildiğine göre kocaman bir taş olmalı, tonlarca ağırlığındadır herhalde, diye düşündü genç adam. Kristalin pek çok parlak kenarı vardı ve uç kısmına doğru sivrileşiyordu. Genç adamın gördüğü parlaltı, gün ışığının yansıması değildi, doğrudan taşın kalbinden geliyordu.

Eliyle işaret ederek, "Şu ne?" diye sordu genç adam Hastings'e. Ancak daha sonra Hastings'in onu göremediğini hatırladı. "Yukarıdaki parlak kayayı diyorum."

Genç adam, Hastings'in sesinden onun oldukça eğlendiğini anlayabiliyordu. "O kaya değil ki, Jack. Orası Kuzguntepesi'dir, dağın kalbidir, bunun yanında ona Weir taşı veya ejderdişi de derler. İçimizde taşıdığımız cevherlerin atasının o taştan kopup geldiği söylenir ve günümüzde bilinen herhangi bir büyüden çok daha güçlü olan bir sihirle şekil verilmiştir." Büyücü duraksadı. "Bizi köleleştiren de bu taştır," diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla.

Jack anlamamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Angajman Kuralları aynı zamanda dağda yatan ejderhanın uyumaya devam etmesini sağlayan antlaşmanın bir parçasıdır. Kuralların ihlal edilmesi halinde ejderha tekrar uyanacak."

"Bu doğru mu?" Jack ürpererek tepenin üzerinde bir yıldız gibi parlayan taşla baktı. Dağın zirvesi hâlâ sislerle kaplıydı.

Hastings omuzlarını silktili; aslında Jack onu görememesine rağmen bundan emindi. "Rivayet böyle," diye cevap verdi.

Hava şartları, şelalelerde karşılaştıklarına nazaran vadide daha sakindi. Gerçi kısa bir süre önce yağın yağmurdan ötürü her yer sırlıskılandı. Etraflarındaki taş duvar, acımasız rüzgâr kırıyor ve havayı fark edilebilir oranda ılıklaştırıyordu. Çayırhığın etrafı oldukça bereketliydi; çimenler koyu yeşil renkteydi ve düğünçiçeklerinin olduğu yerlerse sarı tonlarındaydı. Büyücülerin yarattığı sis perdesinin sebep olduğu tuhaf, göz kamaştırıcı parlaklığa rağmen hava neredeyse güneşliydi.

Geçidin, şatoyla Jack'lerin arasında kalan kısmında hummalı bir hareketlilik vardı. Vadinin iki yanı boyunca dağınık bir şekilde; binalar, çadırlar ve karavanlar dizilmişti. Sanki bir devin eli tarafından etrafa rastgele dikilmişlerdi. Aceleci oldukları her hallerinden belli olan bir grup insan çayır boyuncası dolanıyordu. Geçici olarak inşa edilmiş yapıların çoğunun üzerine parlak renkli flamalar dalgalanıyordu. Bazılarının üzerinde beyaz bir gül, diğerlerindeyse kırmızı gül nişanı vardı. Jack ve Hastings, etraftan yayılan yemek kokularını belli belirsiz duyabiliyorlardı. Burası, Jack'e yıllar önce gittiği bir Rönesans panayırını hatırlatmıştı. Veyahut burasını bir Çingene kampı olarak hayal etmişti.

Şatonun surlarının hemen önündeki binaların arasında, vadi tabanında geniş bir boş alan ayrılmıştı. İşçi grupları, bu alanın her iki yanına da izleyici tribünleri inşa etmekle meşguldü. Genç adam turnuvasının burada yapılacağını tahmin etmişti. Bu düşünce onun kanını dondurmuştu.

"Bütün bunları kim organize ediyor?" diye sordu Hastings'e.

"Claude D'Orsay adında biri," dedi Hastings lafı fazla uzatmadan. "O bir büyücü ve Weir oyunlarının resmi efendisidir. Geçit, Büyücüler Loncası'nın ikametgâhıdır, onların güçlerinin efsanevi kaynağı burasıdır. Yüzyıllar boyunca D'Orsay ailesi vârisler arasındaki barışın koruyuculuğunu üstlenmiştir. Kurallar gereği efendi, turnuva kupasını elinde bulunduran Büyücüler Konseyi'nin lideriyle beraber çalışan bir şansölyedir."

Büyücü duraksadı. “Oyunların Efendisi, her zaman tarafsız bir duruş sergilemek durumundadır. Ancak D’Orsay her zaman siyasi oynayan bir isim olmuştur, elini olması gerekenden daha çok güçlendirmiştir. Claude D’Orsay, kuralların uygulanmasıyla ilgilenir. Örneğin; büyücülerin ancak savaşçılar vasıtasıyla birbirlerine saldırbileceklerini düzenleyen kural gibi. Bu kuralın ihlal edilmesini yalnızca kendi çıkarlarına uygunsa göz yumar,” dedi büyücü kuru bir sesle.

Jack, Hastings kurallar tarafından korunuyor olmasına rağmen, Linda’nın neden onun tehlikede olduğunu düşündüğünü merak etti. “Bütün bunlar vadiye nasıl geldi?” Genç adam oraya doğru elini salladı ancak daha sonra yine görünmez olduğunu hatırladı. “Tüm bu binalar. Buraya nasıl geldi?”

Hastings bir kahkaha patlattı. “Sonuçta, *bizler* büyücüyüz. Birkaç hizmetkârın yardımıyla bir yere çabucak yerleşebiliriz. Turnuvanın ertesi günü bunların hepsi vadiden gitmiş olacak.”

İkili, taş bir patikanın yolunu tutarak vadi tabanına doğru indi. Kısa bir süre sonra, kalabalık bir insan grubunun arasında kendilerini zorlukla ilerlerken buldular. İnsanlar onlara değdikleri zaman ürküyordu.

Yaşayan büyücülerin ve ölü savaşçıların yarattığı ses kalabalığı içerisinde Jack’in başı dönmeye başlamıştı. Kaleye yaklaştıkça bu gürültü iyice dayanılmaz bir hal almıştı. Ölüler, onu uyarıyordu. *Kaç buradan, savaşçı,* diye ona yalvarıyorlardı. *Burada kanını dökecekler.* Yüzlerce savaşçının ebedi istirahat yeri haline gelen bu vadinin zemini sanki bir mezbahaydı; kanla sulanmış ve kemiklerle kaplanmıştı. Jeremiah Brooks’un hatıralarıyla çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Jack dudaklarını yalayarak ıslatmayı denedi ancak ağzı kurumuştu. Brooks’un, buraya onu önünde neyin beklediğini tamamen bilen bir tutsak olarak gelişini hatırladı.

Hastings, festival alanına geldiklerinde görünmezlik tılsımını kaldırdı. Kalacakları yer olarak sabit bir yer seçmişlerdi, burası

malikânenin bahçesinde yer alan bir kulübeydi. İki yatak odası ve bir tane de büyük bir odası olan küçük ve rahat bir yerdi. Ortasında geniş, taştan yapılma bir şöminenin bulunduğu büyük oda; oturma odası, mutfak ve salon işlevi görüyordu. Jack yaptıkları dağ yolculuğunun sonunda üşümüş, yorulmuş ve kir-pas içinde kalmıştı. Neyse ki kulübenin içinde bir banyo vardı. Genç adam, sıcak duşun altında oldukça uzun bir süre kaldıktan sonra banyodan çıkıp yatağının üzerinde üst üste konmuş yeni kıyafetler buldu: kalm keten bir pantolon, uzun kollu beyaz bir gömlek ve lacivert renkli uzun bir tunik. Tuniğe sırt kısmından başlayıp kollarına doğru inen, gümüş renkli bir arma işlenmişti. Eğer Jack hanedan armaları terminolojisini doğru hatırlıyorsa bu bir şahlanan ejderha nişanı olmalıydı. Bir ya da iki yıl önce Nick'le beraber hanedan armaları üzerinde çalışmışlardı. Gerçek hayatta böyle bir bilgiyi kullanabileceği aklının ucundan geçmezdi. Genç adamın eski giysileri ve Mercedes'in yeleği ortada yoktu.

Her neyse. Jack'in modayla uğraşacak hali yoktu. Giysileri üzerine tam oturmuydu, hafif ve rahatlardı. Aynada kendisine göz gezdirdi. Festival günü için giyinip kuşanmış olan genç bir şövalyeyi veya silahtarı andırıyordu. Akıllı bir anda rüyasında gördüğü o altın saçlı savaşçıya gitti.

Odaya döndüğünde Hastings'in telefonu kapattığını fark etti. Büyücü, Jack'i görünce onaylar bir biçimde başını salladı. "Buraya uygun giyinmişsin," dedi adam. Hastings'in kıyafetleri her zamanki gibi koyu renkteydi ancak Jack'in tuniğiyle aynı renkte, kısa bir pelerin giyiyordu. Pelerini bir omzunun üzerine atıp onu ejderha şeklinde gümüş bir tokayla tutturmuştu.

"Şey, Oyun başlıyor," dedi Hastings. "Kızıl Gül Hanesi, şampiyonlarını buraya tek parça halinde getirmeyi başarmış olmalı. Çünkü seninle konuştuğumuzda meydanda turnuvayı ilan ediyorlar. Bununla ilgisi olan tüm gruplar orada olacaklar. Sen hazır mısın?"

Jack, gerçekten de öyle olduğunu umarak evet anlamında başını salladı. “Bugün ne olacak?”

“İlam ya da diğer adıyla turnuvaların duyurusu, sponsorların şampiyonlarını öne sürmesiyle başlar. Meydan okuyacak olanlar kendilerini beyan eder, daha sonra da rakipler tanıtılır. Bu tam bir gövde gösterisidir.” Hastings, Jack’e pelerinini fırlattı ve kendisinininkileri giydi. Pelerinler hâlâ nemliydi. “Mümkün olduğunca gizliliğimizi koruyalım, olur mu?” Jack pelerinini elbiselerinin üzerine giyip başlığını ıslak saçlarının üzerine geçirdi. Hastings kolunun altında büyük, deri kaplı bir kitap taşıyordu. Jack, bunun Hastings’in Weir kitabı olduğunu fark etti.

Olaylar hızla geliyor, genç adama düşünecek pek vakit tanıımıyordu. Belki de gencecik adamları savaşa gitmeye böyle ikna ediyorlardır, diye düşündü Jack. Kendini ölümle yüz yüze kalmış bulana kadar oradan oraya sürüklenirsin ve oraya kadar nasıl vardığını merak edersin.

Dövüş alanının etrafındaki tribünlerden bir tanesinin inşası tamamlanmıştı ve oldukça büyük bir kalabalık çoktan yerini almıştı. İzleyicilerden çoğunun elinde beyaz ya da kırmızı renkte flamalar vardı. İzleyicilerin bir bölümü çağdaş tarzda kıyafetler giyyordu ancak kalabalığın büyük bir kısmı bu etkinlik için ortaçağ modasına uygun giyinmişti. Aralarında kadınlardan çok erkekler vardı ve çoğu genç ya da orta yaşlıydı. Fakat yaş kavramı büyücüler için belirsizdi. Genç adam, onların arasında hiç çocuk görmediği için seviniyordu. Kalabalıktaki insanların hepsinin büyücü olduğundan emindi. Tribünlerden yükselen sert güç dalgasını sezebiliyordu.

Genç adamın zihninin içinde sesler hâlâ yankılanmaya devam ediyordu. *Kaç buradan savaşçı.* Genç adam bu sesleri görmezden gelmek için kendisini zorladı. *Burada ya birini öldüreceksin ya da öleceksin.* İşte bu kadar basitti.

Orta tribünün ön kısmında, loncanın ileri gelenleri için korodona ayrılan, özel localardan oluşan bir bölüm vardı. İyi giyimli

çok sayıda büyücü orada oturuyordu. Jessamine Longbranch, hakem locasının üst kısmındaydı, etrafı Beyaz Gül Hanesi üniformaları giyen bir kalabalık tarafından çevrelenmişti. Genç kadının üzerinde; yeşil kadifeden bir binicilik kıyafeti vardı, elbisenin ön kısmı oldukça düşük kesimliydi, yaka kısmı beyaz güller ve diken desenleriyle işlenmişti. Parlak siyah saçlarını, yeşil renkli kadife kumaşından bir saç bandıyla toplamıştı. Elinde bir bastonu veya kamçıyı andıran bir şey tutuyordu, boş bir ifadeyle onu diğer avucuna vuruyordu. Hiç mutlu görünmüyordu. Büyücüyle yaptığı son karşılaşmasını göz önüne alınca Jack pelerini sayesinde korunduğundan memnundu. Pelerininin başlığını yüzünü kapamak için iyice aşağı indirdi. İtiraf etmesi gerekirse bu kadın genç adamı korkutuyordu.

Hastings, asil yüz hatlarına sahip olan ve saçlarını kısıp kestiren bir adamı işaret etti. Adam, koltuğunda arkasına yaslanmış yanındaki adamla konuşurken ince kemikli ellerini oynatıyordu. “Claude D’Orsay,” dedi Hastings. “Yanıdakiler de Büyücü Konseyi üyeleri, turnuvada hakemlik yapacaklar. Dr. Longbranch Beyaz Gül Hanesi’ni temsil ediyor. Turnuva kupasını şu anda o elinde bulunduruyor.”

Hastings ve Jack, tribünün köşesinde dönüp duran kalabalığın içine karıştı. Üzerinde Kızıl Gül üniforması taşıyan pek çok büyücü, alanda bir arada toplanmıştı. Jack, daha önce mezarlıkta karşılaştığı, kır sakallı yüzü yanık büyücüyü görünce tanıdı.

“Geoffrey Wylie,” diye mırıldandı Hastings. “Kızıl Gül Hanesi’nin baş büyücüsü.” Hastings’de daha önce üzerinde olmayan bir gerginlik vardı, kan kokusu alan bir tür kurdu andırıyordu. Jack, Linda’nın söylediklerini hatırladı; Wylie, Hastings’in ablasını öldürmüştü. “Yazık,” diye ekledi Hastings. “Görünüşe göre bir tür büyü kazası geçirmiş.” Wylie elinde tuttuğu kalın, deri kaplı bir kitabı okuyordu.

Hastings’e, “Onlar ne yapıyor?” diye fısıldadı Jack.

“Şampiyonlarının, Weir için meşru bir savaşçı vârisi olduğunu kanıtlamak adına onun soyağacını okuyorlar. Bu turnuvaya girmeye hak kazanmanın ilk adımıdır.” Hastings duruşunu dikleştirdi ve kollarını pelerinin altında kavuşturdu. “Bu biraz uzun sürebilir.”

Jack, diğer savaşçıyı görebilmek için etrafına bakındı ancak kimseyi görmedi. Görünen o ki Kızıl Gül’ün sponsorları da kendi gizemlerini koruyorlardı.

Wylie, savaşçısının soyağacını okurken fazla ilerleyememişti, on ya da on beş dakika sonunda ancak onuncu yüzyıl civarında bir tarihe gelebilmişti. Büyücü, ona meydan okuyacak birinin çıkması ihtimaline karşılık birkaç dakika daha oyalanarak turnuvanın ana hatlarını anlattı. Turnuva iki gün sonra: Yaz Ortası’nda, öğlen saat ikide, Kuzgun Geçidi Meydanı’nda, Angajman Kuralları’na göre yapılacaktı.

Prosedürlerden sıkıldığı her halinden belli olan D’Orsay, duyurular bittikten sonra dikkatini savaş meydanına verdi. Localarda oturan beş büyücü kendi aralarında kısa bir konuşma yaptı. Ardından D’Orsay, “Belgeler üzerine mutabakata varılmıştır, soyağacı kabul edilmiştir. Kızıl Gül Hanesi işbu belgeyi sunacaktır. Cevherin varlığı tahkik edilmiş ve mutabakata varılmıştır, savaşçı turnuvaya çıkmaya hak kazanmıştır,” dedi.

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi, bunlar Kızıl Gül üniforması giyenlerdi. Son turnuvanın üzerinden üç yıl geçmişti.

D’Orsay tekrar söz aldı. “Kızıl Gül tarafından bir turnuva talebinde bulunulmuştur. Bu meydan okumayı karşılayan var mı?”

Etrafa uzun bir sessizlik hâkim oldu. Kalabalık suspus oturuyordu, herkes etrafına bakarak birinin öne çıkmasını bekledi.

D’Orsay, Dr. Longbranch’a bakıp, “Beyaz Gül Hanesi’nden var mı?” diye sordu.

“An itibariyle Beyaz Gül Hanesi’nin öne sürecektir bir şampiyonu yoktur,” dedi Longbranch isteksizce.

Kalabalığın içinde hoşnutsuz bir mırıldanma yükseldi. Görünüşe göre bir turnuva yapılamayacaktı.

Jack, “Son şampiyona ne oldu?” diye fısıldadı Hastings’e.

“İntihar etti,” diye fısıldadı büyücü. Elini Jack’in omzuna bir süreliğine koydu ve hafifçe sıktı. “Şimdi sıra bizde. Ne konuştuğumuzu unutma.”

Büyücü, Jack’in yanından ayrılarak hakemlerin locasına doğru yaklaştı. “Kızıl Gül’e biz meydan okuyoruz,” diye duyurdu yüksek bir sesle.

D’Orsay kimin konuştuğunu anlayabilmek için gözleriyle kalabalığı taradı. “Beyaz Gül Hanesi’nden misiniz?” diye sordu.

Hastings meydana adım atarak gün ışığına çıktı. “Oyuncumun sponsoru sadece benim,” dedi. “Ne Beyaz Gül ne de Kızıl.” Bunun ardından pelerininin başlığını açtı.

Etrafa hayret dolu bir sessizlik hâkim oldu. Sonra D’Orsay inanamayarak, “Hastings!” diye bağırdı. Onun ismini küfrederek gibi söylemişti. Locada bulunan hakemler daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Efendi, “Burada ne işin var?” diye sordu öfkeyle.

Kalabalığın içinde bir hareketlenme oldu; oturan izleyiciler daha iyi görmek için ayağa kalktı ve bakiştılar. Bazıları bu uzun boylu yabancıyı tanımıştı ve onun kim olduğunu yanlarındakilere açıklamakla meşguldüler.

Hastings bu sorunun cevabı belliymiş gibi omuzlarını silkti. “Oynamaya geldim,” dedi gülümseyerek.

Geoffrey Wylie de gülümsüyordu ancak adice sırtıyordu. “Gelmene çok sevindik, Leander. Bu o kadar iyi oldu ki. Kızıl Gül Hanesi’nin seninle bitmemiş bir işi vardı.” Ardından alandaki meslektaşlarına dönüp, “Yakalayın onu!” diye bağırdı. Kızıl renkte giyinmiş dört büyücü ellerini uzatarak Hastings’e doğru yürüdüler. Avuçlarının içindeki büyücü alevleri maytaplar gibi etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

Olaylar o kadar hızlı gelişti ki Jack müdahale edip etmeme arasında kalarak donakalmıştı. Hastings ona yerinde kalmasını söyledi. Ayrıca büyücünün onun yardımına ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Sağ elini öne doğru kaldırdı. Kızıl büyücüler ile onun arasındaki alan pırl pırl parladı ve katılaşıp bir bariyere dönüştü. Büyücülerin ona yaptığı ateş saldırısını anında geri sektirerek, alevleri korkudan sinen kalabalığın üzerine doğru savurdu. Hastings, sol eliyle pelerininin altından ufak bir kitap çıkardı.

“Kurallar ne olacak, Claude?” Hastings kitabı havaya kaldırdı. “Bir büyücü ve potansiyel bir sponsor olarak korunuyorum. Onları geri çağır.”

“Bu adam pek çok loncayı birbirine düşürdü,” diye itiraz etti Wylie. “O, kuralları hiçe sayıp büyücü kanı döken bir haindir. Onların korumasını hak etmiyor.”

“Kanıtlasana.” Hastings kalabalıktaki herkesin görebilmesi için kural kitapçığını havada tutarak kendi etrafından döndü. “Büyücü ya da savaşçı, efsuncu, simyacı veya kâhin, kim olursa olsun sonuçta kan kandır. Ben her zaman buna inandım.”

“Kurallarda böyle yazmıyor,” diye çıkıştı Wylie. “Neden biraz olsun onları okuma zahmetinde bulunmuyorsun?”

“Kesin artık!” dedi D’Orsay isteksizce. Başıyla Wylie’ye işaret etti. “Bunu durdurmazsan eleneceksin.”

Wylie onlara işaret edince Kızıl büyücüler geri çekildi. “Fırsatım varken senin gırtlığını kesmeliydim.” Wylie, D’Orsay’ye döndü. “Bu akıl almaz bir şey. O sponsor falan olamaz. Buna izin veremezsiniz! Turnuva, Gül Haneleri arasında yapılır.”

“Peki, bu nerede yazıyor?” diye sordu Hastings sakince. Kural kitapçığını Wylie’ye uzattı. “Göstereyim sana.”

Ancak Wylie diretiyordu. Bu mücadeleyi imkânsız kılmak için bir fırsat bulmuştu. “Bu oyun yüzyıllar boyu süregelen geleneklere bağlıdır! Başka hiç kimsenin oynamasına izin verilmemiştir.”

“Ortaya aday sürmeye çalışan başka bir kimse oldu mu?” Hastings, yaşlı büyücü ile Efendi’ye baktı. Wylie ile D’Orsay bir anlığına tek kelime etmeden durdular.

“Hangi haneyi temsil ediyorsun?” diye sordu D’Orsay bitkince.

“Gümüş Ejder.” Hastings pelerinini üzerinden çıkarp kolunun üzerinde katladı. Üzerinde ejderha arması olan pelerinini ortaya çıkarttı. Kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi. Gümüş Ejder mi? Gümüş Ejder ismini kimse duymamıştı ki?

Jack, tribünde oturan Jessamine Longbranch’a baktı. Genç kadın olup biteni izliyor, kaşlarını çatıp kan kırmızısı rengindeki ojeli tırnaklarını çenesine vuruyordu. Görünüşe göre bu olayların Beyaz Gül Hanesi adına ne anlama geldiğini kavrayamamıştı.

“Ortaya bir savaşçı sürmelisin, Hastings,” dedi D’Orsay. Ardından Hastings’in bu şartı yerine getiremeyeceğinden emin olarak, “Yoksa oynayamazsın,” dedi küçümser bir tavırla.

“Yanımda teamüllere uyan bir savaşçım var,” diye cevap verdi Hastings. Büyücü, gerilmiş bir ok gibi hâlâ tetikteydi. Sırtını açık alana vermiş, yüzünü de tribünlerdeki Kızıl ve Beyaz Gül Hanelerine dönmüştü.

Kalabalık buna karşı coşkuyla karşılık verdi. Turnuva gerçekten de başlayacakmış gibi gözükiyordu.

Wylie, D’Orsay’nin yardımını isteyerek ona döndü. “Bize bir karar gerek,” dedi kederli bir edayla. “Bu resmen abesle iştigal.”

D’Orsay iç geçirdi. “Kurallarda Gümüş Ejder’i turnuvanın dışında bırakan hiçbir şey yok. Oyuncusunu hâlâ neden öne çıkarmadığını bilmiyorum. Belki de kurallara uygun bile değildir.” Efendi, Hastings’e başıyla işaret etti. “Devam et.” Wylie burnundan soluyarak meydanın bir köşesinde dikiliyordu.

Hastings, Jack’in kitabını açıp genç adamın bilgilerinin yazılı olduğu bölümü buldu. “Jackson Thomas Swift, Rebecca Downey ve Thomas Swift’in oğlu...”

Jessamine Longbranch ayağa fırladı. “Bu imkânsız!” diye bağırdı genç kadın. “Jack Swift öldü!” Locanın önüne doğru eğildi, tribünlerdeki kalabalığı hayran bırakan bir şekilde elbisesi neredeyse üzerinden sıyrılıyordu.

Hastings, genç kadına kaşlarını çatarak baktı. “Siz Dr. Longbranch’sınız, değil mi? Elinizden geleni ardınıza koymamanıza rağmen... ve sen de öyle tabii,” dedi Wylie’yi işaret ederek, “Jack Swift sapasağlam bir haldedir.”

Longbranch yumruklarını sıkarak tribünleri inceledi. Etrafındaki kalabalığın üzerine sıcak-beyaz kıvılcımlar saçıyordu. Yeleğini giymediğinin farkında olan Jack, pelerininin içine iyicene sığındı.

Hastings, D’Orsay’ye, “Devam edebilir miyim?” diye sordu kibarca. Efendi suskunca başını salladı. Hastings; Downey’lerin, Hale’lerin ve diğer ismi az bilinen nesillerin isimlerini okumaya devam etti. Genç adamın, soyağacında bol miktarda vâris bulunuyordu ve çoğunlukla savaşçılar ve büyücülerden oluşuyordu. Kitapta yirminci yüzyıla gelip duraksadıklarında, aradan yirmi dakika geçmişti.

Hakemler uzun bir süre boyunca kendi aralarında konuştular; bu sefer içlerinde bazı yüksek sesli tartışmalar çıkıyor ve dramatik el işaretleri yapıyordu. En sonunda D’Orsay başını sallayıp yüzünü meydana döndü. Hiç de mutlu görünmüyordu. “Soyağacı uygundur. Angajman Kuralları’nda onun katılımını engelleyen hiçbir şey yok. Savaşçı teamüllere uygundur. Belgelerinin tebliğ edilip savaşçının sağlık muayenesini de geçmesini umuyoruz.”

Kalabalık coşkuyla inledi. Oraya bir gösteriyi izlemek için gelmişlerdi ve artık bunu göreceklardı. Longbranch ve Wylie buna şiddetle itiraz ediyorlardı. Wylie soyağacım ve diğer her şeyi reddediyordu, Longbranch ise soyağacımı kabul ediyor fakat Hastings’in sponsor olmasına karşı çıkıyordu. D’Orsay gitgide sinirlenmeye başlamıştı, Jack bunun sebebinin Hastings’i veya onun oyuncusunu diskalifiye edebilmenin bir yolunu bulamaması

olduğundan şüpheleniyordu. Kalabalığın ruh hali göz önüne alınırsa öne sürülecek mazeret kesinlikle inandırıcı olmalıydı.

“Dr. Longbranch, eğer isterseniz turnuvadan sonra bir mağduriyet bildirisinde bulunabilirsiniz. Bay Wylie, soyağacı hususunda çoktan karar verdik. Lütfen sessizliğinizi koruyun yoksa turnuvadan eleneceksiniz.”

Bu olasılık Jack’in hoşuna giderdi ancak Wylie hemen çenesini kapadı.

D’Orsay iç geçirdi. Hastings’i turnuvanın dışında tutmak için son bir şans daha vardı. “Sağlık muayenesi için savaşçınızı öne çıkarın.”

Jack, Hastings’e hızlı bir bakış attı. Büyücü, genç adama belli belirsiz başını sallayarak *gel*, dedi. Jack geniş adımlarla hızla meydana doğru yürüdü ve pelerinini bir kenara savurdu. Kalabalık bu yeni rakibe bakabilmek için ayağa fırladı. Jack arkasında büyücülerin ateşini hissedebiliyordu. Bu neredeyse genç adamı yere yıkabilecek kadar güçlüydü.

Dr. Longbranch’inkini andıran bir stetoskop taşıyan, saha hakemlerinden birisi locadan aşağı indi. Jack’in tuniğini açıp gümüş renkli koniyi genç adamın göğsüne bastırdı. Bir süre sonra stetoskobu kaldırıp geri çekildi ve Jack’i ilgiyle inceledi. Hakem, D’Orsay’ye dönerek, “Savaşçı cevheri taşıyor. Turnuvaya uygundur,” diye ilan etti.

Etrafta bir karmaşa koptu. Ortalığın sakinleşmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Jessamine Longbranch tekrar ayağa kalktı. Jack başını kaldırıp o siyah gözlerin içine baktı, genç kadının ofisindeki “muayeneyi” hatırlayarak ürperdi. “Bu çocuk bana ait, Claude. Benden hileyle çalındı. Sağ olduğu ortaya çıktığına göre bana ait olan bu malı geri vermelisiniz.”

D'Orsay başını iki yana salladı. "Jess, buna şu an karar veremeyiz. Daha önce dediğim gibi, mağduriyetini bildirsen durumu inceleriz. Bay Wylie, sizin katılımcınız?"

Wylie meydanda etrafına bakındı. Kızıl Gül'ün savaşçısı onlara yaklaşmaya başlamıştı bile. Jack gözlerini kısıp eliyle gözlerini si-per etti. Savaşçı genç bir adama benziyordu, Jack'in yaşlarındaydı ve muhtemelen onun kadar uzun boylu değildi. Kırmızı renkte işlemeleri olan beyaz bir tunik giyyordu, göğüs kısmında bir kızıl gül arması vardı. Diz üstü hizasında uzun konçlu bir çizme giyyor, saçının ve yüzünün büyük bir bölümünü gizleyen dar kesimli bir başlık takıyordu. Jack olduğu yerde kalakalmıştı. Bu yabancı'nın zarifçe yürüyüşünde ve duruşunda Jack'e tanıdık gelen bir şey vardı. Savaşçı hakemlerin karşısına çıktı ve stetoskopla muayene edildi. Muayeneyi yapan hakem geri çekildi ve bir anlığına irkildi. Ardından D'Orsay'ye döndü. "Savaşçı cevheri taşıyor. Bu kız da turnuvaya uygundur," dedi.

Savaşçı yüzünü Jack'e dönerek başlığını çıkardı. Kumral saçları omuzlarına döküldü. Yüzü ortaya çıktı. Bu Ellen Stephenson'dı.

"N'aber, Jack," dedi genç kadın.

ON ALTINCI BÖLÜM

MAHKEME DAVETİYESİ

Jack yatağına sırtüstü uzanmış tavanı seyrediyordu. Akşamın erken saatleri olmasına rağmen insanların pencerelerden içeri bakmamaları için perdeler kapatılmıştı. Genç adam dışarıdaki kalabalığın bir artıp bir azalan gürültüsünü duyabiliyordu. Turnuvarın gerçekten de yapılacağı haberleri yayıldıkça gittikçe daha fazla izleyici gelmeye başlamıştı. Kuzgun Geçidi eğer şimdiye kadar dolmadıysa bile çok geçmeden tıklım tıklım olacağı kesindi. Bir ziyafet ve festival düzenleniyordu; bu şiddet ve ölümün kadim ritüelinin kutlamasıydı.

İkide bir kapıları çalınıyordu. Yeni gelenler Gümüş Ejder'in oyuncusuyla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Hastings alelacele onları oradan uzaklaştırıyordu. Büyücü kulübenin etrafına tuzaklar koyup bariyerler açmak için oldukça fazla zaman ayırmıştı. Düşmanlarının büyük bir bölümünün kurallara göre oynayacağına hiç güvenmiyordu. Oturdıkları yer savaş halindeki bir kaleyi andırıyordu.

Alandan gelen müzik ve şenlik sesleri Jack'in kulağına belli belirsiz bir şekilde ulaşmıştı. Taverna çadırları etrafta mantar gibi bitmişti. İçinde, büyücülerin damıttığı çeşitli türlerde sert içkiler satıyorlardı. Orada ciddi miktarlarda içki tüketiliyor olmalıydı.

Ellen Stephenson. Genç adam kendisinden kuşku duymaya başlamıştı. Aptal. O bir aptaldı. Aptal olmaktan artık bıkmıştı. Bunu nasıl fark edememişti ki?

Aklına ufak tefek ipuçları gelmeye başladı. Ellen'a kendisi hakkında hiçbir şey anlatmak zorunda olmayışını hatırladı. Genç kadının gizemli geçmişini ve ev hayatım. Genç adamın onun anne babasıyla hiç tanışmadığını veya yakını hiç kimseyi hatırlamadığını. Trinity gibi küçük bir kasabada kendini nasıl idare etmişti? Bu başka bir aptalca soruydu. Biraz büyüyle her şeyi yapmak mümkündü.

Genç kadın sürekli özel derslere gidiyordu. Jack'e piyano dersi aldığı söylenmişti veya akrabalarının onu ziyarete geldiğini. Genç adam onun biçimli, adaleli vücuduna ve atletik duruşuna hayran kalmıştı. Bahçe işleriyle uğraşmaktan böyle oldu, demişti genç kadın. Garrett Lobeck'ten veya onun arkadaşlarından korkmamasına hiç şaşırılmamalıydı. Onları kolaylıkla pataklayabilirdi.

Jack, duvara dayalı duran Gölgeavcısı'na baktı. Zor durumda kalan insanların kılıçlarıyla kendilerini öldürdüklerini duymuştu. Bu fikir genç adamın aklına yatıyordu ancak bunu gerçekleştirebilecek cesaretinin olduğunu sanmıyordu.

Hastings kapı eşiğinde belirdi. "Gel de akşam yemeğini ye," dedi büyücü.

"Hayır, teşekkürler," dedi Jack kayıtsızca.

Büyücü bir süre ona baktı ve ansızın parladı. "Oradan kalk ve içeri gel." Hastings salona geri döndü.

Jack birkaç dakika olduğu yerde yatmaya devam etti, ardından iç geçirerek ayaklarını yataktan dışarı attı.

Hastings akşam yemeği olarak masaya; söğüş rozbif, peynir, taş fırın ekmeği, yaban turpu sosu, patates salatası, meyveler ve pasta koymuştu. Jack, karamsar havasına rağmen oldukça acıkmıştı. Dağa tırmandıklarından beri doğru düzgün bir şey yememişti. Tırmanın üzerinden uzun yıllar geçmiş gibiydi. Jack masaya oturup tabağını doldurdu. Hastings, onun önüne bir kadeh elma suyu koydu.

Hastings, belli belirsiz bir ifadeyle yemeğiyle oynayan Jack'in karşısına oturdu. Elindeki, büyükçe bir bardak, koyu İngiliz birasını hızlı hızlı içiyordu. Jack, pastasının ikinci dilimini bitirene kadar fazla bir şey konuşmadılar. Ardından Hastings boş bardağını masaya koyup biraz arkasına yaslandı. "Bu işin içine girdiğinde, bu dövüşten ancak birinizin sağ çıkacağını biliyordun."

Jack çatalını bıraktı. "Rakibimin Ellen olacağını bilmiyordum." Genç adam duraksadı. "Ya sen?"

Hastings başını iki yana salladı. "Hayır. Okuldayken onun hal ve tavırlarındaki bazı şeyler dikkatimi çekmişti. Ancak bunun peşine hiç düşmedim. Çok disiplinli bir kız olmalı."

"Ellen Stephenson'u öldüremem," diye mırıldandı Jack.

"Ellen Stephenson'u tanımıyorsun bile." Hastings başını geriye atıp kalın kaşlarının altından Jack'i inceledi. "Tamdığını sandığın o kız aslında hiç var olmadı. Dövüşeceğin kişi o değil. Anladığım kadarıyla yıllardır eğitim görüyor olmalı. O kız bir katil, Jack. Senin kalbini deşebilir."

"Şey, galiba anlamamakta *diretiyorsun*. Ben kadınları öldürmeye karşıyım," diye parladı Jack. Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, yanlış bir şey söylediğini fark etti. Ancak bir anda kendisini yerde sırtüstü yatarken buldu, büyücü tepesinde dikiliyordu. Bir süre sonra Hastings elini uzatarak genç adamın kalkmasına yardım etti.

"Özür dilerim," dedi Hastings sert bir tonla. "Görünüşe göre tıpkı senin gibi benim de kontrol problemim var." İkili tekrar yerlerine oturdu. Hastings bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir

keresinde, seni biri öldürmeye kalkışırса ne yaparsın, diye sormuştum.”

“Onları önce ben öldürürüm, demiştim,” dedi Jack bunu hatırlayarak.

“O kız eğer fırsat bulursa seni öldürür,” dedi büyücü. “Seni buraya katledilmen için getirmedi.”

Büyücünün dillendirmediği şey; Jack elinden geleni yapsa bile Ellen’a karşı muhtemelen bir şansının olmayışydı. *Bu bir oyuncuya karşılaşmaya çıkmadan önce söylenebilecek bir şey değildi.*

Kapıları tekrar vuruldu. Hastings kapıyı açtı. Jack gelen sesleri duyabiliyordu ancak bu sefer gelenler hayran grubu değildi. Büyücü geri döndüğünde masaya bir zarf bıraktı. “Görünüşe göre, turnuvaya katılmana dair bazı itirazlar var,” dedi. Zarfı yırtarak açtıktan sonra mektubu hızlıca okuyup masanın üzerine attı.

“Dava metninde Linda Downey adlı biri, senin savaşçı olarak değil büyücü olarak doğduğunu iddia ediyor. Jessamine Longbranch, savaşçı cevherini sana hileli yoldan nakletmiş. Oldukça yaratıcı,” dedi büyücü. “Bunu yerler mi, bilmiyorum. Diğer iddiadaysa senin, Jessamine Longbranch’ın malı olduğun ve Leander Hastings adlı biri tarafından düzenbazlıkla çalındığından bahsediliyor. Hükmün düzeltilmesi için de senin Beyaz Gül Hanesi adına turnuvada yer alman öneriliyor.”

“Bunu asla yapmam,” dedi Jack inançlı bir şekilde. “Ne yapacağımı bilmiyorum ama buna asla razı olmayacağım.”

“Pekâlâ.” Hastings parmaklarıyla masada ritim tuttu. “Jess’in oldukça ikna edici birisi olduğunu yakında anlarsın. Ayrıca karar kimin verdiğini düşünürsek bu durum bizim lehimize sonuçlanmayabilir.”

Jack, Hastings’in nasıl bir sonuçla karşılaşmayı umduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer Linda teyze davayı kazanırsa genç adam savaşçı olarak sayılmayacaktı.

Fitch yüzüne düşen yağmur damlaları yüzünden gözlerini kırpıştırarak, Carlisle Citiadel Demiryolu'nun kasvetli çehresine bir göz attı. Ardından elindeki rehber kitapçığına baktı.

İstasyon 1847 yılında inşa edilmiştir. Londra'daki The Bank of England ve Royal Exchange binalarının mimarı Sör William Tite tarafından tasarlanmıştır. Tite, civarda bulunan hisarın mazgallı kuleleriyle, inşa ettiği binanın ahenk sağlaması için Tudor Gotik dönemi tarzını kullanmıştır. Carlise Hisarı, bir zamanlar İskoçya Kraliçesi Mary'nin hapsedildiği yerdi. Bu kale daha sonra 'Süslü' Prens Charlie²⁵ tarafından 1745 yılında zapt edilmiştir.

Eğer bu tren istasyonu bir kaleye benziyorsa gerçek kaleler neye benziyordu ki?

"Fitch! Acele eder misin? Sadece bir saatimiz var. Eğer öğle yemeği için bir şey bulamazsak Edinburgh yolu boyunca aç kalacağız!" Will'in yüzündeki ifadeden bunun tamamen önlenebilir bir trajedi olduğu anlaşıyordu.

"Edinburgh treninde bir yemek vagonu vardır herhalde," diye öneride bulundu Fitch.

"Cadbury Dairy çikolatası beni kesmiyor. Ayrıca treni de kaçırmak istemiyorum."

"Bir sakın ol, Will. Birazdan işim biter." Fitch bir dijital kamera çıkarıp çok sayıda fotoğraf çekti, bunların içinde Will'in oldukça sinirli çıktığı bir poz da vardı. Fitch kamerayı okulun kütüphanesinden ödünç almıştı. Okulun internet sitesi için bu

25 Bonnie (süslü) Prince Charlie ya da Charles Stuart Edward: 1745 yıllarında İngiltere'de patlak veren jakoben isyanında ortaya çıkan ve İngiltere ile İskoçya tahtında hak iddia eden sahte prenslerden biridir. (ç.n.)

turun haberini hazırlıyordu. Genç adam kamerayı yağmurluğunun cebine geri koydu. “Keşke kaleyi gezmek için vaktimiz olsaydı.”

“Tabii ya.” Will önündeki kasvetli manzaraya gözlerini kısarak baktı. “Doyamadın mı kaleye?”

Fitch el kitabının içindeki haritayı inceledi ve hızlı bir hesaplama yaptı. “Bak, hisar ve katedral hemen şurada. Oraya bir saate gidip gelebilirim. Bana yiyecek bir şeyler al, etli börek mesela. Sana borcum olsun.”

“Eğer treni kaçırırsan annemler çok kızacak,” diye onu uyardı Will.

“Kaçırmam.” Will’in bunu hiç onaylamamasına rağmen, Fitch, bozan havaya karşı omuzlarını dikleştirip tren istasyonu ile Hisar arasındaki çiçekli bahçelerle çevrili avluya doğru yola koyuldu. Genç adamın en azından etrafı şöyle bir gezebilecek kadar vakti vardı.

Hisar’ın kulelerinin etrafında dolanıp fotoğraflarını çektikten sonra, Fitch, katedrale giden English Caddesi’ne çıktı. Katedralin çan kuleleri etraftaki binaların boyunu aşıyordu. Fitch, hava muhalefetinden dolayı göl kıyısından kasabaya inen turistlerin arasından onları itip kakarak geçti. Genç adamın hemen önünde parlak, kırmızı renkli bir yağmurluk giyen bir kız evlerden birinin kapısından çıktı. Rüzgârda uçuşan koyu renkli saçlarını elleriyle zapt etmeye çalışıyordu. Genç kadın arkasını dönünce Fitch onun yüzünü gördü.

Bu, lise öğrencisi ve büyücü olan Leesha Middleton’dı.

Genç adam başını eğip arkası dönük bir biçimde giriş yollarından birine daldı ve kolları paketlerle dolu olan bir kadınla çarpıştı.

“Seni küçük, rezil serseri! Bu takılar kaç para biliyor musun sen?” Kadın mücevherlerle kaplı parmağını genç adamın burnuna doğru salladı.

Fitch, yıl boyunca açık olan ve Noel için hediyelik eşya satan bir dükkâna sığındı. İçeri girer girmez mırıldanarak özür dilekten sonra kapıdan başını uzatıp tekrar sokaktan dışarı baktı.

Leesha iki yanına da baktıktan sonra kuzeye, katedralin olduğu yere doğru yöneldi.

O burada ne arıyordu? Bunun kesin cevabı *Jack'i avlıyor* olmasıydı. Arkadaşı yakınlarında bir yerlerde olabilir miydi? Fitch, yediği azarları görmezden gelerek sokağa çıktı ve Leesha'nın peşine takıldı. Bir şekilde Jack'i bulup onu uyarması gerekiyordu. Treni kaçırmaması hiç önemli değildi.

Leesha hızlı ve emin adımlarla yürüyordu. Katedralin ilave binalarının köşesinde bulunan ufak bir kilisenin yanından geçip Castle Caddesi'ne doğru sola saptılar. Sonunda kaleyi de görebileceğim, diye düşündü Fitch. Ancak Leesha hisarların yanından geçip nehrin yakınındaki bir parka yöneldi. Ağaçlık alanın içine dalarak gözden kayboldu, Fitch de genç kadının giydiği kırmızı yağmurluğu gözden kaçırmamaya çalışarak onu takip etti.

Ağaçların altı oldukça loştu. Rüzgâr estikçe tepedeki ağaçların üzerinden su damlaları dökülüyordu. Nehir kenarı neredeyse terk edilmişti, aklı başında olan turistlerin çoğu şehir merkezindeki kafeler ve barlara sığınmıştı. Leesha nereye kayboldu? Genç adam yüzündeki yağmur damlalarını silip sağına soluna bakındı.

Onu uyaran tek şey arkasından gelen hafif bir gürültüydü. Alevli bir pençe ve onu takip eden büyümlü sözcükler genç adamı omuzlarından yakalayarak çamurlu yaprakların üzerine yıktı. Islak çamurun içinde yüzüstü yatıyordu, ağzını ve burnunu oradan kaldıracı için başını çeviremiyordu. Anlık bir panikle boğulacağım sandı ancak alevli eller onu ayağa kaldırdı. Genç adam oracıkta çaresizce yatıyordu, tepesindeki ağaçlardan üzerine düşen yağmur damlalarından ötürü gözlerini kırıştırıyordu.

Leesha, Fitch'in yanında diz çöktü. Leesha, çıplak dizini Fitch'in soluk borusuna dayayıp genç adamın gözleri kararana kadar bastırdı. En sonunda dizini geri çekince genç adam soluk soluğa kaldı. Leesha onun yanına, ıslak toprağın üzerine oturarak iç çekti.

“Seni hiç sevemedim, Harmon,” dedi genç kadın. Pembe renkli çantasından rujunu çıkararak makyajını tazeledi. Ardından eteği neredeyse ardına kadar açılarak dizlerini kaldırdı. “Jack’e benden ayrılmasını söyleyip durdun.”

Genç kadın tekrar diz çöküp Fitch’in üzerine eğildi. Leesha, genç adamın boynuna taktığı kalın zinciri eliyle kavrayarak genç adamı hafifçe havaya kaldırdı. Metal ısınarak Fitch’in tenini yaktı. “Madison’daki o çöplükte, hamamböcekleri gibi yaşayıp giydiğin o pasaklı, kurtuluş ordusu çakması kıyafetlerinle kendini ne sanıyorsun? Sen bir hiçsin.” Leesha, Fitch’in suratına tükürdü ve onu bıraktı. Genç adam bir bez bebek gibi sırtüstü düştü.

“Jack’i görmeye gideceğiz. Bunu ister misin?” Genç kadın, Fitch’in alına dökülen ıslak saçları okşarken kulağındaki halka şeklindeki küpeyi fark etti ve rastgele onu çekiştirdi. Genç adamın kulağından kan sızana kadar küpeyi tekrar tekrar sertçe çekti. Fitch derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. “Ah, *Harmon*,” diye fısıldadı genç kadın. “Keşke yüzünü görebilseydin! Çok çabuk korkuyorsun.”

Genç kadın ayağa kalkıp eteğine bulaşan ıslak yaprakları silkeledi. “Sen burada bekle. Gidip Will’i getireceğim.”

Dava oturumları; ertesi sabah saat onda, kalenin büyük salonunda yapılacaktı. Mahkemeye sadece “ilgili” olan tarafların katılmasına izin veriliyordu. Dışarıda toplanan binlerce izleyici buna dahil değildi. Geçit’in etrafında dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Festival alanı boyunca kurulan mavi ve beyaz çizgili renklerdeki tenteleri olan bahis çadırları bir ikilemin içine düşmüştü. Jack ile Hastings mahkeme alanına giderken kulübe etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. “Jack! Jack!” diye tezahürat yapıyorlardı.

Kalabalığı yarararak ilerlerken Jack, koluna kabaca dolanan bir büyücünün sıcak elini hissetti. Yüzünü döndüğünde atletik görünümlü, uzun ve düz siyah saçlı, Kızıl Gül cübbesi giyen bir

adamlarla karşı karşıya geldi. İnce, meymenetsiz bir ağzı ve çenesinin etrafında kirli sakalları vardı.

“Selam, Jack. Ben Simon Paige, Ellen’in eğitmeniyim. Yıllardır onunla çalışıyorum. Yarın seni kan revan içinde görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi söylemek istedim.” Dudaklarını aralayıp dişlerini göstererek bir gülümseme takındı. “Hiç merak etme. Oyuncuma acele etmemesini söyledim. Sonuçta bunca insanın verdikleri paranın karşılığını almasını isteriz.”

Jack, öfkeyle büyücünün elini itti. Simon Paige ondan uzaklaştığı sırada kahkahalarla gülüyordu.

Lonca, büyük salonun bir ucuna geçici bir mahkeme alanı kurmuştu. Platformun üzerinde duran, yüksek bir kürsünün arkasında sıralanan sandalyelerde D’Orsay ve diğer yargıçlar oturuyordu.

Hastings elini Jack’in omzuna koyarak onu salonun önüne götürdü. “Bu adamların çoğu, loncanın idari organı olan Büyücüler Konseyi’nin üyesidir,” diye açıkladı büyücü. Jack ile Hastings, yargıçların onlara tepeden baktıkları, kürsünün hemen önündeki sandalyelere yönlendirildiler.

Jack, ön sıradaki sandalyelerden birinde oturan Linda’yı fark etti, etrafı Jefferson Caddesi’nden gelen çok sayıdaki komşusuyla çevriliydi. Onlar burada ne arıyor? Jack, Linda’yla göz göze gelince genç kadın gülümsemeye çalışarak ona başıyla selam verdi. Iris ve Blaise onu selamlamak için ellerini kaldırdılar.

Hastings kaşlarını çatarak Linda’ya baktı. “Kendisine vekâlet edecek birisini yollamalıydı. Burası bir efsuncuya göre bir yer değil.” Jack, onun ne demek istediğini merak etti.

Jessamine Longbranch ve çok sayıdaki Beyaz Gül büyücüsü de ön sırada oturuyordu. Cerrah, Jack sanki bir çikolataymış gibi ona bakarak gülümsedi.

Geoffrey Wylie, peşine taktığı bir yığın kızıl büyücüyle beraber orta koridor boyunca yürüdü. Oturmadan önce kalabalığa bir

göz gezdirdi. Linda'yı fark edince sanki ürkmüş gibi irkiliverdi. Elini yaralı yanağının üzerine koyarak aklına gelen kötü bir hatıra yüzünden kaşlarını çatı. Wylie yerine oturduktan sonra da dilini yaralı dudaklarının üzerinde gezdirerek genç kadını izlemeye devam etti. Jack etrafta Ellen'ı aradı fakat onu göremedi.

D'Orsay salonda sessizlik çağrısında bulundu. "Bu, Gümüş Ejder'i temsil eden savaşçının yarın yapılması planlanan turnu-
vaya katılımına itiraz olarak öne sürülen iki ayrı dava için yapılan gayriresmi bir duruşmadır." Efendi önüne çok sayıda kâğıt koydu. "Görünüş itibarıyla iki iddia da birbiriyle yakinen bağlantılıdır. İki tarafın da ifadelerini alıp mahkemece en mantıklı olan kararı vereceğiz. İlk önce genel geçer kıstaslara uygun olmasına rağmen Jackson Swift'in bir savaşçı olup olmadığına karar vermeliyiz. Davacıdan bu konuyu izah etmesini talep ediyorum."

Linda Downey ayağa kalktı. Mahkeme için üzerine bol, siyah renkli bir tunik ve pantolon giymişti. Saçlarını, kendi tarzıyla çelişen bir biçimde toplamıştı. Teni bembeyazdı, dudakları da mor-kırmızı tonlarında ve solgundu. Doğal bir zarafetle yürüyordu, sahnede bir spot ışığının altında ilerler gibiydi.

Genç kadının orada olmasının yargıçlar üzerinde bir etkisi olmuştu. Efsuncuyu daha iyi görebilmek için öne eğilmişlerdi.

"Teşekkür ederim, Efendi D'Orsay. İddiamı kısa tutacağım. Konunun detaylarını kendime saklayacağım. Söz konusu oyun-
cunun teyzesiyim, aynı zamanda onun vaftiz annesiyim. Onun annesi, ablam bir Anaweir'dir. Babası da öyledir. Jack bir büyücü olarak doğmuştur, içinde cevher bulunmayan bir Weirdoğan'dır." Genç kadın duraksayınca kalabalığın içinde bir mırıldanma koptu.

"Dr. Longbranch'a yeni bir Weir cevheri koyup koyamayacağını sormuştum. O da bu fırsatı değerlendirip yeğenimin ihtiyacı olan büyücü cevheri yerine savaşçı cevheri nakletti. Şüphesiz bunu yaparken bir büyücüden bir savaşçı yaratmayı umuyordu."

Linda, Jack'i işaret etti. "Eğer onu muayene ederseniz cevher naklinden geriye kalan ameliyat izini görürsünüz. Sonradan savaşçı yapılmış kişiler için kurallarda bir hüküm bulunmuyor. Bu, bir büyücüye uygulanan iğrenç ve uygunsuz bir deneydir. Angajman Kuralları dahilinde asla turnuvaya çıkarılamayacak bir çocuktur. Gerçi kriterlere uygunmuş gibi görünmesinin de sebebi açıktır."

Jack, büyücülerin karşısına çıkmasına rağmen, Linda'nın tavırlarındaki rahatlığı görünce şaşırılmıştı. *Belki de ailemdeki tek avukat, annem değildir.*

"Bu çocuğun ilk başta bir büyücü olduğunu kanıtlayacak delilleriniz var mı?" diye sordu D'Orsay. "Cevherinden yoksun olarak doğan bir savaşçı olmadığını?"

"Jack'in Weir kitabı onu bir büyücü olarak tanımlamaktadır, bununla beraber kitabın içerisinde tılsımlar ve büyülerle alakalı olağan bir kısım da yer almaktadır. Leander Hastings'in onu meydana takdim ederken kullandığı kitapla aynıdır."

"Bu doğru mu?" D'Orsay, Hastings'e baktı. Jack'in Weir kitabı, Hastings'in önündeki masanın üzerinde duruyordu.

"Doğrudur. Weir kitabı Jack'i bir büyücü olarak tanımlıyor." Hastings kitabı D'Orsay'ye uzattı ve Linda'ya baktı. Genç kadın gözlerini ondan kaçırdı.

Bir kez daha kalabalığın arasında bir mırıldanma koptu. Hastings kendi oyuncusunu diskalifiye ettirme niyetinde miydi?

Yargıçlar düşünceli görünüyordu. Jack gözlerini kapadı. Bu cesurca bir hamleydi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Genç adam kendisini ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi hissediyordu, sanki ona olası bir tedavi hakkında haber gelmişti.

"Yanımda, Jack'in birçok komşusu var, ihtiyaç halinde şahitlik edebilirler. Jack'in geçmişini, ona yapılanları biliyorlar." Linda tekrar kalabalığın önüne çıktı ve yargıçların karşısında durdu. "Bir karara varırken bunun uzun vadeli sonuçlarını göz önüne almak gerekir. Dr. Longbranch bir büyücüyü, savaşçıya

dönüştürdü. Böyle bir işlemin kabul edilmesi gelecekte diğer büyücüler de riske atacak ve Angajman Kuralları'nın ilkelerini yerle bir edecektir. Sonuçta bu kurallar büyücüler arasında doğrudan bir savaşı engellemek için yazılmıştır.”

D'Orsay, Hastings'e döndü. “Bay Hastings, bu çocuğun sponsoru sizsiniz. Kendinizi nasıl müdafaa edeceksiniz?”

Hastings omuzlarını silkti. “Jack'in içinde bir savaşçı cevheri var ve ben de onu buna göre eğittim. Ancak yargıçların kararına itiraz etmeyeceğim. Eğer aksi yönde karar çıkarsa turnuvada bir büyücüyü oynatmayı hiç istemem.” Büyücü sıcak elini Jack'in omzuna koydu, bu bir şekilde genç adama güven vermişti.

Jack şaşkınlıkla, Hastings eğer başarabilirse beni bu işten kurtaracak, diye düşündü. Hem de kendi planlarını ne yönde etkilerse etkilesin. Jack başını kaldırarak Hastings'e anlaşılmasa bir ifadeyle gözlerini diken teyzesine baktı.

D'Orsay, Jessamine Longbranch'a döndü. “Dr. Longbranch?”

Doktor ayağa kalktı. Linda'ya sırtını dönerek yüzünü yargıçlara çevirdi. “Öncelikle bir efsuncu tarafından gözlerinizin boyandığını ve bir hain tarafından da kandırıldığının farkına varınız. Turnuvanın yapılmasını önlemek için birlik olmuşlardır. Onlar konuşmaya başlamadan önce hepimiz kulaklarımızı kapamalıydık.” Yargıçlar tebessüm ettiler.

“Beni ilk başta yanına çağıran o efsuncuydu. Yeğeni cevhersiz olarak dünyaya gelen bir Weirdoğan'dı ve ölmek üzereydi. Efsuncu çaresiz bir haldeydi. Bir kalp ve göğüs cerrahı olduğum için bebeği kurtarabileceğimi düşündüm. Eğittiğim savaşçılardan biri kazaya kurban gidince cevheri... ah... durum gereği işimize yaradı. Bayan Downey'nin bilgisi ve rızası dahilinde kristali bebeğe naklettim. Cevher onu iyileştirdi. Çocuğu yetiştirip Beyaz Gül Hanesi adına savaşması için eğitime niyetiyle nakil işlemini gerçekleştirdim. Başından beri aramızdaki anlaşma buydu.”

“Sizden bir büyücü cevheri yerleştirmenizi istemiştım,” diye cevap verdi Linda. “Buna asla razı olmamıştım. Ameliyattan önce ne yaptığınızı bilmiyordum. Gerçek şu ki o hâlâ bir büyücü ve her zaman da öyle oldu. Yeğenim buraya ait değil.”

Sanki Linda hiç konuşmamış gibi, “Bu davadan benim lehime bir karar çıkmasının büyücüler adına birkaç etkisi olacaktır,” diye konuşmaya devam etti Longbranch. “Bir büyücü cevherini alıp başkasıyla değiştirmedim. Bu çocuk her halükârda bir Anaweir’dir, yani bir hiçtir. Bu cevheri yerleştirerek onu ihya ettim. Bana bu konuda minnettar olmalıdır.”

Genç kadın konuşmaya devam etmek üzereydi ancak sağ yanına bakınca orada bir tür karışıklık olduğunu gördü. “Sanırım yanımda çağırabileceğim bir tanışım var. Bayan Middleton?”

Leesha Middleton, önünde duran bir kişiyi kenara iterek salondan içeri girdi. Yanında iki kişi vardı. Will Childers ve Harmon Fitch.

Jack’in arkadaşları kendi iradeleriyle yürüyorlardı. Omuzlarının üzerinden Leesha’ya bakıyor ve genç kadınla aralarına mesafe koymaya çalışıyorlardı. Jack kısık bir sesle küfretti. Hastings haklıydı: hiç kimse güvende değildi. Gül hanelerinin büyücüleri, genç adamın ailesini veya arkadaşlarını asla rahat bırakmayacaklardı. Tabii eğer intihar eder ya da diskalifiye olursa.

Jack, tacirlerle ikili oynamasına rağmen Leesha’nın hâlâ Longbranch adına çalıştığını görünce şaşırmıştı. Gerçi Longbranch’ın bu olayları öğrenmesinin imkânı yoktu. Hastings sağ olsun, tacirler ölüp gitmişti.

Jessamine, Leesha’ya kaşlarını çatarak baktı. “Sana oğlanın annesini getirmeni söylemişim,” diye tısladı. “Bunlar da kim?”

Leesha omuzlarını silkti. “Ona ulaşamadım. Yaşlı adam da bir yerlere saklanmıştı.” Jack, Linda teyzeye baktı. Genç kadın ağzını oynatarak, “Snowbeard,” dedi.

“Bunlar, Will Childers ve Harmon Fitch.” Genç kadın, isimlerini söylerken onları sırayla dürttü. Will de buna karşılık onu geri itirmek istiyor gibi görünüyordu ancak kendisine hâkim olmuştu. “Jack’in çocukluk arkadaşları. Bunlar da işe yarar.” Leesha ve Longbranch bakıştılar. Jack olanların ne anlama geldiğini merak ederek oturuşunu dikleştirdi.

“Tabii, artık işe yaramak zorundalar, değil mi?” diye onu payladı Dr. Longbranch. Genç kadın duraksadı. Ardından kendini toparlayarak yargıçların önünde şaşkın şaşkın duran çocuklara döndü. “Will hanginiz? Hah. Seninle başlayalım, Will. Yıllar önce seninle Jack’in ameliyatı hakkında konuşmuştuk, sen de bana yardımcı olmak istediğini söylemiştin.” Longbranch’ın sesi oldukça teskin ediciydi. “Jack, sana bu konuda ne anlattı?”

Will, Jack’e baktı. “Ben... pek bir şey bilmiyorum.” Başıyla arkadaşını işaret ederek, “Neden Jack’e sormuyorsunuz ki?” diye ekledi.

“Biz sana soruyoruz,” dedi Dr. Longbranch, sesinde tehlikeli bir hava vardı.

Will, herkes tarafından duyulabilecek bir şekilde yutkundu. “Pekâlâ o zaman. Jack bir kalp rahatsızlığıyla doğmuştu. Şu Dr. Longbranch da –sanırım o sizsiniz– onu iyileştirdi. Bildiklerim bu kadar.” Lafını alelacele söylemişti.

“Yani, bildiklerini temel alırsak onun hayatını kurtarmış oluyorum, öyle değil mi?” diye sordu Longbranch.

Will başını salladı.

“Buna kimse itiraz etmiyor,” dedi Linda.

“Jack’i uzun zamandan beri tanıyordun, değil mi?” diye devam etti Longbranch.

Will başını salladı. “Hemen hemen öyle. Kendimi bildim bileli.”

“Jack’in küçükken herhangi bir özel yetenek sergilediğine tanık oldun mu? Büyücülük diyebileceğin herhangi bir şey?”

Will kaşlarını çatı. “Ah, hayır, tam olarak değil.”

Genç kadın, Fitch'e döndü. "Daha önce hiç, Jackson Swift'in büyücülüğe dair bir işaret gösterdiğini gördün mü?"

Fitch boğazını temizledi. "Büyücülük derken, neyi kastettiğinizi anlayamadım," diye cevap verdi genç adam, korunmak istemesine sırtını kamburlaştırmıştı.

"Anlamadın mı? Sana göstereyim." Longbranch elini Fitch'in omzuna koydu. Genç adam kasılarak çığlık attı, ondan kurtulmaya çalıştı ve ardından dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü acı ve korkuyla bembeyaz olmuştu. Will üç büyük adım atıp büyücünün üzerine atıldı. Genç kadın diğer elini avuç içi dışarı bakacak bir biçimde öne uzattı ve Will kütük gibi yere devrildi.

Jack sandalyesinden fırladı ancak Hastings onu yerine oturttu. "Bu bir işe yaramaz. İnan bana."

Linda ellerini düş kırıklığıyla iki yana açarak, "Kendi tanıklarımı suiistimal ediyor!" diye D'Orsay'ye yalvardı. Efendi, sanki Longbranch'a istediğini yapmakta serbestsin der gibi omuzlarını silkerek karşılık verdi. Sonuçta onlar hem Jess'in tanıkları hem de Anaweir'diler.

"Pekâlâ Harmon," diye mırıldandı Dr. Longbranch, en sonunda genç adamı serbest bırakarak. "Vaktimizi boşa harcama."

Fitch, doktorun elinden kaçınarak, "Yakın zamana kadar hiçbir şey fark etmemiştim," dedi soluk soluğa. "Mart ayında. Garrett Lobeck'i futbol sahası boyunca uçurdu. Bir de mezarlıktayken, şeylerin... alevlerin havada uçtuğu bir kavga çıktı. Ama muhtemelen bunun sebebi o büyülü kılıçtı," diye ekledi yarım ağızla.

"Teşekkürler," dedi doktor. "Büyücülük yeteneğinin çok erken bir yaşta ortaya çıktığını hepimiz biliyoruz. Eğer Jack bir büyücüye Anaweir'lerin bunu fark edebileceği bazı belirtiler göstermiş olması beklenir." Genç kadın elini savurarak Will ile Fitch'i işaret etti. Will ayağa kalkmaya çalışıyor Fitch de ona yardım ediyordu. "Diğer yandan, savaşçı hünerleri ergenlikten sonra kendisini belli

etmeye başlar ki Jack de tam olarak o dönemde... yeteneklerini göstermeye başladı.”

“Yetenekleri bastırılıyordu ve bunu sen de biliyordun,” dedi Linda sertçe. Weir zehri kullanıyordu. Onu almayı bırakana kadar hiçbir yeteneğini gösteremedi.”

“Bu kadın bir yalancıdır.” Dr. Longbranch parmaklarını açtı. “Kullandığı ilacın plasebo etkisi²⁶ vardı. İlaçları Jack’in izini sürmek için ona yazıyordum, böylece ailesi, ilaçlar için sürekli bana gelecekti. Bu da Linda Downey’nin önerisiydi: Onu bir bebekken yanıma almak yerine ailesinin yanında kalmasını istemişti. Jack eğitime hazır hale geldiğinde onu bana teslim etmeye söz vermişti.”

Şimdi, Longbranch ilk kez Linda’ya bakmıştı. “Bu efsuncu kendisine yakışan rolünü hiçbir zaman anlayamadı. En başından beri hep kaba ve işbirliğine yanaşmayan tavırlar sergiledi. Burada dikilip büyücülere ne yapmaları gerektiğini söylememeli. Kanaa-timce konseyden birisi onun sorumluluğunu almalı. Bu kızın ona biraz *disiplin* verecek bir garantöre ihtiyacı var.”

Hastings hafifçe küfretti. Jack salonun etrafına bakındığında, erkek konsey üyelerinden çoğunun hevesle öne eğildiklerini gördü. Görünüşe göre, Linda Downey sorununu çözmek için hiç gönüllü kılığı yaşanmayacaktı. Geoffrey Wylie ayağa kalktı, avucunu açıp ışık saçan metalik bir nesne gösterdi. Bu bir tür tasmayı andıran, menteşeli, gümüş bir takıydı.

“Efsuncunun sorumluluğunu almayı kabul ediyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Şimdi de Hastings sandalyesinden yarı yarıya kalkmıştı fakat Iris Bolingame çoktan ayaktaydı.

“Onun zaten bir garantörü var, Efendi D’Orsay,” dedi Iris. “Ben, bu efsuncunun dostuyum ve onun için gönüllüyüm.” Kadın

26 Plasebo etkisi, farmakolojik olarak etkisiz bir ilacın telkine dayalı bir etki ortaya çıkarma halidir.(ç.n.)

öfkeyle diğer büyücülere baktı, sanki ona karşı çıkmaları için meydan okuyordu. Linda, kızarmış yanakları ve hüznü gözleriyle tek kelime etmeden ayakta kalakalmıştı. Jack, Linda'nın neden tüm komşularını yanında getirdiğini şimdi anlamıştı. Genç adam Angajman Kuralları'nda geçen, çağ dışı kaldığını sandığı, efsuncuların rolü hakkındaki tanımı hatırladı. Kurallarda açıkça belirtildiği üzere; büyücüler meclisine gelen bir efsuncunun mutlaka sponsora ihtiyacı vardı.

Wylie umursamaz görünen bir tavırla omuzlarını silktili ve tekrar yerine oturdu. Tasma gözden kaybolmuştu.

Longbranch, Iris yüzünden biraz afallamışa benziyordu ama çabucak kendini topladı. "Belki de ona biraz terbiye vermelisiniz," diye parladı. Jess, kürsünün önünden geriye doğru yürüyüp Jack'in tam önünde durdu.

"Gerçek şu ki bir vârisin doğasını Weir cevherinden başka hiçbir şey belirleyemez. Jack Swift'in nasıl doğduğu önemli değildir. Artık o bir savaşçı ve turnuvada oynayabilmek için de hak kazandı. Eğer ben olmasaydım ölecekti. Bu yüzden onun yaratıcısı benim, dolayısıyla da bana ait." Genç kadın elini uzatıp Jack'in ensesine koydu. Genç adamın yüzünü kendininkine yaklaştırdı. Jack'in teni, Jess'in dokunuşuyla yanıyordu. Genç kadın sadece Jack'in duyabileceği bir sesle, "Ve düzgün oynarsan iyi edersen, benim küçük meleğim, yoksa iki arkadaşın da bunun bedelini ödeyecek," diye fısıldadı. Jack, dehşete düşerek ona bakakaldı, ardından da onun elini itti. Jessamine'in tırnakları genç adamın teninde derin çizikler bırakmıştı.

Jack tam o anda olanları anladı: Longbranch, bu davanın sonucunu çoktan biliyordu, turnuva sırasında genç adamın tekrar onun kontrolüne geçeceğinden emindi. Arkadaşları, Kuzgun Geçidi'ne bu yüzden getirilmişlerdi. Longbranch tıpkı Londra'dayken söz verdiği gibi onun içindeki katili ortaya çıkarmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Bu yüzden Jack'i oynamaya zorlamak

için Will ile Fitch'i kullanmıştı. Jess'e göre bu, onu "motive etmek" içindi. Genç adam önce Jessamine Longbranch'a, ardından da Claude D'Orsay'ye baktı ve bunun bir düzmece olduğunu anladı. Will ile Fitch, korunmak istercesine birbirlerine sokulmuş bir halde basamakların üzerinde oturuyorlardı. Sanki bu bir işe yarayacaktı. Jack ürperdi.

"Eğer ben olmasaydım Jack Swift ölmüştü," dedi Leander Hastings.

Longbranch hızla başını kaldırdı. "Leander Hastings, seneler boyunca başımıza bela olmuştur. Elinde olan her şeyini Oyun'u sabote etmeye harcamıştır. Gizli bir maksadı olmasa neden bir oyuncuyu öne sürmeye kalkışsın ki?"

Hastings ayağa kalktı. "Dr. Longbranch size Jack'i oyunda kullanmayı amaçladığını söyledi. Böyle bir talebin veya antlaşmanın on yedi yıl önce yapıldığını nereden bilebiliriz ki? Ortada bir sözleşme yok. Cevher, sahte iddialarla yerleştirilmiş. Beyaz Gül Hanesi o zamandan beri Jack'le asgari ölçüde irtibat kurmuş. Onun aldığı tüm eğitimi ben verdim. İki hafta önce Dr. Longbranch onu bir büyücü mührüyle öldürmeye çalıştı ve neredeyse de başarılı oluyordu. Onun hâlâ hayatta kalması benim sayemde. Sadece bu sebepten bile bu çocuk bana aittir."

"Jack'i sponsoru olarak Oyun'a ben getirdim. Soyağacını size ben sundum ve oyuncu olarak onaylanmasını sağladım. Şimdi de davacınız kalkmış onu benden almaya çalışıyor. Oyun'un kuralları itibarıyla sahiplik her zaman yasal bir şey olmuştur. Bundan sonra oyuncusunun çalınacağını bile bile, kim savaşıncısını buraya getirir ki? Eğer Jack oynamak için uygun görüldüyse benim adıma oynamalıdır." Hastings ayakta durmaya devam etti.

Bu davayı kazanamayacağını biliyor olmalı, diye düşündü Jack. Onu kimse kandıramaz.

D'Orsay, kısa bir süreliğine diğer yargıçlarla konuştu ve ardından yüzünü mahkemedekilere döndü. "Gereği düşünüldü,"

dedi. “Jack Swift’in bir savaşçı mı yoksa büyücü mü olduğuna dair ilk iddiaya cevaben davacı aleyhinde karar veriyorum. Onun kim olduğunu sadece cevheri belirler, başka bir şey değil.”

Jack nefes vererek Linda teyzesine baktı. Genç kadın gözlerini kapatmış çenesini, dua eder gibi birleştirdiği ellerinin üzerine dayamıştı. İçini rahatlatma umudu kalmamıştı.

Hastings, hâlâ ayaktaydı ve D’Orsay sözlerine devam edemeden hemen araya girdi. “Eğer Jack sponsorluğumda kalmaya devam ederse anlaşmanın şartlarını biraz daha iyileştiririm.”

D’Orsay ve diğer yargıçlar ona ilgiyle baktılar. Longbranch tetikteydi. Hastings sakince ayakta durup elini diğer kolunun üzerine koydu. “Eğer Jack kazanırsa her zamanki ödülü isterim. Kupanın sahibi ve konseyin lideri olacağım. Eğer kaybederse, eski suçlarıma konseyin uygun göreceği *yargı* ne olursa olsun boyun eğeceğim. Oyun’dan sonra ve kuralların dışında olmak kaydıyla.”

Ortama şok edici bir sessizlik hâkim oldu. Jack tekrar ayağa kalkmaya çalıştı fakat Hastings elini onun omzuna koyarak yerinden kıpırdamasına izin vermedi.

“Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsunuz?” dedi Jessamine Longbranch. Genç kadının sesi olabildiğince tiz çıkmaya başlamıştı.

“Bunun güvenle ne alakası var ki?” diye sordu Hastings gülümseyerek. “İstediyini yapabilirsin. İşte burada, Kuzgun Geçidi’ndeyim, sayınız da benden fazla. Antlaşma için bolca tanığınız var. Benden bir şey imzalamamı isterseniz...” Büyücü omuzlarını silktiler.

D’Orsay, altdudağını ısırarak düşünceli bir biçimde Hastings’e baktı. Ardından, Jack’i inceledi. Hiç şüphesiz, Jack’in, Kızıl Gül Hanesi’nin oyuncusuna karşı ne kadar şansı olduğunu kafasında tartıyordu. Efendi, diğer yargıçlara dönerek tekrar kısa bir değerlendirmeye yaptı. Yüzünü davacılar döndüğünde tebessüm ediyordu.

“Sponsorluk konusunda durumu olduğu gibi bırakmaya karar verdik. Görünen o ki Beyaz Gül Hanesi’nin geçmişteki teşebbüslerine rağmen Gümüş Ejder bu çocuğa daha çok yatırım yapmış. Ayrıca Bay Hastings’in önerisi de kabul edilmiştir. İmzalaması için uygun evrakları hazırlayacağız.” Efendi, ziyafet masasına oturan bir adam gibi ellerini defalarca ovuşturdu. Başıyla meclise işaret ederek, “Çekilebilirsiniz,” dedi.

Böylelikle, yargıçlar hiç kimseyi memnun etmeyen bir hüküm vermeyi başarmışlardı. Kalabalıktan, Jack’in ufak destekçi grubu dışındaki herkes orayı çabucak terk etmişti. Longbranch ve Le- esha, Will ile Fitch’i gözden çıkarmış basamaklarda bir başlarına oturmaya bırakmışlardı.

Hastings, Jack’i serbest bırakır bırakmaz genç adam ona öfkeyle döndü. “Bunu yapmak zorunda mıydın? Sence üzerimde yeterince baskı yok mu sanıyorsun? Şimdi eğer kaybedersem seni de darağacına çıkarıp başına ilmiği geçirecekler.”

“Büyük ihtimal ilmik kullanmayacaklar, Jack,” diye cevap verdi Hastings. “Eminim çok daha... yaratıcı bir şey düşünürler.” Hastings, Jack’in yüzündeki üzgün ifadeyi görünce ciddileşti. “Ne, yoksa yarın Beyaz Gül adına mı oynamak istiyordun? Benim lehime karar vermeleri için onlara bir sebep vermeliydim. Başka türlü Claude D’Orsay asla seni benim kontrolüme vermezdi. Bunu yapmamak için pek çok sebebi var zaten. Büyücülerden adil oynamalarını asla bekleme.”

Ve aniden Linda Downey, çenesini öne uzatmış bir halde önlerinde belirdi. “Canın cehenneme, Leander.” Genç kadının rengi solmuş gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Hastings ürkerek ona baktı. “Ben ne yaptım ki?” Gerçekten de kafası karışmışa benziyordu.

“Gerçekten de hiç umursamıyorsun, değil mi? Her zamanki gibi düşüncesizsin. Tüm bunlar bitmeden önce kendini öldür-

meye kafayı takmışsın.” Söylediklerini hissedercesine, “Canın cehenneme,” diye tekrar etti genç kadın.

Hastings, Jack’e baktıktan sonra Linda’ya döndü. “Ve sanırım sen de buraya gelip şansını denemiyordun, değil mi?” Büyücü biraz gülümseyerek başını salladı. “Biraz neşelen. Yoksa Jack senin ona güvenmediğini düşünecek.”

“Ben, Jack’e güveniyorum. Benim asıl merak ettiğim *sensin*, Leander.” Genç kadın Jack’e döndü. “Senin için burada olacağız, Jack,” dedi genç kadın başıyla komşularını işaret ederek. “Biz bir şeyler düşüneceğiz,” diye ona söz verdi.

Will ile Fitch hâlâ merdivenlerde oturmuş yerlerinden kıpırdamaya korkuyorlardı. Acımasız bir kiliseye bağlı olan cemaat mensuplarını andırıyorlardı. Jack, onların oturduğu yere doğru yönelerek, “Selam, Will. Selam, Fitch,” dedi. “Sizi gördüğüme sevindiğimi söyleyemeyeceğim. İyi misiniz?”

Yüzünü, taş zemine sertçe çarptığından Will’in gözünün etrafı morarmaya başlamıştı ancak hali zaten yeterince betledi.

“Hey, Jack,” dedi Fitch gergince. “O sorulara cevap vererek pek bir şey yapamadığım için özür dilerim. Ama o kadın şey yapınca... Kendimi durduramadım.”

“Sanki uyuşturulmuş gibiydim,” diye ekledi Will.

Jack özür dilemelerini durdurmak için elini kaldırarak, “Siz elinizden geleni yaptınız,” dedi. “Suçlanması gereken biri varsa o da benim. Siz buraya nasıl geldiniz ki?”

Sanki genç kadını boğuyormuş gibi ellerini açıp kapatarak, “Leesha getirdi,” dedi Will. “Carlisle’da bize bir tuzak kurdu, biz de tam içine düştük.”

“Tanrım, çok üzgünüm,” diye söze başladı Jack.

Fitch sabırsızca kıpırdandı. “Tamam, hepimiz burada bulunduğumuz için üzgün olduğumuzu itiraf ediverelim de bitsin artık. Ne yapacağız şimdi?”

Jack, yanma gelen arkadaşlarıyla ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Bulundukları yer Anaweir'ler için uygun değildi.

“Ne yapacağımıza karar verene kadar neden bizimle kulübeye gelmiyorsunuz?” diye önerdi Hastings. “Sanırım sizi ayakaltında dolaşmaktan en iyi bu uzak tutar.”

Anlaşıldığı üzere bu karardan birisi oldukça memnun olmuştu. Söylenti dışarıda bekleyen kalabalığın içine sızdı ve Jack dışarıda görünür görünmez büyük bir tezahürat koptu. Bahis çadırlarında bir kez daha uzun kuyruklar oluşmaya başlamıştı. İzleyiciler, Jack ve arkadaşlarının başlarının üzerine çiçekler ve minyatür havai fişeklere dönüşen ufak altın ve gümüş toplar fırlattılar. Jack, Kuzgun Geçidi'nde yer alan pek çok stantta bu tarz toplardan satıldığını görmüştü.

Hastings'in onları uzak tutma çabalarına rağmen kalabalıktaki kadınlar öne doğru üşüştü, Jack'e sarılmaya çalışıp eline notlar tutuşturdular. Kalabalık Jack'e ulaşmaya çalışırken Will ile Fitch'i sağa sola itip kaktılar. Genç adam, en sonunda kulübeye ulaştığı için memnundu, saçma dökülen çiçek yapraklarını silkeledi.

“Sanki bir *rock* yıldızıymışsın gibi davranıyorlar,” dedi Fitch hayranlıkla.

“Sanırım daha çok bir gladyatör gibi.” Jack omuzlarını silkti, aklı hâlâ mahkemede geçen olaylara takılmıştı.

Hastings dışarıya öğle yemeği için bir şeyler aramaya çıktığında, Jack arkadaşlarına başından geçen her şeyi anlattı. Will'in kabul etmekte zorlandığı tek konu Ellen Stephenson hakkındaydı.

“Bu doğru olamaz,” dedi genç adam başını iki yana sallayarak. “O kız böyle bir şey yapmaz. Ellen bizim dostumuz. Ayrıca sende başka hiçbir şeyden bahsetmezdi. Şey, senden ve futboldan başka,” diye düzeltti.

“Bu, Ellen kim olduğumu öğrenmeden önceydi. Veyahut daha doğrusu *ne* olduğumu.” Jack masanın üzerine deri bir örtü

açıp silahlarını, yağı ve bileme aletlerini oraya dizdi. Sadece hiçbir zaman kenarları körelmeyen, Gölgeavcısı'nın dışında.

"Şey, Trinity'deyken Ellen'in yüzlerce kez seni öldürme şansı vardı," diye ısrar etti Will. "Neden bunu yapmadı?"

Jack başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." Genç adam tertipli bir şekilde silahlarının keskinliklerine baktı, onları cila taşıyla parlattıktan sonra üzerlerine ince bir yağ astarı çekti.

Will, genç adamın omzunun üzerinden bakarak, "Peki, işinde iyi mi?" diye sordu.

"Nereden bileyim? Onu bilgisayar oyunu oynarken bile göremedim ki." Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra iç çekti. "Ellen'in yıllarca eğitim aldığını duydum."

"Belki de bunun sebebi büyüdür," diye önerdi Fitch. "Belki de sadece Ellen Stephenson'a benziyordur. Senin bunu yapmakta zorlanacağımı düşünüp..." Genç adam cümlesini bitiremedi.

Jack bu fikirden hoşlanmıştı. "Sanırım her şey mümkün," dedi genç adam yavaşça.

"Bay Hastings'in sana bunu yaptırdığına inanamıyorum," dedi Will sinirle. "Turnuvada dövüşmeni kastediyorum."

"Eh," dedi Jack. "Pek fazla seçeneğimiz yok ki." Jessamine Longbranch'ın, Will ve Fitch hakkında söylediklerini düşündü. En azından Hastings onları rehine görevi görmekten kurtarmıştı. Bunlar küçük kazanımlardı. Genç adamın odaklanması gereken şey buydu. "Beni eninde sonunda yakalardı. Bu şekilde en azından kendi isteğimizle buradayız."

Will bundan hiç etkilenmemişti. "Tabii ya. Kendi isteğimiz. Sen veya Ellen eninde sonunda öleceksiniz. Neden dördümüz, buradan kaçıp gitmiyoruz ki?" Genç adam, Gölgeavcısı'nı işaret etti. "Dört Silahşorlar gibi oluruz. Ama sadece iki kılıçla."

Jack ne diyeceğini bilemiyordu. Genç adam, savaşçıların veya Anaweir'lerin nasıl da hiçbir fark gözetilmeden gözden çıkarıldıklarını anlamaya başlamıştı. Will ile Fitch'in tek yapmaları

gereken bir büyücüyle onun çıkarları arasına girmeleri idi, sonra hemen tarih olurlardı.

Hastings; iki kızarmış tavuk, ekmek, salata, elma suyu ve gazoz şişeleriyle geri döndü.

Hastings bir süre sonra, “Siz ikinize eşlik edecek birilerini bulmaya çalışıyordum,” diye söze başladı. Will’e bir parça daha tavuk uzattı. “Ancak Linda ve komşular turnuva bitmeden buradan ayrılmayacaklar. Bunu önleyebilmeyi umuyorlar,” dedi büyücü. “Büyücülerin sis duvarından geçebilmeniz için yardıma ve Keswick’e döndüğünüzde de bir rehber ihtiyacınız olacak.”

“Jack olmadan hiçbir yere gitmem,” dedi Will inatla. “Bunu unutun.”

“Ben de öyle.” Fitch kibarca tavuğunun etini kemiğinden sıyrdı. Hastings iç geçirdi. “İkiniz de burada tehlikeyesiniz.”

“Jack de öyle değil mi yani?” dedi Will kaba bir tavırla. Genç adam parmaklarını yalayıp sodasından büyük bir yudum aldı.

“Yarın sizi turnuvada istemiyorum, ikinizi de,” dedi Jack aniden. “Bana oraya gelmeyeceğinize söz verin.”

“Söz möz vermiyorum,” dedi Will. Başını kaldırarak Hastings’e baktı. “Yalnız anneler meraktan kafayı yiyecek.”

“Pekâlâ,” dedi Hastings bir elini kaldırarak. Sizi buradan güvenli bir şekilde çıkarmanın bir yolunu bulana kadar zaten yanımda kalmanız gerekecek. Anne-babalarınıza bir şekilde mesaj ulaştırmaya çalışacağım. Bunu nasıl yaparım, Tanrı bilir.”

Jack ile Hastings günün geri kalan kısmını savaş alanını inceleyerek ve stratejiler üzerinde konuşarak geçirdiler. Genç adam, tribünlerde aşağı yukarı yürürken güçlü bir *déjà vu* hissine kapılmıştı: Brook’un katliam dolu anıları zihninde canlanıyordu. Ellen ve onun eğitimci savaş alanının öbür tarafında yürüyorlardı. Sanki ikisinin arasında koca bir okyanus vardı.

O gece kalenin salonunda; oyuncular, sponsorlar ve davetliler onuruna bir ziyafet düzenlendi. Kürsü oradan kaldırılmıştı,

bunun yerine salonun uzunluğunun yarısı boyunca, büyük bir U şeklinde masa kurulmuştu. Turnuvaya herhangi bir oyuncu sürememelerine rağmen Beyaz Gül Hanesi çok iyi temsil ediliyordu. Sonuçta turnuva bitene kadar Jessamine Longbranch hâlâ konsey lideri sayılıyordu. Leesha Middleton göz kamaştırıyordu; simsiyah giyinmiş, sanki bir örümcekmiş gibi saçlarını beyaz güllerle kaplı bir fileyle toplamıştı.

Gümüş Ejder'in temsilcilerinin kapladıkları alan, masanın bir ucundaki ufak bir bölümden ibaretti. Jack ve Hastings'e ek olarak Linda, Iris, Mercedes, Blasie de oradaydı. Kalabalık içerisinde daha güvende oldukları için Will ve Fitch de onlarla gelmişti. Her an Ellen'ın eğitmenlerinin onları rehin alma ihtimalleri vardı. Bunun yanı sıra Hastings onlara bu gösteriyi izleyebildikleri kadar izlemelerini önermişti.

Gövde gösterisi o geceye hâkim olmuştu. Jack, bir önceki günkü giydiğinden daha da göz alıcı duran, Gümüş Ejder renklerini taşıyan yeni bir tunik giymişti. Gölgeavcısı'm belindeki kemere takmıştı. Jack, bir masada otururken kılıç kuşanmanın hiç de rahat olmadığını hemen anlamıştı. Hastings siyah ve gümüş tonlarında giyinmişti. Daha önce bir oyuncuya hiç sponsorluk yapmadığını iddia etmesine rağmen Oyun'la alakalı bu törene çabucak uyum sağlamıştı.

D'Orsay, Longbranch ve diğer yüksek mevkili görevliler, U şeklindeki masanın iki kolunun birleştiği yerde oturuyorlardı. Kızıl Gül'ün temsilcileri neredeyse diğer masanın tamamını kaplıyordu. Ellen, Geoffrey Wylie ile Simon Paige'in arasında salona girdi. Genç kadın, üzerinde kırmızı gül işlemeleri olan, beyaz renkli sembolik bir savaş tuniği giymişti. Omuzlarına da zincirleri som altından örülmüş bir yakalık takmıştı. Belindeki kemerinde kınının içinde duran kısa bir hançer vardı.

Genç kadının saçları, başının etrafını saran, kalın bir örgü halinde yapılmıştı. Ellen güzel ve tehlikeli görünüyordu.

Ellen’i, aynı masada, Jack’ten olabildiğince uzak bir yere oturttular. Jack bunun sebebinin erken çıkabilecek herhangi bir çatışmanın önlenmesi olduğunu varsaymıştı. Bir kavga çıkarma niyetinde değildi ancak genç kadınla konuşabilmek için yanıp tutuşuyordu. Jack, bu etkiyi yaratması için zihninden bir takım mesajlar gönderdi ancak genç kadın asla onun gözlerinin içine bakmamaya dikkat ediyordu.

Menü geniş ve göz alıcıydı. Jack’in çoğunun adını bile bilmediği otuz beş çeşit yemeğin yanında sert şaraplar ve likörler vardı. İçkilerden, sadece tadına baktığı, birkaç tanesi bile genç adamın başını döndürmeye yetiyordu. Hastings, gerçekten egzotik bir şeyin tadına bakmadan önce, Will veya Fitch’i pek çok kez durdurmak zorunda kalmıştı. “Bu sizi muhtemelen öldürür,” diye onları uyarıyordu. Ondan sonra ikili gözle görülür bir biçimde daha az maceraperest davranmaya başlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra salonun tepesinden aşağıya binlerce baloncuk bırakıldı. Baloncuklar açılıverip etrafa ufak kuşlar, kelebekler veya değerli taşlar saçıyorlardı. Şölene katılan pek çok kişi için bu sıradan bir eğlenceymiş gibi görünüyordu.

Geoffrey Wylie, bir anlamda turnuva sponsorunun namına kadeh kaldırması için davet edilmişti. Kızıl Büyücü konuşmasına hanesinin uzun ve kanla dolu tarihçesini anlatmakla başlayıp ertesi gün Jack’in başına savaş alanında nelerin gelmesini beklediğini söyleyerek bitirdi.

“Binlerce savaşçı bu topraklar uğruna kurban edilmiştir. Yarın da bu geleneği sürdüreceğiz. Kızıl Gül’ün savaşçısı, Gümüş Ejder’in kalbini hâlâ atmaktayken söküp alacak ve Kuzgun Geçidi’ni onun kanıyla sulayacak.”

Will elleriyle kulaklarını kapadı, bazı büyücüler bunu komik bulmuştu. Fitch bembeyaz kesilmiş sessizce oturuyordu, elindeki peçeteyi bir katlayıp bir açıyordu. Ellen, çenesini kaldırmış dosdoğru önüne bakıyordu, her şeyden önce son derece güçlü duru-

yordu. Jack ise hiçbir duygu belirtisi göstermeden oturuyordu. Ertesi günü düşünmemeye çalışarak hiçliğin içerisine kendisini bırakıyordu. Kadeh kaldırma seremonisi sona erdiğinde Kızıl Gül cephesinden şevk dolu alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Ellen'in dışında. Yanlış tavır, diye tahmin etti Jack.

Daha sonra, Hastings ayağa kalkıp kadeh kaldırarak kendi temennilerini bildirdi. Büyücü konuşmasını fazlasıyla kısa tutmuştu. "Bu kanlı geleneğin süregelmesi için yüzyıllar boyunca hayatlarını feda eden herkesin adına kadeh kaldırmak istiyorum." Bunun üzerine, Gümüş Ejder'in temsilcileri kadehlerini kaldırdılar ancak konuklardan çoğu daha sonra bunun uygunsuz bir yorum olduğunu söyleyecekti.

Akşam yemeğinden sonra Jack, Ellen'a yaklaşmayı denedi ancak genç kadının eğitimcileri onu çabucak uzaklaştırdı. Genç adam, Ellen ve maiyetinin, ön kapıdan dışarı çıkmak yerine, batı kanadına doğru ilerlediklerini görebilecek kadar onlara yakındı. Böylelikle Jack, onun kalenin içinde kaldığını öğrenmiş oldu.

Hastings, ertesi gün yapılacak olan Oyun'un planları hakkında kısa bir bilgilendirme yapmak için orada kaldı. Linda ve İris de onun yanındaydı. Jack ve arkadaşları kulübelerinin yolunu tuttular. Tekrardan, hayran grubunun içinde kalmışlardı, bazıları ona uzanıp dokunuyor, diğerleriyse ondan imzalı fotoğrafını istiyorlardı. Kulübenin içine girdiklerinde, Will helak olmuş bir halde kendisini Jack'in yatağının üzerine bıraktı. "Akşam yemeğinde tıka basa yemiştım ama kadeh kaldırma sırasında da kusmak istedim," dedi genç adam.

"Ellen farklı görünüyordu," dedi Fitch. "Duruşu oldukça soğuk ve sertti, sıradışıydı." Genç adam, Jack'i inceledi. "Yarın ne yapacaksın? Bir planın var mı?"

"Sen hiç merak etme," dedi Jack fazla uzatmadan. "Etsen de bir işe yaramaz zaten." Genç adam kılıcını ve tuniğini çıkardıktan sonra üzerine bir tişört giydi. *Dryne sefa* taşı, ilk gün duş aldıktan

sonra bıraktığı yerde, hâlâ gardırobun üzerinde duruyordu. Kuzgun Geçidi'ne gelişinin üzerinden sadece bir gün mü geçmişti? Taşı boynuna astı, çantasının içerisinden Blaise'in aynasını çıkarıp kuşağının içine sakladı. Ardından pencerenin mandalını açtı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Will.

"Biraz dışarı çıkacağım. Ben yokken Hastings'i oyalayın." Jack taş pervaza tırmanıp bacaklarını aşağı sarkıttı ve yere atladı. Genç adam pencereden eğildi. "Arkamdan pencereyi kapatırsınız. İçeri girmeye hazır olduğumda camı tıklatırım. Sakın derin uyumaya kalkmayın, yoksa beni duyamazsınız."

Will açık pencereden dışarı uzanıp Jack'in yakasına yapıştı. "O kalabalığın içinden öylece geçip gidecek misin? Muhtemelen sırtına saplanan bir bıçakla eve dönersin."

"Onun için önce beni bulmaları gerek." Hastings'in kullandığı sırada onu ezberlemeye çalıştığı, görünmezlik tılsımını mırıldandı. Jack gözden kaybolunca Will küfrederek hemen yakasını bıraktı.

Jack, Gümüş Ejder'in şampiyonuydu, vadideki herkes hakkında konuşuyordu. Genç adamın ismi herkesin dilinde ve turnuva uniformalarının üzerindeydi. Müşteriler; taverna çadırlarından dışarı taşıyor, ağaçlara gerilen gölgeliklerin altında dans ediyor, bahisçilere para yatırıyorlardı. Özel partiler daha yeni başlıyordu. Kulübeyle şato arasındaki gölgelerin arasından ilerlerken hiç kimse onu fark etmemişti. Mutfak kapısının önünde durup sigara içen hizmetçi kız, Jack'i şatodan içeri sızarken görememişti. Genç adam, binanın hizmetli bölümünün koridorları arasında hızla ilerledi. Batı kanadına gidiyordu, fırsat buldukça hep sola dönüyordu. İlk başlarda ziyafetten yayılan yemek kokularını alabiliyordu ancak daha sonra bu kokular ortadan kayboldu. Jack, şatonun çamaşırhanesinden ve depo alanından geçti. Çoğunluğu Anaweir olan birkaç tane hizmetkâra rastladı. En sonunda kendisi aile odalarını andıran bir yerde buldu. Büyücüler, koridorlarda genç

adamin yanından geçiyorlardı. Jack çıt çıkarmıyordu, şans eseri büyücüler de onun varlığını sezememişlerdi.

Ellen'in nerede kaldığını bulmak için belli bir planı yoktu. Ayrıca bu koridorlar ağının içinde Ellen'ı bulmanın ne kadar imkânsız olduğunu anlamaya başlıyordu. Özellikle de eğer çoktan odasına çekildiyse. Bunun ardından köşelerin birinden, tanıdık bir sesin geldiğini duydu. Paige ile Wylie'yi görünce içgüdüsel olarak sırtını soğuk, taş duvara yasladı. Görünüşe göre ayrı yönlerle gitmek için ayrılacaklardı çünkü yol ayrımının ortasında, Jack'in birkaç metre önünde bir süreliğine duraksamışlardı. Genç adam soluk alıp verişini kontrol edebilmek için direndi, eğer büyücülerin onu bu bomboş koridorda fark ederlerse tarih olacağını biliyordu.

Wylie, Paige'e bir kitap uzattı. Bu Angajman Kuralları'ydı. "Kıza bunu bir kez daha okuttur," dedi büyücü. "Yarın yanlış bir hamle yapmasını istemiyorum."

"Onları ezberledi bile," diye yanıtladı Paige. "Bu, onun için nefes almak gibi bir şey. Bir sorun olmayacaktır." Savaşçı Üstadı kendisinden son derece emindi.

"Umarım haklısındır," dedi Wylie gülümseyerek. "Biraz uyusan iyi olur. Benim bu gece birkaç görüşmem daha var."

Wylie koridor boyunca yürümeye devam etti, Paige de Jack'e neredeyse dokunacak kadar yakınından geçti. Jack tedbirli bir şekilde belli bir mesafeden onu takip etti. Paige birkaç köşeyi daha döndü, sonunda iki tane kapısı bulunan çıkmaz bir koridora geldiler. Savaşçı Üstadı kapılardan birisini sertçe çaldı. Uzun bir bekleyişin ardından Ellen kapıyı açtı. Genç kadının üzerinde kısa, ipek bir gecelik vardı, saçlarını açmıştı. Jack cesaret edebildiği kadar oraya yaklaştı. Ellen kapıyı biraz aralamıştı ancak Jack şanslıydı çünkü Paige kapıyı ardına kadar açıp odadan içeri daldı. Jack tam o sırada Paige'in peşinden içeri sızmayı başardı.

“İyi misin?” Paige odanın etrafında göz gezdirdi. “Ziyafette fazla bir şeyler yemedin. Turnuvaya bu kadar yaklaşımsınken işimizi şansa bırakamayız.”

Ellen, büyücünden gözlerini kaçırarak, “Bir şeyim yok,” diye cevap verdi. Genç kadının içi kesinlikle rahat değildi, eğitmeninin buradan gitmesini istiyordu ve bunu belli etmemek için de çok çabalıyordu.

Paige ısrar etti. “Oğlan senden daha güçlü, bu yüzden dikkat etmelisin. Ayrıca onun silahının etki alanı daha geniş. Sakın kendine yaklaştırma, bir kez bile. Vücuduna hamle yapamazsan kılıç tutan elini hedef al. Bunu hiç tahmin etmeyecektir çünkü deneyimsiz. Hemen gırtlığına saldırma. Karnını yarmaya çalış. Onu etkisiz hale getirdiğin anda kanını akıtmaya çalış.”

Ellen, görev bilinciyle, “Onun kanını akıtacağım,” diye tekrar etti.

“Bilirsin işte, fazla acele etme. Onu yavaşça kesip biçersin. İzleyiciler buna bayılacaktır. Ancak dediğimi unutma, hiçbir şeyi şansa bırakma. Rakibinin işini bitirmek için kılıcını onun kalbine sapla.”

Jack, Simon Paige’i ağzını açtığı zamanlarda daha az sevdiğini fark etmişti.

“Hepsi bu kadar mı?” Ellen bakışlarını yere indirdi.

Eğitmen elini uzatarak Ellen’in çenesini tuttu, başını kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

“Beni utandırmayacaksın, değil mi?” Aslında bu bir soru değildi.

“Hayır,” diye fısıldadı genç kadın. Acı verici bir hatıradan ötürü, genç kadının kül kadar soluk görünen yeşil gözleri dolmuştu.

“Hemen yan kapıdayım.” Büyücü odadan çıkınca Ellen kapıyı onun arkasından kapattı. Kapının sürgüsünü yerine taktıktan sonra yüzünü ağır ahşap kapıya yasladı. Genç kadının akşam yemeği sırasında beline taktığı hançer yatağın yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Kılıcını duvara yaslamıştı. Jack, Ellen’la silahlarının

arasında bulunan masaya yöneldi ve oradaki sandalyeye, dikkatlice yerleşip oturdu. İlk önce üzerindeki görünmezlik tılsımını bozdu. Ardından da kapıyı sağlama almak için bir tılsım okudu.

Genç adamın ilk sözünü söylemesiyle Ellen arkasını dönüp silahına uzandı ancak yerinde yoktu. “Jack!” diye fısıldadı. “Sen nasıl?..” Genç kadın dönüp kapının sürgüsünü çekti ve kapıyı zorladı ancak yerinden oynatamadı.

“Onu açamazsın,” dedi Jack. “Paige’i çağırma. Seninle konuşmak istiyorum.”

Ellen hâlâ etrafına bakınarak sırtını kapıya yasladı. “Bunu mu arıyorsun?” Jack, hançeri sivri tarafından kavrayarak onu gösterdi ve ardından masanın üzerine geri bıraktı. “Lütfen biraz otur. Fazla vaktini almayacağım.”

Ellen en sonunda Jack’in karşısındaki bir koltuğa oturdu. Genç kadın koltuğun köşesine tünedi, Jack’in her an onun üzerine çullanacağını beklercesine ellerini koltuğun kolçağına yaslamıştı. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu genç kadın. “İçeri nasıl girdin?”

“Sana birkaç soru sormam gerekiyor,” dedi Jack.

Ellen özgüvenini kısmen geri kazanmaya başlamıştı. Dikkatlice genç adamı süzdü. “Sen ya delisin ya da aptal. Paige hemen yanımdaki kapıda bekliyor.”

“Eğer istersen onu çağır.” Jack, kayıtsız bir tavır takınarak sandalyesine yaslandı. Ellen’in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ancak genç adam onunla eğitimci arasındaki ilişkiyi görmüştü. Bu yüzden şansını denemeye karar vermişti.

Bir süre sonra genç kadın, “Bana ne soracaksın?” dedi.

Jack dobra bir tavırla, “Trinity’ye neden geldin?” diye sordu.

Genç kadın bir süre gözlerini ona dikti, ardından sanki Jack bir aptalmış gibi gözlerini devirdi. “Seni öldürmeye gelmiştim, Jack.” Genç kadın ellerini esnetti. “Ya da ele geçirmeye. Ancak o zamanlar aradığım kişi olduğunu bilmiyordum. Wylie, Beyaz Gül

Hanesi'nin Trinity'de genç bir savaşçıyı sakladığını öğrenmişti. Bu yüzden seni bulmak için o liseye kayıt oldum.

Genç kadın duraksadı. "Futbol seçmelerinin olduğu gün etrafta büyük bir güç patlaması açığa çıktı. Paige ile Wylie senin peşinden geldiler ancak sanırım o zamana kadar antrenman çoktan bitmişti. Böylelikle bu kişinin futbol takımından birisi olduğunu öğrenmiş olduk. Ancak daha sonra hiçbir şey bulamadık, tek bir ipucu bile."

"Ben... ah... Wylie'yle Coal Grove'da tanışmıştım," diye itiraf etti Jack. "Kılıcımı benden almaya çalıştı."

"O sen miydin?" Ellen, genç adamı şüpheyle süzdü. "Paige bana o olayı anlatmıştı. Wylie Yedi'lerin tarihçesi hakkında bilgi topluyordu. Benim için o kılıçlardan birini bulmayı umuyordu. Cevherini sezemediği için Wylie senin bir Anaweir olduğundan emindi. O havai fişek gösterisinin de kılıcın marifeti olduğunu sanmıştı. Ona bunu yapan sen miydin? Yüzünü yakan kişi yani?"

Jack başını iki yana salladı. "Onunla ilk karşılaştığımda yüzü zaten yanıktı. Yara izleri tazeydi."

Ellen inanıp inanmamakta tereddüt eder gibi onu inceledi. "Wylie o olaydan sonra kasabayı terk etti. Paige onun bir efsuncunun peşine düştüğünü söylemişti. Kılıcı çalan Beyaz Gül'ün ajanlarından biriydi. Sanırım o senin teyzendi. Wylie senin Trinity'de olduğunu asla fark edemedi. Daha sonra Hastings kasabaya gelince Paige gizlenmek zorunda kaldı. Sahadaki adamları bendim. Gözcüleriydim. Ve bunca zaman boyunca sen ve kılıcın burnumuzun dibindeymişsin. Düşününce insana biraz komik geliyor." Ancak genç kadın gülümsemedi.

"Ben de seni fark edememişim," diye belirtti Jack.

"Onca yıl çalışarak güçlerimi kontrol etmeyi öğrendim. Sence başka türlü nasıl hayatta kalabilirdim ki? Sanırım düşmanın senin kadar akıllı olduğunu hiç düşünmedin," diye ekledi genç kadın.

Genç kadın ellerini kucağına koydu. "Nihayetinde o kişinin sen olmadığına kendimi ikna etmişim. Belki de senin o olduğuna

inanmak istemiyordum. Ayrıca gerçekten de ufak kasaba yaşantısına alışmaya başlamıştım, futbol takımına ve diğer her şeye de. Trinity gibi bir yerde daha önce yaşamamıştım. Lanet olsun, daha önce hiçbir yerde dokuz ay kalmadım ki.”

“Demek Hastings’i tanıyordun?” diye ısrar etti Jack.

Ellen başını salladı. “Onun ilk önce sana ulaşmaya çalıştığını zannettik. Futbol takımı üzerine yoğunlaşmasının sebebinin bu olduğunu düşündük. Ancak çok sayıda oyuncuyu çalıştırıyordu, bir de Chaucerian Topluluğu vardı tabii. Bu bizim yönümüzü şaşırtmıştı çünkü sen o gruba girmemiştin.” Genç kadın omuzlarını silktilti. “Aradığımız kişinin Will olduğundan neredeyse emindim. Bilirsin o yapılı biri ve senin de... şey yapabilmen... biraz uzun sürdü...” Görünüşe göre genç kadın söyleyeceklerini unutmuştu. Jack’in göğsünü ve omuzlarını süzüyordu.

“Will’le takılmanın sebebi bu muydu?”

“İlk başta öyleydi. Ama en sonunda onun bir Anaweir olduğunu anladım ve arkadaş olduk. Fitch’le de öyle.” Genç kadın başım kaldırarak Jack’e baktı. “Onları ziyafette görünce çok şaşırdım.”

“Beni oyuna katılmaya zorlamak için onları buraya rehine olarak getirdiler.”

Ellen kaşlarını çatı. “Hastings mi?”

Jack başını iki yana salladı. “Longbranch. Hastings adına oynayacağım için sinirden deliye dönmüştü.” Aralarındaki konuşma bir süreliğine kesildi. “Nerelisin?” diye sordu Jack.

Ellen omuzlarını silktilti. “Bilmem.” Genç kadın ayağa kalktı ve ileri geri volta atmaya başladı. “Bana nereli olduğumu hiçbir zaman söylemediler. Daha henüz bebekken kaçırılmış olmalıyım. Kendimi bildim bileli Paige bana koçluk yaptı.” Genç kadın ürpererek kollarıyla kendini sardı.

Jack, Hastings’in söylediklerini hatırladı. *Savaşçılar Oyun’a hazırlamak için neler yaptıklarını gayet iyi biliyorsun.* Genç kadın, Simon Paige’den ölümüne korkuyordu. Jack bir şeyler

yapmak istiyordu, onu kollarının arasına almalı veya en azından ellerini tutup ona ne kadar üzgün olduğunu söylemeliydi. Ancak genç kadının böyle bir harekete karşılık vermeyeceğini bilen Jack, orada aptal gibi oturdu.

“Sen, Trinity’de onca yıl boyunca; o harika eski evinde, harika annenle beraber otururken ben sürekli kaçıyordum. Dünyayı gezdim. Yedi dil biliyorum. Hiçbir yere ait değilim ve hiç kimsem de yok. Her seferinde gecenin bir yarısı, bulunduğum yerden çekip giderdim. Kimse bana hoşça kal demezdi. Bu arada sen de ömrün boyunca hep aynı arkadaşlarıyla birlikteydin.”

“Bu benim suçum değil,” diye fısıldadı Jack. En sonunda teyzesinin zamanında hayatına yaptığı müdahalenin anlamını kavramaya başlamıştı Jack. Teyzesi onu böyle bir hayattan kurtarmıştı, Trinity’de Becka’nın yanında kalıp büyüyebilmişti. Aksi halde her şey çok farklı olabilirdi. Jack, Jessamine Longbranch’ı düşündü ve ürperdi.

Ellen volta atıyordu, hâlâ sinirliydi. “Ve üç yaşımdan itibaren, yıllar yılı eğitim gördüm. Bana neler yaptıklarını tahmin bile edemezsin.” Genç kadın duraksadı, yutkunduktan sonra konuşmaya devam etti. “Ben yalnızca savaşçı olmak için doğmadım, aynı zamanda onun için yetiştirildim. Yarın da bunun semeresini göreceğim,” dedi genç kadın sandalyesine geri oturarak.

Jack konuyu değiştirmek istiyordu. “Lobeck’le kavga ettiğimde mi duruma uyandın?”

Ellen başını salladı. “Lobeck’in canına okumadan önce, o yumruğu suratına nasıl yediğine hâlâ inanamıyorum. Kendimi ele vermeden sana yardım etmeye çalıştım. Sen kendini benden daha iyi kontrol edebiliyorsun.”

Sıra asıl meseleye gelmişti. Genç adam, kuşağının içinden aynasını çıkarttı ve onunla biraz oynadıktan sonra Ellen’in yüzünü görebilecek bir biçimde aynayı çevirdi. “Sen de bunu Paige’e anlattın, sonra o Cedar Point’te beni zehirlemeye kalkıştı.”

Jack daha konuşmasını bitirmeden Ellen başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Swift bazen çok salak oluyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Wylie bir turnuva talebinde bulunmadan önce icabına bakmak istedi. Böylece kupayı hükmen kazanabilirdi. Savaşçısını gereksiz yere neden tehlikeye atsin ki? Ama zorunda olmadıkça seni öldürmeye kalkışmazlardı. Seni ele geçirmeyi planlıyorlardı. Wylie ve Paige ikimizi de ellerinde tutabilselerdi bir şeye başlayacaklardı...” Genç kadının sözleri boğazında düğümlendi. “Bir üreme programına başlamak istiyorlardı. Oyun için savaşçılar yetiştireceklerdi.” Tekrar duraksadı, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Parlak saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. “Sana bunları neden anlatıyorum, Tanrı bilir.”

Jack ne diyeceğini bilmiyordu. Rehberlik sınıfında, önünde oturan kız buydu işte. En büyük problemi futbol takımına alınp alınmadığını veya üniversite masraflarını nasıl çıkaracağını düşünmek olması gereken bir kişiydi. Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizledi. “Eğer Paige ile Wylie beni zehirlemediyse bunu kim yaptı?”

“Bendim.”

“Beni *sen* mi öldürmek istedin?” Jack’in dili tutuldu ve gözlerini ona dikti. *Şey... olmaktansa, beni öldürmeyi tercih etmiş.*

“Salak.” Genç kadın bezgince nefes verdi. “Eğer seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüştün. Ayrıca seni zehirlemem. Bu hiç benim tarzım değil.”

“Neymiş tarzın o zaman?” diye hesap sordu Jack. “Kusura bakma biraz kafam karıştı da.”

Genç kadın masada duran hançeri işaret etti. “İşte bunun gibi bir şey sanırım.” Genç kadın başını eğip Jack’i inceledi. “Keşfedilmenin an meselesi olduğunu biliyordum. Trinity o kadar da büyük bir yer değil. İçeceğine zehir katıp göletin içine attım. Bunun amacı

seni korkutup kasabayı terk etmeni sağlamaktı. Başımdan geçen şeylerin birazını da sen tadarsın sanmıştım. Ama sen gitmedin.”

“Kaçmak istedim,” diye itiraf etti Jack. “Ancak gidecek yerim yoktu.”

“Herhangi bir *yere* doğru kaçamazsın, Jack. Sadece kaçarsın. Bu böyle yapılır. Her neyse, sonra bir de baktık ki lisenin içinde havai fişekler patlamaya başlamış. O işin altından da siz çıktınız. Onların nereden çıktığını anlayamadık. Fidyecileri kastediyorum. Herkesi hesaba kattığımızı zannetmiştik.”

“Onlar tacirdi,” dedi Jack açık bir şekilde. “Leesha Middleton onlarla çalışıyordu.”

“Bilmeliydim!” Ellen kaşlarını çatı. “Neyse, Paige en sonunda izini bulmuştu. Ancak sen ve ailen tamamen ulaşılmaz bir durumdaydınız. Her yanınızda büyücüler ve koruma tılsımları vardı. Sen ortadan kaybolunca da ortalıkta İngiltere’ye gittiğin dedikoduları dolaştı. Kızıl Gül Hanesi senin oraya dövüşmek için gittiğini zannetti. Dolayısıyla yer ve zaman belirlemek için turnuva çağrısında bulundular.”

“Sen bu engelleri aşabilirdin,” dedi Jack. “*Sen* her zaman bana ulaşabilirdin, hatta kaçırılma olayı başarısız olduktan sonra bile. Gırtlığımı bir bıçak saplayıp hemen kaçabilirdin, bu kadar kolay olurdu işte. Ben niye hayattayım ki?” Aynaya bakıp Ellen’ın bir cevap vermesini bekledi. Doğruyu söylemesini istiyordu.

“Bilmiyorum! Paige her seferinde beni bu konuda rahatsız ediyordu. O her şeyi... fazlasıyla çirkinleştirdi. Ona asla bir fırsat bulamayacağımı, şu Snowbeard’ın veya Hastings’in sürekli ortalıkta dolaştığını söyleyip durdum. Annen... annen seni öylece bulursa ortaya çıkabilecek felaketleri hep düşündüm. Bunun yerine kuralları olan, adil bir dövüşte karşına çıkmaya karar verdim. Ve şimdi öyle olacak.”

Genç kadın *Angajman Kuralları’nı* çıkarıp kitabın sayfalarını çevirdi. “Artık gitmen gerek, Jack. Eğitime senden on yıl önce

başladığımı düşünürsek bence sıkı çalışsan iyi edersin,” dedi alaycı bir şekilde. “Gölgeavcısı’nın seni kurtaracağını sanmıyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde kılıcın bana kalacak. Ayrıca şu şeyi de benden uzak tut!” Eliyle aynayı işaret etti.

Jack omuzlarını silkti ve aynayı kuşağına geri koydu. Jack tanık olduğu şeyleri gözden geçirdi. “Seninle savaşmak istemiyorum, Ellen,” dedi.

“Sence bunun için biraz geç kalmadın mı?” Ellen’in sesi zalimceydi. “Pek çok kişi hayal kırıklığına uğrayacak. Birinin öldüğünü görmek için can atıyorlar.”

“Seni öldürmek istemiyorum,” dedi Jack.

“Bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyorum,” dedi Elin soğuk bir tonda. Masadaki silahı işaret etti. “Belki de elinde hâlâ fırsatın varken bunu değerlendirmelisin.”

Jack ayağa kalktı. “İyi geceler, Ellen.” Genç adam kapıya yöneldi, kilit tılsımını bozduktan sonra sessizce dışarı çıktı ve gözden kayboldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OYUN

Jack gecenin ilk saatlerinde düzensiz uyumuş ancak sabahın erken saatlerine doğru derin ve iyileştirici bir uykunun içine dalmıştı. Dışarıda kopan bir kargaşayla uyandı ve Will'in pence-
renin önünde küfrettiğini duydu. Kulübenin dışında, Kızıl Gül'ün taraftarları, yapılacak turnuvanın bir canlandırmasını yapıyorlardı. Bekleneceği üzere Jack'i de rezil ediyorlardı.

Jack, yerinden kıpırdamadan, "Onlara cesaret verme, Will," dedi. Kendini tuhaf bir biçimde huzurlu hissediyordu. Sırtını yastıklara yaslayıp onu bekleyen gün için dua etti. En sonunda turnuvadan çıkabilecek muhtemel sonuçların dehşet dolu ev-
hamlarını geride bırakmıştı. Genç adam gücünün neye yetip neye yetmediğini biliyordu. Ve artık aklında hâlâ tasarlamakta olduğu bir plan vardı. Harika bir plan değildi, muhtemelen de hayatta kalmasını sağlamayacaktı. Ancak en azından bir fikri vardı işte.

Jack yataktan çıkarak duşa girdi. Suyu dayanabileceği kadar ısıttı ve uzun bir süre altında kaldı. Ardından tişörtünü ve şortunu üzerine çekip havluyla saçını kuruladı. İlacından bir ölçek içti.

Yaptığı her eylemde kutsallık vardı, son kez yapılan bir ritüelin önemine sahipti.

Jack Blaise'in aynasını çıkarttı. Onu çevirince ayna ışıkla parladı. Ona bakmaya korkuyordu ancak bunu yapmaktan kendini alamıyordu.

Jack aynanın yüzeyine bakınca açık bir alanın ortasında duran genç bir adam gördü. Omuzlarına dökülen saçları altına çalan kızıl tonlarındaydı. Tepesini çevreleyen ağaçların aralarından sızan ışık huzmelerinin altında parlıyordu. Genç savaşçı, savaşmak için hazır bekliyordu; üzerine ışıltılı bir zincirli örme zırh kuşanmıştı, elinde de uzun bir kılıç tutuyordu. Bu Gölgeavcısı'ydı. Diğer kolunun altında da bir miğfer taşıyordu.

Ancak savaş çoktan bitmiş olabilirdi çünkü savaşçının etrafı cesetlerle sarılıydı. Ayaklarının dibinde yüzlerce adam yatıyordu. Dövüşerek ölenlerden bazıları lime lime olmuştu. Bu adamın yüz hatları esrarengiz bir biçimde tanıdık geliyordu. Jack elini kaldırdı ve elini kendi yüzünde gezdirdi.

Yerde yatan cesetler. Dostlara mı yoksa düşmanlara mı aitti? Jack bunu bilmiyordu.

Hastings çoktan çıkmıştı. Will, kafese düşüp çıkış yolu arayan bir hayvan gibi bir odadan diğerine volta atıyordu. Fitch somurtuyordu, genç adamın yüzü dehşet üzerine tez konusu yapılabilirdi. Fazla uyumamış gibi görünüyordu. Jack, Ellen'ın yanından döndüğünde; Will ile Fitch ona yaptığı ziyareti sormuştu. Jack onlara sadece, "O gerçekten Ellen," demişti.

Kahvaltıdan sonra Jack ön odadaki ufak masaya oturup çekmecesinden birkaç tane zarf ve kâğıt çıkarttı. Anne babasına, Linda teyzesine, Will'e, Fitch'e, Nick Snowbeard'a ve Ellen'a mektuplar yazmaya başladı. Zarfları kapadıktan sonra üzerlerine adreslerini düzgünce yazdı. Mektupları Will ile Fitch'e bırakmak istedi ancak ikili panikleyerek geri çekildiler.

"Sen çıldırmışsın, Jack," dedi Will. "Böyle düşünmeyi bırak."

Jack omuzlarını silkti ve zarfları masanın üzerine bıraktı. Genç adam, eğer Kuzgun Geçidi'nde ölürse bunu nasıl açıklayacaklarını merak etti. Neyse ki artık bu sorun ona ait olmayacaktı.

Hastings geri döndü, giriş kapısında botlarına bulaşan ıslak çimleri ayaklarını yere vurarak temizledi. Savaş alanının etrafını gezip sahanın durumunu incelemişti. “Kahrolası çimler ıslanmış ancak hâlâ gölgede sayılır. Hava güzel, yerler öğleye doğru kurur.” Jack ile Hastings bir önceki gün sahayı pek çok kez gezmişti. Etrafını çevreleyen arazi düşünülürse saha nispeten düzdü. Ancak toprağın altından geçen ufak su yolları ve dere yatakları zemini güvenilirmez kılıyordu. Uzun çimler ve ufak çalılıklar onları görmeyi zorlaştırıyordu. Jack, oyun alanının tamamının kabaca bir futbol sahası büyüklüğünde olduğunu tahmin etmişti. Yalnızca iki kişi için bu saha aşırı cömert görünüyordu.

Hastings hiç tarzı olmayan bir biçimde gergindi. Belki de yaptığı o pazarlıktan dolayı pişman olmuştur, diye düşündü Jack. Ellen'in yıllarca eğitim gördüğü düşünülürse Jack'i desteklemeniz doğru ata oynamış olduğunuz anlamına pek gelmiyordu. Tabii eğer bahsinizi o efsanevi kılıca yatırmadıysanız.

Büyücü, Jack'in silahlarıyla uğraşıyordu. Gölgeavcısı'm, kısa hançerini, ufak bir kalkanı, gürzünü ve sapanını çıkararak onları yan yana dizdi. Bunların yanında, Jeremiah Brooks'un kullandığına benzeyen, ucu ustura kadar keskin olan bir de balta vardı. Jack, göçmenin hatıraları vasıtasıyla bu baltanın ağırlığına ve kullanımına yatkınlık kazanmıştı.

Kulübenin içindekiler gergin bir biçimde harıl harıl çalışıyordu. Will, Hastings'e o kadar kızgındı ki ona zorlukla bakabiliyordu. Jack saatler boyunca Angajman Kuralları'nı gözden geçirmişti. Ancak kendisini aynı paragrafı tekrar tekrar okurken bulmuştu. Fitch başarısızca Weir kitabı üzerinde yoğunlaşmayı denemişti. Hazırlanma vakti geldiğinde neredeyse rahatlamışlardı.

Jack düzenli bir şekilde; ağır keten pantolonunu, tuniğini, botlarını ve zincirden örülmüş yakalığını giydi. Angajman Kuralları'nda zırh kuşanmaya kısıtlı izin veriliyordu. Genç adam deri bilekliklerini kollarına geçirip dişleriyle onların bağcıklarını bağladı. Kılıcını beline kuşandıktan sonra ufak kalkanını eline aldı. "Bunlar bana yeter," diyerek diğer silahları oldukları yerde bıraktı.

Hastings kaşlarını çatı. Jack onun önünden geçerken büyücü elini kaldırarak onu durdurdu. "Bu plan sadece sen kazanırsan işe yarar," dedi kısık bir sesle.

Arkasını dönüp ona yüzünü çevirerek, "Kimin işine yarar?" diye sordu Jack. Birbirlerine uzun bir süre baktılar, ardından Jack başıyla arkadaşlarına işaret etti. "Çocuklar, eldivenlerimi bulabilir misiniz? Sanırım onları yatak odasında bırakmıştım."

İki kafadar her ne olursa olsun yapmaya hevesliydi. Diğer odaya girerek gözden kayboldular. "Onları göremiyorum," diye seslendi Fitch, tam o sırada Jack kapıyı çekip onları içeri kilitledi.

"Hey!" Will kapıyı yumrukladı. "Jack! Çıkar bizi buradan!"

Jack kapıya doğru konuştu. "Orada kalırsanız daha iyi olur. Bana güvenin. Daha sonra görüşürüz."

Kapının arkasından bir itiraz fırtınası yükseldi. İçlerinden biri kapıya bir omuz attı ve darbenin etkisiyle kapı sarsıldı. Bu iyi ve sağlam bir kapıydı, Jack onun her halükârda dayanacağını düşündü. Genç adam, Hastings'e döndü. "Haydi, gidelim."

Jack, tribünlerin binlerce kişilik kapasitesinin olduğunu tahmin etmişti. Bu maç için büyük miktarlarda paranın döndüğünü anlamıştı, gerçi bahis oranlarını kasten sormamıştı.

Görünüşe göre, partiler gece boyunca sürmüştü. Hizmetkârlar, boş şişeleri ve diğer çerçöpleri el arabalarıyla özel çadırlardan dışarı çıkarıyorlardı. Hava hoş bir biçimde ısınmaya başlamıştı. Tribünlerde belki hava hoş olacaktı fakat Jack, sahanın cehennem sıcakıyla kavrulacağını biliyordu.

Rezerve edilen bölümlerde ve localarda hâlâ boş koltuklar vardı. Ancak hızla dolmaya başlamışlardı. Tribünlerin etrafı parlak kırmızı ve beyaz renkte kumaşlarla kaplanmıştı, içlerinde nadiren de olsa gümüş renkler seçilebiliyordu. Kırmızı ve beyaz gül amblemleri taşıyan flamalar rüzgârda dalgalanıyorlardı. Hatta birkaç tane taraftar alelacele hazırladıkları Gümüş Ejder flamalarını sallıyordu. Nüfuz sahibi konsey üyeleri, saha kenarı boyunca çadırlar kurdurtmuşlardı. Jack çadırlardan birine göz attı ve içine zengin bir yemek büfesi kurulduğunu gördü. Bira ve şarap çoktan su gibi akmaya başlamıştı. Satıcıların bağrıışları kalabalığın şamatası içinde çınlıyordu. Gökyüzü masmaviydi, güzel bir gün olacaktı.

Jack'in yan çizgi boyunca yürürken gören kalabalıktan kuvvetli bir tezahürat koptu. Jack, onun rakibine bahis oynayan kişiler arasında bile popülerdi. Sadece birkaç aydır eğitim gördüğü herkesçe bilinen bir şeydi. Orada bulunan seyircilerden bazıları, bir önceki gün Jack'i Hastings'le beraber çalışırken izlemişlerdi. Gümüş Ejder'in savaşçısının hatırı sayılır ölçüde yetenekli olduğuna herkes hemfikirdi. Biraz daha tecrübeli olsaydı mükemmel olabilirdi. İçlerinden bazılarının geri dönemeyecek olması ne yazık, diyordu.

Linda, Mercedes, Blaise ve İris sahanın kenarında bekliyorlardı. Linda'nın yüzü bitkin duruyordu, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Üzerine kot pantolon ve bol bir gömlek vardı, kasıtlı olarak alelade giyinmişti. Genç kadın, Jack'e uzun bir süre sarıldı, ardından onu kolu hizasında tuttu. "Fikrini değiştirmedin mi?"

Jack, hâlâ fikrini değiştirmek gibi bir seçeneğinin olduğundan emin değildi. Ancak bunun yerine başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapacağım." Teyzesinin üzgün halini görünce, "Bak, her şey yoluna girecek. Turnuva bitene kadar neden gidip kulübede Will ile Fitch'in yanında kalmıyorsun?" diye sordu. "Sana pek destek olacakları yok ama."

Genç kadının vücudu kasıldı ve çenesini inatçı bir tavırla yukarı kaldırdı. “Eğer bunu yapacaksan ben de kalırım.”

Biri daha oraya gelmişti. Jack, saha boyunca ilerleyen bir siluet gördü; uzun boylu ve sıska yapılıydı. Yürürken asasını önündeki çimlere saplayarak ondan destek alıyordu, yaşlı biriydi fakat hızlı yürüyordu. Bu gelen Nicodemus Snowbeard’dı, Gümüş Ayı.

“Nick!” Jack büyücüye sarıldı. “Burada olduğunu duymuştum. Biliyor musun, haklıymışsın. İngiltere çok gürültülü bir yer.”

“Ve yemekleri de hâlâ kötü,” diye ekledi Snowbeard. “Biftek ile böbreği aynı böreğin içine koyan zihniyetin aklından şüphe etmeli.” Yaşlı büyücü, Jack’i dikkatle süzdü. “Ziyadesiyle ölümcül görünüyorsun evlat.”

“Hissettiğimden daha ölümcül,” diye itiraf etti Jack.

Büyücü biraz hüznle tebessüm etti. “Trinity’den giderken sana ne demiştim, hatırlıyor musun?”

Jack başını eğdi. “Bana kim olduğumu hatırlamamı söylemiştin.”

Snowbeard başını salladı. “Hastings seni bir Ejderha’ya dönüştürdü ancak hep bir Gümüş Ayı boyu üyesi olacaksın. Seni özünde olmayan bir şeye dönüştürmelerine izin verme. Gücünün kaynağı bu tutarlılıktan geliyor.”

Jack başını salladı. “Asla unutmam.”

Snowbeard, Linda ve komşular Jack’in etrafında bir daire oluşturdular. Genç adam onların arasındayken bir gücün varlığını hissetti, her bir yandan ona doğru sevgi akıyordu. Etrafı çocukluktan beri tanıdığı yüzlerle çevrelenmişti. “Jack’in partisini ve on altı yıl önce bugün ona verdiğiniz hediyeleri hatırlayın,” dedi Mercedes. Genç adamın boynuna bir kolye zinciri dolayıp onu bağladı. Zincirin ucunda gümüşten bir ayı muska asılıydı. İris elini Jack’in başının üzerine koyup bir kutsama duası okudu. “Bugün onu koruyun.” Bugün onu koruyun, diye tekrar ettiler ciddiyetle. Her nasılsa kendine daha çok güvenen Jack, kolyeyi yakasından

içeri soktu, kolyenin ucu genç adamın tenine değiyordu. Genç adam bundan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Etrafta heyecanlı bir hareketlilik oldu ve ardından bir başka tezahürat gürültüsü yükseldi. Ellen Stephenson, büyücülerin eşliğinde oyun alanına gelmişti. Genç kadın kırmızı renkli bir tunik giymişti, üzeri koyu renkte gül goncaları desenleriyle kaphydı. Ayrıca altında ten rengi bir tayt ve uzun konçlu çizmeleri vardı. Kılıcını belindeki kemerine takmıştı, omzuna da bir sapan asmıştı. Örgülü saçları güneşin altında bir taç misali parlıyordu.

Jack, onu görünce derin bir nefes verdi. Çevresi büyücülerle sarılmış olmasına rağmen genç kadın kesinlikle yalnız başıyaydı. Genç adam, ona edilen duanın aynısını, binlercesinin karşısında tek başına çıkan sesinin bir anlam ifade edip etmediğini umur-samadan Ellen'm adına da etti.

Bugün onu koruyun.

O ana kadar tribünler hınca hınç dolmuştu. D'Orsay ve diğer hakemler koltuklarına yöneliyorlardı. Kürsünün önündeki bir masanın üzerinde büyük, altından bir kadeh duruyordu. Günün galibinin ödülü olan kupa, bu olmalıydı. Kadehin yanında da deri kaplı bir kitap duruyordu. *Angajman Kuralları*, diye düşündü Jack. Kurallara uygunluğa başvurulması gereksinimi için oraya konmuş olmalıydı.

Özenle giyinmiş trompetçiler sahanın kenarına doğru birkaç adım yaklaşarak aynı anda borazanlarını çaldılar. Savaşçılar ve sponsorları, hakemlerin locasına yaklaştılar; Jack'in yanında Hastings, Ellen'in yanında da Geoffrey Wylie vardı. Jack, Ellen'ı süzdü. Genç kadın doğrudan hakemlere bakıyordu; yüzü solgun ve bitkindi, gözlerinin etrafında mor halkalar vardı. Belki de bütün gece uyumadan kuralları gözden geçirmişti. Gerçi onların hepsini yürekten biliyordu. Paige bunun için *nefes almak gibi bir şey*, demişti.

Claude D'Orsay kurşun grisi bir tunik giymişti, beline bir merasim kılıcı kuşanmıştı. Oyunların Efendisi olduğu manasına gelen kırmızı-beyaz renkli bir atkı omuzlarından aşağı dökülüyordu. Efendi oyunculara ve onların sponsorlarına baktı. “Bu turnuva; Yaz Ortası’nda, Kuzgun Geçidi’nde, öğleden sonra saat ikide yapılmak üzere Kızıl Gül Hanesi tarafından talep edilmiştir,” diye ilan etti. Sesi tribünlerin en uzak ucundan duyulacak kadar gür çıkmıştı. “İlanlar, haziran ayının on dokuzunda beyan edilmiştir. Gümüş Ejder bu meydan okumayı kabul etmiştir. Son şampiyonumuz, Beyaz Gül Hanesi öne sürecek bir katılımcı bulamadığı için turnuvadan hükmen çekilmiştir. Turnuva kupası ve ona bağlı olan reel ve parasal mülkiyet, bu maçın kazananına sponsorluk eden kişiye verilecektir. Kurallar gereği, kazanan oyuncunun sponsoru yeni bir turnuva talebinde bulunulana kadar Büyücüler Konseyi’nin başına geçecektir. 1532 yılında loncamız tarafından yayımlanan Angajman Kuralları altında, oyuncular turnuvada *sonuna kadar* ölümüne dövüşecektir.” Efendi, elini masada duran kitabın üzerine koydu. “Anlaşmazlıkların tümü saha hakemleri tarafından, kurallar dahilinde çözülecektir.” D’Orsay, Jack ve Ellen’a baktı. “Anlaşıldı mı?”

İkisi de onaylarcasına başını salladı.

“Ya kurallara uyacaksınız ya da maçı kazanamazsınız. Çekilmeye kalkışan herhangi bir savaşçı; kılıç yoluyla idam edilecek ve sökülen kalbi hakemlere teslim edilecektir.” Efendi, Wylie ile Hastings’e döndü. “Tribünlerden sahaya kesinlikle müdahale edemezsiniz, bunun yanında da sponsorlar, bahisçiler veya taraftarlar adına büyücülük yapılamaz.” D’Orsay duraksadı. “Oyunda geçen her yarım saatlik süre diliminden sonra on beş dakikalık aralar verilecektir. Hakemler eğer gerek görürlerse maçı her an durdurabilirler.”

“Bu maç için bahis pencereleri artık kapatılsın ve sponsorlar sahadan ayrılsın.”

Hastings, Jack'in omzuna elini koydu. "Eğer yürekli olursan bunu kazanabilirsin," dedi. "Ve eğer kazanırsan bu kanlı oyuna bir son vermiş olacaksın." Büyücü sahanın öbür ucunda duran Ellen'a baktıktan sonra sahanın köşesine gitti.

Ellen ile Jack, sahanın ortasında baş başa kalmışlardı. Aralarında yaklaşık üç metre vardı ve yüz yüze bakıyorlardı. Genç kadın hafifçe dengede duruyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Güneş tam tepelerine yükselmiş ve ayaklarının dibindeki gölgeleri yok etmişti. Ellen başını eğdiğinde, gün ışığı saçlarını parlatıyor ve sol koluna astığı kalkanından yansıyor. Genç kadın önce Gölgeavcısı'na sonra da Jack'e baktı. Tribünlerin üzerindeki bayraklar esen rüzgârla dalgalanıyordu ancak izleyicilerden çıt çıkmıyordu.

"Başlayın," dedi D'Orsay.

Turnuva neredeyse başlamadan bitecekti. Ellen, kemerinden bir hançer çekip onu Jack'e fırlattı. Jack son anda kalkanını göğsü hizasına kaldırmayı başardı ve hançer geri sekerek çimenlerin üzerinde rastgele yere düştü. Kalabalık uğuldadı. Ellen omzuna astığı sapanı tek bir akıcı hareketle çekip aldı. Jack tam zamanında kılıcını çekerek üzerine gelen alevli yıldızları, kalkanı ve kılıcının düz kısmıyla savuşturdu. Yıldızlar genç adamın başından aşağı yağın ve anlık olarak onu kör eden, mavi kıvılcımlar saçarak parçalara ayrıldılar.

Ellen kılıcını çekti ve savurdu, kılıcın ucundan alevler fırladı. Jack kendisini korumak için kılıcını kaldırdı. Bu daha çok, orta sahaya doğru atılan bir kale vuruşunu engellemeye benziyordu: aradaki mesafeye göre bunu durdurmak için her zaman yeterince vakti vardı. Jack, Ellen'ın Gölgeavcısı'yla yakın mesafede karşı karşıya gelmekten kaçındığını fark etti.

Fakat uzaktan yaptığı saldırıların etkisiz olduğunu görünce Ellen elinde kılıcıyla biraz daha yaklaştı. Kılıcının meziyetleri bir yana, genç adamın en güçlü olduğu alan kılıç ustalığıydı. Bunun

yanında artık Brook'un tecrübelerinden de yararlanıyordu. Kendi başının çaresine gayet iyi bakabildiğini fark etmişti. Ellen hızlı ve kusursuzdu ancak Jack ondan daha güçlüydü, silahı da onu daha kuvvetli kılıyordu. Jack kılıcını onunkinin üzerine indirdiğinde, Ellen neredeyse silahı üzerindeki hâkimiyetini kaybediyordu. Bazen genç kadın, kılıcının kabzasını iki eliyle birden kavramak zorunda kalıyordu, bu yüzden de açısını daha da daraltarak kendisini yanlardan gelebilecek hızlı bir darbeye karşı savunmasız bırakıyordu. Jack onun bu açıklarından faydalanmadı. Tamamen defansif olarak dövüşüyordu, ikisi arasındaki alana girdiğinde bile Ellen'ı geri çekilmeye zorluyordu.

Ellen zarafetle bir saldırı duruşundan diğerine geçiyor Jack de onu karşılamak için hamle yapıyordu. Genç kadının dövüş tarzı, tıpkı doğuştan bildiği bir dans gibi içgüdüsel ve nefes kesiciydi. Kılıcı ıslık sesi çıkarıp şarkısını söylüyor gün ışığı altında parlak bir bulanıklık çiziyordu. Jack, Ellen'ın hamlelerine hantalca karşı koyduğunu hissetmesine rağmen onun hareketlerine oldukça iyi uyum sağladığını görmüştü. Bu dansçıların asla birbirine sarılmadığı, ölümcül bir *pas de deux*'dü²⁷ ; genç adam partnerinin her adımına zarıfçe uyum sağlıyordu. Ellen kaşlarını çatı ve gözlerinin üzerine dökülen terleri sildi. Belki de Ellen birbirleriyle bu kadar iyi eşleşmelerine şaşırılmıştı.

Kalabalıktan yükselen gürültü Jack'in kulaklarında bir uğultu haline gelmişti, etraftaki binlerce büyücünün korkutucu varlıklarını neredeyse fiziksel bir baskı olarak hissediyordu. Genç adam rakibiyle arasındaki ufak alana, Ellen'm kılıcının vuruş mesafesinin yarıçapına odaklanmaya çalıştı. Yarım saatlik ilk yarının bitiş düdüğünü duyunca rahatlamıştı. Artık hayatı yarımşar saatlik kesitlerle ölçülüyordu.

---

27 (Fr.) Bir bale terimidir. Erkek ve kadın dansçıların birbirlerine eşlik ettiği ikili bir danstır. (ç.n.)

Havanın serinliğine rağmen Jack'in yüzünden terler boşalıyordu. Hastings ona büyük bir şişe su uzattı, genç adam şişeyi bir dikişte bitirdi. Büyücü ellerini beline koymuş onu ciddiyle izliyordu. "Kaçırдың o fırsatlara pişman olacaksın, Jack. Eninde sonunda ya sen dikkatsiz davranacaksın ya da o kızın şansı yaver gidecek. Adım adım onun hamlelerini takip edemezsin. Gücünü ona karşı kullan. Sol yanına saldır. Ters eliyle kılıç kullanırken sorun yaşıyor."

Hiçbir şeyi gözden kaçırmamış, diye düşündü Jack. Ancak büyücüye cevap vermedi. Havluyla yüzünü sildi ve bir yarım saat daha ayakta kalabilmek için dua etti. İkinci yarı anonsu yapıldı ve oyuncular sahaya geri döndü. Ellen öncekinden daha agresifti. Kılıcı neredeyse her yerdeydi; bir hamlesinde Jack'in tuniğinin kumaşını deşip geçti fakat onu ıskaladı. Ancak artan gerilim yüzünden biraz daha dikkatsizleşmişti, kılıcının kabzasının yakınına Jack ağır bir darbe indirince genç kadının silahı elinden düştü.

Ellen bir anlık donakaldıktan sonra kılıcını almak için atıldı. Yuvarlanarak yere düştükten sonra silahını kaptı, yerde sırtüstü yatarken kılıcını savunma pozisyonuna getirerek havaya kaldırdı. Bu hareket kalabalık içinde karmaşık tepkilere sebep olmuştu: inanamayarak sessiz kalanların dışında birkaç belli belirsiz yuhalama duyuldu.

Ellen'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ancak kısa bir süre sonra bunun yerini kızgınlık aldı. Ellen, Jack'e doğru bir adım attı. "Sorun nedir, Jack? Kız olduğum için bana fırsat mı tanıdın?" diye sordu öfkeyle.

Jack omuzlarını silkti. "Söylemiştim, Ellen, seni öldürmek istemiyorum."

"Eh, bu benim işimi kolaylaştırır!" diye cevabını yapıştırdı genç kadın. Kılıcını saplayarak Jack'in savunmasını delip geçti ve genç adamın sağ kolunda, deri zırhının üzerinde bir kesik açtı.

Genç adam kalkanını onun kılıcına vurdu, bir çatırtıyla kıvılcımlar havada uçtu. Genç adam, onu bir kenara itti ve geri adım atarak saldırı mesafesinden çıktı. Aniden bu hamleye tepki veren kalabalığın gürültüsünü duydu. Jack'in canı şaşırtıcı bir biçimde çok yanmıştı, tek yapabildiği kılıcını elinden düşürmemeye çalışmaktı. Güzel tuniği bileğinden dirseğine kadar yırtılmış ve kanla sıırıslıklam olmuştu. Paige, onun *kılıç tutan eline saldır*, demişti. Görünüşe göre genç kadın, eğitmeninin bu tavsiyesini uygulamıştı. Ellen kılıcını öne doğrultup avantajını koruyarak zalimce genç adamın peşinden geldi. Genç kadın kılıcını, yukarıdan aşağı inen hamleler halinde iki-üç kez ona doğru savurdu; Jack kılıç darbelerini savuştururken zorlanmaya başlamıştı.

Jack çaresizce bir tılsım mırıldandı. Aralarında aniden beliren parlak bariyere çarpan Ellen birdenbire geri sekti. Genç kadın ayakta durmayı başardı ve defalarca Jack'in üzerine atılmaya devam etti fakat sonuç hep aynıydı. Ardından Ellen kılıcını yan tarafına indirerek olduğu yerde durdu, yanakları kızarmış bir halde şaşkın şaşkın bakınıyordu.

Bir anda ortalıkta kıyamet koptu. Kalabalık ayaklandı. Geoffrey Wylie öfkeyle parmağını Leander Hastings'e doğru salladı. "Kural İhlali!" diye bağırđı. "Gümüş Ejder maça müdahale ediyor!"

Hastings şaşkına dönmüştü. İzleyicileri gözleriyle tarayıp Jefferson Caddesi sakinlerini buldu. Muhtemelen Iris'in veya Snowbeard'ın müdahale etmiş olabileceğini düşünüyordu. Iris arkasını dönmüş el hareketleriyle Snowbeard'la konuşuyordu, yaşlı büyücü de masumane bir tavırla omuzlarını silkiyordu. Hastings'in bakışları, hiç de masum gözükmeyen Linda Downey'ye gitti. Büyücü dudaklarını büzdü ve D'Orsay'ye döndü.

"Bununla benim bir alakam yok," dedi. "Tılsımın kime ait olduğunu bilmiyorum."

O sırada Jack kolundaki kesici elinden geldigince inceledi. Şans eseri bu sadece basit bir sıyrıktı. Ellerini açıp kapadı. Her

yeri sağlam gibi görünüyordu. Kaslarına ve tendonlarına bir şey olmamıştı. Kanaması ağır değildi ama bu kesinlikle dikkatini dağıtıyordu. Ellen parlak duvarın ardından ona bakıyordu, başını eğmiş bacaklarını iki yana ayırmıştı.

D'Orsay kalabalığa seslendi. "Tekrar etmek gerekirse, Angajman Kuralları dahilinde, sponsorlardan ya da tribünlerden büyücülük veya başka türlü bir müdahale yapılamaz. Bu son uyarınızdır."

Wylie hâlâ itiraz ediyordu. "Kesin Hastings yapmıştır. Başka kim olabilir ki?"

D'Orsay ona bir bakış atarak büyücüyı susturdu ve bariyeri eliyle işaret etti. Duvar yavaşça küçülüp çimenlerin üzerindeki çiy misali parıldayarak soldu. Maç devam etti.

Bu sefer iki oyuncu da biraz dengesizdi. Jack'in kolu hâlâ kanıyor, tuniğinin sağ tarafında kan lekeleri bırakıyordu. Ayrıca kolu zonklamaya başlamıştı, bu yüzden konsantre olmakta zorlanıyordu. Ellen ise ürkek davranıyordu, hiç şüphesiz bir sonraki tılsımın düşmesini bekliyordu. Genç kadın yarım saat arası anons edilince rahatlamıştı. Sonsuza dek savaşıyorlarmış gibi gelmeye başlamıştı. Jack ortalama bir maçın ne kadar sürdüğünü merak ediyordu. Bu öğrenemediği şeylerden biriydi. Ellen muhtemelen bunu dakikası dakikasına biliyordu.

Hastings'in büyü kullanarak Jack'in kolunu iyileştirmesine izin verilmemişti. Bu yüzden genç adamın koluna bir merhem sürüp onu sıkıca bandajladı. Hastings ona hücum yetersizliği hakkında ders verirken Jack bir şişe su daha içti. "Sen ondan daha güçlüsün," diye belirtti büyücü. "Ancak ona bir darbe indirmezsene bu hiçbir işe yaramaz."

"Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum," dedi Jack fazla uzatmadan.

"Adilce dövüşüp kaybedersen seni anlarım. Fakat eğer aklından kendini feda etmek geçiyorsa buna göz yumamam." Büyücü sıcak elini Jack'in omzuna koydu. "Biliyorsun ki seni dövüşmeye zorlayabilirim."

“Zorla o halde,” diye onu tersledi Jack. “Ama şu an sahada olduğumuz için bunu büyücülük kullanmadan yapsan iyi eder-sin.” Genç adam başıyla hakemleri işaret etti. Hastings’in gözleri parladı, köşeye sıkışmıştı ve bunun da farkındaydı.

Dövüş devam ederken Ellen yeni bir strateji benimsemişti. Sürekli ona laf atıp meydan okuyordu. Görünüşe göre onu sinirlendirmeye çalışıyordu. “Haydi Jack, benimle dövüşmeye korkuyor musun yoksa?” diye ona seslendi. “Saha boyunca seni mi kovalayacağım ben? Elinde büyük bir kılıcı olan ufak tefek bir adam mısın yoksa? Sen hep böyle kız gibi kaçır mısın?”

Jack, onu görmezden gelmeye çalıştı. En büyük avantajı, saldırı kabiliyeti artık zayıflamıştı. Bazen Ellen’dan gelen darbeleri karşılamak için iki elini birden kullanması gerekiyordu. Genç adam temel savunma duruşunu bozmayarak Ellen’ın saldırılarını elinden geldiğince savuşturdu. Jack’in hiç saldırmadığını fark eden Ellen’a daha da cesaret gelmişti. En sonunda soluna doğru sahte bir hamle yapıp hemen ardından öne doğru atıldı, kılıcını öne uzatarak Jack’in kılıcının açısının içine tekrar girdi. Jack çaresizce elini kaldırdı ve aniden Ellen kendini, elindeki kılıç yerine koca bir buket glayöl²⁸ çiçeğini sallarken buldu. Genç kadın önce elindeki çiçeğe sonra da Jack’e bakıp en sonunda durumu kavradı. “O sendin,” diye fısıldadı genç kadın.

Bu duruma uyanan sadece Ellen değildi. Wylie’nin artık yeni bir hedefi vardı. “Bunu yapan o oğlanmış!” diye haykırdı, tamamen hayrete düşerek. “Büyücülük eğitimi aldığı apaçık ortada!” Hastings’e suçlayıcı bir bakış attı.

“Çocuğun büyü eğitimi olsa bile, bunu öğreten ben değilim,” diye yanıtladı Hastings, gözleri Linda Downey’nin üzerindeydi. Genç kadın cesurca onun bakışlarına karşılık verdi. Hastings,

28 Ağustos ayında açan gösterişli bir çiçektir. Kılıca benzeyen uzun yapraklarından ötürü glayöl (gladyatör kılıcı anlamına gelen gladius’tan türemiştir) adı verilmiştir. (ç.n.)

D'Orsay'ye döndü. "Eğer gerçekten de bir savaşçı olarak doğsaydı bile bunun bir önemi olmazdı. Bu yeteneği asla kullanamazdı."

"Bu kabul edilemez bir şey," diye köpürdü Wylie. "Gümüş Ejder'in savaşçısı maçtan diskalifiye edilmeli, sponsoru da cezalandırılmalıdır."

Hastings birdenbire, "Bu tam olarak nerede yazıyor?" diye sordu. Ellerini beline koyarak Claude D'Orsay'ye döndü.

Wylie ağzından tükürükler saçıyordu. "Bunu herkes bilir ki yazılı olmasına gerek yok. Kadim sihirler, Anabüyücü Weir'lerin kullanacağı hokkabazlık numaraları değildir. Kim bilir, bundan ne tür bir bela gelecek..."

Jack, sanki o ve Ellen bir soruya cevap vermekten âcizmiş gibi, sponsorların kendi aralarında geçen bu diyalogu izlemeyi ilginç bulmuştu.

"Nerede yazıyormuş bu?" diye sordu Hastings ısrarla.

D'Orsay iç geçirdi. "Angajman Kuralları'nda; sponsorların veya tribündeki izleyicilerin büyü veya başka türlü bir müdahalede bulunamayacakları yazıyor."

"Benim de kastettiğim buydu." Hastings meclise doğru elini salladı. "Tribünlerde yapılan herhangi bir büyü yok. Büyücülük sahada yapılıyor. Kurallarda böyle bir şeyden bahsedilmiyor ki."

D'Orsay bir anlığına hiçbir şey anlayamadı. "Savaşçıların büyü eğitimi almamaları gerekiyor," diyebildi en sonunda.

"Bu da yazmıyor ki," diye yanıtladı Hastings. Tunığının içerisinden ufak bir kural kitapçığı çıkardı. O sayfayı daha önce işaretlemişti. Büyücü kitabı açıp okudu. "Oyun aynı zamanda iki savaşçı arasında geçen kişisel bir dövüş şeklinde oynanabilir. Yalnızca elle kullanılabilen silahlara izin verilir; kılıçlar, sapanlar, asalar, gürzler ve çivili topuzlar buna dahildir. Seçilen silahların yanı sıra savaşçıya ait olan; kişisel yetenekleri, maharetleri ve eğitimleri de maçın sonucuna belirleyici etkindir.' Büyücülüğü bunun dışında tutan hiçbir şey yok. Onun bir savaşçı olduğuna

karar veren bizzat sizdiniz. Öyleyse Jack'in büyü kullanması da tamamen yasaldır.”

D'Orsay, hâlâ masanın üstünde duran eski kitabın sayfaları arasında geziniyordu, sanki gözden kaçırmış olabileceği, onu kurtarabilecek bir bölümü arıyormuş gibi davranıyordu. En sonunda, durup önce Jack'e sonra da Hastings'e baktı. Yüzü görülmeye değerdı. Zekice kurgulanmış bir komplonun kurbanı olduğuna inandığı açıktı. Jack, savaşçı postuna bürünmüş olan bir büyücü kurttu. Oyunların Efendisi kandırılmıştı, artık maçın sonucunun ne olacağını gayet iyi biliyordu. Gümüş Ejder galip gelecek, Leander Hastings de sonunda Konsey Lideri olacaktı.

D'Orsay aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmazdı.

Efendi oyalanarak zarif cübbesini düzeltip makam atkısını toplardı, kolluklarındaki dantelleri çıkardı. “Peki, öyleyse,” dedi söyleyeceklerini tasarlayarak. “Görünüşe göre kuralları değiştirmek zorunda kalacağız.”

Etrafa bir anlık sessizlik hâkim oldu. Sonra kalabalıktan büyük bir yaygara koptu, buna sevinenlerle itiraz edenler birbirine karışmıştı.

İtiraz etme sırası Hastings'e gelmişti. “Maçın ortasında kural değişikliğine gidemezsiniz,” dedi öfkeyle.

“Peki, bu nerede yazıyormuş?” diye sordu Wylie alay edercesine.

“Bunu yapamazsınız,” diye tekrar etti Hastings. “Savaşçılar, ilan edildiği üzere kurallar çerçevesinde dövüşmelidir.”

D'Orsay dönüp diğer hakemlere danıştı. Kalabalık ayağa fırlamış, bağıra çağıra fikirlerini söylüyordu. Ellen, elindeki tuhaf bukete kalakalmıştı, sesi çıkmıyordu. Jack'in başı dönüyordu, tek istediği biraz oturabilmektı.

D'Orsay yüzünü tekrar sponsorlara çevirdi. “Saha hakemlerinin kararıyla, mevcut durum göz önüne alınarak Angajman Kuralları'nda değişiklik yapılmasına karar verilmiştir. Oyun'un içinde büyücülük ya da kadim sihir kullanımı yasaklanmıştır.

Bundan sonra böyle yazılacaktır.” Birisi ona bir kalem uzattı. Efendi deri kaplı kitabı açıp son sayfasını bularak üzerine bir şeyler karaladı.

Sanki üzerilerinden bir gölge geçmiş gibi gökyüzü aniden kararverdi. Jack’in alnına dökülen nemli saçlarını uçuşturan, açıkta kalan teninin üzerindeki terleri kurutan soğuk bir rüzgâr esti. Genç adam gözleriyle gökyüzünü taradı. Ufukta siyah bir çizgi olarak gözüken, tepelerin üzerine yaklaşan bir bulut kümesi belirmişti. Bulutlar tuhaf, gri-yeşil bir tona bürünmüştü ve uç kısımlarından hayra alamet olmayan buharlar çıkıyordu. Havanın değişmeye başladığı anlaşıyordu.

Hakemlerden bazıları başlarını kaldırıp gökyüzüne baktı ancak D’Orsay olanlardan ya habersizdi ya da farkında değilmiş gibi davranıyordu. Efendi, eliyle Ellen’i işaret etti ve genç kadının kılıcını eski haline getirdi.

“Eğer oyuncum büyü kullanıyorsa haliyle o bir büyücüdür,” dedi Hastings ısrarla. “Bu durumda dün verdiğiniz kararı geri alıp onu oyundan diskalifiye etmelisiniz.”

D’Orsay gülümsedi. “Hiçbir şey *yapmayacağım*, Hastings. Beş dakikalık bir ara vereceğiz. Oyuncuna sahip çık yoksa onu elerim.”

Hastings başını iki yana salladı, çene kasları yine titremeye başlamıştı. Jack bitkin bir halde yan çizgideki sandalyelerden birinin üzerine çöktü. Hastings ona bir şişe su daha uzattı, genç adam suyu kana kana içti.

“Demek ek dersler alıyordun,” diye mırıldandı büyücü.

Jack’in cevap verecek hali kalmamıştı, dosdoğru önüne bakmakla yetindi. Bir buçuk saatlik bir oyundan sonra içinde derman kalmamıştı.

“Bu doğru olamaz,” dedi Hastings inançlı bir biçimde. “Öyle olmadığını biliyorum.”

“Hiçbir şey doğru değil ki,” diye sertçe cevap verdi Jack. Başını geriye atarak tepesinde toplanan bulutları izledi.

“Eğer bir kez daha kadim sihir kullanırsan eleneceksin,” dedi Hastings kısık bir ses tonuyla. “Senin kalbini sökecekler.”

“Belki de en iyisi budur,” diye yanıtladı Jack. Hiçbir şey umurunda değildi. Sırtüstü yerde yatan Brooks’un hali aklına geldi; yavaşça son nefesini verişini hatırladı. Artık işler Jack’in kontrolünden çıkmıştı.

“Oyuncular sahaya dönsün,” diye seslendi D’Orsay.

Jack zorlukla kendisini sandalyeden kaldırdı. Sendeleyerek sahaya dönerken, kılıcının ucu da çimlerin üzerinde bir çizgi çiziyordu. Ellen da yorgun görünüyordu. D’Orsay, “Başlayın,” dediğinde bile çok az tepki vermişti. Ellen sert bir ifadeyle kılıcını kaldırdı ve öne atıldı. Jack geri çekildi. Ellen artık konuşmayı bırakmıştı sistemli ve mekanik bir hale gelmişti, Jack’i inatla sahanın daha da gerisine sürüyordu. Ellen’in sert darbelerini savuştururken Gölgeavcısı alevlerle parlıyordu. Kılıç, genç adamın bir uzantısı haline gelmişti ancak vücudunun her bir uzvu ağırlaşmıştı; kolları ve bacakları kurşun gibi sertleşmiş, nefes alıp veriş zorlanmaya başlamıştı. En azından kolunun acısı dinmeye başlamıştı sanki artık ona ait değil gibiydi.

Dikkatini toplaması gittikçe zorlaşıyordu. Rüzgâr daha sert esiyordu, genç adam havada yağmur kokusu alıyordu. Kendisini yelkenliye bindiğini hayal ederken buldu, sanki bir boraya kapılmış fırtınayı arkasına alarak sahile ulaşmaya çalışıyordu, dalgalar teknenin pruvasını döverken sulara dalıyordu. Dikkatini önündeki işe verebilmek için kendisini zorladı. Ellen. Ellen güzel, zarif ve azimli bir kızdı. Jack’i öldürmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Genç adam bir başka ölümcül darbeyi daha savuşturduktan sonra tekrar geri adım attı.

Ayağı boşluğa gelmişti. Jack, ufak derelerden birinin kıyısına geldiğini fark edememişti. Dengesini sağlayabilmek için bir an debelendi ve hemen ardından tepetaklak yere yuvarlandı. Genç adam yere düşerken dere kıyısında yetişen ufak çalılardan birinin

köklerine ayağı takıldı. Jack'in bilek kemiğinden fena bir çatırtı sesi geldi. Derenin içine düştü, omuzları suyun diğer kıyısına geçiyordu.

Jack soğuk terler dökmeye başladı. Ayak bileğinin acısı her şeyin önüne geçmişti. Ayağına dolanan köklerden kurtulmaya çalıştı, bunu yaparken de acıyla çığlık attı. Ancak ayağı, kurtarması imkânsız olan bir yere takılmıştı. Gölgeavcısı birkaç metre uzağına düşmüştü ancak bu bir kilometre uzağı da olabilirdi, arada fark yoktu. Genç adamın başka bir silahı yoktu. Belki de en başında o hançeri almalıydı. Ancak bu artık hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Eh, bitti artık, diye düşündü genç adam. Bu durumu önceden tahmin edebilmesine rağmen *sona* ulaştığı fikri genç adamı korkutmuştu. Tümseğin içinde çaresizce dirseklerini kullanarak doğrulmaya çalıştı, yarı oturur bir pozisyona gelmişti. Ellen'in dere kıyısının karşı tepesinde belirmediğini gördü. Genç kadın bir süre ona baktıktan sonra aşağı atlayıp çizmeleriyle genç adamın yanındaki yumuşak çamurun üzerine indi. Sığ bir derenin içinde sırtüstü yatarken, bakış açısından Ellen oldukça uzun görünüyordu. Kalabalığı görememesine rağmen seslerini gayet iyi duyabiliyordu. Ellen'ı kendisinden uzaklaştırabilmek için büyü kullanmayı düşündü. Böylelikle hakemler onun bağırsaklarını deşerken Ellen'ı da bu zahmetten kurtaracaktı. Fakat muhtemelen bunu Ellen'ın yapmasını isteyebilirlerdi. Belki de Ellen bunu kendi başına yapmayı tercih ederdi.

Ellen gökyüzüyle kendisi arasında duruyor, Jack'in görüş alanını tamamen kaplıyordu. Ellen kılıcını Jack'in gırtlığına değene kadar elinde serbest bıraktı. Jack yutkunmamaya çalışarak gözlerini kapadı.

Aradan geçen uzun bir süre sonra kılıç yerinden kalktı ve Ellen bir şeyler dedi. Genç adam ilk başta onu anlayamadı ancak Ellen söylediğini sabırsızca tekrar etti. "Ayağa kalk, Jack." Gözlerini

açtığında, Ellen'in onun üzerine eğildiğini gördü, genç kadının yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Ellen onunla tekrar alay ediyordu. "Durma," dedi Jack yorgun bir halde. "Kazan bu maçı. Semeresini görecektin ya." O anda Paige'in söylediklerini hatırladı. Belki de Jack artık çaresiz kaldığı için Ellen onun "kanını dökmek" istiyordu. Yavaşça onu parçalara ayıracaktı. Gerçi Jack'in bu konuyu açma niyeti yoktu.

"Kalksana, Jack," dedi aceleyle. Elini Jack'e uzattı.

Jack, Ellen'a baktı. "Yapamam," diye fısıldadı. "Ayağım kırıldı. İşim bitti."

"Kalkmak zorundasın," dedi inatla. Ellen yanında diz çöktü ve Jack'in pantolonunun paçasını sıyırdı. Belinden bıçağını çekerek Jack'in çizmesini ve çorabını düzgünce kesip açtı. Parmaklarını hafifçe Jack'in bileğinde dolaştırdı. Bacağı hızla şişmeye başlamış ve tuhaf, mor bir renge bürünmüştü. Ellen tekrar Jack'e baktı, genç kadının yüzünden yaşlar dökülüyordu.

"Yapamayacağım, Jack," dedi şiddetli bir şekilde. "Sebebini bilmiyorum ama seni öldüremem." Ellen tuniğinin içine elini soktu ve içinden ufak bir büyücü iksiri çıkardı. Dişleriyle iksir şişesinin mantarını açtıktan sonra Jack'in saçlarını kavrayarak başını kaldırdı. İksiri genç adamın ağzından içeri döktü. Zehir kullanmanın onun tarzı olmadığını söylemişti. Zehir olsun ya da olmasın, Jack iksiri kafasına dikti. Genç kadın şişeyi giysisinin içinde sakladığı için sıvı ısınmıştı.

Bu iksir, Hastings'in çayırılıkta yaptıkları idmanlar sırasında kullandıklarıyla aynıydı, Jack'in acısının büyük bir kısmını yatıştırmıştı. Bu yaptığımız muhtemelen kurallara aykırı, diye düşündü Jack. Ellen sırtından uzun bir bıçak çıkarırken Jack çaresizce onu izledi. Genç kadın bıçağı, Jack'in bileğine bastırıp sapanı yardımıyla onu bağladı. Ellen onun ayağını düzleştirince Jack inledi ancak iksir ona etki etmeye başlamıştı ve canı çok yanmıyordu.

Ellen hızla uğraşırken kendi kendine mırıldandı. “Eğer bana, seni öldürmem için bir sebep verseydin herhalde bunu yapabirdim; ama bu oltaya düşmedin... ne seni yaraladığımda ne de sinirlerini bozmaya çalıştığımda... Dans edip durdun, o tatlı mavi gözlerin ve güzel...” Genç kadın başını kaldırdığında Jack’in ona bakakaldığını gördü. “Yoksa Hastings sana kırık tahtası yapmayı öğretmedi mi? Derslere geç başlarsan böyle olur işte.”

Kalabalık ve hakemler Jack’in dereye düştüğünü, Ellen’in da peşinden oraya atladığını görmüş olmalıydı ancak yerin alçak olması ve aradaki mesafe yüzünden neler olduğunu kestiremiyorlardı. Jack kürsünün üzerinden bağırarak D’Orsay’nin sesini duyabiliyordu. “Savaşçılar, kazanan var mı?”

“Haydi, Jack,” dedi Ellen yaptığı bağları kontrol ederek. “Seni yukarı çıkarmalıyız yoksa eleneceksin.” Genç kadın titriyordu, yanaklarında da kızarıklıklar vardı.

“Ellen, kırık bir ayakla dövüşmem,” dedi Jack itiraz ederek. Sadece çimenlere sırtüstü uzanıp derenin üzerinden akıp gitmesini istiyordu.

Ancak genç kadının caymaya niyeti yoktu. “Sen onu merak etme,” dedi sertçe. Jack’in kılıcını yerden alıp onun sol eline koydu. Ardından sağ yanına geçip onu elinden yakalayarak ayağa kaldırdı. Jack’in sağ kolunu omuzlarına alıp elini onun beline dolayarak ağırlığının büyük bir bölümünü yükledi. Jack, hemen dibinde duran Ellen’in kokusunu içine çekti; çiçekler ve ter karışımı sarhoş edici bir kokuydu. Brooks’un şimdiye kadar rastladığı hiçbir savaşçıya benzemiyordu. Ellen inanılmaz derecede güçlüydü. Jack’i taşıyarak tümsekten yukarı çıkardı.

İki savaşçı birbirlerine dayanarak yüzeye çıktılar. Gümüş Ejder’in temsilcisi Jack fena halde topallıyordu, çizmelerinden birini kaybetmişti. Kılıcını yanlış elinde tutuyordu.

Kızıl Gül’ün savaşçısı, “Kazanan yok,” dedi soluk soluğa.

D'Orsay bir anlığına tek kelime edemedi. Ardından ters bir tavırla, "Savaşçılar, hakemlerin önüne çıkın," dedi.

Jack tüm gücünü toplayarak Ellen'a ilerlemeleri için yardım etmeye çalıştı. Hastings ile Wylie hakemlerin locasının altında ayakta duruyorlardı. Hastings hayrete düşmüş bir halde gözleriyle bir Jack'i bir de Ellen'ı süzüyordu. Wylie her zamanki gibi öfkeden küplere binmişti.

"Bunu derhal açıklayın," dedi D'Orsay. Savaşçılarla ilk kez doğrudan konuşmuştu.

Ellen, Oyunların Efendisi'nin gözlerinin içine baktı. "Maç bitti. Kazanan yok. Durum berabere." Kalabalıktan hoşnutsuz bir uğuldanma yükseldi.

"Berabere kalmak diye bir durum söz konusu olamaz. "Kurallara göre bu ölümüne yapılan bir dövüştür."

"Bu sefer değil," dedi Ellen cesurca. "Dövüş sona erdi ve kimse de ölmedi. Sanırım paralarınızın karşılığını aldınız. Artık evlerinize gidebilirsiniz!" diye izleyicilere haykırdı genç kadın.

D'Orsay'nin sesi soğuktu. "Sponsorlar, savaşçılarınıza sahip çıkın."

Hastings neredeyse belli belirsiz omuzlarını silkmişti. Savaşçısı, rakibinin merhameti yüzünden ayakta kalabilmişti. Diğer yandan Wylie derhal Ellen'la burun buruna gelmişti.

"Senin neyin var?" diye tısladı. "Bitir onun işini de kurtulalım artık." Wylie bu meseleyi kendi başına halletmek istermiş gibi, Ellen'ın kılıç tutan eline uzandı. Ancak Ellen büyücüyü sertçe itti. Wylie çimenlerin üzerine düştü. "Sen bir katilsin, Ellen!" diye bağırды. "Ömrün boyunca bunun için eğitildin. Doğana uygun hareket et!"

Ellen kılıcını Wylie'ye doğrultunca silah alevle parladı. "Ne istediğine dikkat et," dedi soğuk bir tavırla. Kalabalığı bir ürperti sardı. Savaşçılar büyücüleri tehdit ediyordu. Bu doğanın kanun-

larına aykırıydı. Sanki bunu onaylarcasına havada bir şimşek çaktı, gök gürüldedi ve yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

D'Orsay ayağa kalktı, sakın ve ilgisiz görünümü bozulmuştu. Ellen'ı ve Jack'i işaret etti. "Angajman Kuralları'na karşı geldiğiniz için bunun bedelini hayatlarınızla ödeyeceksiniz!" Diğer hakemler de ayaklanmıştı, idam cezası kararı almış oldukları gözlerinden okunuyordu.

"Hayır!" Hastings, hakemlerle iki savaştının arasına girdi. "Bu turnuva başından beri kusurluydu. Sizin bile bağlı kalmayı beceremediğiniz kurallar yüzünden, geriye kalan son savaşçıları gerçekten de feda mı edeceksiniz? Onlar hangi kurala karşı geldiler ki? Turnuvayı kaybeden kişi ölür ancak burada mağlup olan biri yok. Kurallar bundan bahsetmiyor."

İki büyücü de birbirlerine öfkeyle baktı. "Şimdiye kadar hiç kurallara göre oynamamana rağmen, birdenbire kuralların uzmanı kesildin, öyle mi? Eğer kurallarda bu yazmıyorsa," dedi D'Orsay yumuşakça, "biz de kuralları bir daha değiştiririz olur biter." Efendi, Hastings'i işaret etti. "Biz kararımızı verdik. Yoldan çekil."

"Hayır," dedi Hastings tekrardan. Büyücü elini öne attı ve parmaklarının ucundan bir ışık dalgası patladı. Ellen ile Jack'in üzerlerine parlak bir duvar indi, tıpkı camdan bir kubbeyi andırıyordu. Aniden kalabalığın sesi kesiliverdi, yağmur damlaları artık savaşçıların üzerine düşmüyordu.

Beş hakemin hepsi de bariyeri işaret ederek bir büyü bozma tılsımı okudu. Duvar parçalanıverdi ancak Hastings son anda bir tane daha bariyer açarak, üzerlerine bir kar fırtınası gibi gelen mavi büyücü alevini defetti. Alevler geri sekip sahanın üzerinde havai fişekler gibi patladı.

Kalabalık huzursuca hareketlendi, bazı izleyiciler kollarını yüzlerine siper ederek üzerlerine gelen yağmur ve alevlerden korundular. Saat henüz dört olmasına rağmen güneş tamamen gözden kaybolmuştu. Kuzgun Geçidi sönük bir alacakaranlıkla

perdelenmişti. Etrafta gök gürlemesini andıran hafif bir gürültü vardı ancak bu ses ısrarla devam ediyordu, sanki civarı çevreleyen dağlarda binlerce ses aynı anda konuşuyordu. Bu ses, etraflarını sardı ve gitgide şiddetlenmeye başladı. Karanlığın içinde tepeler ürpertici bir şekilde parlamaya başladı, sanki kaynağı bilinmeyen bir şey tarafından ateşe verilmişlerdi. Kuzguntepesi'nin zirvesinde duran Weir taşı, dağın kara bağrının içinde mavi bir alev gibi göze çarpıyordu.

Savaş alanında etrafı kuşatılan üçlü zorlukla fark edilebiliyordu. Tribünlerdeki beş büyücünün, Hastings'in üstesinden gelmeleri an meselesiydi. Jack çaresizce sağa-sola uçuşan tılsımları takip etmeye çalıştı. Yardım etmek istiyordu ancak hünerleri yetersiz kalıyordu. Hastings sürekli yer değiştiriyor, savaşçılarla hakemlerin arasından ayrılmıyordu. Hakemler, oyuncularını hedef alıyorlardı ancak onlara ulaşabilmek için Hastings'e saldırmaktan da çekinmiyorlardı. Hakemlerden beşi de tribünlerden aşağı indiler, amaçlarının savaşçıları çevreleyip onlara her yönden saldırmak olduğu açıktı. Böylelikle Hastings'in Jack ve Ellen'ı savunması daha da zorlaşacaktı. Wylie bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu; onlara, savaşçısına dokunmamaları için yalvarıyor veya genç kadının müstakbel cellatlarını teşvik ediyor olabilirdi. Jack bunu tam olarak kestiremiyordu.

Mercedes, Blaise, Snowbeard, Iris ve Linda sahaya gelerek Hastings'in yanına katıldılar. Jack ile Ellen'ın etrafında dar bir çember oluşturdular. Snowbeard ile Iris alev topları fırlatıp konsey üyeleri tarafından dağıtılan bariyerleri tekrar açıyorlardı. Yağmur sertçe başlarından aşağı iniyor, bulutların altında alevler titreyordu; beyaz yıldırımlar ve mavi renkli büyücü ateşi. Savaşın gürültüsü, fırtınanın uğultusuyla yarışıyordu. Seyircilerden çoğu, orada kalıp olanları izleme dürtülerine baskın gelen, ölüm korkusuyla koltuklarını terk edip oradan kaçıyordu.

Aniden yer sarsılmaya başladı. Jack, ayağının altındaki toprağın, tepeden aşağı yuvarlanan kütükler misali titreyişini hissedebiliyordu. Ellen, onu tutmayı başaramayınca genç adam yere düştü. Sirtüstü yere yapışmıştı, soğuk yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu, kırık ayağının ağrısı geri gelmişti. Jack elinde olmadan burada, aynı yerde son nefesini veren Brooks'u düşündü. Jack hâlâ, ilk başta deprem olduğunu zannettiği bir sarsıntı hissediyordu. Dikkatlice dirseklerinin üzerinde doğruldu. Grubunun geri kalanları yüzünden sahanın etrafını göremiyordu, diğerleri de elleri ve dizleri üzerinde doğrulup ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Jack başını kaldırıp etrafı çevreleyen tepelere baktığında, muazzam genişlikteki bir gölgenin tepelerin kenarlarından akıp ortada toplandıktan sonra, vadi boyunca dışarı doğru yayıldığını gördü. Kuzgun Geçidi Sahası'nın tam ortasında devasa bir yarık açılmıştı ve onun içinden bir ordu dışarı çıkıyordu.

Öğle vakti sona erirken, kulübede bekleyen Will gitgide tedirgin olmaya başlamıştı. Genç adam kapı ve pencereleri yüzlerce kez açmaya çalışmış, hatta devasa omuzlarıyla bacadan içeri sığmaya çalışmıştı. Fitch trans halinde Jack'in yatağına uzanmıştı. Daha doğrusu etrafı dinlemeye çalışıyordu. Kulübenin arka kısmındaki yatak odasında kapana kısılmışken, turnuvada olanların hiçbirini göremiyordu fakat kalabalığın uğultusunu duyabiliyordu. Dolayısıyla müsabakanın bitmediğini anlamıştı. Ancak şimdi duymaya başladıkları panik ve korkuyla karışık çığlık seslerini andırıyordu. Yağmur ve dolu pencereleri dövüyordu, fırtınanın vahşi ve gerilimli kokusu kulübenin duvarlarından içeri sızıyordu.

Dünyanın sonu geldi, diye düşündü Fitch. Oracıkta öleceklerdi. Tam o sırada yer sarsıldı ve zemin kabarıverdi. Döşeme taşlarını tuhaf bir açıyla yukarı kaldırdı. Talaş ve sıva tozları üzerilerine çöktü, tozlar ciğerlerine doldu ve gözlerine battı. Şöminenin yanındaki taş duvarın bir kısmı kopup yere devrildi. Gün ışığından

ortada eser yoktu, duvardaki büyük yarıktan, rüzgâr ve yağmur uğuldayarak içeri giriyordu

Will, büyümeye başlayan gürültünün arasında, “Acele et!” diye bağırdı Fitch’e. “Başımıza çökmeden önce gidelim buradan!” Fitch’in omuzları, dizleri ve dirsekleri sıyrıklar ve çizikler içinde kalmıştı, taşların bazısının üzerinde kan izleri bırakmıştı ancak duvardaki yarıktan dışarı çıkmayı başarmıştı. Will de onun hemen arkasından çıktı.

Fitch dışarı adım atar atmaz yağmur taneleri yüzüne inmeye başlamıştı, damlalar o kadar sertti ki zorlukla görebiliyordu. Genç adam kendisini bir şatonun bahçesinde, Kuzgun Geçidi Saha’sına tepeden bakarken buldu.

İlk başta; sanki yer ayaklanmış, hayaleti andıran gri renkli dalgalar halinde vadi boyunca yürüyormuş gibi görünüyordu. Genç adam daha sonra bunun bir çeşit ordu olduğunu gördü. Askerleri, pek çok yerden ve farklı farklı zaman dilimlerinden gelmiş olan karmakarışık bir orduydü. İçlerinde erkekler, kadınlar ve az sayıda da çocuk yaşta olanlar vardı. Bazıları zırh kuşanmıştı, diğerleriye hafif giysiler giymişti. Elllerinde çeşitli silahlar vardı. Tıpkı Jack’inki gibi altın rengine çalan kızıl saçlı savaşçılar vardı.

Fitch, davulları ve gaydaların tiz seslerini duyabiliyordu. Savaşçılar, vadinin öbür tarafında bulunan; panayırların, çadırların ve karavanların yer aldığı kısmı ele geçirmişti. Binalar ateşe verilmişti, yangınlardan yükselen dumanlar bu kasvetin içine karışmıştı.

“Yok artık,” dedi Fitch soluğu kesilerek. Duvarları çökmeye başlayan kulübe artık bir sığınak değildi. Tribünlerdeki izleyiciler, ikilinin önünden kaçarak uzaklaştılar. Geriye kalanlarsa oturdukları yerde donakalmışlardı. Fitch, bu karmaşık manzaranın içinde gözleriyle Jack’i aradı. En sonunda tribünlerin önünde patlak veren, ufak çaptaki bir savaşı andıran arbedeyi fark etti. Hastings, Linda ve Jefferson Sokağı sakinleri dar bir çember halinde dur-

muş, muazzam bir ışık gösterisini andırırcasına onlara acımasızca saldıran bir grup büyücü tarafından kuşatılmışlardı. Genç adam çemberin ortasında duran Jack ile Ellen'ı görebiliyordu. Yere oturmuş birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Fitch başını iki yana salladı, bu olanlara hiçbir anlam veremiyordu.

Gölge ordusu, sahayı iki koldan kuşattı. Savaşçılar, baltalarını ve uzun kılıçlarını savurup önlerine çıkan büyücüleri katlediyorlardı. Büyücülerden çok azının bu saldırıya karşılık verme fırsatı olmuştu. Karşı koyabilenler bile savaşçıların sayısal üstünlüğüne yenik düşmüşlerdi. Hastings ile Gümüş Ejder grubu olanlara inanamayarak durup etraflarına bakındılar. Ancak turnuva hakemleri yaklaşan tehlikeyi fark edemedi; parlak, altın-kızıl saçlı, kaslı bir Kelt savaşçısı hakemlerden birinin üzerine atılıp kılıcını ona sapladı. Savaşçı, ölü büyücüyü bir kenara fırlattı, yağmurun altından kılıcından kanlar damlıyordu. Bunun hemen ardından savaş hızla sonlandı. D'Orsay ve geriye kalan dört hakem dar bir çember oluşturmuştu.

Savaşçılar ve büyücüler birbirlerine bakarak bir anlığna soluk soluğa duraksadılar, bu sırada ufak savaşçı grupları kalabalıktan geriye kalan bir avuç büyücüyü katletmeye devam ediyordu. Ordu safları ikiye ayrıldı, aralarından çıkan iki kadın onlara doğru yürüdü. İçlerinden biri oldukça gençti, Jack'ten fazla büyük değildi. Koyu renkli bukleli saçları vardı, başka bir yüzyıla ait olan beyaz ketenden bir gömlek ve pantolon giymişti, atletik ve zarif bir endamı vardı. Diğeri ondan biraz daha yaşlı ve uzun boyluydu. Parlak bakır rengi saçları vardı. Etekleri çimenleri süpüren uzun bir elbise giyyordu. İki kadın, Gümüş Ejder grubunun önüne gelip durdu. İçlerinden büyükçe olanı konuştu: "Oyun sona erdi," dedi. "Savaşçılar nerede?"

Kadının sesi ürpertici biçimde tamdıkk geliyordu. Jack onu daha önce duymuştu; mezarlıkta geçirdikleri o gecede. Sanki bu

olay başka bir çağda gerçekleşmişti. Ellen, genç adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Çemberin önüne doğru sendeleyerek yürüdüler; genç adam topallıyor, Ellen da ona destek oluyordu. Jack, onu çağıran kadına yaklaştıkça annesine olan benzerliği karşısında yine dehşete kapıldı. Bu kadını daha önce sadece fotoğraflarında görmüştü.

Kadın tebessümle, “Merhaba, Jack,” dedi. “Görüyorum ki kılıcına iyi bakmışsın.” Kadın, Gölgeavcısı’nı işaret etti. “Sanırım o benden çok sana yaramış.”

“Susannah,” diye fısıldadı Jack. Hastings tam arkasında duruyordu, Jack onun sıkıca kontrol altında tuttuğu enerjisini hissetmişti. Genç adam arkasını döndü. Büyücü önünde duran iki kadına sanki hayalet görmüş gibi bakakalmıştı, gerçi durum hakikaten öyleydi.

Kadınlardan genç olanı konuştu. “Lee, koskocaman adam olmuştun.” Genç kadın koşup Hastings’e kollarını doladı, büyücü de ona sıkıca sarıldı. Hastings’in yüzündeki neşe ve hayret ifadeleri birbirine karışmıştı.

“Carrie,” diye fısıldadı Hastings, sesi duygu yoğunluğundan ötürü boğuk çıkıyordu. “Buna inanamıyorum, hiç değişmemişsin.”

Carrie ona gülümsedi, Jack onların ikisi arasındaki benzerliği görebiliyordu: Kemerli burunları, çıkık elmacık kemikleri ve düz, koyu renkli bukleleri vardı. “Ben bir yüzyıldan fazla bir süre önce ölmüştüm, sense onca yıldır hayattaydın. Yaşamak insanda izler bırakır. Aradaki fark budur işte.” Genç kadın, büyücünün kollarından sıyrılıp geriye doğru bir adım attı.

Jack, Ellen’ın desteğine rağmen dik durmakta zorlanıyordu. Deprem sona ermesine rağmen genç adamın başı hâlâ dönüyordu. Vücudunun her bir yanı sızlıyordu.

Susannah durumu fark etti. “Biri bu çocuğa sandalye verebilir mi?” diye sordu. “Sanırım bugün yeterince şey yaşadı.” Ellen’a bakarak, “İki sandalye olsun,” diye ekledi.

İki savaşçı hakemlerin locasından sandalyeler getirerek onları çimenlerin üzerine koydular. Jack bu iki savaşçının da ona tanındık geldiğini görünce ürperdi. İçlerinden biri Jeremiah Brooks'tu, diğeryse çayırılıktaki müsabakada dövüştüğü genç şövalyeydi. Jack yaptığı müsabakalarda ilk kez onunla dövüştükten sonra galip çıkmıştı.

Brooks, Jack'in yaralı koluna ve kırık ayağına dikkat ederek sandalyeye oturmasına yardım etti, Ellen da onun diğer yanına gelip destek oldu. Brooks kısa bir gözlem yaparak, "Görünüşe göre, bugün epey hırpalanmışsın, dostum," dedi. Genç adam başıyla Ellen'ı işaret etti. "Neredeyse kardeşin olarak sana önerim şudur ki bir dahaki sefere hanımefendi seninle düello yapmak isterse ona evet de." Brooks, burnunu kaşdı ve Jack'e sırtarak baktı, utanmak için bile fazla yorgun olan genç adam da ona gözlerini dikmekle yetindi.

Şövalye elinde bir şişe suyla çıkageldi, pet şişeyi Jack'e uzatmadan önce onu evirip çevirerek merakla inceledi. "Beni öldürmediğin için sana her zaman minnettar kalacağım," dedi genç şövalye. "Hepimizin öleceği an bir gelip çatar elbette. Lakin bunu bir de ebediyete kadar tekrar tekrar yaşadığını tasavvur et." Şövalye başparmağıyla Ellen'ı işaret etti. "O hiçbirimizi öldürmekten çekinmedi."

Ellen süt dökmüş kediye dönmüştü. Huzursuzca sandalyesinin köşesine tünemişti, sanki oradan gidebilmesi için savaşp savaşmaması gerektiğinden emin değildi. Jack suyunu, genç kadınla paylaştıktan sonra arkasına yaslanıp gözlerini yarım kapadı. Bacağı zonklamaya başlamıştı ve midesi bulanıyordu. Bir dakika sonra Ellen ayağa kalktı ve sandalyesini genç adamın önüne koydu, ardından Jack'in bacağını kaldırarak sandalyenin üzerine yerleştirdi. "Şişliğin inmesi için bacağını yukarıda tutmalısın," diye öneride bulundu. Yerdeki su birikintilerine aldırmadan genç

adamın sandalyesinin yanına, çimlerin üzerine oturdu ve başını onun kalçasına yasladı. Yağmur yavaşlamış ve neredeyse dinmişti.

“Susannah,” diye acemice söze başladı Hastings. Kadın, büyücüyü ilk kez fark ederek yüzünü ona döndü.

“Merhaba, Lee.”

“Susannah, özür dilerim,” dedi yalnız bir biçimde.

Kadın, parmaklarını dalgalı saçlarının üzerinde gezdirdi. “Oğlumun büyüdüğünü göremedim. Bu affetmesi zor bir şey.”

“Beni affetmeni istemiyorum.” Büyücü elini uzatmıştı, avcunun içinde parlayan bir şey vardı. Bu üzerinde Susannah’nın cevherinin bulunduğu yüzüktü. “Sanırım bunu sana geri vermeliyim.”

Kadın, Leander’i bir süre inceledi. “Bir yüzyıl kin gütmek için uzun bir süre,” dedi, “ikimiz için de öyle. Carrie’yle ben, bu kininden vazgeçmeni istiyoruz, o zaman ben de kendiminkini unuturum.” Kadın duraksadı. “Cevher, şimdi ve daha sonra benim hiçbir işime yaramaz. Sende kalsın, onunla beni hatırlarsın. Son görüşmemizden bu yana bir şeylerden ders çıkardığıma inanıyorum.”

Hastings’in daha diyecekleri vardı fakat D’Orsay öne atıldı. “Bu orduyu Kuzgun Geçidi’ne neden getirdiniz?” diye hesap sordu. “Mülkümüzü harap edip turnuvarımızı bozdunuz.”

Susannah, Efendi’ye döndü. “Turnuvarınız biz gelmeden önce zaten rezil olmuştu.” Kadın, elbisesinin eteklerini tutarak hakemlerin locasına çıktı.

“Bu savaşçı çetesinin vadiye izinsizce girmesi yasadışıdır. Kurallara göre ölü savaşçıların çağırılmadıkları halde buraya geçmeleri yasaktır. Zaten bir hakemi de katlettiniz,” D’Orsay sözlerine devam etti. “Umarım bunun için cezalandırılacağınızın farkındasınızdır.”

Susannah artık gülümsemiyordu. “Bizim birbirimizi öldürmemiz sizin hiç umurunuzda olmamıştı ama.” Kadın, deri kaplı

Angajman Kuralları kitapçığına uzandı. “Yeni kurallar yazmaya hazır mısınız, Efendi D’Orsay?”

“Sen ne yapıyorsun?” diye parladı Efendi. “Bırak onu.”

“Madem Ejderha’yı uyandırdınız,” dedi kadın sakince, “o zaman bizim de önerceğimiz bazı kural düzenlemeleri olacak.”

D’Orsay’nin yüzünde korku ve şüphe karışımı bir ifade vardı.

“Anlayacağınız üzere, *Angajman Kuralları* 1532 yılından beri elimizi kolumuzu bağlıyordu. Antlaşma yeryüzünün kalbine –Kuzgun tepesi kristaline– yazılmıştı ve asla değiştirilmeyecekti: Turnuvanın kuralları, büyücüler ve savaşçılar arasındaki ilişkiler... katledilmek için Araf’tan çağırılmayı bekleyişimiz. Ancak siz bu kitabı açtınız. Turnuvada bir büyücüyü oynatarak ve kuralları değiştirmeye cüret ederek antlaşmayı ilk siz bozdunuz. Siz Oyunların Efendisi’siniz; Ejderha’nın ini olan, kristalin gölgesi altında bu suçu işlediniz. Kuralların bozulan kutsallığının yenilenmesi gerekiyor. İşte o yüzden buradayız.” Kadın, toparlanan orduya eliyle işaret etti. “Ejderha biziz.”

“Kuralları düzenlemeye açma gibi bir niyetimiz yoktu. Onları oldukları gibi bırakacaktık,” dedi D’Orsay alelacele.

“Oldukları hallerini beğenmediğimize karar verdik.” Susannah kitabı masanın üzerinden D’Orsay’ye doğru kaydırdı.

“Bu büyücülerin işidir,” diye itiraz etti Oyunların Efendisi. “Konseyin reyî olmadan kurallar değiştirilemez.”

Susannah orada bulunan büyücülerini inceledi. “Sanırım burada temsil sağlayacak yeterli çoğunluğa sahibiz. Açık oylama yapacağız. Ancak sonuca karşı içlerimizden bazılarının oldukça alıngan davranabileceğini de belirtmeden edemeyeceğim.” Kadın savaşçı güruhunu başıyla işaret etti. D’Orsay önce onlara sonra da Susannah’ya baktı. Efendi’nin yüzü solmuştu. Susannah tebessüm etti. “Bir orduyu zapt edebilmenin oldukça riskli bir iş olduğunu anlamalısınız, bu ordu ölümlerden oluşsa bile. Her zaman isyan çıkma riski vardır. Ee, Efendi D’Orsay, kurallara dönelim mi?”

D'Orsay isteksizce hakemlerin locasına çıktı ve masanın önüne oturdu. Kural kitabını açarak boş olan ilk sayfasını çevirdi ve kalemını eline aldı. Susannah ona dikte etti, "Birinci düzenleme. 1532 yılından bu yana süregelen turnuva sistemi feshedilmiştir."

D'Orsay kalemını bıraktı. "Bu imkânsız," dedi. En önemli gelenegimizi yok ediyorsunuz. Bu sistem sayesinde barış içindeydik."

D'Orsay'yi görmezden gelerek, "İkincisi," diye devam etti Susannah, "Weir'in tüm loncaları kurallar altında eşittir. Büyücüler, savaşçılar, efsuncular, simyacılar veya herhangi bir sınıf arasında... kalıplaşmış... alt/üst ilişkilerine yer yoktur."

D'Orsay hâlâ hayır anlamında başını iki yana sallıyordu fakat kalemını eline almış ve yazmaya başlamıştı.

Susannah, düşünceli bir tavırla kalabalığa göz gezdirdi. Linda Downey, hakemler loncasına doğru yaklaşıp öne eğildi ve Susannah'ya alelacele bir şeyler söyledi.

"Üçüncüsü," dedi Susannah, "Ohio'daki Trinity kasabası bir korunma alanı olarak tahsis edilecektir. Kasaba sınırları içerisinde hiçbir Weir mensubu; cinayet, adam kaçırmaya, zihin büyü, efsunlama veya diğer karanlık zanaatları kullanmaya teşebbüs edemeyecektir."

D'Orsay ona yetişmeye çabalayarak yazmaya devam etti.

Susannah, önce Carrie'ye ardından da meclisin geri kalanına baktıktan sonra D'Orsay'ye döndü. "Dördüncüsü. Büyücülerin keyfi olarak ölü savaşçıları çağırma yasaklanmıştır. Fakat bu düzenlemelerin bozulması halinde ölü savaşçılar güç kullanarak geri döneceklerdir."

D'Orsay yazmayı bitirmişti. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu ekşi bir tavırla.

"Bir şey daha var. Bundan böyle, bütün Weir loncalarının eşit olarak temsil edildiği ve herkesin tek bir oy hakkının olduğu bir konseyden çıkacak çoğunluk rey dışı kurallar hiçbir şekilde değiştirilemeyecektir."

D'Orsay yazmayı bitirince, kitabı sinirle Susannah'ya doğru itti. Kadın yazılanları okuduktan sonra başını salladı. "Şimdi sıra oylamaya geldi. Kararların lehinde olanlar, 'kabul' desin."

D'Orsay'yle dört hakem bakıştılar, ardından da gözlerini önlerindeki orduya çevirdiler ve tereddüt ettiler. Ancak bu kısa sürdü. Hep bir ağızdan, "Kabul," diyerek lafı gevelediler.

"İtirazı olan? Yok mu? Oybirliği sağlanmıştır o zaman," dedi Susannah tatmin olmuş bir tavırla. Kitabı *pat* diye kapattı. "Kuralları böyle daha çok beğendik." Kadın arkasını dönüp ellerini Weir taşma doğru kaldırdı. "Bizler Weir taşının vârisleriyiz ve tüm sihirli loncaları idare edecek olan bu düzenlenmiş kuralları sunuyoruz."

Kristal parlayarak vadide bulunan herkesi soğuk, mavi bir ışıkla aydınlattı. Büyücü vârisi Jack, göğsündeki yıldız biçimindeki yaranın altındaki savaşıci cevherinin buna karşılık verdiğini hissedebiliyordu.

Susannah, gözlerini kapayıp kollarıyla kendisini sararak bir süre öylece durdu. Ardından iç çekerek gözlerini açtı. "Artık gitme vaktimiz geldi." Kadın arkasını döndüğünde Nicodemus Snowbeard'm orada durduğunu gördü. Asasına yaslanmıştı, cılız vücuduna sarılı olan elbiseleri rüzgâr eşliğinde uçuşuyordu.

"İyi iş çıkardın, Susannah," dedi yaşlı büyücü gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyorum." Nick, sanki onu kırmaktan korkarcasına dikkatlice Susannah'ya sarıldı.

Susannah buna karşılık kollarını yaşlı büyücüye sıkıca doladı. "Seni de görmek güzeldi, Yaşlı Ayı," dedi. Birkaç dakika boyunca orada öylece durdular. Hastings yakınlarında durup onları izliyordu. Sanki bulmacanın kayıp bir parçasını bulmak istercesine başını yana eğmişti.

Jack kendinden geçmek üzereydi ancak ufak bir savaşıci grubu Ellen'la onun yanına gelince kendini topladı. Görünüşe göre bu grubun başında Brooks vardı ancak bir yandan da konuşma

yapma konusunda acemiydi. Elini deri gömleğinin yakasının içinden sokup kaşındıktan sonra kulağıyla oynadı. “Bak,” dedi en sonunda. “Yaptıklarınızdan dolayı ikinize de minnettarız; kuralları değiştirmeleri için onları zorlamanız ve bunun gibi şeylerden yani,” dedi genç adam. “Eğer biraz çalışmak için bizi çağırmak isterseniz buna her zaman hazır olacağız.” Brooks, Ellen’a baktı ve biraz kibirle gülümsedi. “Sanırım kadınına birkaç şey öğretebilirim.” Ellen’ın sinirlenmeye başladığını görünce, “Eğleniriz işte, bilirsin. Birkaç kadeh bira falan içeriz,” diye ekledi aceleyle.

Jack susayınca birkaç yudum biranın tadının ne kadar da güzel geldiğini *hatırladı*. Geçirdiği son altı ay boyunca gördüğü çeşitli eğitimlerden bunu öğrenmişti. “Sağ ol,” dedi Jack, “Ben de isterim. Ama bir süre bunu yapmasak daha iyi.”

Carrie, Hastings’e bir kez daha sarıldı. Genç kadın kısık sesle konuşuyordu, sözlerini sadece kardeşine saklamıştı. “Seni tekrar görebilmek benim için ne kadar önemliydi bilemezsin. Artık intikama olan saplantını bir kenara bırak. Kendi hayatı kur.” Genç kadın, önce Linda’ya sonra da Hastings’e baktı. “Beni unutma. Ama eğer geçmişinde yaşamaya devam edersen asla mutluluğu bulamazsın.”

Hastings ablasının ellerini avuçları arasına aldı. “Bu iş tamamen bitince dediklerini yapacağım.” Büyücü başıyla arkalarındaki enkaz yığınına işaret etti.

“Seni seven ablan için bu oldukça zayıf bir söz oldu.” Genç kadın tebessüm etti ancak onda tuhaf olan bir şey vardı, sanki solmaya başlamıştı. “Artık gitmem gerek.”

Hastings onu kollarıyla yakalamak istercesine atıldı. “Geri gelecek misin? Ya da belki seni görmeye... bulunduğun yere gelebilirim.”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Belki de artık, iki tarafa da daha serbestçe dolaşabileceğiz. Ancak bu dünyada uzun süre kalmak bana çok zor geliyor,” dedi dalgın bir edayla.

Leander ablasının omzunun üzerinden, Snowbeard'la yan yana duran Susannah'ya baktı. "Hoşça kal, Susannah."

Susannah gülümsedi. "Belki de birbirimizi tekrar görebiliriz. Belli olmaz."

İki kadın, yoldaşlarının yanına döndü. Savaşçı ordusu parıldadı ve zahiri bir görüntüye büründü. Bir anlığına vadinin içindeki bir sise dönüştüler, ardından da rüzgârla beraber ortadan kayboldular. Tribünler, turnuva süslemeleri, kalabalıklar, bayraklar ve bu etkinlik için kurulmuş olan binalar da onlarla birlikte yok oldu. Geriye sadece, şatoyla onun bahçesindeki kulübesi kalmıştı. Hatta sandalyeler bile kaybolmuştu, Jack bir anda kendisini kıçüstü yerde otururken buldu.

Vadide yaşayanlardan geriye sadece; Jack ile Ellen, Hastings ile Linda, Mercedes, Blaise, Snowbeard ve Iris kalmıştı. Buna istisna olarak tepelerde otlayan birkaç koyun vardı. Hava bile açılmaya başlamıştı; büyücülerin sis duvarı artık güneşi perdelemiyordu. Kuzguntepesi'nin ardında gün batarken ışıklarını etrafa yayıyordu.

"Will ve Fitch!" dedi Jack aniden. "Onları kulübede bırakmıştım." Jack ayağa kalkmaya çalıştı ancak bu imkânsızdı. Ellen, genç adamın göğsüne sıkıca elini bastırdı ve onu yerine geri oturttu.

"Ben gidip onları bulurum," dedi Linda aceleyle. Genç kadın kulübeye yöneldi.

"Onları içeri kilitlemiştim," diye ekledi Jack.

Linda ona merakla baktı. "Öyleyse bir şekilde oradan çıkmanın yolunu bulmuşlardır."

Kulübenin yanından kopup gelen iki silüet onlara doğru yürüdü. Bunlar Will ile Fitch'ti. Şaşkın şaşkın etraflarına bakmıyorlardı. Sesleri duyulabilecek kadar yaklaştıklarında Will bağırdı: "Herkes nereye gitti?"

"Evlerine döndüler," diye ona seslendi Linda. "Turnuva sona erdi."

Will, çimenlerin üzerinde yan yana oturan Jack ile Ellen'i gördü. "Anlamıyorum," dedi yavaşça. "İçinizden birinin ölmesi gerekiyordu." Genç adam, ona kendisini savunması için meydan okuyarak öfkeyle Ellen'a baktı. Genç kadın böyle bir şeye tenezzül etmedi. Yavaşça omuz silktikten sonra başka bir yöne baktı.

"Ellen beni öldürebilirdi," dedi Jack kısık bir sesle, "ama bunu yapmadı. O benim hayatımı kurtardı."

"Nasıl yani?" dedi Fitch hesap sorarak. "Bunca olan şeyden sonra mı?"

Ellen'in yüzü kıpkırmızı oldu, bakışlarını yere çevirdi. "Daha önce hiçbir rakibim bana çiçek vermemişti," diye mırıldandı genç kadın.

Hastings, Jack'in yanında diz çöktü. "Bacağına bakmamı ister misin?" diye sordu, "yoksa seni Keswick'e mi götürmemi istersin?"

"İyileştirebilirsen buyur yap," dedi Jack. "Hatta işe başlamışken koluma da hallet." Baş dönmesini durdurabilmek için sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı.

Hastings elini, Jack'in kırık bileğinin üzerine koyup bir tılsım okudu. Sanki Jack'in bacağının üzerinden bir tür soğuk su akıp geçmişti, ağrıyı ve şişkinliği alıp götürmüştü. Birkaç dakika sonra büyücü, genç adamın koluyla ilgilendi. Kısa sürede tüm ağrısı dinmişti, genç adam sanki havada süzülüyordu, rahatlamıştı ancak inanılmaz derecede yorgundu.

Hastings, Ellen'a döndü. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Ellen ona hemen cevap vermedi. Genç kadın, Jack'in bacağının etrafına sardığı sapanın düğümünü açmak için dişlerini kullandı ve onu çözdü. Sapanı omzuna asıp bıçağını sırtındaki kemere takılı olan kınına geri koydu. Ardından ayağa kalkıp kılıcını kınına taktı. "Ben iyiyim," dedi genç kadın. "Her şey için çok üzgünüm." Genç kadın bir süre tereddüt ettikten sonra tekrar eğildi ve Jack'i dudaklarından öptü. "Elveda, Jack. Şatodan almam gereken birkaç eşyam var, onları aldıktan sonra yola koyulacağım."

“Ne demek istiyorsun? Nereye gideceksin?” dedi Jack yattığı yerden doğrulmaya çabalayarak. Linda genç adamın kalkmasına yardım etmek için yanına gelmişti.

Ellen omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok. En azından artık yalnızım.” Jack’in yüz ifadesini görünce, “Hey, meraklanma,” diye ekledi Ellen aceleyle. “Bu benim için bir yaşam biçimi. Nereden geldiğimi bilmiyorum, nereye gittiğimi de... Hep İskoçya’ya geri dönmek istemiştım. Belki oraya giderim.” Genç kadın onu durdurmak isteyebileceklerinden tereddüt ederek Hastings ve diğerlerine baktı.

“Bizimle Trinity’ye gel,” diye ısrar etti Jack. “Orayı sevdiğini söylemiştın.”

Ellen kakhaha attı. “Ben on altı yaşındayım, Jack. Bir ailem yok ve kendime bakamam. Kendime kiralık bir ev tutamam. Ayrıca yapmayı bildiğim en iyi şey de adam öldürmek. Sanırım ben tehlikeli biriyim, ne demek istediğimi bilirsin.” Genç kadın son derece gerçekçiydi, kendisini acındırmıyordu.

Şaşırtıcı bir biçimde, utangaç Will genç kadını savunuyordu. “Başının çaresine bakabilirsin,” dedi genç adam. “Dostların var. Bizler sana kalacak bir yer bulmana yardım ederiz. Bahse girerim adam öldürmemeyi bile öğrenebilirsin.” Genç adam sırttı. “Ayrıca önümüzdeki sonbaharda, kızlar futbol takımına da kabul edilmen çocuk oyuncağı olacaktır.”

“Belki de senin için en güvenli yer Trinity’dir,” dedi Linda. “Hem artık orası bir korunma alanı oldu. Büyücüler Loncası’nın bugün olanlara karşı nasıl tepki vereceğini kim bilebilir ki? Onlara açık hedef olabilirsin. Bunun yanında hem paran hem de kamp yapacak ekipmanın yok. Britanya’da elinde kılıçla sağda solda gezemezsin.”

Ellen tereddüt etti. “Genelde tek bir yerde fazla uzun süre kalmam.”

Hastings vadiye bakıyordu, yüzünde okunaksız bir ifade vardı. Elini Ellen'ın omzuna koyunca genç kadın irkildi. "Chaucerian Topluluğu'yla başladığın turu bitirmeye ne dersin?" diye önerdi büyücü. "Sana kısa sürede bilgi verebilirim. Ne tür bir risk teşkil ettiğine karar veririz. Sonra da bir plan yaparız."

Hastings'e hiçbir zaman karşı konulamazdı. Böylelikle karar verilmiş oldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRINITY

Ortaya çıkan büyük sırlar yoktu ancak uzun zamandır bilinen fakat nadiren hatırlanan gerçekler vardı. Her şey uzun bir süre önce yazılmıştı. Dünyada gerçekten yeni olan hiçbir şey yoktu sadece eski olayları tekerrür ettiren zamanın yavaş, döngüsel ilerleyişi vardı.

“Jen DeBrock’u iyi hakladın. Topla onun yanından geçtiğin ana kadar senin orada olduğunu bilmiyordu bile.” Will neşeyle gülümsedikten sonra garson kıza işaret etti. “Yalnız işler geçen sezona benzerse *playoff*’larda yine Garfield’la karşılaşsınız. Şans insana bir kez güler.”

Jack masanın üzerine biraz para bıraktı. “Slansky’nin seni klonlayamaması ne kadar kötü, Ellen,” dedi genç adam. “Böylelikle seçim yapmasına gerek kalmazdı. Seni aynı anda, hem kaleci hem de forvet olarak oynatabilirdi.”

Ellen kalederken geçit vermiyordu. Trinity'nin kızlar takımının sonbahardaki futbol sezonu boyunca rakip takımlar onlara hiç gol atamamıştı. Bütün ligde bu konuşuluyordu.

Futbol oynamak, Ellen'in doğal agresifliğini sergileyebilmesi için iyi bir çıkış kaynağı olmuştu. Genç kadın, bu ufak kasabanın lisesindeki sosyal entrikalara fazla karışmadığı için bu nispeten güzel bir şeydi.

Ellen vahşice sırttı. "Forvet oynamayı tercih ederim. Bilirsin Jack, atak oynamayı severim." Genç kadın uzun bir süre Jack'in gözlerinin içine baktı, ardından ayağa kalkıp spor çantasını omzuna astı. "Eve döneceğim, Will. Annene ön bahçede çalışacağımı söylemiştim. Orada yine tonlarca yaprak birikmiş."

"Ona bunu ben hallederim demiştim!" diye zayıfça itiraz etti genç adam. Jack'le Will, Corcoran'ın ön kapısından dışarı çıkan genç kadını izlediler. Will, Ellen'a ev sahipliği yapmanın fazlasıyla faydasını görüyordu.

Bunu Linda Downey ayarlamıştı. Chaucerian Topluluğu'yla yaptıkları turun son kısmında, Linda, Will'in anne-babasına; Ellen'in ailesinin oradan taşınacağını ve genç kadının da liseyi Trinity'de bitirmek istediğine dair, hiç kimsenin hatırlayamadığı bir hikâye anlatmıştı. Will'in ablası üniversiteye başladığı için evlerinde boş bir oda kalmıştı. Genç adamın anne-babası da hemen Ellen'a yanlarına taşınmasını önermişlerdi. Belki bunun içine biraz efsunculuk karışmıştı ancak Will bu antlaşmadan memnundu. Hastings de ona kılıç çekilmediği takdirde, Ellen'ın kimseye bir zararının olmadığını düşünüyordu.

Genç kadın geçimini sağlamak için hevesle çalışıyordu. Sürekli ateş için odun kesiyor, yaprakları süpürüyor veya kürekle gübre yığıyordu. Ellen, ev sahiplerine askeri kökenli bir aileden geldiğini ve oldukça disiplinli bir yaşama alıştığını anlatmıştı. Bunun yanında da genç kadın formunu korumak istiyordu.

Bunun yanında Ellen, okulun tiyatro kulübüne katılmıştı, söylediğine göre farklı rollere bürünmeye alışmıştı. Ayrıca kızlar basketbol takımına da yazılmıştı. Genç kadın, ufak grubunun dışında başka yakın arkadaşlar edinmemişti fakat her şeyden önce bunun sebebi hiç kimseyle ortak ilgi alanı bulamamasıydı. Ellen alışılmadık bir çocukluk geçirmişti, daha doğrusu bunun en basit tanımı kâbus gibiydi. Jack, Ellen için endişeleniyordu ancak genç kadın bu konuyu uzatmayı kararlı bir biçimde reddediyordu.

İlkbahar ve yazın gerçekleşen olaylar iz bırakmıştı. Jack'in rüyaları; kana susamış büyücüler, tılsımlar, pusular ve entrikalarla doluydu. Bazı zamanlarda bir türlü uyuyamıyor, uykuya daldığındaysa çılgık atarak uyanıyordu. Genç adam terapi görmesinin durumuna bir faydası olmayacağına dair Becka'yı ikna edebilmişti.

Sonbahara doğru, okul yılının sonunda olan olayların Trinity'de unutulması için aradan koca bir yaz geçmişti. Takım oyuncularının çoğu yaz sezonunu şehir dışında geçirmişlerdi. Geri dönmeleriyle beraber bazı söylentiler tekrar su yüzüne çıkmıştı. Ancak üniversite ve lisenin derslerinin başlaması ve yazlık misafirlerin oradan ayrılmasıyla birlikte kasaba azar azar olağan güz ritmine geri dönüyordu. Bazı kasaba sakinleri, Jack ile Ellen'ın İngiltere'ye yaptıkları o seyahatten sonra farklı göründüklerini gözlemlemişlerdi. Yurtdışı seyahatleri pek tabii bir insanı değiştirebilirdi.

"Hava kararmadan biraz top oynamak ister misin?" Will, Ellen'ın bahçedeki yaprakları tek başına toplamasına izin vermeye hevesli görünüyordu.

Jack başını iki yana salladı. "Bay Hastings şehre döndü. Annem onu akşam yemeğine çağırdı."

İlk başlarda Hastings onlarla fazlasıyla vakit geçirmişti. Büyücü, Ellen'a saatlerini ayırıp eğitimi ve Kızıl Gül'ün taktikleri hakkında onu sorgulamıştı. Aralarında geçen olaylar göz önüne

alındığında bu tuhaf bir durum gibi anlaşılabilirdi ancak Ellen bunu tedavi edici bir süreç olarak görüyordu.

Aradan bir ay geçtikten sonra Hastings kasabaya daha seyrek uğramaya başladı, ziyaretleri bazen Linda'nınkilere denk geliyordu. Genç kadın kasabaya her zamankinden çok daha sık gelip gitmeye başlamıştı. Becka'yı şaşırtarak, Oxford'da geçirdikleri yazın geri kalan bölümü boyunca onlarla beraber kalmış, Trinity'ye döndükten sonra da pek çok kez onları ziyaret etmişti. Sanki Linda olağandışı bir biçimde, onlarla birlikte olmayı özlüyordu.

Olaylar iyi bir biçimde sonlandığı için Linda ile Hastings, Jack'in turnuvaya katılması hakkında yaşadıkları fikir ayrılıklarının üstesinden gelmişe benziyordu. Jack aksi olsaydı, ikisinin ilişkileri nasıl olurdu, bilmiyordu. Linda ile Hastings, siyaset hakkında tartışarak birlikte oldukça fazla vakit geçiriyorlardı. Buna rağmen teyzesi ilişkilerini profesyonel bir düzeyde tutmaya çalışıyordu, gerçi bu pek kolay değildi.

Trinity Lisesi'ne yeni bir müdür yardımcısı atanmasına rağmen Hastings'in özleneceğine dair herkes hemfikirdi. Çok nadir ceza vermesine rağmen, onun görev yaptığı süre boyunca hiçbir zaman disiplin sorunu yaşanmamıştı. Hastings'in havasında disiplini gereksiz kılan bir şeyler vardı.

Becka, onun kasabaya uğradığını öğrendiği zamanlarda Hastings'i sık sık akşam yemeğine davet ediyordu. Jack'in annesi, oğlunun kaçırıldığı o gün yaptığı şeyler ve İngiltere'deki konuk-severliği için her seferinde Hastings'e teşekkür etmek istediğini söylüyordu. Ancak bazı zamanlarda Jack, annesini sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çabalar gibi Hastings'in yüzünü incelerken yakalıyordu. Büyücü etkileyici bir misafirdi ancak Jack'in fark ettiği üzere Hastings, her seferinde kendisini tutuyor ve Becka'ya fazla yaklaşmamaya çalışıyordu.

Jack'e verdiği sözü tutuyordu.

Genç adamın, büyücüye karşı olan hisleri karmaşıktı. Jack'i, Jessamine Longbranch'ın pençesinden kurtarmak için Hastings kendi hayatını öne sürmüştü. Bunun gerçekleşebilme ihtimali hâlâ genç adamı korkutuyordu. Savaşmamayı seçmesi halinde başına gelebilecekleri düşününce oynamaya karar vermesi doğru bir hareketti. Ancak aynı zamanda olayların çok daha farklı bir şekilde sonuçlanabileceğini de biliyordu. Büyücülerin etkisi altına girerek neredeyse cinayete teşebbüs edecekti.

Hastings ziyaretlerinden bir tanesinde, kendi koleksiyonundan ayırdığı üç adet büyücülük kitabını Jack'e verdi. Jack onları Cumbria'daki kütüphaneden hatırlıyordu. "Eğer çalışmaya devam edersen bunlar senin işine yarayacaktır," dedi büyücü. Ardından Hastings, Jack'e ufak, deri kaplı bir saldırı tılsımları kitabı uzattı. Jack bu kitabı inceleyince şaşırdı. Daha önce böyle bir şey görmemişti. "Bunu dolabımda tutmuyorum," diye ekledi Hastings silik bir gülümsemeyle. Jack ona bakakaldı; büyücünün ne kadar şey bildiğini ve ne zamandır bundan haberi olduğunu merak etti.

Büyücüler Konseyi, Yaz Ortası Günü'nde gerçekleşen olaylara hâlâ bir cevap vermemişti. Yüzyıllardır korudukları bu sistemin feshedilmesini sessice kabulleneceklerini hayal etmek oldukça zordu. Belki şu an bile bir karşı manevra tasarlıyorlardı. Jack bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Sonuçta buna karşılık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Nick Snowbeard, Trinity'e döndüğünde yardımcı rolüne kolayca geri dönmüştü. Evin ikinci katının duvar kâğıdı kaplamalarını bitirmiş ve banyonun onarımını tamamlamıştı. Jack, bunun içinde ufak bir sihirden çok daha fazlasının olduğundan şüpheleniyordu. Yaşlı büyücü vaktini hâlâ her gün Jack'e ders vermeye ayırıyordu. Bazen büyücülüğe bazen de başka konular üzerine odaklanıyorlardı. Bu dersler, artık eski günlerdeki kadar yoğun geçmiyordu.

Jack, daha önce Nick'in rahat biri olabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi ancak artık yaşlı büyücünün omuzlarından bir yük kalkmıştı. Belki de bunun sebebi korunma alanının varlığıydı. Nick, üniversitenin yakınlarındaki kafe ve barlara uğruyordu. Arkadaşlarıyla saatlerce felsefe üzerine konuşuyordu. Göl kıyısında yürümeyi seviyordu; sık sık gece çöktükten sonra yıldızları ve dalgalanan gümüş renkli suyu izliyordu. Bazen Jack de ona eşlik ediyordu. Yaşlı büyücüyle genç savaşçı, soğuk kuzeybatı rüzgârları, yakılan yaprakların kokularını uzaklara savururken birlikte yürüyorlardı.

"Sanırım artık bana göz kulak olmana gerek kalmadı," dedi Jack. Genç adam, konuyu açmaya tereddüt ediyordu. Yaşlı adamın başka bir yerde yapması gereken bir işinin veya onu Trinity de tutan şeyin görev duygusu olup olmadığını merak ediyordu.

Snowbeard ona gülümsedi ve elini genç adamın omzuna koydu. "Jack, bu savaş yüzyıllardır devam ediyor. Ateşkesin her anıyla tadını çıkarmak akılcıcadır, diğer yandan bunun ne için yapıldığının da farkında olmak gerekir. Bu bir ateşkes."

Bu tam olarak insana güven veren bir şey değildi. Yine de Jack kendisini iyimser hissetmekten alamıyordu. Weir zehrinin etkilerinden kurtulmuş, bir Weirlind olarak yeniden doğmuştu. Ters giden etkileşimlerine rağmen, Ellen'la olan ilişkisinin umut vaat ettiğini düşünüyordu. Coal Grove'da kılıcını toprağın içinden çıkardığı günden beri kendisini çok daha güvende hissediyordu.

Jack veya Ellen bazen yerlerinde duramıyorlardı, bu önüne geçemeyecekleri bir histi. Ellen, Jack'i çağırıyor veya tam tersi oluyordu, bunun üzerinde çayırılıkta buluşmaya karar veriyorlardı. Jack büyücü bariyerini açıyor, eskrim kılıçlarıyla antrenman yapıyorlardı; ya da Brooks'u veya savaşçı ordusundan diğer eski dostlarından birini çağırıp onlarla düello yapıyorlardı. Brooks söz verdiği gibi, Ellen'a birkaç yeni hareket göstermişti. Genç kadın da ona kadın savaşçıları hafife almamayı öğretmişti.

Bu dansı ve ellerindeki kılıcın ağırlığını sevdikleri için dövüşüyorlardı. Metalin çarpışması ve kıvılcım saçması, alevlerin uğultusu tam da onlar için yazılmış bir melodi gibiydi. Kan için değil şan için savaşıyorlardı. Onlar Weirlind'di, savaşçı cevherinin vârisleriydi. Her zaman kılıçları yataklarının altındayken daha iyi uyurlardı.

CINDA WILLIAMS CHIMA, halen öğretim görevlisi olarak çalıştığı Akron Üniversitesi'nden mezundur. Bağımsız bir yazar olarak yerel ve ulusal medyada yayımlanan yüzden fazla kitap eleştirisi, makale ve deneme yazmıştır. Beslenme hakkındaki köşe yazıları, *The Plain Dealer* gazetesinde düzenli olarak yayımlanmaktadır. Chima, Ohio'da yaşamaktadır. *Savaşçı Vâris*, ilk gençlik romanıdır.